DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AZİZ

MONICA MCCARTY

Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

nemesis
KİTAP

"Kızıl" saç belanın işareti olmak zorunda değildir.
Öyle değil mi, Maxine?
(ergenlik dönemine girmek üzere olan kızım)

HIGHLAND MUHAFIZLARI

- Tor "Lider" MacLeod: *Alay lideri ve kılıç ustası*
- Erik "Şahin" MacSorley: *Denizci ve yüzücü*
- Lachlan "Yılan" MacRuairi: *Pusu, casusluk ve adam kaçırma*
- Arthur "İzci" Campbell: İzcilik ve keşif
- Gregor "Nişancı" MacGregor: *Hedef ustası ve okçu*
- Magnus "Aziz" MacKay: *Dağ rehberi ve silah yapımcısı*
- William "Tapınak Şövalyesi" Gordon: *Simya ve patlayıcılar*
- Eoin "Vurucu" MacLean: *Gerilla savaşı uzmanı*
- Ewen "Avcı" Lamont: İz sürücü ve insan avcısı
- Robert "Akıncı" Boyd: *Fiziksel güç ve serbest dövüş*
- Alex "Ejder" Seton: *Kama ve yakın muharebe*

ÖNSÖZ

Yıl milattan sonra bin üç yüz sekiz. İki buçuk yıllık savaşın ardından, Robert Bruce tarihteki en büyük gelişmelerden birine imza attı. Highland Muhafızları olarak bilinen seçkin ve gizli savaşçılarının yardımıyla, Glen Trool ve Loudoun Hill'de aşılması güç sayıdaki İngiliz askerlerini ve kendisine karşı duran İskoç baronlarını -yani Comynleri, MacDowellları ve MacDouglasları- yenilgiye uğrattı. Ross Kontu, ekim ayında sonunda diz çöktü ve artık Tay Nehri'nin kuzey kısmında İskoçya'ya hâkim olan Bruce'a teslim oldu.

İngiltere'nin yeni kralı II. Edward, sorun çıkaran baronlarını kontrol altında tutmakla uğraşırken ve kardeşi Edward Bruce da sorunlu güney bölgesiyle ilgilenirken, Kral Robert savaştan başarıyla çıktı. Ancak Bruce'un İskoç tacını elinde bulundurması tam olarak netleşmemişti. İsimlendirilen ve isimlendirilmeyen düşmanlarla dolu bir barış ortamında, barış sadece bir yanılsamadan ibaretti. Bruce, hayatının en büyük tehdidiyle daha karşılaşmamış, efsanevi Highland Muhafızları'ndan kendisini kurtarmalarını henüz istememişti.

GİRİŞ

Inverbreakie Kalesi, Ross, İskoç Dağları
Ağustos 1305

Magnus MacKay, şişen gözüyle yan tarafta bir hareket sezdi ama artık çok geçti. Üzerine deri gerilmiş olan kalkanını kendini korumak için zamanında eline alamadığından, savaş çekici sol tarafına kemiklerini kıracak kadar büyük bir kuvvetle inerek, çamurun içine kafa üstü düşmesine neden oldu. Bir kez daha. Ve bu sefer en az birkaç kaburgası kırılmıştı.

Kendi acı dolu mırıltısının yanı sıra, bir sonraki hareketini bekleyen kalabalığın nefes alış verişlerini de duyuyordu. Tabii eğer bir hamle daha yapabilecek olursa.

Üzerinde iri bir gölge belirdi ve parlak güneş ışığına engel oldu. Düşmanının tehditkâr yüzüne baktı.

"Bu kadar yeter mi?" diye sordu alaycı bir tavırla konuşan Sutherland fedaisi.

Tüm bedeni bunun yeterli olduğunu haykırıyordu. Vücudunda incineceğini tahmin bile etmediği yerleri acıyordu. Yaralanmış, tükenmiş ve kanlı bir posa haline gelmişti ama pes etmeyecekti. Bu kez olmazdı. Beş yıl boyunca, Sutherland şampiyonu Donald Munro'nun yüzünden yenilgiye maruz kalmıştı. Bugünkü ödül çok önemliydi.

Magnus ağzındaki çamuru tükürdü, gözlerindeki kanla teri temizledi ve kendini ayağa kalkmak için zorlarken acıyla dişlerini sıktı. Sarsılsa da iradesinin gücüyle dengesini korudu ve gözlerinin önünde beliren yıldızlardan kurtuldu. "Asla."

Kalabalıktan alkışlar yükseldi. Ya da kalabalığın yarısından. İskoçya'nın geri kalanı gibi Highland Oyunları'nı izlemek için toplanan klanlar da bölünmüştü. Bugün insanlar Robert Bruce ve John Comyn'in tarafını tutmuyordu (gerçi İskoç tahtında hak iddia eden iki grup da oradaydı) daha eski ve kanlı bir düşmanlığın, MacKayler ile Sutherlandlerin tarafını tutuyorlardı.

"İnatçı köpek," dedi diğer adam.

Magnus'un buna itiraz etmesi gerekmiyordu. Bir eliyle kalkanını diğeriyle de çekicini tutup bir sonraki darbeye hazırlandı.

Darbe geldi. Hem de tekrar tekrar. Aynı bir koçbaşı gibi. Munro durmak bilmiyordu.

Ama Magnus da öyleydi. Zalim savaşçının kendisini yere serdiği her an, yeniden ayağa kalkıyordu. Teslim olmayı reddediyordu. Bir kez daha ikinci olmaya katlanamazdı.

Magnus'un beş yıl önce ilk yarıştığı oyunlardan bu yana, Sutherland fedaisi tam bir baş belası olmuştu. Magnus henüz on sekiz yaşındaydı ve kendisinden beş yaş daha büyük olup, erkekliğinin ilk dönemlerinde olan tanınmış bir şampiyonu yenmesi imkânsız gibi görünüyordu.

O zamanlar.

Ama Magnus artık çocuk değildi. Son bir yılda, vücudu ciddi anlamda irilemiş, sağlamlaşmış ve iyiden iyiye kas kazanmıştı. Yaklaşık 1.82 boyunda olan Munro'dan beş altı santimetre daha uzun olduğundan boy avantajı vardı. İbreler artık çok da dengesiz değildi.

Koşu yarışıyla kılıç karşılaşmalarını kazanarak oyunlarda kendini çoktan kanıtlamıştı -gerçi Highland'in en iyi kılıç ustası Tor MacLeod orada değildi- ve beklendiği üzere yüzme dışında diğer yarışlarda da hep ilk üçe girmişti. Magnus, Kuzey İskoçya'nın dağlarında büyümüştü ve su oyunlarında öncü olanlar Adalılardı.

Ama bu, Magnus'un kazanması gereken bir mücadeleydi. Çekiç oyunu Munro'ya aitti. Bu dalda yaklaşık on yıldır ustaydı. Bu konuda gayet gururlu ve kendinden emindi. Tacı can düşmanının başından alıp, MacKaylerin zafer kazanmasını sağlamak hepsinden daha tatmin edici olacaktı. İki klan arasında derin bir nefret vardı ama Munro'nun küstahlığı ve iğrençliği olayı kişiselleştiriyordu.

Yine de Magnus'un kazanma konusundaki kararlılığını destekleyen şey nefret ve klanının gururundan daha fazlasıydı. Üzerine dikilmiş olan bir çift gözün gayet farkındaydı. Büyük ve kristal mavisi bir çift gözün... Helen. Evlenmeye niyetlendiği kız -hayır kadın. Onun karşısında Munro'ya yenilme düşüncesi...

Buna izin veremezdi. Lanet olsun. Buna izin vermeyecekti. İkinci olan bir adamla evlenmesini ondan nasıl isteyebilirdi?

Kalkanıyla bir diğer kuvvetli darbeyi engelledi. Sarsıntıya karşı koymak için kendini kasmıştı. Yan tarafındaki acıya karşı koymaya çalışarak, rakibinin tüm gücünü kalkana indirmesine izin verip, kendisi de çekicini sallamayı başardı. Munro geri çekildi ama Magnus'un darbesi omzuna inmişti.

Bu ilk çatlaktı. Rakibinin yüzündeki öfke, hayal kırıklığını maskelemeye yetmemişti. Munro yoruluyordu. Şiddetli saldırı ve kuvvetli silahın sürekli sallanışı ona yeterince zarar vermişti.

Bu kadarı yeterdi. Beklediği açılış buydu.

Magnus, acı dolu bedenini başka hiçbir şeyin canlandıramayacağı kadar canlandıran bir koku alıyordu: Zafer kokusu. Ani ve açıklanması mümkün olmayan bir güç ve kararlılıkla saldırıya geçti. Çekicini sallayıp kalkanıyla kendisini korurken düşmanını şaşırtıyordu.

Munro sendeledi ve Magnus da fırsattan istifade edip fedainin bileğine çelme takarak onu yere düşürdü. Göğsünün üzerine dizini yasladı, kalkanını düşmanının boynuna bastırdı ve çekicini başının üstüne doğru kaldırdı.

"Teslim ol," diye bağırdı kuvvetli bir şekilde. Sesi sessizliğin içinde yankılanmıştı. Olayların baş döndürücü şekilde tersine dönmesi kalabalığı sersemletmişti.

Munro karşı koymaya çalıştı ama Magnus kontrolü eline almıştı. Kalkanın kenarını daha da itip rakibinin boğazına bastırarak nefesini kesti.

"Teslim ol," diye tekrar etti. Damarlarında akan şey artık öfkeydi ve kavganın sertliği işleri çığırından çıkarmıştı. Buna bir son verme isteği içinde giderek artıyordu. Ama bu sadece Highland Oyunları'ydı; Gladyatörlerin ölüm kalım savaşı değildi.

Ancak uzun bir süre kavganın sonu tam da oraya doğru gitmişti. Munro teslim olmayı reddetti. Magnus da teslim olana kadar onu serbest bırakmayacaktı. Oyunların sağladığı geçici ateşkese rağmen, iki gururlu Highland'linin arasındaki öfke sonucun tam tersi olacağını işaret ediyordu.

Neyse ki karar hakkı onlara bırakılmamıştı.

"Kazanan MacKay," diye çınladı bir ses. Baron Innes, Inverbreakie Kalesi'nin efendisi ve oyunların da ev sahibiydi.

Bir alkış koptu. Magnus çekicini indirdi ve kalkanını da çekip Munro'yu serbest bıraktı. Ayağa kalkıp silahlarını fırlatarak, tezahüratların ve zaferin tadını çıkardı.

Başarmıştı. Kazanmıştı. Helen'i.

Etrafında bir kalabalık toplandı. Babası, küçük kardeşleri, arkadaşları ve çok sayıda güzel kız.

Ama bunlardan hiçbiri görmeyi en çok istediği kız değildi. Helen yanına gelemezdi. Ve o anda Helen'i görmeyi ne kadar çok isterse istesin, onun bakışlarıyla karşılaşmayı göze alamazdı.

Çünkü evlenmeye niyetlendiği kız, Magnus'un Helen'i, en büyük düşmanı Sutherland Kontu'nun kızı Moray'li Helen Sutherland'den başkası değildi.

Tanrıya şükür sona ermişti! Helen buna bir dakika daha katlanabileceğini zannetmiyordu. Orada oturup kendisine kardeş kadar yakın olan adam Magnus'u yere sererken, onun öldürülesiye dövülmesini izleyip hiçbir şey yapamamak, korkusunu, heyecanlı nefes alış verişlerini ve ayağa kalkmamak için ettiği duaları saklamaya çalışmak çok büyük bir acıydı.

Neyse ki Magnus çok güçlüydü. İnatçı pislik ne zaman pes etmesi gerektiğini bilmiyordu!

Kendisine bunları yaşattığı için onu elleriyle öldürecekti. Highland Oyunları'ndaki vahşi mücadeleleri sevmediğini biliyordu -erkekler birbirilerini spor adı altında neden döverlerdi bunu bir türlü anlayamıyordu- ama her nedense Magnus orada olmasını için Helen'den söz istemişti.

"İyi misin?"

Helen göğüs kafesinin içinde çırpınan kalbini sakinleştirmeye çalıştı ama bu kolay değildi. Sessizce erkek kardeşine döndü.

Kenneth'in kaygılı bakışları Helen'in yüzünde ve hâlâ yün eteğini sıkı sıkıya tutan ellerinde dolandı. "Stresli görünüyorsun. Bir an için bayılacağını zannettim." dedi.

Helen'in nabzı hızlandı. Kardeşi çok dikkatliydi. Stresliydi ama kardeşinin bunun sebebinden şüphelenmesine izin veremezdi. Kardeşi, MacKaylerden ve en çok da Magnus'tan nefret ederdi. İkisinin yaşları birbirine yakındı ama çocukluklarından beri Magnus mücadelelerde ondan hep daha iyi olmuştu. Eğer Kenneth aralarında olanları öğrenecek olursa...

Hayır, öğrenmezdi. Öğrenemezdi. Düşmanlarıyla arkadaşlık ettiğini öğrenecek olursa bu bir felaket olurdu. Sutherlandlar, MacKaylerden nefret ederdi. MacKayler de Sutherlandlerden. Bu hep böyle olmuştu. Ama Helen için durum farklıydı.

"Bu kadar... sert olacağını düşünmemiştim," dedi Helen -ki bu doğruydu. Sonradan da ailesine sadık olması gerektiği aklına geldi. "Ve tabii ki hayal kırıklığına uğradım."

Kenneth ona şüpheli gözlerle baktı. Sanki tüm problemin bu olduğuna inanmamış gibiydi. Kardeşi onu çok iyi tanıyordu. Nefesini tuttu ama sonra kalabalığın gürültüsü yeniden yükselince Kenneth'in dikkati dağıldı. MacKaylerin neşesini duymak kardeşinin yüzünün gölgelenmesine neden oldu. "Kazandığına inanamıyorum." Başını salladı. "Babam çok kızacak."

Helen farklı bir endişe duymaya başladı. "Belki de ona söylemesek daha iyi olur. En azından hemen söylemeyelim."

Kenneth, aniden buz kesen bakışlarıyla kardeşine baktı. "O kadar mı kötü?" diye sordu.

"İyi olacak," dedi Helen sert bir şekilde hem kendini hem de kardeşini buna inandırmaya çalışarak. Tabii ki iyi olacaktı. Helen'in aklına bundan başka bir seçenek gelmiyordu. "Ama dikkatini dağıtmak istemiyorum. Tüm gücünü hastalığıyla savaşmak için kullanmalı."

Ama akciğer rahatsızlığı her tekrarladığında durum daha da kötü oluyordu. Muhtemelen Helen buraya gelmese daha iyi olurdu ama Magnus gelmesi için ondan söz almıştı. Ve etrafla-

rında dolanan savaş tehdidi nedeniyle onu bir yıl daha göremeyecek olma düşüncesi...

Kendine engel olamamıştı.

Sadece bir hafta. Babası onsuz bir haftanın üstesinden gelebilirdi. Babasının bakımında ona yardım eden hizmetçi kız Beth'e önemli bilgileri vermişti ve Muriel de babasını kontrol edeceğine söz vermişti. Helen tedavilerle ilgili her şeyi ondan öğrenmişti.

Kenneth ona baktı; gözlerindeki korku ve kaygı kardeşininkiyle aynıydı. "O hâlde sanırım haklısın, onu üzmesek iyi olur." Kardeşinin koluna girdi ve başıyla düşen şampiyonlarının olduğu tarafı işaret etti. "Gel, Munro'yla ilgilensen iyi olur. Gerçi asıl yara alan şampiyonumuzun gururu sanırım." Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Belki de alçak gönüllü olmayı böylece öğrenir."

Erkek kardeşi, Donald'ın kaybına üzülmeyecek olsaydı da Helen bunun nedenini merak etmezdi. Şampiyonları yüzünden pek çok yenilgiye maruz kalmıştı ve Donald bunu ona hatırlatmaktan keyif alırdı. Kenneth'in de günü gelecekti -tıpkı Magnus'unki gibi. Ama Helen, Donald'ın gölgesinden kurtulmak ve kendini kanıtlamak için sabırsızlanan gururlu kardeşinin işinin ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Helen kardeşi başını çevirir çevirmez Magnus'a son bir bakış attı. Ama etrafı tezahürat eden hayranlarıyla çevrilmişken düşmanının kızı tabii ki çoktan aklından çıkmıştı.

Helen derin bir iç çekti. Yakın zamanda Gregor MacGregor ve Robbie Boyd'a olduğu gibi onun etrafını da bir sürü leydi saracaktı. Apollo yüzlü ünlü okçu ve İskoçya'daki en güçlü erkek olarak Highland Oyunları'nda Tanrı gibi bir sıfat edinmişlerdi ve nereye giderlerse gitsinler romantik bir kadın topluluğu onlara hep eşlik ediyordu.

Helen kardeşini takip etti ve bunun kendisini rahatsız etmemesi için çabaladı. Ama rahatsız olmuştu. Kıskanmamıştı -yani pek kıskanmış sayılmazdı. Pekâlâ, belki de insanların içinde Magnus ile konuşabilen kadınlardan ziyade, onların bu özgürlüğünü kıskanmıştı. Gerçi Magnus'un koluna girmiş olan yuvarlak hatlı sarışının pek hoş olduğunu acıyla hatırladı.

Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı?

Başlarda onunla buluşmak için gizlice ortadan kaybolmak onu rahatsız etmemişti. Düşmanlık onun için bir şey ifade etmiyordu. Tek düşündüğü şey, ondan hoşlanıyor olmasıydı. İlk kez kendisini anlayan biriyle tanışmıştı.

Onun yanındayken kendini farklı değil benzersiz hissediyordu. Magnus onun dikiş dikmeyi ya da ud çalmayı sevmemesini önemsemiyordu. Ya da ağılda geçirdiği zamanın kilisede geçirdiği zamandan daha fazla olmasını da. Hayvanların doğum yapmasını izlemenin ona büyük bir zevk vermesini de. Helen'in Rahip Gerald'a kanamanın hastayı zayıf ve solgun hâle getirirken, espri kabiliyetini de güçlendirmesini tuhaf bulduğunu anlatması, Magnus'a komik geliyordu. Süslü saray kıyafetleri giymek yerine basit yünlü bir etek (çoğunlukla bacaklarının arasına sıkıştırılmış olan) giymesini de umursamıyordu. Hatta gözüne girip durduğu için bir tutam saçını kesmesine bile gülmemişti.

Ama düşmanlığın baskısı artmaya başlamıştı. Highland Oyunları'nda her yıl bir hafta içinde birkaç dakika -şansları varsa bir ya da iki de konsey toplantısı- artık yeterli gelmiyordu. Helen daha fazlasını istiyordu. O kadınların yerinde, Magnus'un yanında duran kişi olmak istiyordu. Magnus'un her zamanki gibi içini eritircesine kendisine gülümsemesini istiyordu.

Zihninin bir köşesinde babasınınkine benzer bir sesin, "Helen kızım, bunu önceden düşünmen gerekmez miydi?" deyişine kulak asmadı. Her şey yoluna girecekti. Bir şekilde işleri yoluna sokacaklardı.

Helen Magnus'u, Magnus da Helen'i seviyordu.

Helen dudağını ısırdı. Bundan neredeyse emindi. Magnus onu öpmüştü, değil mi? Dudakları birbirine hafifçe değmiş olsa da bunun bir önemi yoktu; Magnus onu huysuz bir şekilde kendinden uzaklaştırdığı sırada, Helen'in kalbi yerinden çıkmak üzereydi.

Bir yanı Magnus'un da kendisininkiler gibi derin ve tutkulu olan hislerinin farkındaydı. Tehlikeye ve hareketlerinin ailesi tarafından ihanet olarak algılanacağını bilmesine rağmen Helen ondan uzak kalamıyordu. Bu çok saçmaydı -imkânsızdı. Ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Magnus'un yanındayken hayatında hiç hissetmediği kadar özgür hissediyordu kendini.

Aralarındaki şeye nasıl olur da sıkı sıkıya bağlanmazdı? Eski bir Romalı şair olan Horatius'un dediği gibi "*Carpe diem, quam minimum credula postero.*" *Yarına mümkün olduğunca az güvenerek, anı yakala.* Babası onun için hocalar getirttiğinde de çok iyi bir öğrenci olmamıştı ama bunu hatırlıyordu. Bu kelimeler zihninde yankılanıyordu.

Donald'ın yaralarını sarmak hiç bitmeyecek gibiydi; tabii bir de örselenen gururu vardı. Sonunda gizlice uzaklaşıp, Magnus'un kendisini bulmasını beklemeye koyuldu. Bekleyişi çok uzun sürmedi. Genellikle Magnus'un kendisini bulmasını beklemek eğlenceli olurdu. Ama bu kez onu görmek için sabırsızlandığından işini kolaylaştırmıştı.

İki koca el arkadan beline sarılıp, ayaklarını yerden kesmeden önce duyduğu tek uyarı çıtırdayan bir dalın sesi oldu.

Magnus'un sert göğüs hatlarını hissettiği anda Helen derin bir nefes aldı. Yanakları kıpkırmızı kesildi. Tanrım çok güçlüydü! Gençliğin ince yapısı artık kat kat sert ve çeliğimsi kaslarla desteklenmişti. Magnus'taki değişiklikler fark edilmeyecek gibi değildi ve bu değişikliklere yakından değiyor olmak Helen'in içine titrek bir sıcaklık, karnına da tuhaf bir his yaydı. Kalbi hızlandı.

Magnus onu çevirip yüzüne baktı. "Artık ağaçlara tırmanmama konusunda anlaşmaya vardığımızı zannediyordum."

Anlaşmaya varmak mı? Bu daha çok bir talimat gibiydi. Helen yüzünü buruşturdu. Magnus da bazen erkek kardeşleri kadar otoriter ve gereğinden fazla korumacı olabiliyordu. "Ah Helen," derdi kardeşleri anlayışlı bir şekilde iç çekip, suçlu olan kızıl saçlarıymış gibi saçlarını karıştırarak. "Ne yaptın?" Kardeşleri onun iyiliğini istiyordu ama onu anlamıyorlardı. Magnus gibi anlayamıyorlardı.

Helen tanıdığı o yakışıklı yüze bakarken Magnus'un kaşlarını çatıp, iç çekmesine aldırmadı. Erkeksi, güçlü ve kusursuz hatları neredeyse tanınamayacak kadar yaralanmış ve yıpranmıştı. Banyo yapmış ve yaralarını sarmaya çalışmıştı ama çenesini kaplayan kızarıklık ile morluğu, patlayan dudağını, kırılan burnunu ve gözünün yanındaki derin kesiği saklaması mümkün değildi. Helen elini yaralarının etrafında gezdirdi ve birilerinin bunları çoktan sardığını gördü. "Çok mu acıyor?"

Magnus başını salladı ve Helen'in elini yüzünden uzaklaştırdı. "Hayır."

"Yalancı." Helen onu itti ve Magnus'un acıyla inlediğini duyunca kırılan kaburgalarını hatırladı. Helen ellerini kalçasına koydu. "Yaptıklarından sonra hak ettiğin tam da buydu."

Magnus şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Ben kazandım."

"Kazanman umurumda değil, neredeyse seni öldürüyordu!"

Magnus kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Helen'in bakışları bir an için Magnus'un kollarındaki kaslarda dolandı. Son zamanlarda bu tür şeyleri en uygunsuz zamanlarda fark ediyor gibiydi. Bu, Helen'i heyecanlandırdı. Magnus'u da. Helen onun yanında kendini hep rahat hissettiğinden bu can sıkıcı bir durumdu.

"Ama öldüremedi," dedi Magnus.

Sesindeki kibir, Helen'in dikkatini yeniden toplamasını sağladı. Gözlerini kıstı. Erkekler ve gururları. Hayır, İskoçlar ve gururları... Onlar gurur ve inadın sözlük anlamıydı. "Kendinle bu kadar gurur duymasan iyi edersin." diye cevap verdi Helen.

Magnus kaşlarını çattı. "Benim için sevinmedin mi?"

Helen neredeyse ellerini havaya kaldıracaktı. "Tabi ki sevindim."

Bu sefer kaşlarını daha da çattı. "O hâlde neden üzgünsün?"

Tüm erkekler mi kalın kafalıydı? "Çünkü incindiğini görmekten hoşlanmıyorum."

Magnus yeniden gülümsedi ve kendisinden uzaklaşmaya çalışan Helen'in belini sıkıca kavradı. Bu çocuksu bir hareketti -daha önce de birçok kez yaptığı bir hareket- ama bu kez onu güçlü bedenine doğru çektiği sırada farklı bir şeyler vardı. Âdeta aralarında sıcak ve tehlikeli bir çekim oluşmuştu.

Bu temas Helen'in nefesini kesti; Magnus'un göğsünün ve bacaklarının tüm kaslarını hissedebiliyordu. Adamın sıcacık ela gözleri kararmaya başlamıştı. "Ama benimle ilgilenmek için yanımda sen varsın, değil mi meleğim?"

Sesindeki sert tını Helen'in içini gıdıkladı. *Meleğim*. Tanıştıkları ilk günden beri Magnus ona böyle sesleniyordu ama bugün bu söz çok daha farklı gelmişti kulağına. Ondaki değişik-

lik Helen'in gözlerini kırpıştırmasına neden oldu. Daha önce onunla hiç böyle flört etmemişti. Tuhaf, heyecan verici ve biraz da korkutucuydu. Magnus bir erkekti. Bir savaşçı. Bir şampiyon. İlk tanıştıkları zaman gördüğü uzun boylu ve zayıf çocuk değildi. Ve Helen birden bunu acıyla hissetti.

Helen başını arkaya attı ve dudakları içgüdüsel bir tepkiyle aralandı. Magnus'un gözlerindeki arzuyu görebiliyordu ve bu, olacakları düşünerek derin bir nefes almasına neden oldu.

Magnus onu öpecekti. Tanrım, onu gerçekten öpecekti.

Sonunda!

Helen'in kalbi kulaklarında atarken Magnus başını ona doğru eğdi. Helen, Magnus'un gerilen kaslarını hissedebiliyordu. Kalp atışlarının kendisininkiyle karıştığını ve içinde dalgalanan tutkuyu hissediyordu. Helen'in bedeninde dalgalanan arzunun yakıcı sıcaklığı dizlerinin bağını çözdü.

Birbirlerine ilk değdikleri anda, Magnus'un yumuşak dudaklarının kendi dudaklarında bıraktığı zevkle inledi. Sıcaklık ve hafif baharat kokusu içine işledi ve Magnus'un sarhoş eden tadını tüm duyularında hissetti.

Magnus onu nazikçe öpüyor, dudaklarını hafif hafif dudaklarının üzerinde gezdiriyordu. Helen ise farkında olmadan daha fazlası için ona sokuluyordu.

Beni ne kadar önemsediğini göster bana. Tutkuyla kavrulmak istiyordu. Sevgisini kalpten anlamak istiyordu. Tüm sevgisini istiyordu.

Magnus acılı bir ses çıkardığında, Helen bir an için kaburgalarını incitmiş olabileceğini düşündü. Ama sonra Magnus onu daha sıkı sardı. Dudakları sertleşti ve onu daha kuvvetli bir şekilde öpmeye başladı. Baharat tadı derinleşiyor, daha uyarıcı bir hâl alıyordu. Magnus'un kaslarındaki gerginliği, bedenindeki gücü hissediyordu. Bedeni olacakları hayal ederken âdeta

eriyip bitiyordu. Ardından Magnus aniden kaskatı kesildi ve sert bir küfürle Helen'i itti.

Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki Helen dengesini sağlamak için çabaladı. Bacaklarındaki kemikler yok olmuş gibiydi. Gözlerini şaşkınlıkla araladı; hayal kırıklığına uğramıştı. Yanlış bir şey mi yapmıştı?

Magnus parmaklarını ipeksi, düz ve kumral saçlarına geçirdi. "Evlen benimle."

Helen inanamayan gözlerle ona baktı. "N-ne?"

Magnus gözlerini ondan ayırmıyordu. "Eşim olmanı istiyorum."

Teklifin aniliği Magnus'tan beklenmeyecek bir şeydi ve Helen'e başta bunun bir şaka olduğunu düşündürdü. Ama yüzüne bir bakış atınca öyle olmadığını anladı. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Ama neden?"

Magnus kaşlarını çattı. Belli ki beklediği cevap bu değildi. "Bunun gayet açık olacağını düşünmüştüm. Seni önemsiyorum."

"Seni seviyorum," dememişti. "Sensiz yaşayamam," da dememişti. Ya da "seninle deliler gibi sevişmek istiyorum," da söylediklerinden biri değildi.

Helen kalbinde bir acı hissetti. Kendi kendine aptallık ettiğini söylüyordu. İstediği şey buydu, değil mi? Magnus ona nasıl hissettiğini söylemişti -sadece Helen'in umut ettiği gibi süslü kelimeler seçmemişti.

Magnus şaşırtıcı derecede kontrollüydü. Soğuk ya da duygusuz değildi ama sakin ve soğukkanlıydı. İstikrarlıydı. Bir volkan değil, bir kayaydı. Ama Helen bazen onun patlamasını diliyordu.

Helen hemen cevap vermeyince Magnus konuşmaya devam etti, "Sanırım bu senin için sürpriz olmamıştır?"

Aslında olmuştu. Helen dudağını ısırdı. "Geleceği hiçbir zaman konuşmadık." dedi. Belki de bunun nedeni ikisinin de gerçeklerden kaçmaya çalışmasıydı.

Evlilik. Onun durumundaki bir kadın için tek seçenek buydu. O hâlde bu fikir neden kalbinde korku uyandırmıştı?

Ama karşısındaki Magnus'tu. Helen'i anlıyordu. Helen de onu seviyordu. Tabii ki onunla evlenmek isterdi.

Ama Magnus'un istediği şey imkânsızdı. "Ailelerimiz buna asla izin vermez. Birbirlerine düşmanlar."

"Ailelerimize sormuyorum. Sana soruyorum. Kaç benimle."

Helen derin bir nefes aldı. Gizli bir evlilik mi? Düşüncesi bile şaşırtıcıydı. Ama aynı zamanda kabul etmesi gerekirdi ki son derece çekici ve karşı konulamayacak kadar romantikti. Nereye gideceklerdi? Anakaraya mı? Birbirlerinin yanında ülkenin diğer tarafına seyahat etmek ne kadar heyecan verici olurdu! "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Magnus ona tuhaf bir bakış attı. "Strathnavar'a. Babam başta kızacaktır tabii ki ama annem anlayacaktır. Babam da sonunda pes eder."

Yani Kuzey İskoçya'ya, anakaraya değil. MacKaylerin toprakları, Sutherland'ın sınırındaki Caithness'taydı. Komşu klanların toprak kavgası çok eskilerden başlamış, yıllardır hiç bitmemişti.

"Peki, nerede yaşayacağız?" diye sordu Helen temkinli bir şekilde.

"Varrich Kalesi'nde ailemle birlikte. Ben lider olduğumda kale de senin olacak."

Tabii ki. Aptal kız, nasıl olmuştu da başka bir şey düşünebilmişti? Magnus'un annesi kalenin kusursuz hanımıydı. Doğal olarak Magnus her şeyi ondan bekliyordu. Helen'in ciğerleri sıkıştı ve kalbi hızlandı. "Neden şimdi? Neden bekleyip—"

"Beklemekten yoruldum. Hiçbir şey değişmeyecek." Magnus çenesini sıktı; gözlerinde tanıdık olmayan çelik gibi bir ışıltı vardı. Sabırsızlanıyordu. Helen, bir an için sabrının taşacağını düşündü. Ama Magnus asla kontrolünü kaybetmezdi. Hatta Helen kimi zaman buna çok şaşırırdı. "Gizli buluşmalardan, insanların arasında seninle konuşamamaktan hatta sana bakamamaktan bıktım. Artık on sekiz yaşındasın Helen. Babanın sana bir eş bulmasına çok kalmadı."

Magnus'un haklı olduğunu düşününce Helen'in rengi attı. Nişanlanmaktan bu kadar uzun süre kaçabilmesinin tek nedeni babasının hastalığı ve kendisine ihtiyaç duyuyor oluşuydu.

Helen'in kalbi duracak gibi oldu. Ah Tanrım, babasına kim bakacaktı? Çaresiz bir şekilde Magnus'a bakarken, vereceği kararın önemi tereddüt etmesine neden oldu. Onu seviyordu ama ailesini de seviyordu. Onların arasında nasıl olurdu da bir seçim yapabilirdi?

Magnus onun kararsızlığını fark etmiş olmalıydı. "Bunun tek yol olduğunu göremiyor musun? Aramızdaki şey..." Sesi giderek alçaldı. "Aramızdaki şey çok özel. Benimle birlikte olmak istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Ama biraz zamana ihtiyacım var—"

"Zaman yok," dedi Magnus sert bir şekilde. Ama Helen'e bakmıyordu. Bir dakika sonra, Helen bunun nedenini anladı.

"Ondan uzak dur!"

Kızın kalbi duracak gibi oldu. Arkasını döndüğünde kardeşinin uçarcasına onlara doğru geldiğini gördü.

Magnus, Helen'in yüzünden kanın çekildiğini gördü ve onu bu karşılaşmadan kurtarabilmeyi diledi. Ama bu imkânsızdı. Bu kadar uzun süre boyunca fark edilmemeleri onlar için şanstı.

Gerçi ailesinden birisi onları yakalayacaksa, bunun kontluğun varisi olan büyük kardeşi William olmasını tercih ederdi. O en azından tam bir aşağılık değildi. Donald Munro'dan daha fazla nefret ettiği biri varsa o da Kenneth Sutherland'di. Munro'nun tüm kibri ve alaycılığının üzerine bir de öfke eklenmişti.

Magnus içgüdüsel olarak Helen'in önüne geçti. Helen'in kardeşiyle yakın olduğunu biliyordu ama yine de risk almak istemiyordu. Sutherlandler hem tahmin edilemez hem de gözü pek olurlardı.

Magnus, diğer adamın yumruğu çenesine inmeden önce yakalayıp itti. "Bu seni ilgilendirmez Sutherland."

Kardeşi yeniden Magnus'un üzerine gideceği sırada Helen aralarına girdi. İri yarı kardeşinin yanında Helen bir çocuk gibi görünüyordu. Başı kardeşinin göğsüne ancak ulaşıyordu. Ama Helen çocuk değildi. Magnus iki koca yıldır onun on sekiz yaşına ulaşmasını bekliyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki artık nefes bile alamıyordu. Yaramaz ve sevimli büyük mavi gözleri, çilli kalkık burnu ve görkemli kızıl vahşi saçlarıyla bu kızı istiyordu. Helen'inki sıradan bir güzellik değildi ama Magnus'a göre ondan daha nefes kesici biri daha yoktu.

"Lütfen Kenneth, düşündüğün gibi değil."

Sutherland'in gözleri öfkeyle parlıyordu. "Tam da düşündüğüm gibi. Yarışmalarda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamış ama buna inanmak istememiştim." Kız kardeşinin gözleriyle buluştuğunda bakışları yumuşadı. "Yüce Tanrım bir MacKay'le mi Helen? Klanımızın en büyük düşmanıyla mı? Nasıl bu kadar sadakatsiz olabilirsin?"

Helen suçluluk duygusuyla irkildi ve Magnus da küfretti. "Onu bunun dışında bırak. Sinirini birinden çıkaracaksan benden çıkar."

Diğer adam gözlerini kıstı. "Zevkle." Kılıcına uzandı. "Seni öldürmekten keyif duyacağım."

"Beni hiçbir konuda yenemeyen biri için fazla cesur bir iddia."

Sutherland öfkeyle kükredi. Helen bir çığlık atıp, kardeşinin üzerine doğru koştu. "Hayır lütfen," derken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Bunu yapma. Onu se-seviyorum."

Magnus tam kılıcına uzanırken, Helen'in sözleriyle kalakaldı. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Helen onu seviyordu. Bunu daha önce hiç söylememişti ve son konuşmalarının ardından Magnus bundan çok da emin olamıyordu. Aniden içi ısındı. Yanılmamıştı. Onların birlikte olmaları lazımdı. Helen de aynı duygulara sahipti.

Helen'in aşağılık kardeşi Magnus'un beklediğinden çok daha nazik bir şekilde konuştu, "Ah Helen." Kardeşinin yanağını şefkatle okşadı. "Çok küçüksün tatlım. Ne söylediğini bilmiyorsun. Tabii ki ona âşık olduğunu zannediyorsun. Henüz on sekiz yaşındasın. Küçük kızlar bunu hep yaşar; hep âşık olurlar."

Helen başını heyecanla salladı. "Hayır, öyle değil."

"Tam da öyle," dedi kardeşi. Magnus bunu gözleriyle görmese, Kenneth'in bu kadar şefkatli olabileceğine asla inanamazdı. Ama belki de Helen, herkesin içindeki yumuşak tarafı harekete geçirmekte başarılıydı. Sadece Sutherland'in yumuşak bir tarafı olduğunu tahmin edemezdi. "Sen, sevmeyi seviyorsun," dedi Sutherland. "Tanrı'nın mayısın birini senin için azizler günü seçmesinin bir nedeni vardı. Senin için her gün mayıs günü şenliği gibi. Ama onu ne kadar iyi tanıyor olabilirsin ki?" Helen dudağını ısırdı ve Sutherland gözlerini kıstı. "Ne zamandır bu şekilde buluşuyorsunuz?"

Helen ayaklarına bakarken yüzü kızardı. Magnus, Helen'in suçlu tavırlarını görünce öfkelendi.

"Dunottar Oyunları'nda tanıştık," diyerek söze girdi Magnus, "kazara."

Kenneth, Helen'e döndü. "Dört yıl önce mi?"

Helen bunu başıyla onaylayınca, kardeşi küfretti.

"Tanrım, seni lekeleyecek olduysa, onu hayalarından asar, hadım ederim—"

"Hiçbir şey yapmadı," dedi Helen elini kardeşinin omzuna koyup sakin olmasını sağlamaya çalışarak. Şaşırtıcı şekilde bu işe yaramıştı. "Bana çok zarif davrandı."

Magnus, Helen'in sesinde bir tuhaflık sezip gözlerini kıstı. Sanki hayal kırıklığı gibi bir tını vardı sesinde. "Ne söylediğine dikkat et Sutherland. Öfkelenmekte haklısın ama ne kardeşinin ne de benim gururuma dil uzatmana izin vermem."

Bu, Magnus'u çok zorlamış olsa da onu öpmekten daha ilerisine geçmemişti. Onun gururunu bu şekilde lekeleyemezdi. Evlenene kadar bekleyecek, sonrasında dilediğini yapacaktı. Helen'in dudaklarının tadı hâlâ onu mest ediyordu. Ama kendini kontrol etmesinin nedeni hem Helen'in masumiyeti hem de kendine olan güvenindeki yetersizlikti.

Magnus'un zihninden geçenleri anlamış gibi Sutherland'in yüzü sertleşti. "Bunu anca rüyanda görürsün." Magnus'a intikam dolu bir bakış attı ve kardeşini iğrenç bir şeyden korur gibi kolunun altına aldı. "Gel Helen gidiyoruz."

Helen başını salladı ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Hayır, ben—"

Çaresiz bir şekilde Magnus'a baktı. Magnus dudaklarını sıkmıştı. Helen'in yapması gereken tek bir şey söylemekti ve sonrasında Magnus ona sahip çıkacaktı. Sutherland şampiyonunu

yenilgiye uğratmıştı -yani Helen'in kardeşi onun karşısında duramazdı.

Sutherland, çenesini kardeşinin başına yasladı ve onunla bir çocukla konuşur gibi konuştu. "Ne sanıyordun tatlım? Gözlerin güneş gibi parlıyor. Herkesin de öyle olduğunu sanıyorsun. Ama bunun mutlu bir sona ulaşmasını sağlayamazsın. Bu kez olmaz. Bunun mutlu bir sona ulaşacağını düşünmüş olamazsın, değil mi?"

Magnus, buna daha fazla dayanamazdı. "Ondan eşim olmasını istedim."

Sutherland'in yüzü kıpkırmızı oldu ve birden boğulacakmış gibi öksürrdü. "Yüce Tanrım, sen delirmiş olmalısın! Kardeşimin bir MacKay ile evlenmesindense, Uzun Bacaklı Edward'la[1] evlendiğini görmeyi yeğlerim."

Magnus elini kılıcına uzattı. Düşmanlık olsun ya da olmasın, karşılarında hiçbir şey duramazdı. "Sana sormadım zaten."

İki adamın da bakışları, yüzü solan ve gözyaşları içinde kalan Helen'e döndü. Helen asla ağlamazdı; o anda çok çaresiz olduğu için ağlıyordu. İkisine birden baktı. Magnus, Helen'in kardeşini sevdiğini biliyordu ama kendisini de sevdiğinden emindi. Bunu az önce söylemişti.

Magnus bunun Helen için ne kadar zor olduğunu düşünerek çenesini sıktı. Ondan ne istediğini biliyordu. Ama bir karar vermesi lazımdı. Sonunda bunu yapmak zorundaydı.

Sutherland çok baskıcı görünmüyordu. "Onunla evlenirsen, klanlarımız arasındaki düşmanlık yeniden alevlenir."

"Böyle olmak zorunda değil," dedi Magnus. O da Sutherland'i tıpkı onun kendisini sevmediği kadar sevmiyordu ama

1 I. Edward: Lakabı *Uzun Bacaklı Edward* olan, 1272-1307 tarihleri arasında hüküm sürmüş İngiliz kralı. *-yhn*

Helen'in hatırına düşmanlığı geçmişe gömmeye razıydı. Ama babası... Ondan çok emin olamıyordu.

Sutherland, Magnus hiçbir şey söylememiş gibi devam etti. "Ailene sırt mı çevireceksin Helen? Babana? Onun sana ihtiyacı var."

Sesi gayet netti. Lanet olsun ama çok mantıklı konuşuyordu.

Helen'in solgun yüzündeki yaş dolu gözleri iyice büyüdü. Magnus'a yalvarırcasına baktı ve Magnus anlaması gerekeni anladı. Göğüs kafesi yanmaya başladı.

"Üzgünüm," dedi Helen, "yapamam."

Gözleri kesişti. Magnus buna inanmak istemiyordu. Ama sert ve canlı mavi gözlerindeki gerçeği görebiliyordu.

Tanrım. İçi acıdı. İnanamıyordu... O zannetmişti ki...

Kaskatı kesildi ve hiç düşünmeden arkasını döndü; böylece kendini bir dilenci gibi rezil etmeyecekti. İşin kötü yanı da bunu çok istiyor olmasıydı. Ama lanet olsun, Magnus'un bir gururu vardı. Zaten reddedildiği anda Sutherland'in orada olması yeterince kötüydü.

Sutherland, Helen'i kollarına alıp saçını okşadı. "Tabii ki yapamazsın tatlım. MacKay de bunu kabul edeceğini zannetmiş olamaz. Sadece romantik bir aptal onunla kaçacağına inanabilirdi."

Magnus, Sutherland'in kendisine güldüğünü duyabiliyordu. Aşağılık herifin yüzündeki gülümsemeyi silme isteğiyle yumruğunu sıktı.

Gerçekten Helen'in kendisiyle kaçacağına inanmış mıydı?

Evet, tam bir aptal olduğu için inanmıştı. Helen farklıydı. Helen kurallara bağlı değildi. Magnus'u yeterince sevecek olursa, onu hiçbir şey durduramazdı. En kötü kısım da buydu.

Helen isteyecek olsa Magnus onun için her şeyden vazgeçebilirdi.

Ama Helen bunu asla istememişti. Magnus, ertesi sabah Sutherland çadırlarının indiğini gördü. Gidiyorlardı. Kardeşleri, Helen'in fikrini değiştirmesine izin vermeyeceklerdi.

Carrick Kontu Robert Bruce, Helen kaleden çıktığı sırada Neil Campbell ile birlikte ona doğru geldi. Koyu renkli pelerininin şapkası ile yüzü gizlenmişti ama Magnus onu nerede olsa tanırdı.

Magnus adamların teklifini dinleyemedi bile. İngilizleri bozguna uğratmak için Bruce tarafından kurulan gizli bir seçkin savaşçılar grubunun detaylarını neredeyse hiç duyamadı. O anda tamamen Helen'e odaklanmıştı. Onun kendisini terk edişini izlemekle meşguldü.

Geri dön. Ama Helen dönmedi. Kapıdan çıktı ve sabah sisinin içinde kaybolup arkasına bile bakmadı. Son Sutherland flaması da gözden kaybolana kadar arkalarından baktı.

Bruce hâlâ konuşuyordu.

Onu gizli ordusuna istiyordu. Magnus'un tek duymak istediği buydu. "Tamam," diyerek teklifini kabul etti.

Buradan uzaklaşmak için her şeyi yapabilirdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Dunstaffnage Kalesi
Aralık 1308

Lanet olsun, bunu yapabilirdi. Magnus tüm fiziksel işkencelere ve acıya dayanabilirdi. Ona zorlu pislik derlerdi. Bunu hatırlaması gerekiyordu.

Magnus yemeğine odaklanıp, ortadaki tabağa baktı ve etrafında olanları görmezden gelmeye çalıştı. Ama kahvaltı niyetine yediği pastırma ile peynir boğazında durmuştu. Sadece birayı rahatlıkla yutabiliyordu ama o da içini kemiren karmaşayı dindirecek kadar güçlü değildi. Eğer henüz gün doğalı bir saat olmasaydı, o zaman viski isterdi.

Gerçi çevresindeki şenlik havasına bakınca, öyle yapacak olsa bile insanların fark etmeyeceğini düşündü. Festival havası, hoş kokulu çam dallarından süslü ağaçlara hatta taze otlarla kaplı zemine kadar yayılmıştı. Dunstaffnage Kalesi'nin dev büyük salonu yüzlerce mum ve Magnus'un arkasındaki şöminede kükreyen ateş ile birlikte içerisi Beltane[2] gibi aydınlamıştı. Ama odanın sıcaklığı, çevresindeki buzlu kabuğun içine işleyemiyordu.

"Eğer birilerini öldürmek ister gibi bakmaya devam edersen ismini değiştirmek zorunda kalacağız."

2 Beltane: İskoçya'da düzenlenen Ateş Festivali. *-çn*

Magnus yanındaki masada oturan adama dönüp sert bir bakış attı. Lachlan MacRuairi, insanların hassas noktalarını bulma konusunda anlaşılmaz bir yeteneğe sahipti. Savaş ismi olarak ona verilen "Yılan" lakabının da ima ettiği gibi ölümcül bir kararlılıkla vururdu. Diğer Highland Muhafızları arasından sadece o Magnus'un sırrını tahmin etmişti ve bunu ona hatırlatma fırsatını da geri tepmemişti.

"Evet," dedi MacRuairi başını sallayarak. "Kesinlikle bir Aziz'e benzemiyorsun. Senin sakin ve mantıklı olman gerekmiyor mu?"

Highland Muhafızları'nın eğitimleri sırasında Batı Adaları'ndaki en iyi denizci olan Erik MacSorley, ona şakayla karışık "Aziz" demeye başlamıştı. Diğerlerinin aksine, Magnus zamanını şöminenin başında birlikte olmak istediği bir sonraki kadından bahsederek geçirmezdi. Kontrolünü de kaybetmezdi. Kimliklerini saklamak için savaş isimleri bulmaları gerektiğinde de Aziz ona en çok uyan isim olmuştu.

"Defol git MacRuairi."

İnatçı pislik sadece gülümsedi. "Bunu yapacağından emin değildik."

Magnus kendisini buradan uzak tutacak olan tüm görevlere gönüllü olarak elinden geldiğince uzak kalmıştı. Ama aralarından birinin düğününe katılmak için iki gün önce kralın kardeşi ve yeni Galloway Lordu olan Edward Bruce'un yanından ayrılıp, Dunstaffnage'deki diğer Highland Muhafızları'na katılmıştı. En iyi arkadaşı ve ortağı William Gordon ile Helen Sutherland'in düğününe.

Benim Helen'im.

Hayır, onun değildi. Helen asla ona ait olmamıştı. Sadece Magnus öyle olduğunu zannetmişti.

Üç yıl önce anılarından kaçmak için Bruce'un gizli ordusuna katılmıştı. Ama kaderin zalim cilvesine bakın! Geldikten kısa bir süre sonra, yeni ortağının yakın zamanda Helen ile nişanlandığını öğrendi. Sutherlandler, Helen'in Magnus konusundaki fikrini değiştirmemesi için hiç zaman kaybetmemişlerdi. Magnus kısa sürede nişanlanacağını tahmin ediyordu ama bu kadar çabuk olmasını da beklemiyordu.

Üç yıldır, bugünün geleceğini biliyordu. Ama evleneceği kişi Gordon'dan başka biri olsaydı, Magnus o zaman uzak kalmanın bir yolunu bulabilirdi. Ne kadar istese de kendine bu şekilde bir ceza vermemeliydi.

"Leydi Isabella nerede?" diye sordu cevap olarak.

MacRuairi'nin dudakları kıvrıldı. Hâlâ bu kadar sert kalpli bir pisliğin gülümsemesini şaşırtıcı buluyordu ama MacRuairi'nin Leydi Isabella MacDuff'ın özgürlüğünü -ve görünen o ki bir de kalbini- kazandığı şu birkaç haftadır bunu sık sık görür olmuştu. Eğer MacRuairi gibi bir pislik bile aşkı bulabiliyorsa, galiba herkesin şansı vardı.

Kendisi hariç.

"Gelinin hazırlanmasına yardım ediyor," dedi MacRuairi. "Kısa süre sonra burada olur."

Gelin. Bunu duymak içini acıttı. MacRuairi'nin kendisini izliyor olduğunu bilmesine rağmen irkildi.

MacRuairi'nin yüzündeki gülümseme yok oldu. "Ona söylemeliydin. Bilmeyi hak ediyor."

Magnus işini deli gibi zorlaştıran bu adama sert bir bakış attı. "Geri çekil Yılan," dedi sessizce. Gordon'ın hiçbir şey bilmesine gerek yoktu. Helen onların nişanından çok önce kararını vermişti. "Söylenecek bir şey yok."

MacRuairi'nin kışkırtmalarını daha fazla dinlememek için geriye doğru yaslandı ve bu sırada salona giren bir grup adamı gördü.

Ah lanet olsun. Yaklaşan felaketi görüp bunu def etmek için yapabileceği bir şey olmadığını anladığında sessiz bir küfür mırıldandı.

Highland Muhafızları'ndaki ortağı ve en yakın arkadaşı William Gordon koca bir gülümsemeyle onlara doğru geliyordu. "Gelmişsin. Merak etmeye başlamıştım."

Magnus'un cevap verme şansı olmadı. Fark ettiği diğer adam -az önceki tepkisine neden olan- buna engel oldu.

"Lanet olsun, onun burada ne işi var?" dedi Kenneth Sutherland öfkeyle.

Magnus sakin görünmeye çalışsa da tüm savaşçı içgüdüleri harekete geçti. Sutherland'in eli belindeki kılıcına uzandı. Hareket ettiği sırada Magnus da hazır olacaktı. Tehlikeyi fark eden MacRuairi de Magnus'un yanında gergin bir şekilde hazırlandı.

"Hem misafirim hem de arkadaşım," dedi Gordon hem çocukken birlikte eğitim aldığı arkadaşı hem de gelecekteki eşinin kardeşi olan adama. Magnus, Gordon'ın bu pislikte ne bulduğunu anlayamıyordu. İyi huylu Gordon genellikle öfkeye kapılmazdı ama şu anda sesinde sert bir tını vardı.

"Arkadaşın mı?" dedi Kenneth tiksinerek. "Ama o—"

Magnus, onun Helen ile ilgili bir şey söyleyeceğini anlayarak ayağa kalktı ve bardağını masaya vurdu. "Bırak şunu. Bizim aramızdaki şeyin bugünle bir ilgisi yok." Eski düşmanına dikkatle baktı ve sonra kendi kendini rahatlamaya zorladı. "Düşmanlık geçmişte kaldı. Mantıksız anlaşmalar da," diye ekledi onu kışkırtma isteğine karşı koyamayarak.

Sutherlandler, Robert Bruce'a karşı Ross Kontu ve İngiltere ile anlaşmışlardı. Ama ağustos ayında Bruce'un Brander Ge-

çidi'nde MacDougallları yenilgiye uğratmasıyla Ross Kontu teslim olmak zorunda kalmıştı. Sutherlandler de bir ay önce istemeden de olsa aynı şeyi yapmışlardı. Magnus, Sutherland'in gururunun hâlâ sızladığından emindi.

Gordon'ın kendisine söylediğine bakılacak olursa, Sutherland kendisini savaşta aklamış ve zorlu bir savaşçı olarak anılmaya başlamıştı -Donald Munro ve iki yıl önce babalarının ölümüyle kont olan ağabeyi William gibi. Ama Magnus'a göre Sutherland'in ölümcül bir kusuru vardı: O da öfkesiydi. Ve yüzündeki öfkeli ifadeye bakılacak olursa bu özelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Pislik," diye kükredi Sutherland öne doğru bir adım atarak. Ama Gordon onu tuttu.

Az önce kutlamaların ışığıyla aydınlanan odada şimdi bir de savaş havası vardı. En azından manevi olarak kılıçlar çekilmişti. İki taraftan gelen tehditlere karşı, Sutherland'in adamları Kenneth'in arkasında, Highland Muhafızları da MacKay'in yanında yerlerini almıştı. Gordon arada kalmıştı.

"Bırak gelsin Gordon," dedi Magnus umursamaz bir tavırla. "Belki İngilizlerden bir şeyler öğrenmiştir."

Magnus ve Sutherland'in boyları ve kiloları birbirine yakındı ama Magnus yine de kılıç karşılaşmalarında ona üstün gelebilirdi -ya da herhangi başka bir silahta da ona üstün gelebilirdi. Sanki tüm ömrünü Sutherlandleri yenmek için çalışarak geçirmiş gibiydi. Munro olmasa da Helen'in kardeşlerinden biri karşısına dikilirdi.

Sutherland sert bir küfür mırıldanarak, Gordon'ın elinden kurtulmaya çalıştı. Salonun girişinde yeni bir grup belirmiş olmasa bu konuda başarılı olabilirdi. Bu seferki deri ve çelikle kaplanmış olmayan, ipek ve satenlere bürünmüş bir gruptu.

Magnus ancak kadınların arasından biri öne atıldığı sırada karşısındaki tehdide odaklanıp, içeri giren kadınları fark etmediğini anlayabildi. "Kenneth, sorun ne? Neler oluyor burada?"

Magnus onun sesini duyunca kaskatı kesildi. Kasları gevşedi. Bir an için kemiklerini hissedemedi. Sanki göğüs kafesi bir yangından ibaretmiş gibiydi. Asla sönmeyecek bir yangından.

Helen karşısında durdu. Tam da hatırladığı gibi nefes kesiciydi -ama değişmişti. Güzelliğinin alışılmadık bir yanı yoktu artık. Bir zamanlar burnunu kaplayan çiller şu anda kusursuz bir şekilde kapatılmıştı. Eskiden bir yele gibi omuzlarına dökülen zengin kızıl saçları -tabii kendince kesmediği sürece- mahcup bir genç kız gibi örülmüştü. Ufak ve bir peri kızını andıran yüz hatları artık espri, gülümseme ve haylazlıkla değil, sükûnetle doluydu. Sadece gözleri -kristal mavisi gözleri- ve dudakları -Magnus'un gördüğü en kırmızı dudaklar- aynıydı.

Ama Magnus'u Helen'e çeken onun güzelliği değil, bastırılamaz espri anlayışı ve Magnus'un tanıdığı diğer tüm kadınlardan farklı olmasını sağlayan vahşi ruhuydu. Ele avuca sığmayan biriydi o.

Magnus karşısında duran kadında artık eski Helen'den eser göremiyordu ama yine de bedeninin verdiği tepki değişmemişti. Kalbi mengeneye sıkışmış gibiydi.

Lanet olsun, buna hazır olduğunu zannediyordu. Bunu yapabileceğini sanmıştı. Ama üç koca senenin ardından hiçbir şey onu Helen'i görmeye hazırlayamazdı. Üç yıl süren savaş ve yıkım. Hayatta kalıp kalmayacağından bile emin olamadığı üç koca yıl. Üç yıl boyunca kendi kendine onu unuttuğunu söyleyip durmuştu.

Üç yıl boyunca kendini kandırmıştı.

Gordon'un kaşlarını çatmış bir hâlde ona baktığını fark edince hemen kendini kontrol altına aldı ve yüzüne bir maske geçirdi. Ama sakin olması zordu.

Helen, Magnus'u o sırada fark etti. Onlarca adım ileriden bile Helen'in derin bir nefes aldığını duyabiliyordu. Gözleri kocaman açılmış ve yüzünün rengi atmıştı. Helen'in yüz ifadesi savaşlarda karnına ok isabet eden adamlarınkini hatırlatıyordu: şaşkın, şok içinde ve panik hâlindeydi.

İçgüdüsel olarak ona doğru bir adım attı ama MacRuairi onu tuttu. Gordon çoktan Helen'in yanına gitmişti.

Gordon, Magnus'un arkadaşıydı.

Gordon, Helen'in nişanlısıydı.

Gordon, birkaç saat içinde onun eşi olacaktı.

Midesine bıçak saplanıyor gibiydi.

"Sorun yok leydim," dedi Gordon, Helen'in koluna girerek. "Küçük bir yanlış anlaşılma. Sanırım arkadaşım Magnus MacKay ile tanışmışsınızdır."

Gordon'un sözleri Helen'in kendine gelmesine neden oldu. "Evet lordum." Buna engel olamadığından Magnus'a döndü. Ama Magnus, Helen'in nasıl kasıldığını fark edebiliyordu. Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Magnus'un kalp acısı nefesini kesiyordu. Helen başını eğerek onu selamladı. "Lordum."

"Leydim." Magnus da ona kibarca karşılık verdi. Resmi bir şekilde. Aralarındaki mesafeyi vurgularcasına. Karşısında duran kişi, gençliğindeki Helen değildi. Başka birine ait olan bir kadındı.

Leydi Isabella durumun daha da saçma bir hâl almasına engel oldu. Salona Helen ile birlikte giren kadın grubunun içindeydi ve Magnus'u selamlamak için öne atıldı. "Magnus, geri dönmüşsün!" Magnus'u dirseğinden tutup, yeniden masaya götürdü. "Bana güneyde olanları anlatmalısın." Başıyla Lachlan'in olduğu tarafı işaret etti ve üzgün bir ifadeyle, "O, bana hiçbir şey anlatmıyor," dedi.

MacRuairi kaşını kaldırdı. "Çünkü bir kılıç alıp da onlara katılmanı istemiyorum."

Isabella, kötü bir üne sahip bu askerin koluna, şımarık bir çocuğu avuturcasına dokundu. "Bu çok saçma. Benim bir kılıcım yok." Magnus'a göz kırpıp fısıldadı, "Okum var."

"Bunu duydum," dedi MacRuairi yüksek sesle.

Magnus dikkatinin dağıtılmasına minnet duyarak gülümsedi. Ama bu dikkat dağınıklığı sadece kısa bir süreliğineydi. Koridordan kürsüye doğru kol kola ilerleyen o iki kişinin tamamen farkındaydı.

Ekmek. Çiğne. Peynir. Çiğne. William'a gülümse. Kralın esprilerine kibarca gül. Odanın etrafına bakınma.

Helen, masada nişanlısı ile İskoç kralının arasına oturmuş, normal davranmaya çabalıyordu. İçinde coşan duyguları bastırmak için uğraşıyordu. Nefes almaya çalıştı.

Ama sanki kalbine bir darbe almış ve ciğerlerine hava gidemiyormuş gibi hissediyordu. Magnus. Burada. Düğün gününde.

Yüce Tanrım.

Onu bu kadar uzun zamandan sonra görmek bir patlama gibiydi ve dikkatle inşa ettiği maskesini yerle bir etmişti. Kendi kendini bu evliliğe ikna ettiği sırada, bunun üstesinden gelebileceğini düşünmeye başlamışken ve tam da onu bir daha görebileceğine dair tüm ümitleri tükendiğinde Magnus ortaya çıkarak her şeyi mahvetmişti.

Bir an için Magnus'un düğünü durdurmak için geldiğini düşündü. Babasının "Aptal kız," dediğini duyar gibiydi. Magnus üç yıl önce dizlerinin üzerine çöküp onunla gitmesi için yalvarmamışken, bunu şimdi mi yapacaktı? Gururlu Highland savaşçıları asla yalvarmazdı.

Ve Magnus da tam olarak öyle biriydi. İri. Sağlam. Güçlü bir savaşçı. Artık yirmi altı yaşındaydı ve Helen, zamanın onu nasıl değiştirdiğini acı içinde gördü. Belli ki erkekliğinin zirvesindeydi ve bunu belli ediyordu. Yakışıklı yüzünde çocuksu bir iz kalmamıştı; yüzü tamamen sağlam ve tehlikeli bir savaşçıya aitti. Yüz hatları sertleşmiş, saçı koyulaşmış ve kısa kesilmişti; teni güneşin altında geçirdiği uzun saatler sonrasında bronzlaşmıştı ve genellikle bir gülümsemenin olduğu dudakları artık dümdüzdü.

Tüm bu kafa karıştırıcı ve rahatsız edici hisler, Helen'in içine sıcak bir dalga gibi yayılıyordu.

"Biraz daha peynir ister misiniz Leydi Helen?"

Bu soru Helen'i şaşırttı. Peynir mi? Böyle bir zamanda? "Hayır, teşekkürler," dedi hafifçe gülümseyerek.

William da etrafta olan bitenlerin farkında olmadığından ona gülümsedi.

Helen ne yapacaktı? Birkaç saat içinde evlenmiş olacaktı.

Babası, nişanlılığını ilan ettiği andan itibaren en korktuğu gündü bu. William Gordon'u, sadece kardeşi Kenneth'in anlattığı anılardan biliyordu. İkili, Ross Kontu tarafından birlikte eğitilmişlerdi ve kardeş gibiydiler. Aslında Kenneth, William Gordon'a kendi soyadını taşıyan kardeşlerine olduğundan daha yakındı.

Helen'in bu nişana karşı koyması nafileydi. Babası evlenmesine karar vermişti. Ama sonra savaş başlamış ve evlilik mucize eseri ertelenmişti. Nişanlısı, Robert Bruce'un yanında savaşmaya giderken hem kendi ailesinden hem de Helen'in ailesinden kopmuştu. Kenneth, babasını nişanı bozmama konusunda ikna etmişti ve bu da onların lehine olmuştu. Savaş kendilerine karşı bir hâl alacak olursa, babasının Bruce'un kampında bir müttefiki olacaktı ve Helen de evlenme ümidi olmadan nişanlılığını sürdürecekti.

Bir süreliğine kendini evliliğin asla olmayacağına ikna etmişti. Ama Bruce'un zaferi ve ailesinin teslim olması sonucunda düğün daha fazla ertelenemezdi.

Bunu atlatabileceğini düşünmüştü. William, erkek kardeşinin de söylediği gibi mükemmeldi. Etkileyici, iyi kalpli, cesur ve yakışıklıydı. Ama Magnus'u görmek...

Onun gelişinin bir anlamı olmalıydı. Tanrı bu kadar zalim olamazdı. Sevdiği adam kendisini izlerken, başka biriyle evlenmesine Tanrı izin veremezdi.

Bir şekilde yemeği atlattı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde kendisi için burçta hazırlanan odaya koştu.

Ne yazık ki yalnız değildi. Bir hafta önce Dunstaffnage'e geldiğinden beri, kalenin hanımı Leydi Anna Campbell ve arkadaşları Christina MacLeod ile Ellie MacSorley -eskiden Burgh soyadına sahipti, yani Bruce kraliçesinin kız kardeşi ve İngilizlere sadık Ulster Kontu'nun da kızıydı- ona eşlik ediyordu. Ve şaşırtıcı şekilde bir İngiliz manastırında hapiste olması beklenen ünlü vatansever Leydi Isabella MacDuff -yakında MacRuairi olacaktı- da yanlarındaydı. Leydiler, annesiz ve kız kardeşsiz olan bu kızı görür görmez geniş kanatlarının altına almışlardı.

Helen kendisine eşlik eden kadınlar olmasına alışık değildi. Dunrobin Kalesi'nde Muriel dışında kendi yaşında birkaç kadın vardı. Ama fırsat olduğunda da -misafir geldiğinde ya da Oyunlar için bir yerlere gittiklerinde- diğer kadınlarla iletişim kurmakta beceriksiz davranır ve onlardan rahatsız olurdu. Genellikle yanlış bir şeyler söyler ya da yapardı ve hiçbir zaman onlarla aynı ilgi alanlarına sahip olmazdı. Bu kadınların yanında kırdığı potlar çok büyük değildi. Ve odanın içinde her yürüdüğünde onların fısıldadığını duymamak da güzeldi.

Bu kadınların arasında tam olarak anlamadığı güçlü bir samimiyet vardı ve buna hayranlık duymadan edemiyordu -hatta

onları biraz kıskanıyor da olabilirdi. Genellikle onların yanında olmasından rahatsız olmuyordu ama bugün neşeli kahkahaları ve sohbetleri Helen'i yapması gereken şeyden alıkoyuyordu.

Magnus'u görmesi lazımdı. Hayatında yaptığı en büyük hatayı düzeltmesi için bu tek şansıydı.

Garip bir şekilde bu fırsat eline geçtiği gün gücünü kaybetmişti. Hayatında ilk kez doğru olanı yapmaya çalışmıştı. Kalbini dinlemek yerine, erkek kardeşinin onu ailesine olan sorumluluğu konusunda ikna edip geri çevirmesine izin vermişti. Kenneth'in doğru olan şeyi yaptığını düşündüğünü biliyordu ve belki de o günkü şartlara göre doğru olan buydu. Mantıklı olan. Ama aşk mantık dinlemiyordu. Aşkın kendi kuralları vardı ve Helen bunlara uyamayacak kadar zayıftı. Kafası karışmıştı. Magnus'un kendisine karşı olan duygularından da ve doğruyu söylemek gerekirse kendisinin ona karşı olan duygularından da emin değildi. Vereceği kararın çok büyük bir karar olması onu heyecanlandırmıştı.

Ailesi onu ikna etmişti. Gençliğe dair bir çılgınlık demişlerdi. "Nasıl biri olduğunu biliyorsun Helen. Sen, sevmeyi seversin." Bu sadece bir heyecandı. İlişkilerinin yasak oluşuydu ona cazip gelen. Bunu görecekti. Zamana bırakması lazımdı. Onu unutacaktı.

Ama duygularının yok olmadığını görmesi fazla uzun sürmedi. Magnus için hissettikleri özeldi. Magnus onu herkesten farklı görüyordu ve onu bu hâliyle seviyordu. Helen tutkusunu yanlış yorumlamıştı. Magnus'un sakin varlığını hiç kaybetmeyeceğini sanmıştı. Onun her zaman var olduğunu bilmenin verdiği güveni hiç kaybetmeyeceğini sanmıştı.

Ailesine yeniden düşünmeleri için yalvardı ama nefret ettikleri MacKaylerle bir anlaşma düşünülemezdi. Ve artık çok geçti. Magnus ortadan kaybolmuştu ve babası da Helen'i William ile nişanlamıştı.

Helen, bunun sonsuza dek süreceğini hiç düşünmemişti. Magnus'un kendisi için geri döneceğini sanmıştı. Ama Magnus dönmemişti. Savaş başlamış ve sonrasında da hiçbir şey aynı olmamıştı.

Ama belki de çok geç kalmış sayılmazdı. Belki de—

"Her şey yolunda mı Helen?" Helen döndü ve Leydi Isabella'nın -ya da kendisine seslenilmesini istediği şekliyle Bella'nın- kendisini izlediğini gördü. Helen gülümsedi. "Yoksa tarağı mı sevmedin?"

Helen başını eğdi ve bir süredir boş boş elindeki tarağa baktığını fark edip kızardı. Başını sallayıp tarağı bıraktı. "Sanırım bir şeyler yemesem iyi ederdim. Midem biraz rahatsız oldu."

"Bu senin düğün günün," dedi Bella. "Karnında birkaç kelebek uçuşuyormuş gibi hissetmen gayet normal. Belki bir süre uzanırsan daha iyi hissedersin."

Helen başını salladı ve bu arada aklına kaçmak için bir bahane geldi. Ayağa kalktı. "Tek ihtiyacım olan biraz temiz hava."

"Ben de seninle geleyim," dedi Leydi Anna, konuşmanın son kısmına kulak misafiri olarak.

"Hayır, lütfen," dedi Helen hızla. "Buna gerek yok. Kısa bir süreliğine gidip geleceğim."

Bella, o sabah Helen'i ikince kez kurtarıyordu. "Anna, sen gidip küpe almayacak mıydın?"

Yeni evlenmiş olan genç gelin ayağa fırladığında, karnının hafif çıkıntısı elbisesinin altından belli oluyordu. "Bu doğru. Hatırlattığın için teşekkürler. Gözlerinle çok uyumlu olacak," dedi Helen'e.

"Geri döndüğünde elbisen giymen için hazır olacak," dedi Christina koca bir gülümsemeyle. Kuvvetli MacLeod liderinin eşi, Helen'in gördüğü en güzel kadınlardan biriydi.

Helen, herkesin bu düğünü ne kadar heyecanla beklediğini fark edince bir suçluluk hissetti. Kendisi dışında herkesin...

Bella onu kapıya kadar götürdü. "Ben ormandan şapele doğru giden yolu hep sevmişimdir," dedi. "Eminim aradığın şey oradadır." Birbirlerine baktılar. Kadının gözlerindeki merhamet, belki de gerçeklerin bir kısmını biliyor olabileceğini düşünmesine neden oldu. "İkisini de seviyorum," dedi eski Buchan Kontesi sessizce.

Helen başını anlayışlı bir şekilde salladı. Ne olursa olsun birileri incinecekti.

Ama Bella'nın aksine Helen onlardan sadece birini seviyordu. Merdivenlerden hızla inip, kuleden dondurucu aralık sabahına doğru adım attı. Buzlu sis, yoğun bir örtü gibi etrafı kaplamıştı ve koca avluyu gri bir deniz gibi örtüyordu.

Neyse ki kimse düğününe birkaç saat kalmış olan gelinin tuhaf bir şekilde kapıdan kaçtığını görmemişti. Birkaç dakika sonra, Helen kalenin üzerinde kurulu olduğu küçük ve kayalık yükseltiden, güneydeki ormanın gölgeli karanlığına doğru ilerliyordu.

Ağaçların arasından, kalenin ve çevre köylerin manevi ihtiyaçlarını gören küçük şapele giden yol gayet kısaydı. Taş bina, küçük bir ormanlık alanın ortasında ufak bir yükseltinin üzerindeydi. Yaklaştığı sırada her yer sessizdi. Tuhaf bir şekilde sessizdi. Birden ürpermesine neden olan bir fısıltı duydu.

İlk kez ne yaptığını düşünerek yavaşladı. Kardeşleri kızacaktı. Nişanlısı... Kızar mıydı? Onu tepkilerini tahmin edebilecek kadar iyi tanımıyordu. İki yıl önce kaybettiği babası hayatta olsa, Helen'in gayet mantıklı bulduğu ama babasının anlamlandıramadığı her durumda yaptığı gibi ona imalı bir şekilde bakardı. Will de bu bakış konusunda uzmanlaşmıştı ve arada da saçıyla ilgili yorum yapıyordu. Sanki sebep olduğu tüm şeylerin

açıklaması kızıl saçlarıymış gibi. Ama bunun bir önemi yoktu. Helen ne yaptığını biliyordu. Kalbini dinliyordu. Bunca yıldır yapması gereken şeyi yapıyordu.

Onu gördüğünde şapel sadece birkaç metre ilerisindeydi. Yüreği ağzına geldi. Şapelin kapısının biraz ilerisinde sırtını bir kayaya yaslamış oturuyordu ve sanki içeri girip girmeme konusunda karar vermeye çalışıyor gibiydi. Onu sadece görmek bile yüreğinin sıkışmasına neden oldu. Mutluluğu yakalamaları için ufacık bir şans bile olsa, Helen o şansı kaçırmamaya kararlıydı.

"Magnus." Sadece adını söylemek bile içinde birçok duyguyu harekete geçiriyordu; ona seslenirken boğuk bir çığlık atar gibiydi.

Magnus döndü ve gözlerini kırpıştırdı. Sanki Helen'in gerçek mi rüya mı olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Hemen ardından sertleşen çenesi bunu anladığını belli ediyordu. "Erkencisin."

Sesindeki alay ve soğukluk, Helen'i huzursuz etti. Hatırladığı adamı görebilme umuduyla baktı ona. Ama sıcak ve bal rengi olan gözleri şu an sert ve yabancıydı.

Magnus'tan yayılan bana yaklaşma uyarısını yok sayıp ona doğru belli belirsiz bir adım attı. "Seni bulmak için geldim."

Magnus ayağa kalktı. "Neden? Eski anılardan bahsetmek için mi?" Başını salladı. "Bu hiçbir işe yaramaz. Kaleye dön Helen. Ait olduğun yere."

Bu kadar yeterdi. Helen hiçbir yere ait değildi. Hiçbir zaman ait olmamıştı. Sadece Magnus ile birlikteyken bunun mümkün olabileceğini düşünmüştü.

Helen ufak bir öfke ya da acı emaresi aradı. Ama Magnus'un sesinde, babasının "şımarıkça" bir şeyler yaptığında verdiği tepkide olduğu gibi bıkkınlıktan başka hiçbir tını yoktu.

Üç yıl uzun bir süreydi. Belki de Magnus'un bir zamanlar Helen'e karşı hissettiği duygular yok olmuştu. Birden bundan emin olamadı ama bu düşünceleri bir kenara itti. Karşısındaki Magnus'tu. Sakin ve kararlı Magnus.

"Bir hata yaptım," dedi Helen yumuşak bir sesle.

Sözlerine bir tepki alacağını sanıyorsa yanılıyordu. Derin bir nefes alıp, devam etti. "Seninle gelmeliydim. Bunu istedim ama ailemi bırakamazdım. Babam hastaydı ve ona bakmam için yardımıma ihtiyacı vardı. Her şey çok hızlı gelişti." Magnus'a baktı ve kendisini anlaması için yalvardı. "Şaşkındım, korkmuştum. Daha önce evlilikten bahsetmemiştin. Beni sadece öpmüştün."

Magnus dudaklarını sıktı ve Helen'e delici bir bakış attı. "Bunun ne yararı var Helen? Her şey geçmişte kaldı. Benden af dilemene gerek yok. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Seni sevdim."

Magnus kalakaldı. "Belli ki yeterince sevmemişsin." Sevgisini kolayca yok sayması Helen'in kalbini acıttı. Magnus haklıydı. Helen duygularına güvenmemişti. O zamanlar. On sekiz yaşındaydı. Ne istediğini bilmiyordu. Ama artık bunu biliyordu. Magnus'un kendisi için tek erkek olduğunu biliyordu. Sevmek için bir şansı olmuştu ve Helen onu sıkı sıkıya tutamamıştı. "Ben hâlâ—"

"Bu kadar yeter." Magnus aralarındaki mesafeyi birkaç koca adımla kapatıp onu kolundan tuttu. Sevdiği adamın ellerini üzerinde hissetmek inanılır gibi değildi. Bir an için kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Cevabındaki sakin umursamazlık her şeyi açıklıyordu. Helen'i tuttuğunda gayet kontrollü görünüyordu. "Ne söylersen söyle artık çok geç." Onu bıraktı ve geriye doğru bir adım attı. "Tanrı aşkına, benim için kardeş gibi olan bir adamla evlenmek üzeresin."

Magnus'un sözleri Helen'e ümit verdi. Ona yaklaştı -daha çok yaklaştı- ve elini koluna koyup dokunuşuyla kaslarının gerildiğini hissetti. Rüyalarına giren o yakışıklı yüze baktı ve bakışlarını ondan ayırmadı. "Ve bunun senin için bir anlamı yok mu?" Elini Magnus'un kalbine doğru götürdü; sert zırhın altında, kalbinin nasıl attığını hissedebiliyordu. "Burası acımıyor mu?"

Magnus ona tamamen sessiz ve canını acıtacak kadar sakin bir şekilde baktı; ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi. Bunun bir önemi olduğunu görmek istiyordu. İçgüdüsel olarak çenesinin altındaki kasa kaydı gözleri. Ama hafif çıkmış olan sakalının gölgesinde Magnus'u ele verecek hiçbir şey görünmüyordu. Tamamen kontrollüydü, her zamanki gibi.

Dikkatli bir şekilde kendini Helen'den kurtardı ve ondan uzaklaştı. "İkimizi de utandıracaksın Helen."

Helen derin bir nefes aldı ve kalbine bir bıçak saplandığını hissetti.

Magnus gözlerinin içine bakıp, "Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi.

Ardından da topuklarının üzerinde dönüp Helen'i öylece bıraktı. Helen, mutluluk şansının ellerinin arasından kayıp gidişini izledi. Bu kez, Magnus'un kendisi için geri döneceğini düşünerek kendini boş yere avutmayacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Helen kırılan kalbiyle donmuş bir şekilde ormanda ne kadar süre geçirdiğini bilmiyordu. Tabii ki her şey için çok geçti. Ne zannetmişti ki?

O kaleye dönene kadar, kadınlar yavaş yavaş panik olmaya başlamıştı. Bella, Helen'in yüzüne bakıp kontrolü eline aldı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu sessizce.

Helen ona donuk bir bakış attı. Hayır. Evet. Umurunda değildi. Ne fark ederdi ki?

Başını sallamış olmalıydı çünkü kısa süre sonra üzerine elbisesi giydirilmiş, parfümü sıkılmış, başına altın bir taç yerleştirilmiş hâlde birkaç saat önce geldiği yoldan geri dönüyordu.

Sadece bir kez bocaladı. Artık Sutherland Kontu olan kardeşi Will, şapelin kapısında onu bekleyen nişanlısının yanına kadar Helen'e eşlik ettiği sırada, töreni izlemek için bir araya gelen kalabalığa baktı. Orada birçok savaşçının arasında onu da gördü. Magnus'un arkası dönüktü. Bir zamanlar tanıdık olan bu geniş, kaslı ve sağlam omuzları nerede olsa tanırdı.

İçine hayal kırıklığı yerleşmişti. Bunun –kendisinin- onun için bir önemi olduğuna dair tüm şüpheleri onu kalabalığın arasında görünce yok olmuştu.

"Her şey yolunda mı Helen?"

Helen, ağabeyine bakkarak gözlerini kırpıştırdı. "Durdun," diyerek açıklama yaptı Will.

"Ben..."

İçgüdüleri *dur, bunu yapma* diye haykırıyordu.

"O iyi," dedi arkalarından gelen Kenneth. "Gel kardeşim, nişanlın seni bekliyor."

Kenneth'in sesi sevecen gelse de bakışlarında "şımarıkça" bir şey yapmaması için bir uyarı vardı. Fikrini değiştirmek için artık çok geçti.

Kenneth ve Magnus, bir kez olsun aynı fikirdeydiler.

Ciğerlerini kasıp kavuran özlem ve pişmanlığı yok sayarak başını salladı. Kardeşleri ilerlemeye başladığında Helen de onlara ayak uydurdu.

Kardeşi, elini nişanlısının eline bıraktığı sırada eli titrese de bunu fark etmedi. Donmuş bir hâlde William'ın solunda durdu -çünkü kadınlar Adem'in sol tarafından yapılmışlardı- ve kilisenin kapısına döndü. Geleneklere uygun olarak törenin ilk kısmı dışarıda yapılacaktı ve son dualar için içeriye, kilise mihrabının hemen önüne geçilecekti.

Yani az önce kendini bir aptal gibi küçük düşürdüğü yer ile William Gordon ile evlendiği yer arasında birkaç metre mesafe vardı.

Magnus'un sağlam ve karanlık varlığının her an farkındaydı. Kendisini başka bir adama sonsuza dek bağlayacak olan yeminleri ettiği sırada onun etrafında olduğunu hissediyordu. Rahip bu çiftin evlenmesinde bir mani olup olmadığını sorduğunda Magnus ne hareket etti ne de tek bir söz söyledi -Helen gerçekten bir şey yapmasını mı bekliyordu?- ve bir kez bile kızın olduğu tarafa dönmedi.

William'ın nişan yüzüğü parmağında olan Helen, rahibin arkasından karanlık şapele girdi ve evlilikleri Tanrı huzurunda da ilan edilirken William'ın yanında diz çöktü. Her şey bittiğinde, William onu kuru dudaklarından hafifçe öpüp elini tuttu ve tezahüratlar eşliğinde eşi olan bu kadını dışarı çıkardı.

Helen olanları âdeta fark etmiyordu bile. Sanki kendisi orada değildi. William'ın yanında duran solgun ve soluk beden kendisine ait değilmiş gibiydi. Tebrik fırtınasına karşı utangaç gülümsemeler ve mırıltılarla cevap veren kişi kendisi değildi. Bu kadın bir yabancıydı.

Sanki bir yanı ölmüş gibiydi. Umutları ve hayalleri olan bir yanı... Sonunda her şeyin yoluna gireceğini düşünen yanı. Elinde kalan eskiden olduğu kadının kabuklarıydı. Onun yerinde, kendisinden bekleneni yapan bir kadın vardı. Uzun düğün ziyafeti boyunca eşinin yanında oturup, kalbi kırılmamış gibi numara yapan bir kadındı o. Dunstaffnage Kalesi'nin büyük salonunda sonsuz yiyecek ve içeceklerden yiyip içen ve kutlama yapan klan üyeleriyle bir arada olan bir kadın.

Helen hepsini kandırmıştı.

"Zaman geldi."

Helen konuşmakta olan krala döndü. Sabah olduğu gibi, sağ tarafına oturma şerefi kendisine verilmişti. Tacını bir savaş meydanında kazanan Robert Bruce etkileyici biriydi. Koyu renk saçları, keskin yüz hatları ile bir kral değil de ülkenin en büyük şövalyelerinden biri de olsa çok yakışıklı olarak kabul görürdü. "Neyin zamanı geldi efendim?"

Helen'e gülümsedi. "Görünen o ki düğün davetiniz büyük bir başarıya imza attı. Herkes eğlendi."

Helen'in sağında olan William konuşmaları duymuş olmalıydı. Öne doğru eğilip gülümsedi. "İskoçlar nasıl savaşmaları gerektiğini de nasıl eğlenmeleri gerektiğini de iyi bilirler."

Bruca da güldü. "Evet, öyle." Sağ taraftaki bir masayı işaret etti. "İskoçların bu şekilde kutlama yaptıklarını görmemiştim."

Helen, kralın baktığı tarafa gülümseyerek döndü. Ama yüzündeki gülümseme aniden donup kaldı. Kalbine bir bıçak saplanmış ve nefesini kesiyor gibiydi.

Dans eden klan üyeleri ve eğlenceye düşkün tiplerin arasında, Magnus bir bankın üzerinde kucağında bir hizmetçi kızla oturuyordu. Büyük ellerinden biri kızın kalçasındaydı ve onu sıkıca tutarken, diğer eliyle de kızın başını yüzüne doğru yaklaştırıyor, onu öpüyordu. Tutkuyla. Helen'in öpülmeyi arzuladığı kadar büyük bir tutkuyla. Kadının koca göğüsleri, Magnus'un kuvvetli göğsüne yaslanmıştı. Helen kızın parmaklarından gözlerini ayıramadı. Sanki ona yeterince yaklaşamamış gibi Magnus'un kaslı ve geniş omuzlarına sıkı sıkıya tutunuyordu.

İçini acıtan bu sıcaklık etini kemiklerinden sıyırıyor gibiydi. Hayır, sıyırmak fazla basit kalırdı. Bu sivri ve yakıcı acı, ustalıkla onu parçalara ayırıyordu.

"Onun adını değiştirmeliyiz sanırım Gordon?"

Kralın sözleri, Helen'in sersemliğini atmasına neden oldu. Belli ki Helen'in tepkisini fark etmemişti. Helen yeni eşine döndü. Belki o da fark etmemişti—

Durdu. Bakışları buluştu. William'ın yüzüne bir bakış atması, o kadar da şanslı olmadığını görmesine neden oldu. Helen'in tepkisini görmüştü. Magnus'a döndü. William'ın dudaklarının kenarındaki beyaz çizgilerden öfkesi belli oluyordu.

Ah Tanrım, William *biliyordu.*

William, krala cevap verdiğinde ise tepkisini gergin bir gülümsemeyle gizledi. "Evet, sanırım haklısınız." Helen'e döndü. "Bu tür bir değişikliğe neyin sebep olduğunu merak ediyorum."

Kızın kalbi göğüs kafesinde deli gibi çarpıyordu. Kaygısını bir soru ile gizlemeye çalıştı. "Ne ismi, Efendim?" Sesi az kalsın titreyecekti.

Kral gülümsedi. "Küçük bir şaka," dedi Helen'in eline hafifçe dokunarak. "Hepsi bu. Sadece arkadaşımızın bu kadar... Hevesli bir kutlama yapmasına alışık değiliz. Ordumuzda Tapınak Şövalyelerinden birinin yer aldığını düşünmeye başlamıştım," dedi William'a haylaz bir şekilde göz kırparak.

Tapınak Şövalyeleri, papa tarafından aforoz edilip dağıtıldığında, Bruce'un bunların pek çoğuna ev sahipliği yaptığı söylentileri dolanıyordu -üç yıl önce Greyfriars kilisesindeki mihrabının önünde rakibi Kızıl John Comny'yi öldüren Bruce'u da aforoz eden papaydı bu.

"Her zaman bir kadın olduğunu düşünmüştüm," dedi William sessizce. Bakışları Helen'den ayrılmıyordu.

Ben. Ah Tanrım. Magnus, benim için diğer kadınlardan uzak mı durdu?

"Pekâlâ, varsa da," dedi Bruce, "sanırım artık yok." Güldü ve neyse ki konuyu değiştirdi.

William kısa bir süreliğine diğer tarafındaki Leydi Anna ile meşgul olurken, Helen, Magnus'un olduğu tarafa bir bakış daha attı. Kız hâlâ kucağındaydı ama neyse ki artık tutkulu bir şekilde birbirlerine sarılmıyorlardı.

Magnus, Helen'e baktı. Bir an için bakışları kesişti ama Magnus hemen bakışlarını kaçırdı. Ve o anda, o büyük üzüntüyle, Helen gün içinde yaşadığı tüm acıları hatırladı.

Magnus'un gözünün altındaki bir kas seğirdi. Helen bunu daha önce sadece bir kez görmüştü. Ve bu küçük işaret, *beni hâlâ önemsiyor, yalan söyledi*, diye düşünmesine neden oldu.

Ama artık çok geçti.

Yüce Tanrım, ben ne yaptım?

Leydi Isabella -Bella- tarağı yatağın yanındaki küçük masaya bıraktı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Saçın çok farklı," diye ekledi Anna da. "Mum ışığındaki görüntüsü mükemmel. Sanki omzundan aşağı alev dökülüyormuş gibi."

Saçıyla ilgili en nadide iltifat bile Helen'i canlandıramazdı. Magnus'un da saçlarını sevdiğini hatırladı.

Christina koca bir gülümsemeyle, "William kendisinin dünyadaki en şanslı erkek olduğunu düşünecek," dedi.

Helen bundan emin değildi. Onlara teşekkür etmek istiyordu ama ağzını açarsa, kesilmek üzere olan bir koyun gibi inleyeceğinden korkuyordu. Bunun yerine, onlara paniklemektense utandığını düşündürmesini umduğu bir şekilde başını sallayarak gülümsedi.

Kadınlar onu ziyafet alanından William ile paylaşacağı odaya getirmiş, düğün gecesi için hazırlanmasına yardım etmişti. Elbisesini çıkarıp bugün için özel olarak hazırlanmış işlemeli keten geceliğini giymişti ve saçı karmaşık taçtan kurtarılarak düz ve parlak bir hâl alana kadar taranmıştı.

Bella'nın Christina'ya baktığını ve onun da başını salladığını gördü. Bir dakika sonra Bella yatağın kenarına, Helen'in yanına oturdu. "Annen sen bir çocukken öldü, değil mi?"

Helen kaşlarını çattı. "Evet, ilk aziz günümden kısa bir süre sonra. Ölü bir bebek dünyaya getirdikten sonra o da öldü." Annesine dair hiç anısının olmamasından nefret ediyordu. Babası her zaman annesiyle birbirlerine çok benzediklerini söylerdi. Helen

bir üzüntü hissetti. Üzerinden iki yıl geçmiş olmasına rağmen babasının acısı hâlâ çok tazeydi. Onu çok özlüyordu. Magnus'un kendisine evlenme teklif ettiği zamanlarda yaşadığı akciğer hastalığından kurtulmuştu ama hem Helen'in yardımları hem de Muriel'in kayda değer yeteneğine rağmen hastalık altı ay sonra tekrarladığında onu kurtaramamışlardı. Daha sonra Bella'nın bir cevap beklediğini hatırladı ve "Neden?" diye sordu.

Bella dudağını ısırdı. "Bu gece olacaklarla ilgili ne kadar bilgin var?"

Helen'in rengi attı.

"Korkacak bir şey yok," dedi Anna hemen. "İnsanın eşiyle birlikte olması oldukça..." yüzü gittikçe kızarıyordu, "güzel olabilir."

Christina arsız bir şekilde gülümsedi. "Çok fena da olabilir."

Bella, ona hiç de yardımcı olmadığını ima eden bir bakış attı. "Demek istediğimiz şey, gergin olmanın gayet normal olduğu. Eğer herhangi bir sorun varsa—"

"Hayır," diye laflarını kesti Helen buna daha fazla katlanamayarak. Neler olacağını düşünmek istemiyordu. Olacakları bilmediği için değil, bildiği içindi gerginliği. Düğünden daha çok korktuğu bir an varsa o da birlikte yatacakları andı. Ve artık korkmak için daha fazla nedeni vardı. William sırrını anladıktan sonra onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Kızgın olduğunu biliyordu ama nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Üzerine mi gidecekti yoksa hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı? "Bir kadın ve erkek arasında neler olacağını biliyorum."

Muriel'in yıllar önce açıklık getirdiği bir diğer çocuksu merakıydı bu.

Bella bunu başıyla onayladı. "Bazen ilk seferde acı olur."

"Keskin bir acıdır," diye ekledi Christina.

"Ama hemen geçer," dedi Anna.

Helen onların yardım etmek istediğinin farkındaydı ama konuşmaları sadece kaygısını arttırıyordu. Bella bunu anlamış gibiydi. Ayağa kalktı. "O hâlde seni yalnız bırakalım."

"Teşekkürler," diyebildi Helen. "Hepinize teşekkür ederim. Çok..." sesi biraz titredi, "kibardınız."

Başka zaman olsa -normal bir zamanda olsalar- onlarla birlikte güler, kahkaha atar hatta cevaplamak istemeyecekleri sorularla üzerlerine giderdi. Ama şu anda normal bir zamanda değillerdi.

Birkaç dakika sonra yalnız kaldı. Burası olmak istediği en son yer olsa da yatak örtüsünün altına girdi. Damadın arkadaşlarının damadı odasına kadar getirmeleri âdetti ve Helen onların karşısında utanç verici bir şekilde incecik geceliğiyle kalakalmak istemiyordu.

Çarşafı çenesine kadar çektiği sırada parmakları buz kesmişti. Her an kapıdan bir canavar gelecekmiş gibi dikkatle kapıyı izliyordu.

Böö.

Helen saçmaladığını biliyordu ama kalbinin deli gibi atmasına ya da damarlarında kol gezen paniğe engel olamıyordu. Bunu nasıl yapacaktı? Kalbi başka bir adama aitken nasıl olacaktı da kendini bir eş olarak başka birine teslim edecekti?

Magnus onu önemsiyordu. Buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Ama yüzündeki o ufak seğirme onu ele vermişti. Bunu daha önce sadece bir kez görmüştü. İlk buluştukları zaman. O an, zihninde daha dün yaşanmış gibi canlandı.

Oyunlar o sene Aberdeen yakınlarında, Dunottar Kalesi'nde yapılıyordu. On dört yaşında olan Helen'in katılmasına ilk kez izin verilmişti. Bu aynı zamanda kendi yaşında bir grup kızla bir arada olduğu ilk deneyimdi ve onlarla bir arada olmak etkinliğin keyfini kısmen kaçırmıştı.

Kızların tek ilgilendikleri şey en yakışıklı yarışmacının kim olduğunu, kimin hazinesinin daha fazla olduğunu ve kimin eş arar gibi bir hâli olduğunu konuşup durmaktı. Gregor MacGregor'un çevresinde kıkırdayarak dalgın dalgın gezdikleri sırada -gerçi Helen de onun nefes kesecek kadar yakışıklı olduğunu kabul etmeliydi- Helen kaçacak bir fırsat bulmuştu.

Koleksiyonuna eklemek için deniz kabuğu toplamaya, sahile gitmeye karar vermiş ve kale ile karayı bağlayan dar köprüden geçerek sağ taraftaki patikadan ilerlemişti. Kale, gördüğü en çarpıcı yapılardandı. Küçük bir alan üzerinde yükseliyordu ve denizin üzerinde elli metre kadar yükselen dik falezlerle çevriliydi. Gerçekten de aşılması mümkün değildi. Yürüyüş yolundan yamaçları inmenin bile tehlikeli olacağını bizzat görmüştü. Birçok kez kaygan kayaların üzerinden ayağı kaymıştı. Bu tür bir aksilik yaşadığı anda arkasını döndü ve aşağı tarafta birisinin olduğunu gördü.

Genç bir çocuk sahilde diz çökmüş, kucağına da bir kürk yığını almıştı. Helen bunun bir köpek olduğunu fark etti ve duruşlarından bir sorun olduğu sonucuna vardı.

Nabzı hızlandı. Köpek kayalıklardan kaymış olmalıydı. Helen hayvanları severdi ve korkuyla kalbinin sıkıştığını hissetti. Zavallı şeyin çok incinmemiş olmasını umarak yapabileceği bir şey olup olmadığını görmek için basamakları hızla indi.

Çocuk -ilk zannettiğinden daha büyüktü ve galiba on dokuz yaşındaki Kenneth'in yaşına yakındı- Helen'in olduğu tarafa doğru bakıyordu ama onu henüz fark etmemişti. Helen sadece onu daha önce hiç görmediğini düşünüyordu -unutulmayacak kadar yakışıklıydı- ki başının üzerinde gümüş bir parıltı gördü. Hayır, bu gümüş değildi. Bir bıçağın çeliğiydi. Ah Tanrım, çocuk tam da...

"Haayırr!" diye bağırdı ona doğru koşarak.

Çocuk bıçağını kaldırmış bir hâlde ona baktı ve yüzündeki acı Helen'in içine işledi. Ama Helen aralarındaki mesafeyi gidene kadar çocuğun yüzündeki ifade silinmiş ve bir kontrol maskesi tarafından gizlenmişti. Sadece gözünün altında ufak bir seğirme vardı. Sanki gizlemeye çalıştığı kuvvetli duygu sızmak için tek bir çatlak bulmuş gibiydi.

Helen'in kalbi eridi. Erkeklerin kırılgan olmamaları gerektiğini düşündükleri yaşta -bunu belli etmek bir yana- bu hassasiyeti görmek Helen'e çok dokunmuştu. Erkek olmak duygularınız olmayacağı anlamına neden geliyordu, bunu bilmiyordu. Ama İskoç savaşçıları arasında sertlik kesinlikle bir gereklilik olarak düşünülüyordu. Cüssesinden, omuzlarının genişliğinden ve kıyafetlerinden, Helen onun da bir savaşçı olduğunu anlayabiliyordu.

Helen onun önünde durdu ve elini indirdiğini görünce rahatladı.

"Senin burada olmaman gerekir. O patika tehlikelidir."

İçinde bulundukları durum göz önünde bulundurulacak olursa, bu kadar kibar konuşması Helen'i etkilemişti. Gencin sözlerine bir kanıt gerekirse tek yapması gereken şey, kucağında duran ve çığlıkları içine içine işleyen zavallı hayvana bakmaktı.

Gözlerini köpeğe indirip, onun yanına diz çöktü. Bir av köpeğiydi ve görünüşüne bakılacak olursa uzun yıllardır sevilen bir köpekti. Yan tarafında büyük bir kesik vardı ama sağ arka bacağı, bıçağın hedefindeydi. Berbat bir açıyla eğilmişti. Siyah ve gri tüylerinin arasından kemiği görünüyordu. Köpeğin kanı, etrafındaki kumda koca bir göl oluşturmuştu. Ama kan Helen'i hiçbir zaman rahatsız etmemişti.

Uzanıp köpeğin başını okşamak istiyordu ama acı çeken bir hayvanı okşamaktan daha iyisini yapabilirdi. Yanındaki çocuğun aksine hayvan ona saldırabilirdi.

"Düştü mü?" diye sordu Helen genç savaşçıya bakarak.

Çocuk bunu başıyla onayladı. "Şimdi gitmelisin. Ona yardım etmen mümkün değil. Acı çekiyor ve sen..." Sesi alçaldı. "Bunu görmemelisin."

"Onu önemsiyor musun?"

Çocuk başını yine salladı sanki konuşamayacakmış gibiydi. Uzun bir sessizlikten sonra, "Yedi yaşımdan beri onunlayım. Eğitime giderken onu bana babam vermişti."

Köpek acı dolu bir ses daha çıkarıp sarsıldı. Helen, çocuğun elinin bıçağı daha sıkı kavradığını gördü. Onu durdurmak ister gibi uzanarak bileğini tuttu. Ama elinin altındaki sert kaslar bu konuda pek şansının olmadığını gösterir gibiydi. "Lütfen, sanırım yardım edebilirim."

Çocuk bunu başıyla reddetti. "Tail'a artık yardım etmek mümkün değil." Tail mı? Bir köpek için ne tuhaf bir isimdi bu! "Kemiği çok kötü bir şekilde kırıldı. Onun acılarını dindirmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Peki ya senin acıların? diye sormak istiyordu Helen. "En azından denememe izin verir misin?"

Çocuk ona baktı ve aralarında bir şey oldu. Helen'in içtenliğine inanmış olmalıydı çünkü kısa süre sonra bunu kabul etti.

Helen, kendisi yokken köpeğe hiçbir şey yapmaması için çocuktan söz aldı, ihtiyacı olan malzemeleri bulmaya kaleye gitti ve ondan da sahile sürüklenmiş olan tüm dalları toplamasını istedi.

Helen yarım saat sonra döndüğünde, çocuğu bıraktığı yerde köpekle birlikte görünce rahatlamıştı. Ne yapmak istediğini açıkladıktan sonra dallardan birini köpeğin ağzına koydu ve böylece kendisi çalışırken, köpeğin çocuğu ısırmasına engel oldu.

Muriel'i ve babasını bunu insan kemikleri üzerinde beş on kez yaparken izlemişti ve her nasılsa ne yapması gerektiğini bi-

liyor gibiydi. Gördüklerini uyguladı; içgüdülerini takip etti ve kemikleri yerleştirmeyi başardı. Köpeğin bacağına dallardan bir destek yaptı ve kendi geceliğinden kestiği parçalarla da bu dalları iyice sardı.

En zor kısım, hayvanın acı dolu seslerini dinlemek ve onu sabit tutmaya çalışmaktı. Ama Magnus -gitmeden önce birbirlerinin isimlerini hızla öğrenmişlerdi ve genç savaşçının adı buydu-yeterince güçlüydü.

Helen çalışırken onu gözlerine inanamayarak izledi. İşi bittikten sonra, yaralara nasıl pansuman yapılacağını, iyileşme sırasında hayvanın uyuması için hangi bitkileri karıştıracağını anlatırken Magnus ona şaşkın şaşkın bakıyordu. "Nasıl... Nasıl yaptın bunu?"

Yüzündeki ifade Helen'in içini tamamen ısıtmıştı. "İyileşecek. Adı Tail'di değil mi?"

Magnus bunu başıyla onayladı. "Beni her yerde takip ettiği için arkadaşlarım ona bu şekilde seslenmeye başlamıştı. Ben aslında ona Scout adını vermiştim ama daha sonra Tail daha çok üzerine yapıştı."

Helen gülümsedi ve Magnus'un de kendisine gülümsemesine şaşırdı. "Teşekkürler," dedi Magnus kısık bir sesle.

Helen'e dikkatle baktı ve Helen, göğüs kafesinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Kumral saçları, açık kahverengi gözleri ve bronz teniyle şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. İlk kez, diğer kızların bir erkek karşısında nasıl aptallaşabildiklerini anlıyordu.

Sanki Magnus da düşüncelerini fark etmişti. "Kaç yaşındasın?"

Helen daha dik oturdu ve Magnus'un gözlerine baktı. Her nedense onun bir çocuk olduğunu düşünmemesi Helen için çok önemliydi. "On dört yaşındayım," dedi gururla.

Magnus gülümsedi. "O kadarcık mı? Bir şifacı olmak için fazla küçük olduğuna göre sanırım bir melek olmalısın."

Helen kızardı. Magnus saçlarını görmemiş miydi? Tabii ki görmüştü. Helen duvaklardan nefret ederdi ve elinden geldikçe onları "unuturdu."

"Söyle bana küçük Helen, nasıl oluyor da böyle bir yeteneğin olabiliyor?"

Helen utanarak omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, bu konu her zaman ilgimi çekmiştir."

Muhtemelen bu çocuk da tıpkı babası ve kardeşleri gibi Helen'in tuhaf olduğunu düşünüyordu. Helen kirpiklerinin altından ona baktı. Ama çocuğun bakışları hiç de tuhaf birine bakar gibi değildi. Ona sanki şey gibi bakıyordu...

Helen'in nefesi kesildi. Sanki özel biriymiş gibi bakıyordu.

"Pekâlâ, bu kadar yetenekli olman hem benim için hem de Tail için büyük şans."

Helen çok mutluydu. Onun gibi biriyle daha önce tanışmamıştı. Kibar bakışları ve baş döndürücü gülümsemesi olan bu genç, esmer savaşçı gibi biriyle. Orada ve o anda, onun özel biri olduğunu anlamıştı.

"Helen!"

Babasının yukarıdan gelen sabırsız bağırışını duydu ve yokluğunun fark edildiğini anladı.

"Sanırım birileri seni arıyor," dedi Magnus kalkmasına yardım ederek.

Helen hâlâ Magnus'un ayakucunda kıvrılmış yatmakta olan köpeğe baktı. "Onu kaleye taşıyabilecek misin?" diye sordu.

"Biz iyiyiz. Artık."

"Helen!" Babası yeniden bağırdı.

Helen, onu bırakmak istemediği için sessizce küfretti.

Belki Magnus da ayrılma konusunda aynı isteksizliğe sahipti. Helen'in elini tuttu ve bir şövalye gibi karşısında eğildi. Helen'in kalbi bir arpın telleri gibi titredi.

"Teşekkürler Leydi Helen. Bir sonraki buluşmamızı dört gözle bekleyeceğim."

Gözleri buluştu ve Helen, Magnus'un ciddi olduğunu anlayınca göğüs kafesindeki sıkışmanın arttığını hissetti. Yine buluşacaklardı.

Ve buluştular. Onu bir sonraki gördüğünde -altı ay sonra, klanlar arasındaki düşmanlığı bitirme görüşmeleri sırasında onun kim olduğunu öğrenmişti- köpeği ayakucunda duruyordu ve hayvanın yaşadığı zorluktan geriye kalan tek işaret hafif hafif topallamasıydı. Düşman olmalarının hiçbir önemi yoktu. İlişkilerinin temeli çoktan atılmıştı. Önce arkadaş olarak ve şimdi de bundan daha fazlası olarak.

Gözünün altındaki seğirmeyi bir daha hiç görmedi.

Düğün ziyafetine kadar.

Tanrım, Magnus onu neden durdurmamıştı? Başka bir adamla evlenmesine neden izin vermişti?

Kapı açıldı.

Helen derin bir nefes aldı -nefesinin daha çok bir çığlık gibi çıkmış olmasından korkuyordu. William odaya geniş adımlarla girerek kapıyı da arkasından kapattı. Yalnızdı. En azından odaya girişini izleyen insanlardan dolayı çekinmesi gerekmeyecekti.

William ona alaycı bir şekilde baktı ve çenesine kadar çektiği çarşafı inceledi. "Rahat olabilirsin. İffetin şu an için güvende." Gözleri sertleşti. "Ya da bunun için çok mu geç?"

Helen onun ne demek istediğini biraz sonra anladı. Bunu merak etmek için nedenleri olduğunu bilse de suçlama canını acıtmıştı. Başını kaldırdı. Yanakları yanıyordu. "İffetim tamamen el değmemiş durumda lordum."

William ona bakıp omuzlarını silkti. "Tabii ki öyledir çünkü o lanet bir aziz."

Sesindeki acı Helen'in vicdanını sızlattı.

William içecek sürahisinin durduğu masaya doğru gidip kendine bir içki doldurdu. Şarabın tatlı oluşu yüzünü buruşturdu ama yine de içmeye devam etti.

Helen onun yatmak için hazırlanmadığını fark etti. Hâlâ düğünlerinde giydiği tunik ve pantolon vardı üzerinde. Şöminenin yanında duran bir sandalyeye oturdu ve bardağın camından ona baktı.

Helen'in gerginliği kısmen rahatladı.

"Yani bunca yıldır burnunda tüten kadın sendin." Midesi bulanmış gibi başını salladı. "Bunu tahmin etmeliydim. Nasıl anlayamadım?"

Helen'den bir şey söylemesini bekliyor gibi değildi.

Bir süre sonra William ona yine baktı. "Ne oldu? Bir araya gelmenize aileleriniz mi engel oldu?"

"Bu sadece bir kısmı." dedi Helen, yıllarca nasıl gizli gizli buluştuklarından başlayıp, Magnus'un kendisiyle kaçmasını istediği ve kardeşinin de aralarındaki şeyi öğrendiği o can alıcı güne kadar olan her şeyi anlattı.

"Bunun nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi William. "Söz konusu MacKayler olduğunda kardeşin her zaman nefret doludur."

Helen buna itiraz etmedi. "Korkmuştum. Babam hastaydı ve benim ona bakmam lazımdı. Ailemin beni bunun bir gençlik

aşkı olduğuna ikna etmesine izin verdim. Hata yaptığımı anlayana kadar Magnus gitmişti ve sen—" Helen sustu.

"Ve baban seni benimle nişanlamıştı."

"Evet." Helen artık yatakta oturduğunu ve çarşafın da elinden kucağına kaydığını fark etti.

"Burada olacağını bilmiyor muydun?"

Helen başını salladı. "Magnus'u o günden beri görmedim. Onu tanıdığından hiç bahsetmemiştin."

"Onu seviyor musun?"

William'ın sesinde Helen'i rahatsız eden bir şey vardı. Vicdanını rahatsız eden bir suçluluk hissetti. Kendi acısına odaklanmış ve William'ın duygularını hiç düşünmemişti. Magnus'un aksine William duygularını gösterme konusunda daha ustaydı. Evet, kızgındı ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğradığı da belli oluyordu. "Ben—"

William elini kaldırıp onu susturdu. "Cevap vermene gerek yok. Yüzünden anlayabiliyorum." Ellerini saçlarına götürdü. "Anlamadığım şey, neden hiçbir şey söylemediğin. Neden bunu yaptın?"

Helen'in yanakları yandı. "Bunun bir önemi olacağını düşünmedim."

William ona uzun uzun baktı. "Onunla konuşmaya çalıştın."

Helen utanarak başını salladı.

"Ve sana bir önemi olmadığını mı söyledi?"

Helen yine başını salladı.

William mırıldanarak küfür etti. "İnatçı pislik."

Helen buna da itiraz etmedi.

William sandalyesine yaslandı ve bardağını dikkatle inceledi. Ardından yeniden Helen'e döndü. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Helen ona kararsız bir ifadeyle baktı. 'Ne mi yapacaklardı?' Ne yapabilirlerdi ki?

"Bu tam bir karmaşa."

"Evet öyle."

"Başkalarının aksine ben bir aziz değilim."

Helen kaşlarını çattı. "Lordum?"

William başını sallayarak güldü. "Eşimi paylaşmayacağım." Bakışları yoğunlaştı. "Bir kurbanla yatağa girmek de umurumda değil. Karımla seviştiğimde başka bir adamı düşünüyor olamaz."

Sesindeki sert ve umut veren tını, Helen'in içini beklenmedik şekilde ürpertti. Başka bir yerde, başka bir zamanda William Gordon ile evlenmekten son derece memnun olabilirdi.

William gülümsedi; muhtemelen Helen'in ne düşündüğünün farkındaydı. İçkisini sandalyenin yanına, yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Sanırım size bir tercih hakkı vereceğim leydim."

Helen şaşırdı. "Tercih mi?"

"Evet. Ya yatağıma isteyerek gelin ya da hiç gelmeyin."

"Anlamıyorum."

"Bu çok basit. Evliliğimiz henüz tescillenmedi. Eğer bunun geçersiz olduğunu ilan etmek istersen buna engel olmayacağım."

"Evliliği feshetmekten mi bahsediyorsun?" Helen'in sesi bir fısıltıdan farksızdı.

William bunu onayladı. "Ya da boşanma. Kulağa hoş gelmese de bu da bir çözüm."

Bu bir felakete neden olurdu. Helen'in ailesi çok kızardı. William'a baktı. O da utanırdı. Ve Magnus...

William onun düşüncelerini okumuş gibiydi. "O, fikrini asla değiştirmeyecek." Helen kalakaldı. "Sen benimle evlendin," dedi yumuşak bir şekilde.

Helen'in kalbi duracak gibi oldu. William haklıydı. Ayrılsalar da ayrılmasalar da Magnus asla onun olmayacaktı. Onun en yakın arkadaşıyla evlenmişti. Gururu ve arkadaşına olan sadakati, onu Helen'den uzak tutacaktı. Ona göre Helen, William'a aitti ve bu asla aşamayacağı bir engeldi. Bunu William kadar Helen de biliyordu. Magnus'u kaybetmişti.

"Bir saat sonra gelip cevabını soracağım." Kapıyı arkasından yavaşça kapattı ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Buradan gitmesi lazımdı. Kadınların Helen'i salondan götürmelerini izlemek yeterince zor olmuştu ama Magnus, Gordon'un gidişini de izlemek zorunda kalsaydı -onun geliniyle birlikte olacağı odaya girişini gördüğünü düşünemiyordu bile- o zaman birini öldürmek zorunda kalırdı. Bu da muhtemelen kendisine gelmiş geçmiş en büyük aptalmış gibi bakan MacRuairi ya da yüzündeki sırıtıştan, bunun kendisi için ne kadar zor olduğunu tahmin ediyormuş gibi görünen Kenneth Sutherland olurdu.

Magnus, Helen'in bunu yaptığına inanamıyordu. Başka biriyle evlenmişti. Ve bir saat içinde -ya da daha az- bu yemini tescillemiş bir hâlde başka bir adamın kollarında yatıyor olacaktı. Hayır, sadece başka bir adam değildi bu; Magnus'un sahip olduğu en yakın arkadaştı.

Tanrım. Salondan çıkarken göğsündeki alev topu patlamak üzereydi. Hizmetçilerden birinin elindeki koca viski sürahisini aldı.

Düşünemiyordu. Düşünecek olursa çıldırırdı. Onun Gordon'la evlendiğini sessizce izlemek yeterince zor olmuştu ama Helen'in yatma hazırlığını düşünmek bile...

Uzun ve ipeksi saçlarını saldığını...

Kıyafetlerini çıkardığını...

Çocuksu bir gerginlik ve o koca mavi gözlerle yatakta beklediğini...

Benim olmalı. Küfür etti. İçindeki acı canını yakıyordu. Sürahiden büyük bir yudum alıp karanlık ve puslu geceye doğru bir adım attı.

Kendisi ve eşleri olmayan diğer Highland Muhafızları'nın kalması için ayrılan kayıkhaneye doğru yürüdü. Sarhoş olmayı düşünüyordu; böylece kendinden geçtiğinde onu çok uzağa taşımaları gerekmezdi.

Önce kadınlar, şimdi de içki. Bugün hayatında lanet yeni bir bölüm başlıyordu. Bir yudum daha aldı. Selam *Günahkâr Aziz.*

Ay ışığı kalenin girişinin hemen üzerine MacDougall liderinin kayıklarının konulması için inşa edilmiş olan büyük binanın ahşap döşemelerinin arasından ve küçük pencerelerden sızıyordu. Ama MacDougalllar birkaç ay önce Brander Savaşı'nı kaybettiklerinden, burası artık Bruce'a aitti.

Birkaç meşale yanıyordu ama Magnus ateş yakmakla uğraşmadı. Soğuk onu rahatlatıyordu. İçki gibi soğuk hava da onun hissizleşmesini sağlıyordu.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," demişti Helen'e. Tanrım, keşke öyle olsaydı!

Bir yanı Helen'in bunu yapamayacağını düşünmüştü. Magnus'un söylediklerine rağmen, kendisini sonsuza dek bir adama bağlayamayacağını düşünmüştü. Onu doğru olanı yapacak kadar çok sevdiğini düşünmüştü.

Ama Helen onu yeterince sevmemişti. Ne eskiden ne de şimdi.

Magnus ot yatağın üzerine oturup sırtını duvar yaslarken, bacaklarını da ileri uzattı ve içmeye devam etti. Huzur bulmak,

düşüncelerinin kendisine işkence edemeyeceği sersem bir umarsızlığa ulaşmak için içiyordu. Ama bunun yerine cehenneme ulaşıyordu. Düşüncelerinin ateşiyle kendisini ve ruhunu kasıp kavurduğu derinliklere iniyordu.

Şimdi ne oluyordu? Gordon onu kollarına alıp onunla sevişiyor muydu? Ona zevk veriyor muydu?

İşkence daha derinlere inerek daha fazla hissedilir bir hâl aldı ve sonunda Magnus görüntülerle delirecek gibi oldu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama bir ara kapı açıldı. İçeri bir adam girdi.

Gelenin kim olduğunu görünce damarlarına öfke pompalandı. "Defol git Sutherland."

İçkinin verdiği sersemliğe rağmen sesindeki uyarı gayet açıktı.

Aptal pislik bunu duymazdan geldi. Her zamanki kibirli yürüyüşü ile odanın diğer tarafına ilerledi. "Nereye kaybolduğunu merak ediyordum. Gordon seni arıyordu. Sanırım gelin odasına kadar ona eşlik etmeni istiyordu. Ama sensiz gitti."

O sırada hissettiği acıyı hiçbir şey dindiremezdi. Ama şimdi bu acının dindiğini hissediyordu. Yüce Tanrım.

Pislik herif gülümsedi. Magnus, sürahinin üzerindeki ellerini sıktı; ta ki parmak boğumları bembeyaz olana kadar. Ama Sutherland'e darbesinin ne kadar canını yaktığını gösterip onu mutlu etmeye niyeti yoktu. "Bana tek söylemek istediğin bu muydu yoksa başka bir şey var mı?"

Helen'in kardeşi, Magnus'tan birkaç metre ileride durdu ve onu izledi. Açıkça belli ettiği niyetine rağmen, Magnus kendini tehdit altında hissetmiyordu. İsterse, yerde otururken içinde olduğu dezavantajlı duruma hemen son verebilirdi. Sutherland ise ne büyük bir tehlike altında olduğunu bilmiyordu. Bu, Hi-

ghland Oyunları değildi. Magnus'un arkasında üç yıllık savaş geçmişi ve İskoçya'nın en iyi savaşçılarının yanında verdiği mücadeleler vardı. Sutherland, İngilizler'le birlikte savaşmıştı.

"Sanırım birlikte çok mutlu olacaklar. Sence de öyle değil mi?"

Magnus elini gevşetti. Tanrım, Sutherland'in parlak beyaz gülümsemesinin üzerine yumruğunu indirmeyi ne çok isterdi.

"Ya da belki de bunu istemiyorsundur? Belki de hâlâ kardeşime âşık olduğunu sanıyorsundur? Belki de bu yüzden Gordon'a küçük yasak aşkınızı hiç söylememişsindir?"

"Dikkat et Sutherland. Şu anda yanında seni koruyacak bir arkadaşın yok."

Buna cevap olarak, düşmanının çenesinin kasıldığını gördü.

"Gerçekleri duyduğunda hâlâ dostun olacağından emin değilim."

Sutherland tepki bile veremeden Magnus ayağa kalkıp ellerini onun boynuna sardı. "Kendi iyiliğini düşünüyorsan, lanet çeneni kapat." Onu ahşap bir direğe sert bir şekilde yapıştırdı. "Bunlar geçmişte kaldı."

Sutherland, Robbie Boyd'u gururlandıracak bir hamleyle, kolundan güç alarak Magnus'tan kurtuldu ve onun karşısına geçti. "Kesinlikle geçmişte kaldı ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Bahse girerim şu anda Gordon—"

Magnus öfkeyle parladı. Yumruğunun, karşısındaki pisliğin lanet gülüşünün üzerine inmesine izin verdi. Tatmin edici bir çıtırtı duydu. Yumruğunun kuvveti çoğu adamı devirirdi ama Sutherland darbeyi başını sallayarak atlattı ve Magnus'un karnına bir yumruk atıp homurdanmasına neden oldu.

Ya Sutherland daha iyi bir savaşçıya dönüşmüştü ya da içki, Magnus'u sandığından daha çok etkilemişti. Ya da ikisi de doğ-

ruydu. Sonuç olarak sonraki dakikalarda devam eden mücadelede Sutherland zannettiğinden daha çok karşı koydu. Magnus, sadece yumruklarıyla dövüşmeyeli uzun zaman olmuştu ama galip gelmesi çok uzun sürmedi. Sutherland'i hissiz bırakana kadar yumruk yağmuruna tutacaktı ama o sırada biri onu durdurdu.

"Dur! Lanet olsun MacKay, bu kadar yeter!"

Magnus'u arkasından tutmuş, kolunu boynuna sarmıştı. Magnus içgüdüsel olarak karşılık verdi ve hızlanarak diğer adamı başının üzerinden fırlatmaya hazırlanırken karşısındakinin kim olduğunu fark etti.

Bu Gordon'du. Lanet olsun, burada ne işi vardı?

Sutherland'in yüzündeki ifadeden onun da bunu merak ettiği belli oluyordu.

"Neler oluyor?" Gordon bir Sutherland'e bir de Magnus'a bakıyordu. Gözlerini kısıp, Magnus'un huzursuz olmasına neden oldu. "Ya da belki de sormama gerek yoktur. Birbirinizi öldürmek istiyorsanız bunu başka bir yerde yapın. Burası yeri değil."

Haklıydı. Magnus bu pisliğin kendisini ayartmasına izin verdiği için utandı. Mazeret bulmaya çalışmadı.

Sutherland'e baktı. Ne olursa olsun, Gordon'a Helen'den bahsetmeye niyeti yok gibiydi. Tek amacı bildiklerini kullanarak Magnus'a işkence etmekti.

Gordon ikisine de tiksinerek baktı. "Bizi yalnız bırak," dedi Sutherland'e. "MacKay ile benim konuşmamız gereken bir şey var -yalnız başımıza."

Magnus, Sutherland'in bu sözlerden belli ettiğinden daha fazla etkilendiğinden şüpheleniyordu. Ama Gordon'a bakıp sert bir şekilde başını salladı ve ardından Magnus'a hiçbir şeyin bitmediğini ima eden bir bakış attı.

Magnus leğenin içine bir kova soğuk su döküp başını içine sokarak, Sutherland'in yumruklarının neden olduğu kanı ve kanındaki viskiyi atmaya çalıştı. Gordon'un söyleyecekleri için ayık bir zihne ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Bir havluyla yüzünü kuruladı ve arkadaşına döndü.

Kaygısı artmıştı. Artık yalnız olduklarından, Gordon'un normalde neşeli olan yüzündeki öfkeyi görebiliyordu. Daha konuşma başlamadan Magnus bunu anlayabilmişti.

"Bana neden söylemedin?"

Magnus anlamamış gibi davranmaya çalışmadı. "Söyleyecek hiçbir şey yoktu -yok."

Gordon'un gözleri öfkeyle parladı. "En yakın arkadaşımın nişanlıma âşık olduğunu bilmek istemeyeceğimi mi düşündün?"

"Helen ile aramda olanlar seninle tanışmadan önce bitmişti."

"Bu doğru mu?" dedi Gordon. "Yani artık ona karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?"

Magnus dişlerini o kadar sıktı ki çenesi acıdı. Bunu inkâr etmek istiyordu ama ikisi de bunun bir yalan olacağını biliyordu.

Gordon başını salladı. "Bana söylemeliydin. O zaman yolunuzdan çekilirdim."

"Böylece o da başka biriyle evlenirdi öyle mi? Bunun bir önemi yok. Ailesi benden nefret ediyor. Erkek kardeşiyle ne kadar iyi geçindiğimizi görüyorsun. Helen'i, kendisini hak eden biriyle görmeyi tercih ederdim. Onu mutlu edecek birileriyle."

"Ne kadar da asilsin," dedi Gordon acısını gizlemeye çalışmadan. "Onunla her seviştiğimde o başka bir adamı düşünürken bu nasıl mümkün olabilir peki?"

Magnus ürperdi. Öyle mi olmuştu? Gordon gerçekleri o şekilde mi öğrenmişti? Tanrım, midesi bulanıyordu.

Gordon tam bir şey söyleyecekken kapı açıldı ve MacRuairi hızla odaya daldı. İkiliye baktı. Belli ki neler olduğunu merak ediyordu ama görev duygusu merakını bastırdı. "Eşyalarını topla," dedi Magnus'a. "Gidiyoruz."

Magnus soru sormakla uğraşmadı; eğer kutlamaların ortasında gitmeleri gerekiyorsa durum ciddi olmalıydı. Savaşçı moduna girdi ve hemen eşyalarını toplamaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Gordon.

"Yeni Galloway Lordu'nun başı belada."

Gordon, kralın gururlu kardeşi Edward ilave kuvvet istiyorsa, bunun gerçekten kötü bir durum olması gerektiğini anladığından küfür etti. "Kim gidiyor?"

"Hepimiz."

Gordon bunu başıyla onayladı. "Ben de eşyalarımı toplayayım."

"Sen değil," dedi MacRuairi. "Kimse senden düğün gecesi gelinini bırakmanı beklemiyor."

"Biliyorum," dedi Gordon. "Ama ben yine de geliyorum. Kafa dağıtmanız gerekecek." Magnus'a baktı. "Muhtemelen gelinimin beni özlemeye şansı bile olmayacaktır."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Gitti mi?" dedi Helen şaşkın bir şekilde.

Bella kaşlarını çattı. "Evet. Adamlar, dün gece geç saatte kralın görevi için çağırıldılar. William sana söylemedi mi?"

Helen yanaklarının kızarmasına engel olmaya çalışsa da başarısız oldu. Başını salladı. "Ben... Uyuyakalmış olmalıyım."

Christina bu tepkiyi çocuksu bir utangaçlığa bağladı. "Muhtemelen seni uyandırmak istememiştir. Öyle uzun bir... günden sonra çok yorgun düşmüş olmalısın." Gülümsedi.

"Evet, kesinlikle düşünceli davranmış," dedi Bella da ama kaygılı olduğu çok belliydi.

Helen tabaktan bir dilim daha ekmek alıp, utancını gizlemek için bir yandan da üzerine tereyağı sürdü. Tüm gece cevabını vermek için kaygılı bir şekilde William'ın odaya girmesini beklemişti. Uyuyakalmış olmalıydı çünkü ilk hatırladığı şey buz gibi olan odada uyanmasıydı. Sabahları şömineyi yakmak için gelen genç hizmetçiye onları rahatsız etmemesi söylenmiş olmalıydı. Gerçi bu gereksiz bir düşünceydi.

William neden dönmemişti? Helen'e düşünmesi için daha fazla zaman mı verecekti yoksa bir şeyler buna engel mi olmuştu? Sebebin Magnus ile ilgili bir şey olmasından korkan Helen odadan çıkıp çıkmama konusunda tereddüt yaşadı. Ama açlık ve meraka daha fazla dayanamayıp, kahvaltı yapmak için büyük salona indi.

Hâlâ yerlere serilmiş hâlde uyuklayan misafirlere bakılacak olursa, davet gerçekten de başarılı geçmişti. Bella ve Christina ise uyanıklardı -ve Helen buna şaşırsa da- ve erkeklerin düğünün hemen sonrasında çağırılmış olmasına onun adına çok üzüldüklerini dile getirdiler aceleyle.

"Sizin eşiniz de mi gitti?" diye sordu Helen.

"Evet," dedi Bella. "Birçok adam çağırıldı."

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Magnus? O da mı gitmişti? Bella, Helen'in aklından geçenleri tahmin etmiş olmalıydı çünkü başını sallıyordu.

"Nereye gittiler?" diye sordu.

Kadınlar birbirlerine baktılar. "Tam bilmiyorum," dedi Christina temkinli bir şekilde.

Fazla temkinliydi. Helen kendisine söylenilmeyen bir şeyler olduğundan şüphelendi.

"Bize hiçbir zaman tam olarak nereye gittiklerini söylemezler," dedi Bella da soğuk bir şekilde.

Helen kaşlarını çattı. "William genellikle eşlerinizle birlikte mi savaşır?"

"Her zaman değil," dedi Christina yine belirsiz bir ifadeyle.

"Ne zaman dönecekler?"

"Bir hafta sonra," dedi Bella. "Ya da daha uzun da sürebilir."

Helen fazla rahatlamaması gerektiğini biliyordu ama yine de kısmen rahatlamıştı. William'ın gidişi olacaklara kendisini hazırlaması için ona bir fırsat veriyordu. Kendini avutsa da eğer William'ın teklifini kabul edecek olursa, bu zamana kadar verdiği tüm "şımarıkça" kararlar, bu kararının yanında sönük kalacaktı.

"Kutlamaların ortasında bu şekilde çağırılmış olmaları çok tuhaf," dedi. Özellikle de damadın. Kenneth'in söylediğine

göre, William, amcası Sör Adam Gordon'un -Gordon Klanı'nın lideri- askeriydi. Anlaşmazlık yaşadıklarında Bruce'a katılmış, ardından da isyan sırasında Carrick Kontu'nun yanında olmuştu. Kral, William'ın savaş meydanında kendini ispat etmesine karşılık olarak, düğünün yeni ele geçirdiği Dunstaffnage Kalesi'nde yapılması konusunda ısrarcı olmuştu. Ama bunun ötesinde, Bruce'un ordusundaki yeri hakkında pek bir şey bilmiyordu. "William, kral için tam olarak ne yapıyor?"

İki kadın da bu sorudan huzursuz olmuş gibi görünüyordu -hatta gerilmişlerdi. "Bunu sana William açıklasa daha iyi olur," dedi Bella.

Christina birilerinin kendisini duymaması için öne eğildi. "Soruların olduğunu biliyorum ama William gelene kadar bekle. Böylesi daha güvenli olur. Sorular bazen yanlış kulaklar tarafından da duyulabilir."

Helen ortada bir uyarı olduğunu anlasa da bunun nedenini anlayamamıştı. Bunu unutmaya karar verdi -şimdilik.

Ama kısa süre sonra kardeşleri ve Donald Munro salona girdiğinde bunu yeniden hatırlayacaktı. Onların sorularından korkup, Bella'nın çocuklarla birlikte Leydi Elyne'in odasına gitme teklifini kabul etti -belli ki onun eşi Erik MacSorley de gitmişti- ama sonra kardeşinin yüzünü gördü.

Üzerine yiyeceklerin yerleştirildiği masaya oturmadan önce önlerini kesti. Kenneth'in yaralı ve hırpalanmış yanağına dokundu. "Ne oldu?"

Belli ki dayak yemişti -hem de fazlaca. Dudağının ve çenesinin sol tarafında dev bir yara izi vardı; dudağı yarılmış, sol gözü de morarıp şişmişti. Yanağında da büyük bir kesik vardı.

Kenneth ona bakmadı. "Bir şey yok."

"Kavga etmişsin." Bu, öfkeli kardeşi için tuhaf bir durum değildi. Çabuk sinirlenir ve hemen intikam almak isterdi.

"Evet, etmiş," dedi ağabeyi. Helen, Kenneth'le olduğunun aksine, Will ile hiçbir zaman yakın olmamıştı. Will onun için her zaman bir yabancı gibiydi. Kendisinden on yaş büyük olan ağabeyi, Helen doğduğunda eğitim için Ross Kontluğuna gönderilmişti. Dunrobin'e döndüğünde, kafasını karıştıran on yaşındaki bir kız kardeşle uğraşmak yerine, savaş yeteneklerini öğrenip, kont olduğunda kendisine verilecek görevlerde ustalaşmaya odaklanmıştı. Kaba ya da ilgisiz değildi ama başka işleri vardı. Katı ve biraz da göz korkutucu bir tavırla, babasının ölümünün ardından kontluğun sorumluluğunu doğumundan beri hazırlandığı üzere devraldı. "Belli ki genç MacKay son birkaç yılda da hiç disiplin edilmemiş. Ama aşağılık adamdan ne bekleyebilirsin ki -genç ya da olgun olması bir şey değiştirir mi?"

Helen elini ağzına götürüp derin bir nefes aldı. "Bunu sana Magnus mu yaptı?"

Will'in bakışları sertleşti; Helen'in düşmanlarıyla "düşüncesiz" bir şekilde yaşadığı ilişkiyi hatırlamak istemiyordu.

"Evet," dedi Donald. "Sebepsiz yere kardeşine saldırdı."

Magnus böyle bir şey yapmazdı. Kenneth'in kaşlarını çatıp Donald'a bakması da hikâyenin anlatılmayan bir kısmı olduğunu kanıtlıyordu. Bu anlatılmayan kısmın kendisiyle ilgili olmamasını umuyordu. Donald'ın da Magnus'tan nefret ettiğini biliyordu -o önemli gündeki yenilgisinden sonra daha da çok nefret ediyordu.

"Bir gaspçıya tahammül etmek bile zorken, MacKaylere tahammül etmek mi? Yeni eşiniz, yanında onu bulundurduğu için çok şanssız leydim," dedi Donald.

Will, onu sert bir şekilde susturdu ve birilerinin onları duymasından korkarak etrafa bakındı. Gerçi salonun herkesten uzak olan bir tarafında oturuyorlardı. "Dikkat et Munro. Ben

de bu durumdan memnun değilim ama gaspçı artık bizim kralımız."

Donald, Will'in Bruce'a teslim olma konusundaki düşüncelerine tercüman oluyordu ve üzüntüsü yüzünden belliydi. Ama çenesini sıkıp başını salladı. Donald'ın babalarına olan sadakati, oğullarıyla devam ediyordu. Tıpkı kılıcı gibi. *Gille-coise*, liderin kişisel fedaisi pozisyonunu Helen'in kardeşi için de sürdürüyordu.

"Yeni eşin nerede?" dedi Kenneth Helen'in arkasındaki salona göz gezdirirken. "Burada seninle birlikte olacağını sanmıştım."

Sesindeki ima Helen'in kızarmasına neden oldu. Christina'nın uyarısını hatırlayıp, "Birkaç günlüğüne göreve çağırıldı," dedi.

"Göreve mi çağırıldı?" dedi Will, tüm adamlarının yüzündeki şaşkınlığı dile getirircesine. "Çağırıldı da ne demek?"

Helen umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. "Kralın ona ihtiyacı vardı."

"Düğününden sonraki gün mü?" Kenneth şaşkınlığını gizleyemedi.

Helen zorlukla gülümsedi. "Kısa süre içinde dönecek."

"Nereye gitti?" diye sordu Will.

"Söylemedi. Ben de sormadım," dedi Helen. Bu doğruydu ama zaten William sormasına fırsat da vermemişti.

Donald belli ki Helen adına öfkelenmişti. Her zaman onu korumaya çalışırdı. "Bir damadın, yatağından çıkıp, gecenin bir yarısı bir düzine adamla birlikte tekneyle denize açılmasına neden olan şeyin ne olduğunu çok merak ettim," dedi.

Bunu nereden biliyordu? Kardeşlerinin kalenin ana burcunda bir odası vardı ve burası kayıkhaneden de kulübelerden de uzaktı.

Donald, Helen'in yüzündeki şaşkınlığı görünce açıkladı. "Tuvaletten dönerken bir şeyler gördüm, William ve diğer adamların gittiğini düşündüm."

"Belki de krala sormalısınız," dedi Helen.

"Öyle yapacağım kardeşim," dedi Will. "Ama Bruce'un bize güvenmeye hazır olup olmadığından emin değilim."

Will haklıydı. Kral, kontları ve Sutherlandler ile Rosslar gibi güçlü klanları bir araya toplamaya gönüllü olabilirdi ama bu, onlara güvendiği anlamına gelmiyordu. Sutherlandler belirsiz bir konumdaydı ve Helen evlilikten vazgeçme kararının işleri daha da kötüleştirmemesini umuyordu.

Will ve Donald da geniş masada diğerlerinin yanına katıldılar. Helen odasına dönecekti ama Kenneth onu durdurdu. Kendisininki gibi mavi gözler, Helen'e dikkatle bakıyordu. Kenneth de tıpkı babası ve Will gibi Helen'in yaptıklarından çoğu zaman bıkkınlık duysa da onun yalan söylediğini anlamak gibi bir marifeti de vardı. Ve Kenneth, kardeşine karşı kontrolünü nadiren yitirse de babası ve Will gibi sürüye uymayan bir kuzuyu güden çoban edasıyla abartılı şekilde sabır gösterme konusunda da pek başarılı sayılmazdı. "Bize her şeyi söylediğinden emin misin Helen?"

"Size bildiğim her şeyi söyledim."

Kenneth, Helen'e rahatsız edecek kadar uzun süre baktı. Babaları öldüğünde, Helen'in çobanlığını Kenneth üstlenmişti. Ama öyle davranmaya çalışsa da Kenneth, Helen'in babası değildi.

"Umarım dün gece eşinin senin yanına gelmek için salondan ayrıldıktan bir saat kadar sonra kayıkhanede MacKay ile konuşmak istemesinin konuyla bir ilgisi yoktur."

Kenneth, Helen'i şaşırtmıştı. Yüz ifadesinden bu belli oluyordu.

Kardeşinin kolunu bırakıp küfür etti. "Sen ne yaptın Helen?"

Helen, kardeşinin yüzündeki hayal kırıklığını görmekten nefret ediyordu ama asıl kötü olan bunun zamanla çok daha kötü olacağıydı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Kenneth iyice öfkelendi. "Aptallık etme kardeşim. Gordon iyi bir adam. Senin için iyi bir eş olacak. MacKay bu nişanı yıllardır biliyordu. Eğer seni isteseydi, ona söylerdi. Ama söylemedi."

Helen kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Ama Magnus ne söylerse söylesin -ya da ne hissederse hissetsin- başka bir adamı severken William ile evlenmesi Helen'in hatasıydı. O, her zaman Magnus'u sevecekti. Magnus kendisini istese de istemese de.

William kendisini sevecek bir eşi hak ediyordu. Başka birini düşünmeden yatağına gelebilecek olan bir kadını. Helen bunu ona asla veremezdi.

Sadece ailesinin bir gün kendisini affetmesini umuyordu.

Galloway Ormanı, İki Gece Sonra

"Sorunuz var mı?" Tor MacLeod, karanlığın içinde etrafını saran adamların karanlık yüzlerini inceledi. Kül -burunlarına kadar inen koyu renk miğferleri ve zırhları gibi- gecenin içine karışmalarına yardım etmişti. "Bunun ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yok. Ne yapmanız gerektiğini tam olarak bilmiyorsanız, konuşmanız için şu an tam zamanı. Hataya yer yok."

"Lanet olsun, hataya yer olacak olsa, o zaman yanlış yerde olduğumu düşünürdüm," dedi Erik MacSorley şakayla karışık bir şekilde. Atılgan denizci, ortamın havasını hafifletme konusunda her zaman iyiydi. Ne kadar tehlike varsa, o kadar espri yapardı. Tüm gece boyunca şakalar yapıp durmuştu.

Highland Muhafızları belli ki en tehlikeli ve imkânsız görev için toplanmışlardı. Kralın kardeşini kurtarmak sınırlarını zorlayacaktı. Edward Bruce ile aralarında bin beş yüz İngiliz askeri duruyordu. James Douglas'ın adamlarıyla, güçleri yaklaşık elliyi bulacaktı. Bu, İskoçya'nın en elit savaşçıları için bile korkutucu bir farktı. Ama fark onların aleyhine olduğunda bile ellerinden gelenin en iyisini yaparlardı. Asla başarısız olacaklarını düşünmezlerdi. Her koşulda zafer kazanacaklarına inandıkları için başarılı oluyorlardı.

Highland Muhafızları'nın lideri MacLeod, genellikle MacSorley'yi yok sayardı. Bu kez durumun ciddiyetini her zamankinden daha çok dile getiriyordu. "Evet, pekâlâ bu kez hiçbir kızı kaçırmamaya çalış Şahin."

MacSorley, geçen yıl İrlanda'daki evinden "kazara" kaçırılan Leydi Elyne de Burgh'tan bahsettiğini anlayıp gülümsedi. "Bilmiyorum belki de Akıncı bir eş ister. Suratsız hâliyle, bir eş bulabilmesinin tek yolu bu olabilir."

"Kes sesini Şahin," dedi Robbie Boyd. "Belki de seninkini alırım. Zavallı kadın şu ana kadar senden sıkılmış olmalı. Tanrı biliyor ya biz de senden sıkıldık." Boyd'un abartılı iç çekişi birkaç kişinin gülmesine ve onu onaylarcasına mırıldanmasına neden oldu. Bu da ortamın gerginliğini biraz daha hafifletti.

"O hâlde hazır olun," dedi MacLeod. "Bir saat içinde giriyoruz."

İşi biten Magnus da diğerleri gibi uzaklaşacakken MacLeod onu durdurdu. "Aziz. Tapınak Şövalyesi. Bir dakika bekleyin." Diğer adamların gitmelerini bekleyip, ardından Magnus ile Gordon'a döndü ve çelik gibi gergin bakışlarla onlara baktı. "Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Magnus daha dik durdu. Gordon'a bakmasa da onun da aynısını yaptığını tahmin edebiliyordu. "Hayır, Şef," dediler Gordon'la aynı anda.

Tor MacLeod, Highland'deki en vahşi savaşçı olarak ün yapmıştı ve şu anda tam da öyle görünüyordu. İki adamı da uzun uzun inceledi. Magnus'u tereddüde düşürecek birkaç adam vardı ve Highland Muhafızları'nın lideri onlardan biriydi. Hepsinin içinde bir nebze Viking ruhu vardı ama MacLeod'da çok daha fazla vardı. "Bir ordudaki uyumsuzluk tam anlamıyla bir zehirdir. Aranızda her ne oluyorsa, bunu bir kenara bırakın."

MacRuairi, Edward Bruce'un Galloway'de yaşadığı sorunu söylemek için kayıkhaneye girdiği andan itibaren önemi olan tek şey görevleriydi. Magnus ve Gordon, Bruce'un kendilerini gönderdiği göreve özel meselelerini karıştırmayacak kadar deneyimli savaşçılardı. Kendi hayatları da kardeşleri olan Highland Muhafızları'nın hayatları da buna bağlıydı.

Ama gerginlik orada, yüzeyin hemen altında duruyor ve unutulacağa da benzemiyordu. MacLeod'un bunu fark etmiş olması ikisini de utandırmıştı.

Gordon, Magnus'un beklediği kadar sert görünüyordu. "Gel," dedi. "Bir şeyler yesek iyi olur. Sanırım gece boyunca tüm gücümüze ihtiyacımız olacak."

"Birkaç mucizeye de ihtiyacımız olacak gibi," dedi Magnus soğuk bir şekilde.

Gordon güldü ve Magnus, düğün için Dunstaffnage'e vardığından beri ilk kez midesindeki düğümün çözüldüğünü hissetti. Helen'i çok uzun zaman önce kaybetmişti; arkadaşını da kaybederse bu çok kötü olurdu.

Diğerlerine katılmak için kampa yürüdüler ve kralın gururlu, dik başlı ve zaman zaman da umursamaz olan kardeşini kurtarmak için yapacakları gözü kara planın detaylarının üzerinden bir kez daha geçtiler. Edward Bruce, Highland Muhafızları'nın en sevdiği adam değildi ama sorunlu olan güneyde kralın güvendiği vekiliydi ve daha da önemlisi hayatta kalan tek

erkek kardeşiydi. Savaşın başından beri çok fazla sorun yaşayan kral için Edward'ın ölümü ya da ele geçirilmesi kişisel bir darbe olurdu: bir yıldan kısa bir sürede üç erkek kardeşi idam edilmiş; eşi, iki kız kardeşi ve bir kızı da İngiltere'de hapse atılmıştı -bu kız kardeşlerden biri kafesteydi.

Eğer Edward Bruce'u kurtarmak için bin beş yüz İngiliz'in üstesinden gelmeleri gerekecekse, bunu yaparlardı. *Airson an Leómhann*. Aslan için. İskoç krallığının sembolü ve Highland Muhafızları'nın savaş narasıydı bu.

Son iki gündür, Highland Muhafızları'nın on bir üyesi akıllarında tek bir amaçla çalışmışlardı: Edward'a zamanında ulaşıp, felaketi önlemek. Ayr'a kadar güneye deniz yoluyla gelmişlerdi ve sonra da at sırtında doğuya, Galloway'in vahşi ve zorlu ormanları ile tepelerine doğru ilerlemişlerdi.

Kuzeydeki savaş kazanılmış olsa da güneydeki savaş devam ediyordu. İngilizler tüm büyük kaleleri zapt etmişlerdi ve büyük birliklerle sınırları kontrol ediyorlardı. Ve Galloway'de –burası İskoçya'nın güneybatısındaki izole ve eski bir Kelt bölgesiydi- sürgün edilen Kral John Balliol ve güçlü klan lideri Dugald MacDowell'a sadık olan grupların isyanları kızışmıştı.

Edward Bruce, çok büyük ve aşılmaz karargâhında çalışıp, son altı ayı bu isyancıları -özellikle de bir yıl önce feci Ryan Gölü çıkarmasında Bruce'un iki erkek kardeşinin ölümünden sorumlu olan MacDowellları- büyük bir intikam duygusuyla bastırmıştı.

İngilizler tarafından Douglasdale yakınlarındaki topraklarından çıkarılan genç James Douglas, Edward Bruce'un ordusunda kendisine bir yer edinmişti. Siyah saçları ve korkutucu ünü sayesinde "Kara Douglas" unvanını kazanmıştı.

Highland Muhafızları'nın çoğu, son altı aydır Galloway'de Edward Bruce ile zaman geçirmişlerdi -özellikle de Boyd, Se-

ton, MacLean ve Lamont gibi bölgeyle bağı olanlar. Magnus da birkaç gün önce düğüne katılmak için oradan ayrılmıştı. Ama ilk kez Muhafızlar'ın tamamı kralın hizmeti için çağırılıyordu.

İçinde bulundukları durumda bu gayet normaldi. Douglas'tan gelen ulağa göre, Edward Bruce, düşmanı Dugald MacDowell'ın İngiltere'deki sürgünden Galloway'e döndüğüne dair haber almıştı. Douglas bir baskına giderken, küçük bir grupla arkasından gitmişti.

Douglas dönüp de Edward'ın orada olmadığını gördüğünde, onu takip etmiş ve yolunu kapatabilmek için de bin beş yüz İngiliz askeri bulmuştu. Edward, ormandan bir tuzağa çekilmiş ve İngilizlerden birkaç ay önce zorla aldığı Threave Kalesi'ne sığınmak zorunda bırakılmıştı.

Yakın zamanda Dugald MacDowell'ın ele geçirdiği ve Galloway Lordları'na ait olan antik kale, Dee Nehri'nin ortasındaki bir adacığın üzerinde yer alıyordu. Bataklıktan geçen bir yolla kaleye ulaşılıyordu. Kale çok iyi korunuyor olmalıydı. Ama kendisinden önceki William Wallace gibi Bruce'un stratejisi de arkasındaki karayı tamamen yakıp, düşmanının kullanımı için hiçbir şey bırakmamaktı; buna kalelere zarar verip, kuyuları pisletmek de dâhildi. Bu da Edward Bruce'un kendisini temiz su olmadan, yanmış bir kayadan savunması anlamına geliyordu.

Highland Muhafızları'nın yerlere göklere sığdırılamayan izcisi Arthur Campbell'a göre İngiliz ordusu, nehrin doğu kıyılarını kuşatmıştı. Ama temiz su olmadan kuşatma çok uzun süremezdi. Denizden gerçekleşecek bir saldırı bunun daha da kısa sürmesini sağlardı.

Gün doğmadan iki saat önce Magnus ve Highland Muhafızları'nın geri kalanı Douglas'ın adamlarıyla birlikte MacLeod'un etrafında toplandı. "Hazır mısınız?" diye sordu MacLeod.

"Evet," dedi adamlar.

MacLeod başını salladı. "O hâlde hadi ozanlara şiir yazmaları için bir şans verelim."

Ormanın karanlığından çıkıp, hızla kaleye doğru ilerlediler. Zamanlama çok önemliydi. Gün doğarken, İngiliz ordusunun yanında olmaları lazımdı. Edward Bruce ve ordusu düşmanların dikkatini ön taraftan dağıtırken, Highland Muhafızları ve Douglas'ın adamlarının geri kalanı arkadan sürpriz bir baskın düzenleyecekti.

Eoin MacLean ya da lakabı Vurucu olan asker, cesur stratejiler ve Highland Muhafızları'nın ün yaptığı konu olan gözü pek taktikler konusunda bir ustaydı. Ama bu plan Vurucu için bile fazla cesur ve gözü pekti.

MacLean'in planı, en büyük etkiyi yaratması için hazırlanmıştı; düşmanları huzursuz etmek için ani bir saldırı yapılacak bunun için de ışık ve pusu avantaja çevrilecekti. Böylece sayı, silah ve zırh eksiklerini giderecekler ve en önemlisi düşmanlarının kalbine korku salacaklardı. Bu, daha önce işe yaramıştı -gerçi hiçbir zaman bu kadar çok kişiye karşı bu kadar az sayıda olmamışlardı.

Dee Nehri'ni bir çarşaf gibi örten yoğun sisin korumasında, siyah miğferli, koyu pelerinli Highland Muhafızları, bazılarının kendilerini itham ettiği şekliyle hayalet çapulcular gibi aniden ortaya çıkacaklardı ve böylece sayıları anlaşılamayacaktı. Devamındaki kargaşa ve panik sırasında, Edward ve adamlarının kaçması için yeterince zaman kazanabilmeyi umuyorlardı.

Nehrin güneyinden yaklaşık bir saat kadar gidip, adanın hemen karşısındaki kuzey kıyısındaki küçük bir ormanlık alana ulaştılar. MacSorley ve MacRuairi buradan, nehrin karanlık sularının içinde yüzme yeteneklerini göstereceklerdi ve Edward

Bruce'un kampına gizlice ulaşıp onları plana hazırlayacaklardı. Tabii önce Edward'ın muhafızlarını geçmeleri lazımdı.

"İşaretimi bekleyin," dedi MacLeod.

"Tamam Şef," dedi MacSorley ve ardından sırıtarak Gregor MacGregor'a döndü. "Iskalamadığından emin ol." Ünlü okçu, ortalık temizlendiğinde geçidin kapatılması için ateşli bir ok atacaktı.

"Başına nişan alacağım," dedi MacGregor. "Yeterince büyük bir hedef."

MacSorley güldü. "Büyük bir hedef istiyorsan aletimi hedef al."

Adamlar güldü.

MacRuairi, tenine siyah gres yağını sürerken, "Hayvan pisliği gibi kokuyor," dedi. Nehri geçerken kuru kalması için zırhlarını ve silahlarını bohça hâline getirdiler. Gres yağı hem karanlığın içine süzülmelerine izin verecekti hem de onları aralık ayında suyun soğuğundan koruyacaktı.

"Birkaç dakika içinde buna minnet duyacaksınız," diyerek sırıttı MacSorley. "Su, testislerinizi donduracak."

"Bunun senin için artık bir sorun olmaması lazım," dedi MacRuairi soğuk bir şekilde.

"Lanet olsun kuzen, bu bir şaka mı?"MacSorley başını salladı. "Buna imkân yok."

MacRuairi yağlanmayı bitirirken sessizce bir şeyler mırıldandı.

Gitme zamanı geldiğinde, MacLeod geleneksel ayrılışlarından önce birkaç talimat daha verdi: *"Bás roimh Géill."* Teslim olmadan önce ölüm. Highland'li savaşçılar için başka bir ihtimal yoktu. Ya başarılı olur ya da bu uğurda ölürlerdi. Onlar için ölüm korkutucu değildi. Highland'liler için savaş meydanında ölmekten daha büyük bir zafer yoktu.

İki savaşçıyı buzlu sulardaki yüzüşlerine bıraktılar. Grubun geri kalanı doğuya gidip, uykuda olan İngiliz ordusunun kampını geçerek, nehrin doğu kıyısı boyunca geçidi kapattılar. Küçük bir ormana ulaştıklarında -antik bir daire şeklindeki siperi andırıyordu- MacLeod durmalarını işaret etti. Saldırılarını buradan başlatacaklardı.

Onlarla, nehrin içindeki kalenin arasında geniş bir bataklık alanı uzanıyordu; zemin sertleşmiş, otlar, soğuk suda kahverengileşmişti. Karanlık ve pus, İngiliz ordusunu saklasa da varlıkları -uykuda olsalar da olmasalar da- gecenin taşıdığı kokulardan ve seslerden anlaşılıyordu. Bin beş yüz adamın dışkısı ve idrarı kendini belli ediyordu.

Düşman çok yakındı. Aralarında iki yüz metre bile yoktu. Ama oradaki herkes sessizliğin önemini biliyordu. Planlarının başarıya ulaşabilmesi için onları şaşırtmaları lazımdı.

Günün ağarmasını ve MacLeod'un işaret vermesini beklerken yaklaşık yarım saat boyunca hiç kimse tek kelime etmedi. Bir şeyler kemiren bir atın sesi gibi Magnus kalbinin göğüs kafesindeki atışını duyuyordu. İçgüdüleri işe koyulmak için sabırsızlanıyordu.

Sonunda zaman geldi. Günün ilk ışıkları karanlığı deldiğinde, MacLeod elini kaldırıp ileriyi işaret etti. Magnus ve diğer Highland Muhafızları önde pozisyon alıp tepenin aşağısına doğru ağır ağır ilerlediler. Yaklaştıklarını gizlemek için kalın pus örtüsünü kullanıyorlardı.

İngilizler kalkıyordu. Magnus seslerin başladığını, zırhların ve insanların etraftaki gürültülerini duyuyordu. Üzerinde o tanıdık ölüm sakinliğini hissetti. Zihni keskinleşti; nabzı yavaşladı ve her şey normalin yarı hızında ilerliyormuş gibi görünmeye başladı.

MacLeod durmalarını işaret etti. Beklemeye devam ettiler. Bu kez daha gerginlerdi çünkü geçen her dakika çevrelerindeki günün ışığı kuvvetleniyordu. Daha kötüsü -feci şekilde kötüsübirkaç dakika önce çok kalın görünen ve sabahın ilerleyen saatlerine kadar orada olacağına güvendikleri pus, kalkmaya başlıyordu. Varlıklarını ve sayılarını gizleyecek olan kalkan yok olmak üzereydi. Birkaç dakika içinde rahatça görünüyor olacaklardı.

Tehlikeli planları suya düşmek üzereydi. Binlerce İngiliz askerinin hedef tahtası olmaları an meselesiydi.

Magnus, MacLeod ve MacLean'a bakınca, onların da aynı şeyleri düşündüğünü fark etti: MacSorley ve MacRuairi'nin başarılı olup olmadığını görmek için daha kaç dakika bekleyebilirlerdi?

Sonunda, Edward Bruce'un ordusunun ön tarafta onları oyalayarak ateşli okları atmaya başlamasıyla İngiliz ordusunun şaşkın çığlıklarını duymaya başladılar.

MacSorley ve MacRuairi başarmıştı! Dikkatlerini dağıtmışlardı. İngilizler konuşlanmak için acele ederken Highland Muhafızları saldırdı. Ama kendilerini saklayacak pus olmadığından, tek bir şeye sığınabilirlerdi: Yaratacakları korkuya.

Tüm canlıları ürkütecek bir savaş narasıyla İngiliz ordusunun yan tarafından vahşi bir canavar gibi ilerleyip önlerine gelen her şeyi kestiler. Şaşkın çığlıklar buz gibi sabah havasında yankılanıyordu. İngilizler savunmaya geçemeden, Highland Muhafızları ve arkalarındaki Douglas'ın adamları hücum ettiler. Süvarileri sersemletip, piyadeleri de birer direk gibi deviriyor, dikkatli bir şekilde yerleşen orduyu karmaşaya sürüklüyorlardı. İngiliz ordusu kırılmıştı.

Tanrım, MacLean'in planı işe yaramıştı! Magnus, içten içe bir zafer dalgası hissetti çünkü geçidin korumasız kaldığını görebiliyordu.

MacLeod, MacGregor'a işaret vermesini söyledi ve bir dakika sonra ateşli bir ok gökyüzüne süzüldü.

İngilizler dağılmaya başlar başlamaz, Highland Muhafızları geçidin yanında pozisyon aldılar ve Edward Bruce'un adayı terk etmesi için bir savunma hattı oluşturdular. Bu sırada Douglas ve adamları da kaçan İngilizler üzerinde korkutucu saldırılara devam ediyordu.

Ama yolunda gitmeyen bir şey vardı. Bruce'un adamları gelmiyordu.

Yanındaki Gordon'un bağırdığını duydu. "Nehir!"

Saldırılar ve darbeler arasından Magnus kaleye bir bakış attı.

Ah lanet olsun. Saldırılarını gizleyen pus, başka bir şeyi daha gizlemişti: Korktukları deniz saldırısı ulaşmıştı. Üç -hayır dört- İngiliz kadırgası deniz tarafındaki kapıya yaklaşıyordu ve kapıdan çıkmaya çalışacak herkese isabet etmesi için de kapıya doğru bir ok yağmuru başlatmışlardı. Birkaç dakika sonra bu kadırgalardan İngiliz askerleri yağacak ve Edward Bruce'un kaçmasını sağlayacak her türlü teşebbüse engel olacaklardı. Kaçan İngiliz askerlerinin neler olduğunu anlayıp, geri dönmesi gibi de bir ihtimal vardı. Korku, az sayıda oldukları gerçeğini daha fazla gizleyemeyecekti.

"Şef!" diye bağırdı Gordon. "Oradalar."

MacLeod da onlarla aynı şeyi görmüştü. "Gidin," dedi Magnus ve Gordon'a dile getirmedikleri teklifi anlayarak. "Yanınıza Nişancı ve İzci'yi de alın."

Hiç tereddüt etmediler. Dört adam geçidi hızla geçip adacığın ileri kısmında yer alan kaleye doğru ilerlediler.

Tekneler, şimdiden kısmen parçalanmış deniz tarafı girişindeki iskeleye yanaşmaya başlamıştı. İronik bir şekilde Edward Bruce'un birkaç ay önce kaleyi elde etmesini sağlayan şartlar şimdi onu savunmasına engel oluyordu.

Fakat deniz tarafındaki kapı kalenin uzak bir kısmında olduğundan, İngilizlerin okları geçide ulaşamıyordu ve kaçmaları için onlara ufak bir fırsat tanıyordu. MacRuairi ve MacSorley de aynı şeyi fark etmişti. Magnus onların ileride Edward'ın ordusuna koşmaları için talimat verdiğini görebiliyordu.

Kalenin yanan dış kısmı karşılarında belirdi. Ahşaptan yapılan dış binaların çoğu yanmıştı. Kale avlusunu çeviren çit de buna dâhildi. Taş kulenin sadece bir kısmı ayaktaydı.

İngilizler, deniz tarafındaki kapıdan avluya koşmaya başladı. Bir yandan da MacRuairi ile MacSorley'nin Edward'ın adamlarını kaçırmalarına engel olmaya çalışıyorlardı.

"Kule," dedi Gordon. "Duvar onlara engel olacak."

Magnus baktı ve anladı. Gordon, barutu kısmen zarar görmüş duvarlardan birinin altına dökerse, duvar İngilizlerin önünde paramparça olabilirdi. Bu onları tamamen engellemese de adamları ada tuzağından kurtarmaları için MacSorley ve MacRuairi'ye zaman kazandırırdı.

Magnus başını salladı ve Campbell ile MacGregor'a, Gordon bir köz bulup da meşale yakarken ne yapacaklarını anlattı.

"Mahzenler!" diye bağırdı Gordon, yaklaşmakta olan birkaç İngiliz askerine karşı savaşırken gürültülerin arasında.

Serin ve nemli merdivenlere doğru koştular. Çatısı olmayan beton yapı havaya açılıyordu ve mahzene inen merdivenler nemlenip, yosunlarla kayganlaşmıştı.

Magnus'un Gordon'un ne yapmak istediğini sormasına gerek yoktu. Bunu daha önce de çok kez yapmışlardı. Çok uzun zamandır birlikte çalışıyorlardı ve konuşmadan da iletişim kurabiliyorlardı.

Gordon, tehlikeli bir şekilde eğilmiş kule duvarının olduğu yöne doğru ilerledi. "Birden fazla gerekecek," dedi omzuna

bağladığı deri çantadan birkaç küçük kese çıkararak. Dördünü Magnus'a verdi. "Fazla zamanımız yok, bir an önce ateşlememiz lazım. Kemerde," dedi Magnus'a en yakın merdiven boşluğunu işaret ederek. Meşaleyi kullanarak çantasından çıkardığı iki küçük mumu yaktı. "Sana zamanını haber vereceğim."

Gordon duvarın uzak kısmına gitti ve duvarın tepesindeki kemer boyunca paketleri yerleştirdi. Magnus da aynısını yapıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Gordon.

Magnus onu başıyla onayladı.

Gordon mumu paketlerin arasına sıkıştırıp, koşmaya başladı. "Şimdi!" diye bağırdı.

Magnus da mumunu yerleştirip aynısını yaptı.

İlk patlamadan önce merdivenleri çıkıp, kuleden dışarı çıkmalarına yetecek kadar zaman olmalıydı. Ama bir şeyler yolunda gitmemişti. Magnus, kapıdan birkaç metre uzaktaydı -Gordon da birkaç adım arkasında- ve tam da o sırada hemen altlarında ilk patlama oldu. Yer yerinden oynamış gibiydi. İkincisinin sesi duyulduğunda yer hâlâ sarsılıyordu.

Magnus kulaklarını kapatıp ayağa kalkmaya çalıştı. Patlamalar çok yüksek sesliydi. Çok güçlüydü. Lanet olsun ne olmuştu?

Hiçbir şey duyamıyordu ama Gordon'un bir şeyler söylediğini anlayabiliyordu. Döndü ve "Koş!" diye bağırdığını gördü ama artık çok geçti. Duvarlar devriliyordu ve kapana sıkışmışlardı.

Girişe doğru ilerleyip etrafına düşen betonlardan kurtulmaya çalıştı. Büyük bir taş omzuna düştü ve sol tarafına yoğun bir acı yayılmasına neden oldu. Sendeledi. Kulakları hâlâ çınlıyordu ama arkasında Gordon'un bağırdığını ve onun da darbe

aldığını duyabiliyordu. Ona yardım etmek için döndü ama o anda kule tamamen yıkıldı.

Magnus kollarını kaldırıp, acımasız bir şekilde üzerine yağan ve onu yere düşüren beton parçalarından kendini korumaya çalıştı.

Öldüğünden emindi. Ama her nasılsa patlama sustuğunda kule gitmişti ve o hâlâ hayattaydı.

Kendisini moloz yığınının altından kurtarıp Gordon'a bakındı. Barutun yakıcı kokusundan dolayı gözlerini kırpıştırıyordu. Etraflarında toz ve kül yoğun bir bulut oluşturmuştu.

Çınlayan kulaklarıyla bir inleme duydu. Gordon! Sesin geldiği yere doğru taşların arasından emekledi. Başta onu göremedi. Sonra başını eğdi ve inip kalkan karnını gördü.

Arkadaşı yerde yatıyordu ve büyük bir kısmı dev taşların altında kalmıştı. En büyük taş da -mahzenin dev sütunlarından biri- göğsünün üzerine düşmüştü. Onu oraya sabitlemiş, ciğerlerine baskı yapıyordu.

Magnus taşları kaldırmaya çalışırken bir yandan da küfür ediyordu. Ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Bu sütunu kaldırmak için Robbie Boyd'un kuvvetinde üç ya da dört adam lazımdı -ve kendisinin sadece tek kolu iyi durumdaydı. Sol kolunun omzu ve üst kısmı fena hâlde ezilmişti. Yardım çağırmak istedi ama diğerleri çok uzakta olmalıydı.

Ama pes etmeyecekti.

"Kes şunu," dedi Gordon hırıltıyla. "İşe yaramaz. Gitmen gerek."

Magnus onu dinlemedi. Acıdan dişlerini sıkarak iki eliyle birden misliyle güç uygulamaya çalıştı.

"İnatçı..." Gordon'un sesi alçaldı. "Git. Geliyorlar. Seni yakalamalarına izin veremezsin."

Magnus aniden deniz tarafındaki kapıdan gelen sesleri işitti. Yıkılan duvara doğru topallayarak gidip, o tarafa baktı ve İngiliz-

lerin tırmanmakta olduğunu gördü. Yavaşlamışlardı ama yine de geliyorlardı. Bir ya da iki dakika içinde avluyu dolduracaklardı.

Küfür edip, arkadaşına döndü. "Ben çekerken sen de itmeye çalış."

Gordon başını salladı. "Hareket edemem." Magnus'un gözlerine baktı. "Başaramayacağım."

Ses tonu kelimelerini vurgular gibiydi. Ciğerlerini kan dolduruyordu.

"Hayır," dedi Magnus öfkeyle. "Böyle söyleme."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bunu tek başıma yapamam. Ellerim hareket etmiyor."

Ah Tanrım, hayır. Magnus başını salladı. "Benden bunu isteme."

Gordon onu duymazdan geldi. "Helen," dedi bir nefes vererek. "Ona iyi bakacağına söz ver."

"Lanet olsun Tapınak Şövalyesi," diye homurdandı Magnus gözleri yanarken.

"Bana söz ver."

Magnus ne söyleyeceğini bilemediğinden başını salladı.

Gözleri buluştu. "Beni bulmaları için onlara bırakamazsın," dedi Gordon. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Birilerinin kim olduğumu anlaması gibi bir riski alamayız. Neyi riske ettiğimizi biliyorsun. Muhafızları. Ailemi. Hepsi riske girerler."

Helen riske girerdi. Gordon'un bunu söylemesine gerek yoktu. İngilizler Highland Muhafızları'nın isimlerini öğrenmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı. Bu nedenle hep çok dikkatli davranmışlardı. Kimliklerini gizlemek için savaş isimleri kullanıyorlardı. MacRuairi'nin kimliği ifşa olmuştu ve bu nedenle İngiltere'nin tamamı ile İskoçya'nın yarısı kellesine konan ödül için onun peşindeydi.

Magnus'un seçme şansı yoktu. Yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Helen yapması gereken şeyin zorluğunun cesaretini kırmasına izin vermek istemiyordu. William ile olan evliliğini başlamadan bitirmenin doğru olduğunu biliyordu. Sonunda herkes için en doğrusu bu olacaktı. Yine de buna bir son vermek zor olacaktı.

Ama erkek kardeşlerinin fikrini değiştirmesine izin vermeyecekti -bu kez buna izin veremezdi. Bu da William dönene kadar onlardan uzak durması gerektiği anlamına geliyordu.

Bu kolay olmamıştı. Adamlar gittikten sonraki gün, Lorn'un üzerine sıra dışı ağır bir kış fırtınası çöktü ve kale ile çevresini otuz santimetre kadar kar kapladı. Bu da düğün misafirlerinin birçoğunun gidişinin ertelenmesine neden oldu. Kışın dondurucu soğuğu erkeklerin -erkek kardeşleri de dâhil- çalışmalarını yapmalarına engel olup büyük salona hapsolmalarına neden oldu.

Bu nedenle Helen zamanının çoğunu kadınlar ve çocuklarla, kalenin sorumlusu olarak tayin edilen Leydi Anna ve eşi Arthur Campbell'ın ikinci kattaki küçük odasında geçirdi.

Dikiş yapmaktan (Helen dikiş yapmaktan normal zamanda bile hiç hoşlanmazdı), yazar Pliny'yi okuyarak heyecan yaratmaya çalışan Christina MacLeod'u dinlemekten (Dunstaffnage'deki kütüphane birkaç bilimsel eserle sınırlıydı), altı aylık Beatrix MacLeod'u avludan uzak tutmaya çalışmaktan (emeklemeyi yeni öğrenmişti) ve dört aylık Duncan MacSorley'yi

susturmaya çalışmaktan (ağlayışı herkesin sinirlerini bozuyordu) başka bir şeyin olmadığı dört günün ardından, hepsi çıldırmak üzereydi.

En çok da Ellie. Yeni anne olan kadın, kucağındaki bebeği susturmak için pışpışlarken kendisi de ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum," diye homurdandı bunalmış bir hâlde. "Susmuyor. Babası sürekli bir şeytan gibi gülümsemekten başka bir şey yapmaz ama bu sadece ağlıyor."

"Kızım da öyleydi," dedi Bella. "Sanırım onun yaşındayken iki ay boyunca hiç susmadan ağlamıştı."

Helen kadının sesindeki üzüntüyü fark etti. Bella'nın kızı İngiltere'de, babasının ailesi ile birlikte sürgündeydi. Durumu tam olarak bilmiyordu ama Bella'nın onu deli gibi özlediğini tahmin edebiliyordu.

"Civanperçemi ile nane biraz işe yaramış gibi," dedi Ellie, Helen'e minnetle bakarak. "Ama keşke Erik de burada olsaydı! Duncan'ı susturabilen tek kişi o sanırım."

"Kısa süre sonra dönecek," dedi Bella net bir şekilde.

Kadınlar ondan gizlemeye çalışsalar da Helen endişelerini hissedebiliyordu. Kendisi de endişeliydi. Magnus için -ve de William için tabii ki. Geride kalıp beklemek ve savaşta olan erkekler için endişelenmek kadınların kaderiydi. Kaderlerinin bu olması Helen'i huzursuz ediyordu.

"Neden onu bir süreliğine bana vermiyorsun," dedi Christina ellerini bebeğe doğru uzatarak. "Kar durmuş gibi—"

Yüzü bembeyaz olan Bella'nın ayağa fırlayıp odadan dışarı koşması lafını yarıda kesti.

Helen ayağa kalktı. "Belki de bir şeye ihtiyacı olup olmadığına baksam iyi olur. Kahvaltı sonrasında kendisini ikinci kez kötü hissediyor bu hafta."

Christina, Ellie ve Anna birbirlerine bakıp gülümsediler. "O iyi," dedi Christina. "Sanırım birkaç ay sonra daha da iyi olacaktır."

"Birkaç ay mı?" diye sordu Helen.

Ellie, Christina'nın kucağında mucizevî şekilde uyuyakalan oğluna sevgiyle bakıp başını salladı. "Benim de sürekli midem bulanmıştı. Belki de o zamandan sorun çıkaracağını anlamalıydım. Ama çok tatlı küçük bir şeytan o. Bu sıkıntıyı yaşamadığın için şanslısın Anna."

Anna farkında olmadan karnını okşadı. "Tam tersine, benim de tek istediğim şey yemek yemek. Sürekli bir sonraki öğünümü hayal edip duruyorum."

Helen sonunda anlamıştı. "Bebek mi bekliyor?"

Christina bunu başıyla onayladı.

Helen, Bella'nın Lachlan MacRuairi ile birkaç hafta sonraki evliliğini düşünerek hareket ettiğini düşününce kızardı.

"Git," dedi Christina, Ellie'ye. "Biraz temiz hava al. Ben bir süre onunla ilgilenirim."

Ellie emin olamayarak dudağını ısırdı. Helen onun için üzüldü. Christina haklıydı. Hepsinin kaleden çıkmaya ihtiyacı vardı. Helen'in de. Tüm bu evlilik ve çocuk sohbetleri, Helen'i germişti. Duvarlar üzerine geliyor gibi hissediyordu. Ama tüm bu karla...

Helen'in yüzüne aniden bir gülümseme yayıldı. Karlı havanın tadını çıkarmak için çok güzel bir fikri vardı ve Ellie'ye gülümseyerek baktı.

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi. "Ama sıkı giyinmeniz gerekecek."

Ellie başta şüpheyle baktı ve Helen yine aptalca bir şey teklif ettiğini düşündü.

"Tepeyi neyin üzerinde ineceğiz?" dedi Ellie. Ama bir saat sonra kalenin arkasındaki küçük tepeden kahkahalarla bağıra-rak iniyordu.

İrlanda'daki en kuvvetli kontun kızı ve İskoçya'nın tutuklu kraliçesinin kız kardeşi olan kadın görkemli bir şekilde du-racağı yere gelip, kalkanla birlikte hızla ilerleyerek derin bir pudramsı beyazlığın içine indi. Duruşlarını yumuşatmak için hazırladıkları kar tümseğinden kendisini kurtardığında bem-beyaz olmuştu. Elbisesindeki karı temizledi. Yüzünü de elinin tersiyle silip, saçlarındaki karı silkti.

"Gördün mü?" diye sordu heyecanla. "O kadar hızlı gittim ki uçuyorum sandım. Haklıydın -derinin üzerine bal mumu sürmek mükemmel bir fikirdi." Gözleri ışıldıyordu. "Gerçi sa-nırım Arthur büyük salonda asılı duran kalkanlarla yaptıkları-mızı görünce pek mutlu olmayacaktır."

Helen dudağını ısırdı. Ah hayır, yine yapmıştı yapacağını. "Ben öyle düşünmemiştim—"

Ellie güldü. "Şaka yapıyordum. Bunu önemsemez. Önemse-yecek olursa da buna değdi." Kalkanı kardan çıkardı. "Yeniden gitmeye hazır mısın? Tek kötü yanı, bu karda tepeyi tırmanmak zorunda kalmak. Bu botlar çok kayıyor."

Helen güldü. "Evet. Ama sanırım bize birileri daha eşlik edecek."

Küçük bir kalabalığın bir araya toplandığı kale kapısına baktı. Bunların sadece küçük çocuklar olmadığını fark etti; ara-larında erkekler de vardı. Kısa süre sonra kalenin yarısı onlarla birlikte kalkanların üzerinde tepeden kayıyordu.

Helen, tepede Ellie'nin yanında duruyor, kalkanın üzerinde kayan iki çocuğa gülüyordu ama o sırada Ellie aniden durdu. Kahkahasını yarıda kesip, ani bir nefes aldı ve soğuktan kızaran yanaklarının rengi bir anda soldu.

"Ne oldu?" diye sordu Helen.

Ellie başını salladı ve bakışları ufka yöneldi. "Yolunda gitmeyen bir şey var."

Helen, onun baktığı yere döndü ve dikkatini çeken şeyi hemen gördü. Bir gemi, kalenin yer aldığı kayalık kara çıkıntısını, *Rubha Garbh*'ı geçiyordu. Helen'in o zamana kadar gördüğü tüm gemilerden daha hızlı gidiyordu.

"Bu şey mi?.."

Ellie ona döndü; gözlerinde korku vardı. "Evet, bu Erik'in gemisi. Çok hızlı ilerliyor ve çok çabuk döndüler."

Tepeden aşağı hızla indiler ve karşılarındaki deniz kapısından avluya doğru koşan adamlarla birlikte ana kapıdan girdiler. Helen, boynunda ok olan bir adamın kaleye taşındığını gördüğü sırada korkuyla panikledi.

Magnus değil! Rahat bir nefes verdi. *Tanrıya şükür.*

Ellie bir çığlık atıp, kocasının kollarına atladığı sırada Helen'in yüreği ağzına geldi. Kadın "İyi misin?" dedi Helen'in duyabileceği bir şekilde.

İri yarı İskandinav iyi görünmüyordu. Cehennemden geliyor gibiydi. Hepsi öyleydi.

Helen adamın cevabını duymak istemedi. Yüreği ağzında atarken kalabalığı inceledi. Sonunda onu gördü. Gemiden yavaş yavaş yürüyerek geliyordu.

Ah, hayır! Kalbi acıdı. Yaralanmıştı.

Kalabalığı iterek, kale kapısının hemen dışında Magnus'a ulaştı. Ellie'nin kocasına yaptığı gibi o da Magnus'un kollarına atlayacaktı ama sol kolu sargıdaydı. Çamur, kir ve kan lekeleriyle doluydu.

Helen'i gördüğünde durdu. Gözlerindeki karanlık ve korkutucu bakış, Helen'in içinin ürpermesine neden oldu.

"Yaralanmışsın," dedi Helen yumuşak bir ses tonuyla.

"Ben iyiyim."

"İyi değilsin." Helen elini hafifçe koluna koydu. "Kolun—"

Magnus ondan uzaklaştı ve acıyla dişlerini sıktı. "Bıraksana Helen."

Helen'in gözlerinde kaygılı yaşlar birikti. Magnus'un nesi vardı? Neden bu şekilde davranıyordu? "Kırıldı mı?" Elini yeniden ona uzattı. "Dur bir bakayım."

Magnus, Helen'in elleri yakıyormuş gibi yerinden sıçradı. "Lanet olsun Helen. Hiç umurunda değil mi?"

Helen ses tonundaki öfkeye şaşırarak bakakaldı. Çok sertti. Magnus'u daha önce hiç böyle görmemişti. "Tabii ki umurumda. Çok endişelendim. Seni öyle gördüğümde çok korktum—"

"Beni mi?" diye bağırdı Magnus. "Ben senin ilgini istemiyorum ya da buna ihtiyaç duymuyorum. Peki ya eşiniz Leydi Helen? Dört gün önce evlendiğiniz eşiniz? Onu hiç mi umursamıyorsunuz?"

Helen geriye doğru bir adım attı. Bu eleştiri çok ağırdı. "William'ı mı?"

Birden içini bir telaş kapladı.

Magnus'un bal rengi gözleri akik taşı kadar sert ve siyah göründü. Bakışları Helen'i karın üzerine mıhlamıştı. "Evet, William. Onu hatırlıyor musun? Eşin. Arkadaşım. Birkaç gece önce yatağına aldığın adam."

"Ben öyle bir şey—"

"Öldü."

Helen korkuyla iç çekti. Magnus'un bu kadar sert bir şekilde dile getirdiği haber gözlerinin kocaman açılmasına neden olmuştu. Öldü mü?

William'ın ruhu için bir dua mırıldandı.

Magnus'un bakışları nefret ve acı doluydu. Helen'in içini acıtıyordu. Magnus arkasını döndü ama Helen hemen öncesindeki tiksintiyi görmüştü. "Senden duadan fazlasını görmeyi hak ediyordu. Ama sen sevgi konusunda hiçbir zaman yeterli olmadın, değil mi?"

Helen suçluluk ve çaresizlik duygularıyla, damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Artık içi de dışı kadar soğuk ve boştu.

Magnus haklıydı.

Neredeyse on sekiz saattir -yıkılan kuleden bir diğer cehenneme doğru sendeleyerek gittiğinden beri- Magnus öfkesini ve acısını bastırmaya çalışıyordu. Helen'i görmek de son darbe olmuştu. İçindeki tüm duyguları açığa verip, patlamasına neden olmuştu.

Lanet olsun, Gordon'la evlenmişti. Sevgisini ve kaygısını hak eden kişi de o olmalıydı.

Belki bu adil değildi ama bir önemi yoktu. Gordon'un ölümü sonunda aralarındaki bağı daha da katılaştırmıştı. Magnus, ona bir daha asla arkadaşını düşünmeden bakamayacaktı. Ölü arkadaşını. Helen, Gordon'a aitti. Magnus'a değil.

Magnus öfkesini bir kenara itti. Gordon'a yapamadığını MacGregor'a yapmalıydı: Onun hayatını kurtarmalıydı.

Magnus, buna hevesli olmasa da gereklilikten dolayı Highland Muhafızları'nın fiili doktoru olmuştu. Şifa konusunda temel bilgilere sahip olan "nazik" elleri (büyüklükleri ve güçlerine bakılacak olursa bu komikti) sayesinde bu ünü kazanmıştı. Ama yaranın üzerine yosun koyup, sarmak, birkaç bitkiyi karıştırıp ilaç hazırlamak ya da durmayan kanamalara sıcak

demir bastırmak bir şeydi, senin hayatını kurtarmak için boynuna bir ok saplanan adamın boynundaki oku çıkarmak başka bir şeydi.

Magnus yıkılan kuleden ortaya çıktığında, avluyu İngilizlerin ele geçirdiğini gördü. Sadece MacRuairi, MacSorley, Campbell ve MacGregor kalmıştı. Belli ki Gordon ile onu bekliyorlardı.

Arkanda kimseyi bırakma. Bu, Highland Muhafızları'nın kurallarından biriydi. En azından Gordon'a kadar durum bu olmuştu. Magnus arkadaşına doğru gitmeye çalıştı ama kolundaki yara ona engel oluyordu. Bir kalkan ya da silah tutamadığından, kendisini tam olarak savunamıyordu ve sol tarafı çok sayıdaki saldırgan karşısında savunmasızdı. İngilizler onu kuşattığında, onlara karşı uzun süre ayakta kalamayacağını biliyordu.

Başının dertte olduğunu anlayan MacGregor ve Campbell yardımına koştular. MacGregor içeri girip kendisini aldığında neredeyse güvenli bir şekilde kapıya ulaşmışlardı ki MacGregor boynundan ironik bir şekilde uzun bir yayın okuyla vuruldu. Magnus, boynuna saplanan oku gördü ve onun öldüğünü düşündü. Vahşi bir savaşçı gibi çılgınca intikam almak için öfkeli bir çığlık atıp, etrafındaki İngilizlere saldıracaktı.

Düşman askerleri arasında dolanan "Hayalet Muhafız" mırıltılarını duydu ve miğferlerinin altından korku dolu gözlerini ve son olarak da dönüp, koştukları sırada sırtlarını gördü. "Kuyruk" İngilizlere yöneltilen bir karalamaydı -ve bu sıfatın hakkını da veriyorlardı.

İngilizler avlarının kaybolduğunu anlayınca -Edward Bruce kaçmıştı- küçük kaleyi ele geçirmenin ölmeye değmeyeceğine karar vermişlerdi.

Campbell, MacGregor'un hayatta olduğunu anladığı andan itibaren Magnus'un tek düşüncesi onu güvenli bir şekilde taşımak oldu. Ata binmek mümkün değildi. MacGregor'un mümkün olduğunca sabit tutulması lazımdı. Bir şekilde küçük bir tekne bulundu ve MacSorley denetiminde kendi gemilerine gittiler ve sonra da Dunstaffnage'e ulaştılar.

Edward Bruce güvendeydi ama bu, neye mal olmuştu?

Gordon ve şimdi de MacGregor mu? Magnus bugün bir arkadaşını daha kaybetmeye dayanamazdı. Grubun iki buçuk yıllık savaş boyunca hiç darbe almamış olması inanılır gibi değildi. Yüzlerce kişinin hayatını kaybettiği büyük savaşlarda ve sürgünde kimseye bir şey olmamıştı. Ama şimdi ülkede de barbarların arasında da en büyük olan iki savaşçıyı kaybetmişlerdi.

Her savaşçı, ölümün savaşın bir parçası olduğunu bilirdi. İskandinav atalarına göre bu en büyük zaferdi. Bu, nesiller boyu aktarılan bir felsefeydi. Ama Muhafızların yanında savaştığı yıllar boyunca neler yapabileceklerini görmüş, başarı hikâyelerini dinlemiş ve efsanevi ölçülere gelen ünleri sayesinde neredeyse bir efsane olduklarına inanmaya başlamıştı. Gordon'ın ölümü, ölümsüz olmadıklarını acı bir şekilde hatırlatıyordu.

Dunstaffnage'e varır varmaz, Campbell adamların bazılarını yakın bir köyden şifacıyı getirmeleri için gönderdi. Ama Magnus ihtiyaçları olan şeyin marifetli bir cerrah olduğunu biliyordu -bu da meslek birliklerinin olduğu Berwick gibi büyük bir kasabada bile zor bulunurdu, cerrahların çoğu berberdi- uzuvları kesme konusunda da sakal kesme konusunda olduğu kadar ustalardı ancak. Eğitimleri deneme yanılma yöntemiyle mecburiyetten edinilmişti.

Okun yeri hataya pay bırakmıyordu. Ok, zırhın kenarından geçmiş ve MacGregor'un boğazının sol tarafına dimdik saplanmıştı. Ensesine yakın bir yerde de durmuştu. Okun başı tam buraya gömülmüştü.

Magnus kanamayı durdurabilmişti ama oku çıkarmaya çalışacak olursa, tek bir yanlış hamlenin MacGregor'u öldürebileceğini biliyordu.

"Çıkarabilir misin?"

Yarayı dikkatle inceledikten sonra başını kaldırıp Arthur Campbell'a baktı. Magnus, Highland Muhafızları ile birlikte büyük salondan getirtip, yan taraftaki lider odasına koydurdukları masanın etrafında toplanmıştı. Onların dışında sadece kral ve Campbell'ın yeni gelini vardı. O da uşaklarla birlikte su, temiz kumaş ve bunun dışında ihtiyaçları olanları temin ediyordu.

"Bilmiyorum. Bunun gibi bir şey daha önce hiç görmedim. Tehlikeli bir yerde. Korkarım bunu çıkarmaya çalışırsam..."

Cümlesini bitirmesi gerekmiyordu.

"Başka şansımız var mı?" dedi MacLeod ciddi bir şekilde.

"Hayır," dedi Magnus. "Çıkarılması lazım." Sadece bunu yapacak kadar yetenekli olup olmadığını bilmiyordu. "Belki şifacının başka bir fikri vardır," dedi kral.

Ama birkaç saat sonra gelen yaşlı kadın da bu konuda Magnus'tan daha deneyimli değildi. MacGregor'un boynunun diğer tarafını da kanatıp, ruh hâlini korumaları gerektiğini söyleyip, onun ruhuna dualar ederek, gerisini Tanrı'nın iradesine bırakan rahipte de durum farklı değildi.

Tanrı'nın iradesiymiş! Magnus onun ölmesine izin vermeyecekti.

"Başka birisi var mı?" diye sordu MacRuairi, Leydi Anna'ya. Campbell'ın eşi bir MacDougall'dı ve Dunstaffnage'de büyümüştü. "Belki buralarda başka birini tanıyorsundur?"

Magnus ayağa kalktı. "Ben birini biliyorum."

Helen. Bir cerrah değildi ama şifa konusunda sıra dışı bir yeteneğe sahipti. Magnus onun bir mucize yarattığını daha önce

görmüştü. Tanrı biliyordu ya MacGregor'un da ihtiyacı olan şey bir mucizeydi.

Magnus böylece öfkesine hâkim oldu ve Leydi Anna'dan onu çağırmasını istedi.

Ona söylediklerinden sonra, ondan yardım beklemeye hakkı olup olmadığını bilmiyordu. Ama isteyecekti ve onun da yardım edeceğinden emindi.

Birkaç dakika geçmeden kapı açıldı. Helen'in kızarmış gözleri, şişmiş yüzüyle içeri girdiğini görünce kendini suçlu hissetti. Gordon'ın ölümünü bu kadar sert bir şekilde haber vererek vicdanını sızlatmak istediyse, belli ki bunu başarmıştı.

Helen'in yaklaşırken çok temkinli olduğunu fark edince bu kez kalbinde bir acı hissetti.

Çenesini sıkarak ona baktı. "Leydim, acınızın içinde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama ben düşündüm ki... Umarım ona yardım edebilirsiniz."

İri yarı savaşçılarla dolu bu odada Helen çok minyon ve küçük görünüyordu. Bir an için onu koruma ihtiyacı duydu. Onu kolunun altına alıp, her şeyin yoluna gireceğini ona söylemek istedi -tıpkı eski günlerdeki gibi. Ama hiçbir şey yolunu gitmeyecekti. Asla.

Helen çenesi titrese de kararlı bir şekilde başını kaldırıp salladı. Sonraki birkaç dakika içinde Helen yerdeki savaşçıyı inceledi ve odaya bir ölüm sessizliği çöktü.

"Daha önce böyle bir şey görmedim," dedi işi bitince. "Hayatta kalması bir mucize."

"Bunu çıkarabilir misin?"

Onu öldürmeden. Birbirlerine baktılar; dile getirilmeyen bu sözlerin ikisi de farkındaydı. "Bilmiyorum ama deneyebilirim."

Sesindeki kararlılık, Magnus'un gergin ve yıpranmış sinirlerini rahatlattı.

Helen doğruldu ve sanki omuzlarındaki bir pelerinden kurtulur gibi solgun, kararsız ve acılı kızdan kurtuldu. Ve tıpkı ilk tanıştıklarında, cesurca Magnus'un köpeğinin yaşamına son vermesine engel olduğu gibi harekete geçti. Odanın çok kalabalık olduğunu söyleyip, gerekli eşyaları alması için gönderdiği Leydi Anna dışında herkesin -kral da dâhil- küçük odadan dışarı çıkmasını istedi.

Magnus da diğer muhafızlarla birlikte odada çıktığı sırada Helen onu durdurdu. "Sen değil. Senin yardımına ihtiyacım olabilir," dedi. Magnus'un koluna baktı. "Ama bunun için senin kolunla ilgilenmeme de izin vereceğine söz vermelisin."

Magnus buna hiç düşünmeden itiraz edecekti ama kendisine engel oldu çünkü o anda itiraz edecek durumda olmadığını biliyordu. Başını salladı. Sert bir şekilde. Üzerinde baskı kurulmasından hoşlanmıyordu.

Helen'in sessizce 'inatçı keçi' gibi bir şeyler mırıldandığını duydu. Ardından da MacGregor'la ilgilenmeye devam etti.

"Zırhını çıkarman lazım. Ben de bu sırada okun girdiği yere bakayım."

Magnus, Helen'in yanına geldi ve saçlarından yükselen hafif lavanta kokusunu yok saymaya çalıştı. Suyun yanındaki tepeden bir grup çocuğun kaydığını görmüştü ve her nasılsa Helen'in de bunun bir parçası olduğunu anlamıştı. Bu tam da onun yapabileceği bir şeydi. Helen'i avluda kara bulanmış hâlde gördüğünde yanılmadığından emin olmuştu. Kendi kederinin karşısında Helen'in dizginlenemez neşesi şimdi çok da tuhaf gelmiyordu ona. Sonuçta olanları bilmiyordu. Helen'in erkek kardeşinin *senin için her gün Mayıs Günü* dediğini hatırladı. Bazen Helen'in bu yanını kıskanıyordu.

"Okun girdiği yer küçük ve yuvarlak. Yani sanırım çok ince bir ok başı."

Magnus ana odaklanarak başını salladı. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Bu kadar kısa mesafeden zırhı delmek için uzun, ince ve sivri bir ok başı lazımdı. Düz ve geniş ok başları özellikle de kancalıysa çok daha büyük hasar verirdi.

"Ok kaşığın var mı?"

Magnus başını iki yana salladı. Bunların kullanıldığını daha önce görmüştü ama hiçbir zaman bunlardan birine ihtiyaç duymamıştı. Bu, ucu ahşap bir kaşığı andıran ince bir ok sapıydı ve okun başını kavrayıp tek parça hâlinde çıkarmaya yarardı.

"O hâlde İngiliz askerlerinin bunu bal mumundan daha kuvvetli bir yapıştırıcıyla yapıştırmış olmalarını umacağız. Öyle değilse çıkarmak için bir şeyler gerekecek."

"Birkaç aletim var." Magnus yanında taşıdığı eşyaları cepleri olan deri çantasından çıkarıp, Helen'e gösterdi.

Helen gördüklerinden memnun olmuş gibiydi. Demir bir cımbızı aldı. "Bu işe yarar." Sonra durdu. "Tamamdır. Hadi bakalım."

Helen'in yanaklarının kızarması ve ok sapını tutarken elinin titremesi, belli ettiğinden daha da gergin olduğunu ortaya koyuyordu. Ama konsantrasyonu, savaş meydanındaki bir savaşınınki gibiydi. Hiç tereddüt etmeden okun sapını çıkarmaya başladı.

Bu konuda iyi, diye düşündü Magnus. Bu işe çok uygun görünüyordu ve gayet kendinden emindi.

Ok çok çabuk çıktı. Ne yazık ki ucu yoktu. Ama sapın çıkarılması kanamaya neden olmamıştı.

Bu tehlikeli soruna, Helen'in verdiği tek tepki kaşlarını çatmak oldu. "Bir cerrah testeresiyle yaranın girişini genişletip, okun başını görebilirdim. Ama yaranın konumu nedeniyle,

bunu yapmak istemiyorum." Cımbızı aldı. Birbirlerine baktılar. "Başını çıkarır çıkarmaz, kumaşı yaraya bastırmaya hazır ol."

Magnus bunu başıyla onayladı.

Helen okun sapının oluşturduğu deliğe cımbızı soktu. MacGregor inledi ama Magnus onu zapt etmek için yardım çağırmadı. Yaralı savaşçı çok güçsüzdü. Onu tek eliyle bile sabit tutabiliyordu. Helen cımbızı sabit bir şekilde boynunun derinlerine itti. Okun yolundan sapmamak için çok dikkat ediyordu. Magnus, metalin metale değdiğini duydu. Ustaca ve narin bir hamleyle Helen cımbızı sıkıp, okun başını almaya çalıştı. Bunu birkaç kez yapması gerekti ama sonunda durdu. Yavaş yavaş okun başını dışarı doğru çekmeye başladı.

Her bir saniye acı veriyordu. Magnus akan kanın bir şeylerin yolunda gitmediği anlamına geleceğini düşünüyordu. Helen'in ölümcül damarlardan birine dokunmasından endişe ediyordu.

Okun başını gördüğü anda bile hâlâ Helen'in bunu başarmış olmasına inanmıyordu.

"Şimdi," dedi Helen. "Kumaşı boynuna bastır."

İkisi birden MacGregor'a dikkatle bakıp bir değişiklik olup olmayacağını beklediler.

"Bu Gregor MacGregor," dedi Helen birden.

Magnus kaşlarını çattı. "Onu tanıyor musun?"

Helen şaşkındı. "Highland Oyunları'ndan. Ama onu nerede olsa tanırım. Beş yaşından büyük her kadın bu yüzün ününü duymuştur."

Magnus, MacGregor'un ününü çok iyi biliyordu -Tanrı biliyor ya, onlar da "sevimli" yüzü nedeniyle ona hep takılırlardı- ama bunu Helen'den duymak çok da hoşuna gitmemişti.

Dişlerini sıkıp arkasını döndü ve Helen, Leydi Anna'yı bulup, hazırlayacağı merhemi anlatırken o da arkadaşıyla ilgilendi.

Kanama, merhem hazırlanana kadar kumaşı çekmelerine izin verecek kadar durmuştu.

"Bir demirle dağlamam gerekecek," dedi Helen.

Magnus bu amaçla hazırlanan aletlerden birini aldı -tek tarafı ahşap olan uzun ve ince bir metaldi bu. Diğer tarafı da düz bir yumru şeklindeydi. Magnus bunu ateşte ısıttı. Helen sıcak metali yaraya bastırıp, yarayı kapatırken Magnus da MacGregor'u sıkıca tuttu. Koku Helen'in irkilmesine neden olmadı. Sonunda merhemi sürdü ve yarayı temiz bir bezle sarıp, dikkatini Magnus'a çevirdi.

Boyd ve MacRuairi'nin yardımıyla -sadist pislik, Magnus'un acılı hâlinden keyif alıyor gibiydi- kırılan kemikleri yerine yerleştirdi. İlk taşın çarptığı omzu çok kötü değildi ama düşen duvarları engellemek için kullandığı kolunun üst kısmı iki yerinden kırılmıştı. Helen'e göre durumun tek iyi yanı kemiğin deriden dışarı çıkmamış olmasıydı.

Helen işi bittiğinde Magnus'un kolunu da tıpkı köpeğine yaptığı gibi iki ince tahtanın arasına bağlayıp, yumurta beyazı, un ve hayvan yağına batırılıp sertleştirilmiş olan bandajlarla sardı. Omzunun askıya alınıp hareket ettirilmemesi gerekiyordu. Ve mucizevî şekilde MacGregor hâlâ hayattaydı.

Helen sayesinde bu gece arkadaşlarından birinin hayatı kurtulmuştu.

Ama Magnus'un mutluluğu diğer arkadaşının kaybı nedeniyle gölgeleniyordu. Helen ona baktığında Magnus arkasını döndü.

William Gordon'un ölümü, kaleyi öyle ağır bir şekilde etkiledi ki Gregor MacGregor'un giderek iyiye gitmesi bile bu etkiyi ha-

fifletemedi. Henüz bir hafta önce düğünlerini kutlayan davetliler, şimdi de aynı rahibin damadın ruhuna okuduğu duaları dinliyorlardı.

Helen erkek kardeşlerinin yanında şapeldeki ilk sırada oturmuş, rahibin Latince söylediklerini dinlerken, olayların bu kadar korkunç bir hâl almasına hâlâ bir anlam veremiyordu. Bir hafta önce bu şapelde yanında duran yakışıklı ve iyi kalpli genç adamın gitmiş olması inanılır gibi değildi.

Helen burada onun eşi olarak oturma şerefine layık değildi. Evliliğini bozmaya niyetlendiği eşi için şimdi oturmuş yas tutuyor olduğunu bilmek içini kemiriyordu. Onu gerçekten sevenlerin acısının yanında, kendi üzüntüsü çok yetersizdi. Magnus'un. Erkek kardeşinin. Hatta harap olan Leydi Isabella'nın acılarının yanında...

Daha fazlasını hissetmesi lazımdı, değil mi? Bunu istiyordu ama onu hiç tanımazken, onun için nasıl üzülebilirdi ki?

Dizlerinin üzerinde titreyen ellerine dikti gözlerini. Herkesin gerçekleri anlayacak oluşundan korkuyordu. Helen bir sahtekârdı. Ölen adam için değil, kendi bencil suçluluk duygusu için üzülüyordu...

William'ın nasıl öldüğünü bilmiyordu. Bir saldırı demişlerdi. Bedeni denizde kaybolmuştu.

Helen aniden kardeşinin kolunu tuttuğunu ve onu ayağa kaldırdığını hissetti. Cenaze sona ermişti.

Kenneth onu tutup bir kukla gibi oynatıyor, karanlık şapelin dışına götürüyordu. Geçerken kendilerine acıyla bakan insanların gözlerine bakmadı. Bunu hak etmiyordu. Magnus haklıydı -William çok daha fazlasını hak ediyordu.

Magnus. Kalbi acıdı. Helen'e bakamıyordu bile. Gregor MacGregor'un boynundaki oku çıkardığı günden beri yoğun bir çaba sergileyerek Helen'den uzak durmuştu. Oku çıkardığı için ya da

kolunu iyileştirdiği için teşekkür etmemişti. Helen, Magnus'un kolunun ne kadar feci şekilde kırıldığını ve aslında çok büyük olması gereken acıyla nasıl başa çıktığını hatırlayınca ürperdi. Kolunu tedavi etmek için ısrar etmese, ömür boyu sakat kalabilirdi. Gerçi yine de kemiğin ne denli iyileşeceğinden emin değildi.

Karın içinden ilerleyerek kaleye geri döndüler. İki saat önce bu yoldan, kaybettikleri savaşçıya saygılarını sunmak için birçok yaslı kişi geçmişti.

Büyük salonda onlar için hafif bir yemek hazırlanmıştı. Liderin odasının önünden geçerken, Helen, Kenneth'in kolundan çıktı. "Bir dakikaya geliyorum," dedi. "MacGregor'u kontrol etmem lazım."

Kardeşi kaşlarını çattı. "Şimdi mi? Ona bakması için bir hemşire getirildiğini duymuştum."

"Bir dakikaya gelirim."

Kenneth itiraz edemeden, Helen gitti. Karanlık odaya girdi ve bir an için bile olsa günün kasvetinden kurtulduğu için derin bir nefes aldı.

Helen içeri girer girmez hemşire ayağa kalktı. Köyden gelen kız gençti ama Leydi Anna kızın çok yetenekli olduğu konusunda emindi.

"O nasıl?"

"Uyuyor leydim."

Helen hafifçe gülümsedi. "Şu an için en iyisi bu." MacGregor'un bilinci yerine gelmişti ama her gün birkaç dakika kadar kendine geliyordu. Olması gereken de buydu; çok fazla kan kaybetmişti. Helen, rahibin yeniden kanatılması gerektiği konusundaki ısrarlarına itiraz etmese daha da fazla kan kaybedecekti.

"Ateş belirtisi var mı?"

Kız –Cait- başını salladı. "Dediğiniz gibi birkaç yudum et suyu içirdim."

Helen gülümsedi. "Bu güzel. Peki ilacı?"

Cait yüzünü ekşitti. "Evet, ondan da biraz verdim. Ama pek hoşlanmadı sanırım."

Bunu söyleme şekli Helen'i güldürdü. "Şaşırmadım. Çok acıdır. Eğer tat alma duyusu bu kadar keskinse, belki de zannettiğimizden daha iyi durumdadır."

Kız da ona gülümsedi. "Umarım öyledir leydim." Masanın diğer tarafında uzanan adama utangaç bir bakış attı. "Kesinlikle yakışıklı biri."

"İskoçya'daki en yakışıklı adam olduğu söyleniyor," dedi Helen gülümseyerek.

"Bölüyor muyum?"

Helen, Magnus'un sesini duyunca arkasını döndü. İçeri girdiğini duymamıştı.

Bir dakikalığına da olsa gülerken, gülümserken yakalanmış olmak yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Onu kontrol ediyordum." Kıza döndü. "Teşekkürler Cait, çok iyi iş çıkarıyorsun."

Kız utanarak sevindi ve eğilip Helen'i selamladı. "Teşekkürler leydim."

Helen odadan çıktı ve Magnus'un hâlâ arkasında olduğunu fark edince şaşırdı. Bir an için öfkesinin dinmiş olabileceğini düşünüp heyecanlandı. Ama sert yüzüne tek bir bakış atması, yanıldığını görmesine yetti. Kalbi onun için acıdı. Onu rahatlatmak istiyordu ama bunu hoş karşılamayacağı gayet açıktı. En azından Helen'den böyle bir şey istemiyordu.

"Bir şey mi istiyorsun?" diye sordu Helen.

Seni. Cevabın bu olmasını umuyordu.

Magnus onunla göz göze gelmemeye çalışarak bakışlarını uzaklaştırdı -sanki Helen'in sessiz talebini duymuş gibiydi. "Sana teşekkür etmeliydim. Yaptıkların için. Onun hayatını kurtardın ve," kendi kol askısını işaret etti, "kolumu kullanmamı sağladın."

"Kullanmasan iyi olur—"

"Biliyorum. İlk kez söylediğinde duymuştum." Magnus'un dudağının tek tarafı kıvrıldı. "Bu kadar otoriter olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Helen yanaklarının ısınmasını yok sayıp başını kaldırdı. "Hastanın inatçı ve dik kafalı olabileceğini ve kemikler tam olarak iyileşmeden hareket etmeye başlayacağını tahmin ettiğim zamanlarda öyleyimdir."

Magnus gülümsedi. "Bu konuda garanti veremem."

Bir an için gözleri buluştu ama Magnus bakışlarını hemen uzaklaştırdı. Bu kısa bakışma, bir zamanlar aralarının nasıl olduğunu Helen'in kalbini acıtacak şekilde hatırlatıyordu. Ama hemen ardından gelen rahatsız edici sessizlik, hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını ortaya koyuyordu. Bir daha asla öyle olamayacaklardı.

Magnus ona bakamıyordu bile.

Eğer William ile evlenmesi bile bağışlanamaz bir şeyse, şimdi o ölmüşken ne kadar şansı olabilirdi ki? Evliliğin aksine, ölüm asla aşılamayacak bir güçtü. Magnus'a göre, Helen ve William sonsuza dek birlikte olacaklardı ve Magnus'un arkadaşına olan sadakati bunu unutmasına asla izin vermeyecekti.

Ve Helen'in sadakatsizliğini de asla unutmayacaktı. Yıllar önce kendisine ve şimdi de ölen arkadaşına.

Magnus hafifçe öksürdü. "Gidiyor musun?"

Helen durdu. "Yarın."

Bir şeyler söyle.

Magnus sert bir şekilde başını salladı. "İyi yolculuklar."

Hepsi bu mu yani? Kalbi acıyla zonkladı. Ama Magnus'un ondan hiçbir şey istemediği belliydi. "Magnus, ben—"

Attığı sert bir bakış, Helen'in susmasına neden oldu. "Hoşça kal Helen."

Helen içini delen acıya rağmen derin bir nefes aldı. Magnus'un sözleri, bir bıçak gibi tüm umutlarını doğramıştı. Helen'i hayatından çıkarmıştı. Kendisini ait hissettiği tek insan artık onu çevresinde istemiyordu.

"Ondan uzak dur."

Helen, kardeşinin sesini duyunca ani bir nefes aldı. Yaklaşan kavgayı hissederek korktu. Kenneth, William'ın ölümünden kimi sorumlu tuttuğunu saklamıyordu ve Helen ne derse desin onu bunun aksine ikna edemiyordu.

Helen kardeşini tuttu. Kendilerini herkesin duyabileceği bir koridorda olduklarından, Helen kısık sesle konuştu, "Sadece veda ediyordum kardeşim. Kaygılanmana gerek yok."

Helen, kardeşinin yüzündeki tehlikeli öfkeyi görebiliyordu ve bu öfkenin kolay kolay dinmeyeceğini biliyordu. Kenneth'in istediği cevaplar vardı ve şu ana kadar bunları alamamıştı.

"Kız kardeşimin peşinden koşmadan önce Gordon'ın mezarının soğumasını bile bekleyemedin, değil mi? Ah, doğru," dedi alaycı bir şekilde. "Soğuması gereken bir mezar yok. Sen bunun icabına baktın zaten."

Magnus bu sözlerin kendisini nasıl etkilediğini belli etmese de Helen onun gerildiğini hissedebiliyordu. "Ne demek istiyorsun Sutherland?"

"Hiçbir şey demek istemiyorum. Kız kardeşime olan hislerin ortada."

Helen kıpkırmızı kesilmişti. "Yanılıyorsun Kenneth. Magnus hiçbir şey hissetm—"

"Ben MacKay'in ne hissettiğini çok iyi biliyorum." Kenneth, Magnus'a meydan okurken, Helen'e otoriter kardeş bakışlarından birini atıp kenara geçmesini ima etti. "Seni kandırmış olabilir ama beni kandıramaz. Gordon ile evlendiğin gece çıldırmış gibiydi. Seni istiyor. Seni hâlâ istiyor. Tek sorun, seni elde etmek için ne kadar ileri gidebileceği."

Helen kardeşinin ima ettiği şey karşısında bembeyaz kesildi. Magnus'un, William'ın ölümü ile bir ilgisi olması imkânsızdı. Magnus'a döndü. Onun yüzü de beyazlamıştı. Hem de feci şekilde. Ama Helen'in buz kesmesine neden olan gözlerindeki acılı ve kötü bakışlardı.

Magnus'un saldıracağını düşünerek, kendisini kardeşinin önüne attı. Gerçi kardeşinin hak ettiği tam olarak buydu.

Magnus'un hiçbir şey söylemeden dönüp gitmesini beklemiyordu.

Ertesi sabah Helen ailesi ile birlikte giderken, onu bir daha asla göremeyeceğinden emindi. Kalbi ikinci kez kırılıyordu. Onun peşinden gitmek istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Her şey bitmişti. İlk sefer hissetmediği kadar derinden hissediyordu bunu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kildrummy Kalesi

Mayıs 1309

Güneş Magnus'un başına ve gövdesine vuruyor, göğsünden ter süzülüyordu. İskoç Kralı Robert ve İngltere Kralı II. Edward arasında ocak ayında yapılan ateşkes görüşmeleri savaştan geçici olarak kurtulmalarını sağladıysa da MacLeod'dan kurtulmalarına yetmemişti. MacLeod için "barış" sadece daha fazla çalışmak demekti.

Highland Muhafızları'nın lideri ve ünlü savaşçı eğitmeni, iki başlı koca kılıcı sanki bir sopa tutar gibi rahat bir edayla kullanarak ona doğru geldi. Kılıcını önce Magnus'un sağ tarafına, sonra da soluna doğru savurdu. Magnus'u güçlü darbelerden kendini savunması için kolunu ve omzunu her yönde kullanmaya zorluyordu.

Bu canını çok acıtıyordu ama Magnus dişlerini sıkıp, bedenini acıyla başa çıkması için zorluyor, tüm darbelere karşı koyuyordu. Özellikle de kolu ve omzu birkaç ay önce ciddi bir şekilde kırılan bir adam için İskoçya'nın en iyi kılıç ustasına karşı koymak hiç de kolay değildi. Ama Magnus, MacLeod'a karşı koyabilecek kadar sağlamdı.

Magnus, kolu iyileştiği için minnettardı ama mecburen hareketsiz kaldığı dönemlerin acısı şimdi çıkıyordu. Kolunu tah-

talardan ve askıdan çıkarmadan önce sekiz sıkıcı hafta geçirmek zorunda kalmıştı. Kılıcı eline alabilecek hâle gelene kadar da dört hafta daha geçmişti.

Kolu, lanet bir İngiliz'in kolu kadar zayıftı! Son iki ayda, güç kazanmaktan başka hiçbir şey düşünmeden kendini bir eğitim programına sokmuştu. Şeyi düşünmeye zamanı yoktu...

Düşüncelerinin dağılmasına izin vermedi. *Odaklan.*

Artık kolu iyileştiğine göre, yapması gereken tek şey acıdan kurtulmaktı. MacLeod da buna odaklanmış gibiydi.

Şefleri çoğu adamı devirebilecek bir güçle yeniden üzerine geldi. Magnus kendi iri kılıcıyla buna karşı koydu. Metallerin birbirine vuruşu havada ve Magnus'un vücudunun sol tarafında çınladı. MacLeod o kadar çok bastırıyordu ki Magnus, kılıcının üzerindeki yazıyı okuyabiliyordu: *Bi Tren.* Cesur ol. Güçlü ol. MacKaylerin ilkesiydi bu ve o anda da Magnus'a çok uyuyordu. Acı dayanılır gibi değildi ama zalim kılıç ustasına karşı koydu.

"Sanırım yoruluyor MacLeod," dedi MacGregor balkondan bakarken -sandıkların üzerine saman balyaları koymuş, her gün eğitim yaptıkları kale bahçesine eski bir fıçıyla birlikte yerleştirmişlerdi. Birkaç diğer savaşçı da izlemek için toplanmıştı. Ara ara cesaretlendirme sarf edilen sözleri dışında, iki savaşçıyı derin bir sessizlik içinde izliyorlardı. MacGregor dışında: o susmazdı. "Sanırım ona dikkatli davranmalısın."

Magnus ona ters bir bakış attı. "Cehenneme kadar yolun var MacGregor. Gönüllü olduğunu duymuyorum."

MacGregor onun kaba öfkesine alışıktı. Son beş aydır buna katlanıyordu.

Magnus gibi MacGregor da kendisini öldürmek üzere olan ok sonrasında iyileşmişti. Deliğin kapatıldığı kısımdaki kırmızı yara izi dışında -bu da yavaş yavaş hafifleyecekti- yaşadığı zorlu sınavdan bir iz kalmamıştı. Hatta ateşi bile çıkmamıştı.

Helen sayesinde.

Lanet olsun, onu düşünme.

Magnus duygularının yoğunluğu karşısında çenesini sıktı. Helen'i düşündüğünde karşı koyamayacağı bir şekilde Gordon'u da düşünüyordu. Bu ikisi zihninde sonsuza dek bağlanmışlardı. Gordon'un ölümünün şoku etkisini kaybetmişti ama suçluluk duygusu hâlâ aynıydı. Helen de bu suçluluktan payına düşeni alıyordu.

Helen'in kendisi için -ve MacGregor için- yaptıklarına minnettardı ama aralarında hiçbir şey kalmamıştı.

Ona göz kulak ol.

Gordon'a verdiği söz aklından çıkmıyordu. Lanet olsun, suçlu hissetmesini gerektirecek bir şey yoktu. Gordon ve Threave'deki saldırıları şimdiden efsane olan Highland Muhafızları arasında bir bağlantı kurulmamıştı.

Gordon'a olan sözünden caymamıştı. Ortada bir tehdit yoktu. En azından gerçek bir tehdit yoktu. Ve Helen'in kardeşleri çenelerini kapatırlarsa, olmayacaktı da. Kont ve Kenneth Sutherland, birkaç ay önce St. Andrews'taki kralın ilk meclisinde Gordon'un ölümüyle ilgili tehlikeli sorular sorup, sorun çıkarmışlardı. Gordon'un güneydeki İngilizsever ailesi de benzer sorular soruyordu.

Sorunu çıkaran şey, düğün ve görevin zamanlarının kesişmesinden kaynaklanıyordu. Çok fazla insan, neleri geride bıraktıklarını biliyordu. Genellikle Highland Muhafızları'nın görevleri sırasında, geliş gidişlerinden çok az kişinin haberi olurdu. Galloway'de olduklarını kabul etmenin çok riskli olduğunu bildiklerinden, Bruce için alınan Forfay'deki kaleyi kuşattıklarını iddia etmişlerdi. Söylediklerine göre Gordon, eve dönerken denizdeki haydutlar tarafından öldürülmüştü.

Helen tamamen güvendeydi.

Ama Magnus değildi. MacLeod yeniden üzerine geldiğinde, dikkati dağılmıştı ve neredeyse kellesinden olacaktı.

"Onun da sırası gelecek," dedi MacLeod, MacGregor'u kastederek. "Seninle işim bittiğinde. Bir kez daha."

Sonraki otuz dakika -ya da kırk da olabilirdi- hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. MacLeod, Magnus'u gözleri acıdan yanana, vücudundaki tüm kaslar yorgunluktan titreyene kadar zorladı. Sanki pes etmesini bekliyor gibiydi. Magnus'un pes etmeyeceği yıkılana kadar dövüşmeye devam edeceği belli olunca, MacLeod sonunda bıraktı.

"Bu kadar yeter. Hazırsın. Temizlen ve bir saate kralın odasında beni bekliyor ol." MacGregor'a gülümsedi. Şef, bu şekilde güldüğünde, bu iyiye işaret olmazdı. "Senin sıran."

"İyi eğlenceler," dedi Magnus, MacGregor'a. Sabun ve havlu almak için barakalara doğru yürüdü. Omzunun üzerinden MacLeod'a baktı. "Yüzüne dikkat et. Geçen sefer yüzünü biraz hırpaladığında köydeki hizmetçi kızlar üzülmüştü."

Etraflarında oturan adamlar sırıttı.

"Defol MacKay," dedi MacGregor.

"Okun biraz daha yukarı gelmemiş olması ne acı," diye de ekledi Magnus. "Gerçek bir savaşçı gibi görünürdün."

MacGregor yakışıklı hatlarıyla bilinen yüzünü buruşturdu.

Magnus yürürken gülümsüyordu ve bu son zamanlarda pek rastlanılan bir durum değildi. Ne kadar savaşa girerse girsin, yüzünün hasar görmemesi MacGregor için büyük bir rahatsızlık sebebiydi -Highland Muhafızları için de eğlence kaynağıydı.

Savaşçıların yara izleri olurdu. Bir onur nişanesiydi bu ve özellikle de yüzünüzde olması kaçınılmaz bir durumdu. Ama sanki MacGregor'un annesi onu Styx Nehri'nin koruyucu sula-

rında yüz üstü yıkamış gibiydi: Ne kadar denerse denesin, yüzü kusursuz bir şekilde iyileşiyor, yüzünde hiçbir iz kalmıyordu.

Zavallı pislik.

Magnus'un eşyalarını toplayıp, yıkanmak için kalenin arkasındaki nehre gitmesi çok uzun sürmedi. Ilık bir bahar günü olmasına rağmen dağların eriyen karı, nehir suyunu soğutuyordu.

Soğuk suyun kaslarındaki dondurucu etkisi acısını, Helen'in ağrılarını dindirmesi için bıraktığı adamotu, afyon ve sirke karışımı kadar etkili biçimde dindirmişti. Başlarda bu karışımdan almıştı. Ama ağrıyı dindirmesi, düşüncelerini ve tepkilerini de dindirmesi demek oluyordu. Bu yüzden çalışmalara devam etmeye başladığında, kötü bir tada sahip olan bu karışımı bırakmıştı.

Soğuğun, ağrıyan kaslarına etki etmesine izin vererek, suyun içinde oyalandı. Ama zaman ilerledikçe, kaleye dönmek için acele etmeye başladı.

MacLeod'un kendisini test ettiğini fark etmişti. Ve "hazırsın" lafından bir şey çıkarması gerekirse, Magnus'un batıdakilere katılmak için hazır olduğunu ima etmiş olmalıydı. MacRuairi ve MacSorley, adalarda ve İrlanda'da yeniden soruna neden olan Lorn'lu John'a göz kulak oluyordu. Seton, Boyd, MacLean ve Lamont da güneybatıda, James Douglas ve Edward Bruce ile birlikte Galloway'in güvenliğini sağlıyordu. Campbell; Magnus, MacGregor ve MacLeod ile birlikteydi ama bir ay önce ilk çocuğunun doğumu için Dunstaffnage'e dönmüştü. Oğluna ölen arkadaşlarının adını koymuştu -William.

Magnus güçsüzlükten bıkmıştı ve artık diğerlerine katılmak için can atıyordu. Harekete ihtiyacı vardı. Bir göreve. Burada kralın avlusunda düşünmek için çok fazla zamanı vardı. Bu durumdayken anılardan kaçmak daha zordu. Üzerinde kara bir

bulut gibi dolanan, kırılan kemiklerinin acısından çok daha ağır ve sancılı olan anılardan...

Odada görevli olan muhafızın geleceğinden haberi vardı belli ki. Magnus yaklaşırken kapıyı açtı.

Magnus samimi bir gülüşle karşılandı. Kral küçük bir şöminenin yanında bulunan büyük ve taht benzeri bir sandalyede oturmuş, elindeki şarap kadehiyle gülümsüyordu.

Barış, Bruce'a yakışıyordu. Düşmanı Kızıl John Comyn'i Greyfriars Kilisesi'nin mihrabının karşısında bıçakladıktan sonra, üç yıldır ilk kez kral rahat görünüyordu. Savaşlardan aşınan acı ve yenilgi çizgileriyle dolu yüzü hafiflemiş gibiydi. Tanrı biliyor ya tüm o yaşadıklarından sonra artık bunu hak ediyordu.

"MacKay, işte buradasın," dedi. "Gel de biraz şarap iç. MacLeod da bana bugünkü eğitiminden bahsediyordu. Sanırım zarif arkadaşımız o kadar da başarılı olamamış." Kral güldü. "Hem artık pek de zarif görünmüyormuş."

Bu, Magnus'u şaşırtmadı. Sadece birkaçı MacLeod'la baş edebilirdi. MacGregor kılıçta çok iyi olsa da -hepsi gibi- asıl silahı oktu.

MacLeod omuzlarını silkti ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Eminim iyileşecektir."

Adamlar güldü. MacLeod'un dışında, kralın en yakın arkadaşlarından ve en sevdiği üyelerden bazıları da onlara katılmıştı. Aralarında saygın şövalyeler Sör Neil Campbell, Sör William de la Hay ve MacLeod'un eşinin kardeşi Sör Alexander Fraser da vardı.

"MacLeod'u batıya gönderiyorum." Kralın yüzüne gölge düştü. "Lorn Lordu yine sorun çıkarıyor. MacSorley bir filo oluşturduğunu söyledi. Sürgündeyken bile bana karşı çıkmayı beceriyor pislik. Ve şimdi bir de hain babası da ona katıldı!"

Kral öfkeden kaskatı kesildi. Artık az önceki gibi rahat görünmüyordu. "Teslim olduktan altı ay sonra, meclisin üzerinden henüz iki ay bile geçmemişken Argyll Lordu İrlanda'ya kaçtı."

Magnus kralın öfkesini anlayabiliyordu. MacDougall liderinin teslim olması önemli bir davranıştı, düşmanların uzlaşarak birlikte İskoçya'yı kuracağına dair bir işaretti. Comynlerle sıkı bağları olan bu güçlü klanın ihaneti Argyll'i huzursuz etmişti. İzci Arthur Campbell, Dunstaffnage ile meşguldü.

Campbell, fırsatı varken Lorn'dan kurtulsa ne iyi olurdu. Magnus bunu neden yapmadığını anlayabiliyordu -sonuçta adamın kızıyla evlenmişti- ama Lorn ve babasının ikinci bir şansı olmayacaktı.

Magnus, üzerindeki kara bulutların kısmen dağıldığını hissetti. Harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. *Onu* düşünemeyecek kadar meşgul olacaktı. Ama bazen, bir uzvunu kaybetse, bunu unutmanın bile Helen'i unutmaktan daha kolay olabileceğini düşünüyordu.

"Ne zaman gidiyoruz?"

MacLeod başını salladı. "Sen gitmiyorsun."

Magnus kaskatı kesildi. "Ama ben hazırım -bunu kendin söyledin."

"Evet, ama sen ve MacGregor'un başka bir göreviniz var. Siz kralı koruyacaksınız."

"Methven sonrası bize sığınma imkânı sunan Highland liderlerine bir teşekkür gezisi düzenlemeye karar verdim." Kral Robert'ın yüzü, kaçak olarak geçirdiği günleri hatırladığında yeniden gölgelendi. William Wiseman, Eilean Donan'dan Alexander MacKenzie ve Broom Gölü'nden Duncan MacAulay gibi adamlar onun hayatını kurtarmıştı. "Aynı zamanda yakın zamanda bize bağlılık sözü verenlerin de Argyll Kontu'nun yolundan gitmemesini sağlayacağız."

Yani kral daha fazla kişinin taraf değiştirmesini istemiyordu.

"Ateşkes sağlanmışken ve ülkede barış ortamı varken," dedi MacLeod, "bundan daha iyi bir zamanlama olamaz."

Magnus hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. Highland'deki bir barış koruma gezisi şanlı Highland Muhafızları'na göre bir görev değildi. Krala eşlik eden büyük bir şövalye grubu vardı. Sorun çıkacak olsa bile kral gayet iyi korunuyor olurdu. Sorun batıda olduğuna göre, Magnus'un MacLeod ile birlikte oraya gitmesi daha iyi olmaz mıydı? Neden bu göreve yarası yüzünden verildiğini düşünüyordu?

"Seni görevlendiriyorum," dedi MacLeod. "Kral kuzeyde Ross ve Cromarty'ye gidip, sonra da batıdaki dağlardan sahile dönecek."

Magnus'un dağları. O dağları keşfederek büyümüştü. Ama yine de MacLeod'un kendisini koruma -ya da rehber- olarak görevlendirmiş olmasının hayal kırıklığını bastıramıyordu.

"Son olarak, son dört yılın ilk Highland Oyunları'nı Dunstaffnage'de ağustosta yapıp geziyi bitireceğiz," diye de ekledi kral hevesli bir şekilde. "Krallığımızın devamını kutlayıp, zaferlerimizi ilan etmek için bundan daha iyi bir yol olabilir mi?" Magnus'a göz kırptı. "Belki de ordumuza almak için bazı adamlar buluruz."

Magnus kaskatı kesildi. Kimliklerini bilmeyenler tarafından anlaşılamayacak olan Highland Muhafız'lığına alınma konusundaki iması, Magnus'un dikkatinden kaçmamıştı. MacLeod birkaç haftadır ona yeni bir ortak bulma konusunda imalarda bulunuyordu. Ama onun ortağı ölmüştü. Yeni birine ne ihtiyacı vardı ne de böyle bir şey isterdi.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Magnus.

"Pentecost festivalinden sonra," dedi kral. "Ay sonuna kadar Dunrobin Kalesi'nde olmak istiyorum."

Magnus ifadesini gizlemeye çalışarak öylece durdu ama tüm bedeni buna itiraz eder gibiydi. "Dunrobin'e mi?"

Helen'in evi.

MacLeod'un bakışlarını üzerinde hissediyordu ama cevabı veren Bruce oldu. "Evet. Birliğimize en son katılanlar Sutherlandler olduğundan, onlarla başlamanın en doğrusu olacağını düşündüm."

"Sanırım bu sorun olmayacaktır?" dedi MacLeod.

Magnus çenesini sıktı. Dunrobin Kalesi gitmek isteyeceği son yer, Helen de görmek isteyeceği son kişiydi. Söz konusu Helen olduğunda duyguları hâlâ çok karmaşıktı.

İncinmişlik. Öfke. Minnet. Suçluluk.

Aralarında tüm bu olanlardan sonra -lanet olsun, Helen en yakın arkadaşıyla evlenmişti- onu hâlâ aklından silememişti.

Gordon ne istediğinin kesinlikle farkında değildi. Ama Magnus ölmekte olan arkadaşına bir söz vermişti. Şu ana kadar tutmadığı bir sözdü bu. Bu seyahat ona bir fırsat verecekti.

Helen'in güvende olduğundan emin olduktan sonra görevi sona erecekti.

"Benim için sorun değil," dedi Magnus.

Ama Sutherlandler için bunun kesinlikle sorun olacağından emindi. Bir MacKay'i ağırlamaktan hoşlanmayacaklardı.

Magnus gülümsedi. Belki de bu gezide de biraz aksiyon görebilirdi.

Dunrobin'e döndükten sonra her sabah yaptığı gibi Helen bu sabah da otların arasındaki sahil şeridinden, arkadaşının kulübesine doğru ağır ağır yürüdü. Muriel'e babası öldükten sonra

kaleden kendisine bir oda seçmesini defalarca söylemişti ama fazla bağımsız olan arkadaşı bunu reddedip yalnız kalmaktan hoşlandığını söylemişti -gerçi bu da pek mümkün olmuyordu. Kilometrelerce uzanan bu bölgedeki tek şifacı o olduğundan, Muriel nadiren yalnız kalabiliyordu. Ayrıca kaleye sadece birkaç yüz metre uzakta yaşaması kendisine ihtiyaç duyulması hâlinde hemen gelebileceğini de bahanelerine ekliyordu.

Helen onun kararlılığına ve cesaretine imreniyordu. Genç bir kadının yalnız yaşaması kolay değildi -özellikle de sevimli ve bekâr bir kadının. Ama arkadaşı, insanlar ne derse desin bunu başarmıştı. Helen, Will'in onun için bir eş bulmaya çalışmamasına şaşırmıştı. Bu çok tuhaftı. Gerçi söz konusu Muriel olduğunda ağabeyini anlamak hiç kolay değildi. Kimseye -kendisine bile- ona davrandığı kadar sert davrandığını görmemişti.

Hafif bir esinti Helen'in saçlarını dağıttı ve burnuna denizin keskin ve tuzlu kokusunu taşıdı.

Çok güzel bir gündü; güneş bulutsuz ve mavi gökyüzünün içinde şimdiden parlak ve sıcak bir şekilde görünüyordu. Geçirdikleri soğuk ve kasvetli mayıs ayının ardından, haziranın ilk haftasıyla birlikte yazın ilk belirtilerini görüyorlardı.

Geçerken köylülerden bazılarına el salladı. Beton ve sazdan yapılan evlere sahil boyunca ara ara rastlanıyordu ve buralarda balıkçılarla yosun toplayıcılar oturuyordu. Klan üyelerinin çoğu, kaleye yakın yerlerde ya da İskoçya'nın bu bölümüne özgü olan küçük siyah sığırların otladığı vadideki küçük çiftliklerde yaşıyordu.

En büyüğü üç yaşından küçük olan birkaç çocuk, belli ki babalarının teknelerinden bıraktığı eski bir balık ağındaki kelebeği yakalamaya çalışırken kahkahalarla bağırıyorlardı. Helen de onlarla birlikte güldü ve aylardır ilk kez kendisi gibi davrandığını hissetti.

Yavaş yavaş hayata dönüyor, her zaman sevdiği basit şeylerden zevk almaya başlıyordu. Güzel bir bahar günü. Çocukların kahkahaları. Serin bir okyanus esintisi.

Ama acı ile pişmanlık kalbinden hiç gitmiyordu. Keşke...

Tanrım her şeyin farklı olabilmesini o kadar çok isterdi ki... Yıllar önce Magnus ile evlenseydi, bunların hiçbiri olmazdı. Magnus ona kızmazdı. Onu görmekten nefret etmezdi. Eskiden olduğu gibi bakardı ona. Bunu fark edemeyecek kadar küçük ve aptal olduğu zamanlardaki gibi sevgiyle bakardı.

Artık çok geçti. Helen'in gülümsemesi yok oldu. William ile asla evlenmemeliydi. Ve bu, artık asla düzeltemeyeceği bir hataydı.

"Şuna bak," dedi tanıdık bir ses. "Seni yeniden gülümserken görmek ne güzel."

Helen başını kaldırıp Donald ile kardeşinin adamlarından birkaçının karşısındaki dar yoldan ona doğru geldiğini görünce şaşırdı. Helen, Muriel'in kulübesine giderken, Donald da devriyeden kaleye dönüyor olurdu ve haftada en az birkaç kez karşılaşırlardı.

Helen kaşlarını çattı. Bu aralar çok sık devriye geziyor olmalılardı. Gerçi belki de kralın ziyareti nedeniyle bu normaldi. Will, kral buradayken her şeyin yolunda gitmesini istiyordu. Son birkaç aydır savaş alaylarının ortalarda gezinmesi pek sıradan değildi ama hâlâ Robert Bruce'a karşı olan ve Helen'in kardeşi gibi yurttaşlarını ikna edip, Bruce'un yanına geçiren "hainler" vardı.

Ve tabii bir de her zaman MacKayler vardı. Kalbi sızladı. MacKaylerle sorunun hiç bitmediğini düşündü. Düşmanlık olsa da olmasa da komşu iki klan arasında toprak kavgaları hiç dinmiyordu. Caithness'lu Moarmerların ataları olan MacKayler, topraklarında Sutherlandları istemiyorlardı.

Kralın mektubu ilk geldiğinde Helen, Magnus'un da onunla olup olmayacağını düşünüp aptalca heyecanlanmıştı. Ama tabi ki olmayacaktı. Helen'e bakmaya bile katlanamıyordu.

Onu düşünme.

Şifaya odaklanmak onun için gayet iyi bir kurtarıcı olmuştu.

Yeniden yüzüne bir gülümseme yerleştirerek adamları selamladı. Donald'a, "Bu sabah erken çıkmışsınız; sabah duasında seni göremedim," dedi.

Helen'in bunu fark etmiş olması Donald'ı memnun etmiş olmalıydı çünkü yüzüne koca bir gülümseme yayıldı. "Evet, gaspçı yakın zamanda geleceği için bu sabah pek çok yere göz kulak olmamız lazımdı."

Kardeşinin yaltaklanarak gözüne girmeye çalıştığı kişiye gaspçı dememesi gerektiğini Helen hatırlatmadan, diğer adam ekledi, "Kaptan şey için ısrar etti—"

"Bu kadar yeter Angus." Donald atından indi. Bu zırhlı ve dev savaş atlarına bu bölgede çok sık rastlanmazdı -dağlık İskoç bölgelerinde kullanışlı olmazlardı- ama kardeşleri ve Donald, şövalye görevlerini çok ciddiye alıyorlardı. "Atları geri götür. Leydiye yolun geri kalanında ben eşlik ederim."

"Buna gerek yok," diyerek teklifine itiraz etti Helen. Ama adamlar çoktan Donald'ın talimatını uygulamıştı.

"Israr ediyorum," dedi Donald göz kırparak.

Helen gülmeden edemedi. Donald onu küçük bir kız olduğu zamanlardan beri hep korumuştu. Yalnız başına yürümesini onaylamazdı. Neyse ki önceden babası ve şimdilerde de Will, kalenin yakınlarında olduğu müddetçe buna itiraz etmiyordu.

Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdükten sonra Donald sessizliği bozdu. "Muriel ile çok fazla zaman geçiriyorsun."

Sesinden bunu onaylamadığını anlayıp iç geçirdi. Gerçekten bu, bir tane daha erkek kardeşi olması gibi bir şeydi.

"Onunla zaman geçirmeyi seviyorum. Çok fazla şey öğreniyorum."

Helen, Dunstaffnage'den döndüğünden beri kendisini arkadaşından olabildiğince fazla şey öğrenmeye adamıştı. Daha önce Gregor MacGregor'un boynundan ok çıkarmak kadar riskli bir şey yapmamıştı. Kendine güveniyormuş gibi görünebilirdi ama aslında çok korkmuştu.

Tabii her şey bittiğinde kendiyle gurur duymuştu.

Şifa konusunda iyi olduğunu anlamıştı. Ve Muriel'den öğrendikleriyle daha da iyi olacaktı. Muriel'in babası Berwick-upon-Tweed'de üniversite eğitimi almış bir doktordu ve bildiği her şeyi kızına öğretmişti. Doktor loncaları kadınlara kapalı olsa da Ross Kontu ona referans olmayı teklif etmişti. Ama Muriel bu nadide teklifi reddetmiş, kendi klan üyeleri tarafından tanınmasının onun için yeterli olduğunu söylemişti. Helen onun kalmaya karar vermesine seviniyordu ama onun burada kalmasına neden olan başka bir şey olup olmadığını da merak ediyordu.

Durum ne olursa olsun, Muriel ile birlikte çalışmak Helen'i meşgul ediyor ve zihninin acı veren konulara odaklamasına engel oluyordu.

Donald'ın yüzündeki ifadeden bu mazeretin onu tatmin etmediği belliydi. Başka bir yolunu düşündü. "Kalenin leydisi olarak misafirlerle ilgilenmek benim sorumluluğumda, değil mi?"

Donald buna itiraz edemeyerek kaşlarını çattı. "Evet, ama Muriel evlenmemiş bir leydi için çok da doğru bir arkadaş değil—"

"Bir dul," diye hatırlattı Helen sert bir şekilde. "Ve Muriel'in evlenmemeye karar vermiş olması onun uygunsuz biri olduğu anlamına gelmez."

"Genç ve güzel bir kız. Evlenip, çoluk çocuğa karışması gerekirdi. Buralarda bir başına yaşaması değil."

Donald sanki birkaç çocuk olsa her şeyin farklı olacağını düşünüyor gibiydi. Helen sakin olmaya çalıştı çünkü Donald'ın pek çok kişinin hislerini dile getirdiğini biliyordu ama bazılarının evlenmeyi düşünmediği için Muriel'in sorgulanabilir bir ahlakı olduğunu düşünmesine tahammül edemiyordu. "O benim arkadaşım," dedi Helen. "Ve bunu unutmamanı hatırlatmam lazım."

Helen için arkadaşlar nadir bulunurdu ve bu nedenle de onlara çok değer verirdi. Muriel onu asla yargılamazdı. Muriel onun tuhaf olduğunu düşünmezdi. Belki de bunun nedeni onun da en az Helen kadar "şımarıkça" davranmasıydı. Helen gülerek buna bahane gösterecek kızıl saçları bile olmadığını düşündü.

Donald fazla ileri gittiğini fark etmiş olmalıydı. Helen'in elini tuttu ve karşısında bir çocuk varmış gibi eline hafifçe vurdu. "Tabii ki öyle. Senin kadar sadık bir arkadaşı olduğu için çok şanslı." Muriel'in küçük taş barakası karşılarında belirince Donald durdu. Daire şeklindeki yapı karşılarında bir karaltı olarak görünüyordu. Donald dönüp Helen'in çenesini tuttu. "Sadece senin için en doğru olanı istediğimi biliyorsun, değil mi?"

Helen sesinin biraz derinden çıktığını düşünerek baktı Donald'a. Belki de üşütüyordu?

Helen bundan emin olamasa da başını salladı. "Evet."

Donald kızın çenesini bırakarak gülümsedi. "Hadi ama bana darılma." Yamaçlardaki çiçekleri işaret etti. "Bak bir çuha çiçeği! Bu mevsimde nadir rastlanır."

Helen'in kalbi sızladı. İskoçya'nın uzak kuzey sahillerine özgü olan bu çiçek hâlâ acı veren anıların canlanmasına neden oluyordu.

Magnus ile tanışmalarının üzerinden bir yıl geçmişti. Oyunlar o sene Frewick Kalesi'nde gerçekleştiriliyordu ve Magnus, Helen'i bulduğu sırada o, İskoçya'nın uzak kuzey sahillerinde büyüyen güzel ve mor çiçeklerden bir taç yapmaya çalışıyordu.

Helen on beş, Magnus da yirmi yaşındaydı. Kılıç mücadelesinin ilk etabında efsanevi Tor MacLeod ile karşılaşacak olmak gibi bir talihsizlik yaşamıştı. Helen, genç bir savaşçıyı caydırmanın hiçbir yolu olmadığını bildiğinden ona moral vermeye karar vermişti. Büyük bir çuha çiçeği koparmış ve bunu kendi elbisesinin iğnelerinden biriyle, Magnus'un kıyafetine tutturmuştu.

"Bir uğur," demişti. "Şans getirmesi için."

Magnus'un yüzü hafif pembeleşmişti ama Helen o sırada bunun üzerine hiç düşünmemişti.

Ancak sonrasında kendi erkek kardeşi Kenneth'in de içinde olduğu bir grubun arasında Magnus'u gördüğünde, onların çiçeğe vereceği tepkiyi düşünerek yanaklarının kızardığını anlayacaktı.

"Bu ne MacKay? Leydinden bir armağan mı?" demişti adamlardan biri.

"Onun bir İngiliz şövalyesi olduğunu zannediyordur," demişti bir başkası.

"Ya da belki de mezarına koymak içindir," dedi ilk konuşan adam. "MacLeod onu öldürecek."

"Ne tatlı," demişti Helen'in kardeşi de. "Zarif yüzüne bir pembelik katmış."

Tüm erkekler gülmüş, Magnus da orada söylenenlere hiç itiraz etmeden durmuştu. Helen, onun ne kadar gururlu olduğunu biliyordu ve tüm bu kahkahalara kendisi için tahammül ettiğini bilmek...

O anda koşup, onu küçük düşüren çiçeği kıyafetinden kendi elleriyle sökmek istedi. Ama Magnus bunu hiç çıkarmadı. *Beni mutlu etmek için*, diye düşündü Helen. O anda Magnus'un ne kadar farklı -ve özel- olduğunu anlamış ve kalbini ona kaptırmıştı.

Kalbi sızladı. Duygularından nasıl şüphe etmişti? Neden kendisine güvenmemişti? Nasıl bu kadar zayıf olmuş ve kendisine verilen şansı kaçırmıştı?

Donald, Helen'in elini bırakıp eğildi ve çiçeğin sapının birazını kopardı. Çiçeği Helen'in kulağının arkasına yerleştirdiği sırada Helen kulağının ısındığını ve bunu takanın bir başkası olmasını dilediğini fark etti. "Bir Mayıs Kraliçesi gibi görünüyorsun."

Helen ne diyeceğini bilemediğinden, bir kapının açıldığını duyunca sevindi. Muriel'in kapıda durmuş kendilerini izlediğini görünce Donald'a teşekkür etti ve hızla arkadaşının yanına gitti.

Bir küreğe takılıp düşen ve bileğini kırmak yerine neyse ki sadece inciten çiftçilerden birini ziyaretten döndükleri sırada, Muriel gördüğü şey üzerine yorum yaptı. "Son zamanlarda ağabeyinin fedaisi hep etrafta."

"Donald mı?" Helen omuzlarını silkti. "Evet. Will kuzeydeki sınırlarımızda devriye gezmesini istiyor."

Muriel'in dudakları, gülümsemesine engel olmaya çalışırmış gibi kıvrıldı. "Bunun nedeninin kuzeyden gelecek akıncılar konusunda aniden beliren bir korku olduğundan pek emin değilim."

Helen kaşlarını çattı. "Neymiş o hâlde?"

Muriel başını salladı. Bu kez gülümsemesine engel olamamıştı. "Sana kur yapıyor Helen."

Helen aniden durdu. Bedeni şaşkınlıkla irkildi. "Bana kur mu yapıyor? Saçmalama."

Ama buna itiraz ederken bile bunun doğru olabileceğinin farkındaydı. William Gordon'un ölümünden beri, Donald'ın kendisine olan ilgisinde bir değişiklik fark etmişti. Donald ona

karşı her zaman korumacı bir tavır takınmıştı ama yakın zamanda korumacılığı daha da artmıştı. Daha kişisel ve daha samimi bir hâl almıştı.

Helen bunu düşündüğü sırada Muriel de onu izliyordu.

Helen'in yüzünde korkunç bir ifade vardı. "Ah Tanrım, bu doğru mu?"

"Bu fikir çok mu kötü?"

Helen dudağını ısırdı. "Evet... Hayır... Sadece ona hiç o gözle bakmamıştım."

Bu şekilde baktığı sadece tek bir adam vardı.

"Avantajlı bir birliktelik olmaz belki ama kötü de olmaz."

Helen evlilik fikriyle aniden paniğe kapıldı. Arkadaşının ona sadece yardım etmek istediğinin farkındaydı ama şu anda evlilik fikrini düşünmek bile istemiyordu. Bunu sonsuza dek isteyeceğini de sanmıyordu.

"Onu çok sevmiş olmalısın," dedi Muriel tutkuyla.

"Ben—" Helen sustu ve kabul edercesine başını salladı. Onu çok sevmişti evet ama bahsettiği kişi arkadaşının kastettiği kişi değildi. Helen, Dunstaffnage'den döndüğünden beri neredeyse her günü beraber geçirmelerine rağmen evlilik kâbusunun detaylarından ona hiç bahsetmemişti. Muriel onun üzüntüsünün kaynağının eşini kaybetmek olduğunu sanıyordu. Helen'in utancı, gerçekleri itiraf etmesine engel olmuştu.

Yeniden yürümeye başladılar. Kalenin kare şeklindeki bahçesi karşılarındaki boğaza bakan yamaçta uzanıyordu.

"Bir eşin olmadığı için hiç pişmanlık duydun mu?" diye sordu Helen.

Muriel bunu başıyla reddetti. "Yaptığım işi seviyorum ama bu, bir eş olmam için yeterli zamanımın kalmamasına neden oluyor."

"Bu zamana kadar hiçbir erkek, içinde ikisini birden yapma isteği uyandırmadı mı?"

Muriel'in açık renk saçları ve teni, yanaklarının kızardığını gizlemesine imkân vermiyordu. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen zarif yüz hatları ve büyük mavi gözleri onu çok daha küçük gösteriyordu.

"Hayır," dedi net bir şekilde. "İki hayatımın olmasının mümkün olabileceğinden emin değilim -hem eş hem de şifacı olarak yani. Ve kimse bunu bana düşündürecek bir teklifte bulunmadı."

Bunu dile getirmek için uygun sözcükleri bulamasa da Helen'in aklında başka bir şey vardı. "Peki ya çocuklar? Onları ne kadar sevdiğini görüyorum. Kendi çocuğun olmasını hiç istemedin mi?"

Muriel'in gözlerinde beliren acı çabucak kayboldu ve Helen, belki de bunu hayal etmiş olabileceğini düşündü.

Muriel doğrudan karşı tarafa bakıp başını salladı. "Hayır. Tanrı beni başka bir yola gönderdi. Asla çocuğum olmayacak."

Sözlerinde Helen'in anlamlandıramadığı bir kesinlik vardı. Muriel geçmişinden nadiren bahsederdi ama Helen anlatılacak bir şeyleri olduğundan şüphe ediyordu. O ve babası, ünlü Nicholas de Corwenne, Dunrobin'e yaklaşık on yıl önce gelmişlerdi. Bu kadar saygın bir doktorun, Edinburgh'dan İskoçya'nın kuzeyindeki ormanlara taşınmayı kabul etmesi büyük bir nimetti -hem de kontun kişisel doktoru olan birinin. Helen şimdi, bunun başka bir nedeni olup olmadığını merak ediyordu.

"Peki ya sen Helen? Sen ne yapacaksın?"

Bu soru Helen'i şaşırttı. Sanki bir tercih hakkı varmış gibi sorulmuş bir soruydu bu. Ama onun gibi kadınların, klanlarının iyiliğini düşünerek evlilikler yapmaları gerekirdi. Bunun haricindeki tek "seçim şansı" da manastıra gitmekti. Ne istediğini biliyordu ama bunu yapamazdı. O... Her şeyi istiyordu.

Aptal kız. Helen'in nesi vardı? Kendi pozisyonundaki kadınlar gibi elindekilerle mutlu olmayı neden başaramıyordu? Varlığı ve iyi bir konumu vardı; onu önemseyen bir ailesi, kendisi ile evlenip ona çocuklar verecek bir adam vardı... Bu kadarı ona yetmeliydi. Ama bu konu onu huzursuz edip, geriyordu.

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Will evlenene kadar burada kalmak sanırım." Erkek kardeşi otuz ikinci aziz gününü kutlamak üzere olsa da hâlâ evlenmemişti. Muriel'in yan tarafta gerildiğini düşündü ama ona doğru bakınca yanıldığını fark etti. "Sonrasını... bilmiyorum."

"Kont evlenmeyi mi planlıyor?"

Muriel'in sesindeki bir şey Helen'in ona bakmasına neden oldu. Yüzü biraz solgun muydu? Kaşlarını çattı. "Bildiğim bir şey yok ama kralın ziyaretinin nedenlerinden biri de buysa hiç şaşırmam."

Kralın etkili kişilerden destek almasının bir yolu da evlilik işbirlikleriydi. Çok fazla kız kardeşi olduğu için kral şanslı sayılırdı.

Duvarın yanındaki muhafızın bağırışını duyacak kadar yakınlardı kaleye.

"Atlılar geliyor! Şu şaha kalkmış aslan flamasıyla birlikte!"

Kral! Helen güneye baktı ve ufukta görünen atlıları fark etti. "Gel," dedi arkadaşının kolunu çekerek. "Onu uygun bir şekilde karşılamak için içeri girmeliyiz." Sade yün elbisesine baktı. Bataklık çalıların arasından geçerken bacaklarının arasına sıkıştırdığı için buruş buruştu. İçgüdüsel olarak elleri saçlarına gitti. Saçlarını başının tepesinde rastgele toplamıştı ama çoğu çözülüp, omuzlarına sarkmıştı.

Kalenin leydisi gibi görünmüyordu pek. Eğer kralın niyeti buysa, Helen'in bugünkü görüntüsü Will'i kendisine bir eş bulmak için kesin cesaretlendirecekti.

Muriel özür dileyerek gitmeye çalıştı. "Sanırım ben dönsem—"

"Saçmalama," dedi Helen onu kolundan tutup, yanında çekiştirerek. "Kralı görmek istemiyor musun?"

Muriel'in itiraz etmesine fırsat vermedi. Erkek kardeşleri ve Donald merdivenlerden indiği sırada onlar da bahçeye girdiler. Will, kralın mesajını alır almaz yirmi kilometre kadar güneyde Fleet Gölü'nün ağzındaki kalelerinden, Skelbo'dan, Kenneth'i çağırtmıştı.

Will'in kendisini görür görmez gerildiğini fark etti. Helen'in dağınık görüntüsüne rahatsız olarak baktığını fark edebiliyordu ama bundan fazlası da vardı. Sorun Muriel'di. Bu ikisi bir arada olduğu her an ortamdaki gerginlik kat kat yükseliyordu. Bu durum eskiden böyle değildi. Ama son zamanlarda Muriel etrafta olduğu her an Will kaskatı olup, buz kesiyordu -her zaman olduğundan daha da çok. Tanrım ağabeyi bazen çok sert ve acımasız olabiliyordu.

Helen, Will'in şifacılarından neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamıyordu. Ona sahip oldukları için şanslıydılar ve Will bu şekilde davranmaya devam ederse onu kaybedeceklerdi.

"Yüce Tanrım, Helen sen ne yapıyorsun?" Will, Muriel'i tamamen görmezden geliyordu.

Helen, sert ağabeyinin kendisini aşağılamasına izin vermeyerek başını dikti. "Klan üyelerinden birinin bileğini iyileştiriyorduk."

Will, sanki bu Muriel'in suçuymuş gibi ona ters bir bakış attı. "Kız kardeşimin yapması gereken özel işleri olduğunu da hatırlarsan memnun olurum." Bakışları bir buzu bile kesebilirdi. "O, kalenin leydisi olacak."

Will görünmez bir ok atmış gibi Muriel'in irkilmesine neden oldu. "Bunun farkındayım lordum."

Muriel'in ses tonunda belirgin bir saygısızlık olmasa da Helen bunu fark etmişti. "Senin de bildiğin gibi bu benim sorum-

luluklarımdan Will. Muriel'i suçlama; geri dönmem için ısrar etmesine rağmen kalmak isteyen bendim."

"Onu rahat bırak kardeşim. Çok kötü görünmüyor," dedi Kenneth. Helen bunun bir iltifat olduğundan o kadar da emin değildi. "Çiçek iyi bir dokunuş olmuş."

Helen, Will'in sağ tarafında, her zamanki yerinde duran Donald'ı fark edince yanaklarının kızardığını hissetti.

"Evet, çok güzel görünüyor," dedi Donald biraz fazla samimi bir şekilde gülerek.

Helen, Muriel'in haklı olduğunu anlayınca dudağını ısırdı.

"Buradalar," diye fısıldadı Muriel ilk zırhlı süvarinin kapıdan geçtiğini görünce heyecanla. Etkileyici bir görüntüydü; ışıldayan zırhlar, atlıların renkli kıyafetleri ve devasa savaş atlarının üzerindeki piyadelerin ellerindeki flamalar, mızraklar, silahlar ve arkalarından da kralın eşyalarıyla personelini taşıyan at arabası. Ağabeyi çok fazla kişiyi beklemekle yanılmamıştı: Elliden fazla adam vardı.

"Bu Bruce mu?" diye fısıldadı Muriel.

Miğferine işlenmiş altın tacı ya da sarı renkteki kıyafetine işlenmiş şahlanmış kırmızı aslan olmasa da Helen, etrafına yaydığı asil havadan onun kral olduğunu anlayabilirdi. Muriel'in sorusunu başıyla onayladı.

Adamlar atlardan inmeye ve miğferlerini çıkarmaya başladılar. Krala o kadar odaklanmıştı ki yanında duranın kim olduğunu fark etmesi biraz zamanını aldı.

Ani bir nefes aldı.

"Ne oldu?" diye sordu Muriel, Helen'in tepkisini fark edince.

Ama Helen konuşamadı. Kalbi ağzına gelmişti.

Magnus! Buradaydı. Bu ne demek oluyordu? Düşündüğü şey mümkün müydü?

Duaları karşılık mı bulmuştu? Magnus onu affetmiş miydi?

ALTINCI BÖLÜM

Helen onu gördüğü için öyle mutluydu ki çevresindeki her şeyi ve herkesi unutmuştu. Bir an için yıllar önce kendisinin saklandığı Magnus'un da şaşkınlıkla onu bulduğu anlardan birine gitti. Kalbi yerinden çıkacak ve neredeyse zevkten çocuk gibi bağıracaktı. Farkında olmadan ona doğru bir adım attı. "Buradasın!"

Magnus onun sesini duyunca döndü. Bakışları buluştu ve Helen hemen hatasını anladı. Yüzündeki gülümseme silindi ve umutları daha doğmadan söndü. Magnus'un burada olma nedeni ne olursa olsun, Helen'le bir ilgisi olmadığı kesindi. Sanki burada olacağına başka herhangi bir yerde olmayı tercih edermiş gibi şaşkın şaşkın bakıyordu ona; sanki Helen ona bir şey yapmış gibi...

Helen birden durdu ve tüm adamların konuşmayı kesip dikkatle kendisine baktığını fark etti.

Bu bakışın nedenini anlayınca, yüzü ısınmaya başladı. Magnus'u utandırmıştı. Yine. Gerçi bu sefer bunu yapmaması gerektiğini bilecek kadar büyüktü.

İmdadına kral yetişti. Robert Bruce, Helen'i sanki az önce konuştuğu kişi kendisiymiş gibi nazikçe selamladı. "Ve uzun bir yolun ardından burada olmak da çok güzel. Zarif karşılamanız için teşekkürler Leydi Helen. Umarım sizi çok yormamışızdır."

Helen başını tam bir aptal gibi salladı. "Tabii ki hayır," demekten başka bir şey yapamayacak kadar çok utanmıştı.

Ama kral, nezaketiyle Helen'in sonsuza dek minnetini kazanmıştı. Adamlarının hitap ettiği şekliyle 'Bruce' onu Dunstaffnage'teyken etkilemişti. Birçok kişinin onun sancağını desteklemek için çok şeyi riske atmasını anlamlandırmak hiç de zor değildi. Erkekliğinin zirvesindeki yiğit bir şövalye, geçilmez bir savaşçı ve gözü açık bir komutan olan Bruce iyi huylu, etkileyici ve karizmatikti. Helen'in kardeşleri -ve ülkenin çoğunluğu- İngiltere Kralı Edward'a üstün gelinebileceğine ihtimal vermiyordu. Bruce ise onların yanıldığını kanıtlamıştı.

"Sizi ağırlamaktan gurur duyuyoruz efendim," dedi Will, Helen'in hayal bile edemeyeceği kadar kibar bir tavırla. Bir yıl önce, iki adam da savaş meydanında birbirlerine karşıydılar. Ama ağabeyi çıkarlarını gözetirdi ve klanı için en doğru olan şeyin karşısında gururunun durmasına izin vermezdi. Bunun anlamı eski düşmanlarıyla dost olmak demekse bunu da yapardı. İstemese de.

En azından eski bir düşmanıyla.

Helen'in kardeşleri, Magnus'u gördüklerinde düşmanlıklarını gizlememişlerdi. Will ile Kenneth -hatta Donald- her an kılıçlarını çekmek üzereymiş gibiydi. Magnus'un meydan okurcasına attığı bakışlar da bunu körüklüyordu. O da en az diğerleri kadar sertti. İki klan arasındaki düşmanlık çok derinlere iniyordu. Yıllar süren nefreti, güvensizliği ve şüpheyi bir kenara itmek kolay olmuyordu. Ama Helen o günün gelmesini çok istiyordu. Ne yazık ki o gün, bugün değildi.

Helen ortamı sakinleştirmek için Muriel'i krala, etrafta duran şövalyelere ve Magnus'a tanıtmak amacıyla öne atıldı.

Magnus bunu gizleyemeyerek kasıldı ve Muriel'e doğru baktı." Leydim."

Ciddiyeti Helen'in canını acıttı. Ona baktı ve artık orada olmayan bir şeyler aradı.

"Kolun," dedi Helen. "İyileşti mi?"

Bir an için birbirlerine baktılar ve karşısındaki adam, o an için kendisine nezaket ve şefkatle bakan bal rengi gözleriyle, hiç kaybetmeyeceğini düşündüğü Magnus'tu.

"Evet," dedi Magnus sertçe. "Yenilenmiş kadar iyi."

"Teşekkür etmek istiyor." Başka bir adam yanlarına yaklaştı. Miğferini kaldırdığında, Helen şaşkınlıkla iç çekti. Gregor MacGregor, Helen'in elini tutup onu selamladı. "Leydi Helen sizi yeniden gördüğüm için çok mutluyum."

Helen ona gülerek bakarken gözleri nemlendi. Altı ay önce MacGregor ölmek üzereydi. Ama şimdiki durumu bambaşkaydı! Ve bu değişimin nedeni Helen'di. "Ben de sizi gördüğüm için çok mutluyum lordum. İyi misiniz?"

MacGregor, İskoçya'nın yarısını -tabii kadın olan yarısını- kendinden geçirecek kadar serseri bir gülüş attı. Helen de bundan etkilendi ve kalbi bir an için durur gibi oldu. Gregor MacGregor o zamana kadar gördüğü en baş döndürücü erkekti; bronz teni, kumral saçları, ışıldayan beyaz dişleri, parlak mavi gözleri ve Adonis'in bile kıskanacağı şekilde çizilmiş gibi duran hatları. Uzun boylu, geniş omuzlu ve kaslı görüntüsüyle, Olimpos Dağı'nın yerini alabilecek gibiydi.

"Çok iyiyim leydim. Sayenizde." Bakışları bir an için durgunlaştı. "Hayatımı size borçluyum. Sizin için yapabileceğim bir şey olursa, sadece söylemeniz yeterli."

Helen'in yanakları hem memnuniyetten hem de utançtan kızardı. Utancını gizlemek için Muriel'i tanıştırdı. "Leydi Muriel, Kuzey'deki en iyi şifacıdır. Bana bildiğim her şeyi o öğretti."

Gregor, Helen'in o anda transa geçmiş gibi görünen arkadaşına doğru o mükemmel gülümsemelerinden biriyle döndü. Helen bunun için Muriel'i suçlayamazdı. Gregor MacGregor herkesin üzerinde bu etkiyi yaratırdı.

"Leydim," dedi onu selamlayarak. İki kadına birden baktı. "Sizin kadar güzel şifacılarım olacaksa hep hasta olabilirim." Mükemmel mavi gözleri, gülümsediğinde âdeta ışıldıyordu. "Hatta buradayken üşütüp hastalansam hiç fena olmaz."

Helen aptal bir hizmetçi kız gibi kıkırdadı ve ciddi arkadaşının da aynısını yaptığını görünce şaşırdı.

"Helen," dedi kardeşi Will sert bir şekilde ve onu şaşırttı. Helen, onun kötü bakışlarından kardeşini yine kızdırdığını anlayabiliyordu. Ama kardeşi, Muriel'e bakıyordu. "Kral uzun bir yolculuktan geliyor."

Helen sorumluluğu kendisine hatırlatılınca utandı. "Tabii ki. Size odanızı göstereyim efendim. Akşam yemeğinden önce odanıza ekmek ve peynir gönderilecek."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi kral Helen'in huzursuzluğunu bir kez daha gidermeye çalışarak.

Her nedense rahatsız olmuş gibi görünen Magnus ve birkaç diğer adam da kralın arkasından gitmeye başlamışken, Will önüne geçerek onu durdurdu.

Magnus'a bakmadan Bruce ile konuştu. "Munro, grubun geri kalanına kulübelerin yolunu gösterecek. Eminim orada çok rahat edeceklerdir."

"Umarım ederler," dedi Magnus da rahat bir şekilde. "Ama biz kralla gidiyoruz." Çok da gizlemediği bir meydan okumayla ona karşı gelmek hoşuna gitmişti. "Sanırım kulede kalmamın bir zararı yoktur?"

Will, Kenneth ve Donald hep birlikte Helen'in olduğu tarafa döndüler. Onlar da bu meydan okumanın farkındaydı. Will çenesini o kadar çok sıkmıştı ki Helen konuşabilmesine bile şaşırdı. "Hayır," diyebildi sadece. "Sorun yok."

Helen neden kardeşlerinden birinin kendi kapısının dışında uyuyacağından endişe ediyordu?

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Magnus. "Ünlü Sutherland misafirperverliğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Will bu alayı duymazdan gelmeye çalışarak Magnus'un geçmesine izin verdi.

Helen bir nefes verip, kralla birkaç adamına -Magnus da dâhil- kuleye doğru eşlik etti. Kralın orada kaldığı süre boyunca Magnus ve kardeşleri arasındaki gerginliğin hiç bitmeyeceğinden şüphesi yoktu. Ama bu umurunda değildi. Bu sefer değildi en azından.

Muriel ile az önce konuştukları sırada, geleceğinin neden belirsiz olduğunu biliyordu. Magnus'un dâhil olmadığı bir gelecek hayal edemiyordu. Helen için o zamana kadar anlamı olan tek şey Magnus'tu.

Magnus buradaydı ve daha önce yapamadığı her şeyi yapmaya hazırdı: Magnus için savaşacaktı. Kralın mektubunda, iki hafta kalmayı düşündüğü yazıyordu. Bu zamanın bir dakikasını bile boşa harcamaya niyeti yoktu.

Her günü değerlendirecekti. Her ne kadar Magnus ona bakmıyor olsa bile.

Magnus savaştaydı.

Kendisiyle.

Lanet ziyafetin ortasında.

Oturduğu yerden, karşısındaki çifte bakmadan edemiyordu...

Munro, kolunu Helen'in omzuna koymuştu ve Magnus'un sabrı taşmak üzereydi. Lanet pisliğin yüzüne bir yumruk indirme isteğine karşı koyması neredeyse imkânsızdı.

Onları görmezden gelmeye çalışarak dişlerini sıktı. Ama bu mümkün değildi. İçgüdüsel bir histi bu. Kesinlikle Sutherlandlerin intikamıydı.

Magnus, kuleye girmiş olabilirdi ama Sutherlandler hiç belli etmeden Helen'i ondan mümkün olduğunca uzağa götürmüşlerdi. Kralın kişisel koruması ve fedaisi olarak yürüttüğü görev, masanın başında yerini almasına neden oluyordu ama Helen masanın ortasında, kral ile Munro'nun arasında oturuyordu. Bu da Magnus'un onları mükemmel bir açıdan görmesine neden oluyordu...

Sutherland fedaisi eğildi ve Helen'in kulağına bir şeyler fısıldayarak onu gülümsetti.

Lanet olsun! Magnus birasından büyük bir yudum alıp öfkesini bastırmaya çalıştı. Bir hafta. Neyse ki Kildrummy'den ayrılmaları beklediklerinden daha uzun sürmüştü ve bu yüzden katlanması gereken sadece bir haftaydı.

Neler olduğunu anlaması çok uzun sürmedi. Belli ki Munro, Gordon'un ölümünden sonra Magnus'un Helen için lanetli bir talip olabileceğinden endişe ediyordu.

İroni apaçık ortadaydı. Magnus'un Helen ile evlenmek için aşmak zorunda olduğu adam, şimdi Helen ile kendisi evlenmek istiyordu.

Magnus dişlerini sıktı. Ah, bu çok saçmaydı.

Ama bunun kendisini rahatsız etmesine neden izin veriyordu? Bundan memnun olması lazımdı. Munro hakkında ne düşünürse düşünsün onun savaşçı yeteneklerinin hakkını vermesi gerekirdi.

Munro, Helen'i korurdu. Onun güvenliğini sağlardı ve Magnus'un da böylece kendisini suçlu hissetmesine gerek kalmazdı. Gordon'a verdiği sözden kurtulmasını ancak bir eş sağlayabilirdi. Muhtemelen endişelenmesine hiç gerek yoktu. Gordon'un Highland Muhafızı olarak kimliği tehlikeye düşmüş değildi.

Ama Munro... Lanet olsun. Onları bir arada düşünmeye bile tahammül edemiyordu.

"Her şey yolunda mı lordum?"

Lanet olsun hayır! Magnus düşüncelerinin kelimelere dökülmesine engel olup sol tarafında oturan kadına döndü. Kaşlarını çattığını fark edince zorlukla gülümsedi. "Evet, teşekkürler Leydi Muriel. Her şey gayet iyi."

Bu doğruydu. Dünkü karşılamaları ne kadar saçma olursa olsun, Helen bugün gayet iyi bir ev sahibesi olmuştu. Ziyafet muhteşemdi. Kalenin genç hanımının hiçbir eksiği yoktu.

Magnus buna şaşırmamıştı. Helen'in hevesi ve hayat enerjisi bulaşıcıydı. Her günün ziyafet tadında geçmesini sağlıyordu. Bir kale hanımı için bunlar çok önemli özelliklerdi. İronik bir şekilde bu özellikler Helen'e hiçbir zaman cazip gelmemişti. Ama belli ki artık olgunlaşmıştı.

Bazı açılardan.

Ama Magnus dünü düşündüğünde, Helen'in kendisini gördüğü an nasıl mutlu olduğunu, aklına gelen ilk düşünceyi nasıl ağzından kaçırdığını hatırlayınca onun hâlâ eskiden olduğu kıza benzediğini düşündü.

Hatta hatırladığı Helen'e bile benziyordu bu kız. Kızıl saçları başının üzerinde dağınık bir şekilde toplanmıştı; eteği kırışık ve kirliydi. Hatta burnunda birkaç çil belirmişti. Ve o gülüşü...

Tüm yüzünün aydınlanmasına neden oluyordu.

Magnus'un göğüs kafesi daralıyor gibiydi. Lanet olsun. Helen'in duyguları bu kadar ortada olmak zorunda mıydı? Bir kez olsun duygularını gizleyemez miydi?

Ama Helen öyle biri değildi. Hiçbir zaman öyle biri olmamıştı. Helen'in netliği, Magnus'un onda ilk sevdiği özelliklerinden biriydi—

Düşüncelerine engel oldu. *Eskiden* sevdiği özelliklerinden biriydi.

"Onu boş ver," dedi MacGregor, Leydi Muriel'in diğer tarafından. "Somurtkanlık onun özelliklerinden biridir." MacGregor sırıttı. "Bunu koluna bağlıyorum."

Muriel aniden ciddileşti. "Helen yaranızdan bahsetti. Kolunuzdaki, özellikle de omzunuzdaki kemikler, çok uzun süre ağrı yapabilir—"

"Ben iyiyim," dedi Magnus, MacGregor'a ters ters bakarak. "Kemikler güzelce iyileşti. Leydi Helen gayet iyi iş çıkarttı. Öğrencinize fazlasıyla iyi bir eğitim vermişsiniz."

Muriel dudaklarında beliren bir gülümsemeyle başını salladı. "Helen beni gözünde çok büyütüyor. O doğuştan şifacı -içgüdüleri çok kuvvetli. Pozitifliği bir şifacı için gayet olumlu bir özellik; zor zamanların üstesinden kolaylıkla gelebiliyor. Kan ve pıhtı konusunda onun çok özel bir yeteneği var -savaş meydanındaki bir cerrah gibi. Babam olsa onunla kıyaslanabilirdi. Ben ona göre çok daha yavaş öğrenen bir öğrenciyim."

Magnus ona baktı. "Evet, ne demek istediğinizi ben de gördüm. Doğuştan yetenekli."

Muriel'in kendisine daha fazla soru sormak istediğini anlar gibiydi ama kibarlığından bunu yapmadığı belliydi. "Helen'in kolunuza sürmesi için bir şeyler vereceğim—"

Yüce Tanrım! "Hayır!"

Helen'in ellerini üzerinde düşünmek bile...

Helen, yarasını tedavi ettiği zamanlarda bunu fark edemeyecek kadar ağrısı vardı ama anılar, onu çıldırtmaya yetecek kadar yoğundu. Özellikle de gecenin bir yarısı, düşüncelerinin saklanacağı bir yer olmadığında.

Bedeni kasılıp, yanmaya başladığında ve sertleştiğinde... Hem de acı verecek kadar çok sertleştiğinde.

Magnus'un tepkisinin yoğunluğu Leydi Muriel'in gözlerini kocaman açmasına neden oldu.

Magnus'un rengi atmıştı ama düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğini fark edince hemen kendine geldi. Özellikle de masanın başında olan birkaç kişi onun olduğu tarafa dönmüştü.

MacGregor yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu -sanki Magnus'un istemediği bir bağlantı kurmuş gibiydi.

"Teşekkürler leydim," dedi kırdığı potu düzeltmeye çalışarak. "Buna gerek yok."

Muriel temkinli bir şekilde bakarak başını salladı.

Magnus onu korkuttuğunu fark etti. Kendini kötü hissedince Muriel'in gönlünü almayı düşündü ama MacGregor kızın dikkatini çoktan çekmişti -Magnus'un daha önceden de bildiği kadarıyla bu durum uzun süre devam edecekti. MacGregor bir kadına olan ilgisini gösterecek olursa, bu ilgi genellikle karşılıksız kalmazdı.

Şifacı, MacGregor'un genellikle flört ettiği kadınlar kadar göz alıcı derecede güzel ya da genç değildi ama çekingen ve sevimliydi. Muriel ilgiden hoşlanıyor gibiydi. MacGregor'un kulağına fısıldadığı arsız bir şeylere güldüğünü tahmin edebiliyordu.

Ama Magnus hata edip, başını ilk kez çevirdi ve o anda Munro'nun da aynı şeyi Helen'e yaptığını gördü. Lanet omuzları birbirine değiyordu.

Magnus'un yumruğu kadehinin üzerinde kaskatı kesildi. Öfkesini dizginlemeye çalışıp bakışlarını onlardan uzaklaştırdığında başka birisini gördü.

Kenneth Sutherland, onu izliyordu ve gözlerini kısmasına bakılacak olursa belli ki Magnus'un tepkisi dikkatinden kaçmamıştı. Ama Magnus'un beklediği alaycı bakış yerine, Sutherland'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve Magnus'un bunu anlamlandırması birkaç dakika sürdü: Munro, Helen'i istiyordu.

Ve Sutherland bundan pek de memnun olmuş gibi değildi.

Magnus, Munro'nun kibirli davranışlarından ve aşağılamalarından nasibini alan tek kişinin kendisi olmadığını hatırladı. Sutherland de aynı dertten muzdaripti. Hatta muhtemelen buna daha çok maruz kalmıştı çünkü Magnus, Munro'yu sadece Highland Oyunları'nda görmüştü.

Diğer konularda anlaşamıyor olabilirlerdi ama belli ki Magnus ve Sutherland, söz konusu Donald Munro olduğunda hemfikirdi.

Bu çok rahatsız ediciydi. Sutherland ile ortak bir özellikleri olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu.

Tabii bir zamanlar Gordon da vardı. Sutherland onun çocukluk arkadaşıyken, Magnus da gençlik arkadaşıydı. Bunu düşünmemeye çalıştı.

Magnus dikkatini yan taraftaki sohbete odakladı. Şifacı ve arkadaşı, MacGregor'un mucizevî okundan bahsediyordu. Bu savaş yarası, ünlü okçunun kadınlardan sonsuz bir takdir kazanmasına neden olmuştu. Ancak Leydi Muriel, MacGregor'un her zamanki kitlesinden daha bilgiliydi. Her zamanki şaşkın tepkilerle, dudaklarından dökülen her söz altın varaklıymış gibi kırpıştırılan kirpikler yerine, Muriel ona İngiliz'in oku daha kötü bir yere isabet etmediği için şanslı olduğunu söyledi.

"Bu zamana kadar gerçekleştirdiğiniz en tehlikeli ameliyat hangisiydi?" diye sordu MacGregor.

Leydi Muriel bir an için durup bunu düşündü. Helen bunu yaparken genellikle dudağını ısırırdı.

İşte Magnus yine aynısını yapıyordu, lanet olsun.

"Yaklaşık bir yıl önce, Barra Hill Savaşı'ndan sonraydı."

"Orada mıydınız?" diye sordu Magnus şaşırarak. Genellikle yaralıların tedavi edilmesi için savaş meydanının yakınlarına bir çadır kurulması şaşırtıcı olmasa da Lord Nicholas de Corwenne gibi itibar sahibi bir adamın, kızının tehlikeye bu kadar yakın olmasına izin vereceği aklına gelmezdi.

Barra Hill, Bruce'un savaşındaki en ölümcül mücadelelerden biri olmuştu. Bruce, Buchan Kontu John Comyn'i savaş meydanından sonra takip etmiş ve insanların bugün bile konuştuğu üzere kırsal bölgeleri yakıp yıkmıştı. "Buchan olayının" unutulması biraz zaman alacaktı.

"Evet, babam kont ile ilgilenirken beni de genellikle yanında götürürdü. En iyi öğrenmenin, deneyerek gerçekleşeceğini düşünürdü. Haklıydı da." Gözleri uzaklara daldı ve dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. Babasını özlemle hatırladığı belliydi. Magnus çok uzun zaman önce öldüğünü anlayabiliyordu.

"Ne olmuştu?" diye sordu MacGregor.

"Bir adamın başına savaş çekici inmiş, kafatası kemiği kırılmıştı. Bu darbe altta kan birikmesine neden olmuştu. Baskıyı azaltmam için kafatasına küçük bir delik açmam gerekti."

"Hayatta kaldı mı?" diye sordu MacGregor.

Muriel bunu başıyla onayladı. "Kafatasında bir çökük ve anlatılacak bir hikâyeyle birlikte eşine ve beş çocuğuna geri döndü."

Magnus kafatası kırığının savaşlarda gayet sıradan olduğunu biliyordu. Çevresinin kesilmesinin bir tedavi yöntemi oldu-

ğunu da biliyordu. Sadece, genellikle çok başarılı bir yöntem olmuyordu.

"Çok güzel bir ziyafetti Leydi Helen," dedi kral yüksek sesle, dikkati masaya çekerek. "Kardeşiniz sizin gibi iyi bir şifacı ve takdire şayan bir kale hanımına sahip olduğu için çok şanslı."

Helen bu övgünün üzerine zevkle gülümsedi. Kusursuz fildişi teni pembeleşti. "Teşekkürler efendim."

Bruce da ona gülümsedi. "Gerçi belki de kardeşiniz bu yeteneklere pek de uzun bir süre ev sahipliği yapamayacaktır."

Magnus, Bruce'un neden bahsettiğini biliyordu ama Munro bilmiyordu. Kralın, Helen'in evliliğinden bahsettiğini düşünen Sutherland fedaisi sinirlenerek kasıldı. Munro bunu gizlemeye çalıştı ama Magnus ona dikkatle bakıyordu ve krala yöneltilen gizlenmiş düşmanlığın farkındaydı. Magnus, güçlü bir savaşçının düşmanının karşısında eğilmesinin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu -bundan kendisi de kesinlikle nefret ederdi.

"Leydi Helen yakın zamanda bir kayıp yaşadı," dedi Munro imalı bir şekilde, Magnus'un parçalamak istediği kolunu Helen'in omzuna atarak.

"Leydinin kaybının elbette farkındayım," dedi kral sert bir şekilde. "Ama benim bahsettiğim Leydi Helen değildi." Bakışları konta kaydı.

Sör William, kralın sözlerine şaşırmış gibi değildi ama yüzündeki gergin gülümseme bunun çok da beğendiği bir teklif olmadığını gösteriyordu. Her nedense kontun bakışları Magnus'a yöneldi. Hayır, ona bakmamıştı, Leydi Muriel'e bakıyordu. Ama o, bunun farkında değildi çünkü başını öne eğmiş dizlerine bakıyordu. Kont ve şifacı arasındaki gerginliği, geldikleri ilk anda fark etmişti ama bu durumun derinlerinde dahasının yatıp yatmadığından emin olamıyordu. Kontun, MacGregor'a

attığı ölümcül bakışlar Magnus böyle bir şey olabileceğini düşünmüştü.

"Bu tür konuları konuşmak için önümüzdeki hafta boyunca bolca zamanımız olacak." Bruce, konuya kısaca değinmesinin ardından hemen başka bir konuya geçti. "Leydi Helen, dans edileceğini söylediğinizi hatırlıyorum."

Helen rahatsız olmuş gibi görünerek başını salladı. "Evet lordum." Gayda ve arp çalacak olanlara hazırlanmalarını işaret etti. "Bir hafta mı? Dunrobin'de iki hafta kalacağınızı zannetmiştim."

Magnus, Helen'in kendisine baktığını görmezden gelmeye çalıştı.

"Evet, asıl niyetimiz buydu ama Kildrummy'de daha uzun kalmamız gerekti ve bu nedenle buradaki ziyaretimizi kısaltmak zorunda kaldık. Dunstaffnage Oyunları'ndan önce uğramamız gereken çok fazla yer var. Umarım siz de bu yıl katılabilirsiniz Sör William."

Bu bir davetten ziyade emirdi. Kont başını sert bir şekilde salladı. "Evet, adamlarım bunu sabırsızlıkla bekliyor."

"Hem de çok," dedi Munro. "Yeni bir şampiyonluk olmadan geçen dört yılın ardından, adamlarımız hak ettiği yeri almak için can atıyor."

Magnus kendisine yöneltildiğini fark ettiği meydan okumaya tepki vermedi. Munro, yenilgisini dört yıldır dert ediyordu. Elinden geleni yapıp Magnus'u alt etmek için sabırsızlanıyordu.

"Oldukça cesur bir meydan okuma Munro." Kral, Magnus'la göz göze geldi; belli ki durumdan memnundu. "Umarım adamların bu sözün arkasında durmaya hazırdır."

"Fazlasıyla," dedi Munro kibirli bir tavırla.

"Siz de yarışacak mısınız lordum?" diye sordu Helen.

Magnus, Helen'in kendisiyle konuştuğunu fark etti.

Magnus ona bakmak zorunda kalmıştı. Bakışları buluştu. Helen'in aklından geçenleri gayet iyi biliyordu. O da aynı şeyleri düşünüyordu. Geçen sefer yarıştığında olanları düşünüyorlardı. Magnus'un aptal gibi Helen'den kendisiyle aynı şeyi istiyor olmasını beklediğini. Magnus'un kalbini ona açtığını ve sonra da Helen'in onu yüzüne çarptığını.

"Üzgünüm." dediğini hatırlıyordu Helen'in. "*Yapamam...*"

Magnus dişlerini sıkmasının ardından başını salladı. "Hayır, sorumluluklarım bu sene katılmama izin vermeyecek."

Highland Muhafızları'ndan hiçbiri savaşmayacaktı. Bruce ve MacLeod bunun çok fazla kıyaslamaya ve soruya neden olacağını düşünüyordu.

"Ah," dedi Helen sessizce. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Munro, Magnus'a sert bir bakış attı. Kolunu Helen'e doğru uzattı. Bu hareketten Helen'in pek memnun olmamış gibi görünmesi de Magnus'un öfkesini dindirmeye yetmedi.

"Belki de MacKay tacını kaybetmek için çok hevesli değildir," dedi Munro. "Şimdiden pes ederse kimse ondan geri çekilmesini beklemez."

Bu iftira bir cezayı hak ediyordu. Magnus da Munro da bunu gayet iyi biliyordu. Munro, Magnus'un kendisine meydan okumasını bekliyordu. Magnus da ona istediği şeyi vermeyi çok isterdi. Ama Bruce buna engel oldu. "Fedainizin, son kaybınız konusunda hâlâ hassas olduğuna eminim Sör William," dedi kral gülerek. "Hatırladığım kadarıyla MacKay sizi kolaylıkla yenmişti, değil mi?"

Munro'nun yüzü kıpkırmızı oldu. O cevap veremeden Helen ayağa kalktı. "Gel, müzik başlıyor."

Helen, Munro'yu oradan uzaklaştırarak bir felaketin yaşanmasına son anda engel olmuştu. Bir an için Munro'nun, krala

da meydan okuyacağını zannetmişti. Will çok rahatlayıp, Helen'e minnetle baktı.

Ama kısa süre sonra dans bitmiş, Helen kutlama yapan klan üyelerinin kalabalığının arasından geçip Magnus'u bulmuştu.

Bir hafta! Bir haftada onu nasıl geri kazanabilirdi ki?

Özellikle de Magnus'un yemek sırasındaki bakışları göz önünde bulundurulacak olursa bu imkânsız görünüyordu. Sanki Helen yanlış bir şeyler yapmış gibi davranıyordu. Yine bir hata yapmış gibi. Geçici leydi rolüyle onu etkilemeyi istemişti ama sanki yanlış bir şey yapmış gibi onu kızdırmıştı. Her şeyin çok iyi gittiğini düşünüyordu. Donald biraz sorun oluyordu ama bu da üstesinden gelemeyeceği bir sorun değildi.

Helen masanın başına döndü ama herkes kalkmıştı. Yüksek platformdan yararlanıp, içeriyi dikkatle inceledi. Kardeşleri devasa şöminenin yanında kral ve birkaç şövalyesiyle birlikte durmuş dansçıları izlerken, hizmetçiler de kadehlerini sürekli tazeliyordu. Kurnaz MacGregor, Muriel'i dansta kendisine eşlik etmesi için ikna etmişti ama Magnus ortalarda yoktu. Helen içeriyi tekrar kontrol etti.

Onu sonunda bulduğunda kalbi duracak gibi oldu. Sırtı dönük bir şekilde salonun girişindeydi ve sanki gitmek üzereymiş gibi görünüyordu. Ama Donald onun yolunu kesmişti. Ne söylediklerini duymasa da iyi bir şeyler olmadığından emindi. Magnus'un tüm kasları kasılmıştı ve her an harekete geçmeye hazır görünüyordu.

Sessizce Kenneth'in en sevdiği küfürü etti. Yüce Tanrım, onları sadece birkaç dakikalığına yalnız bırakmıştı ve yine birbirlerinin boğazlarına yapışmışlardı!

Ailesi ile Magnus arasında huzuru sağlamak Helen için çok zor olacaktı. Magnus'un kendisine bir şans daha vermesini nasıl sağlayacaktı? Ona değiştiğini nasıl kanıtlayacaktı?

Helen salonun diğer tarafına gidene kadar iki adam da ortadan kaybolmuştu. Donald'ın kızıl kafasının kalabalığın içinden şömineye doğru ilerlediğini görünce, salonu baş kuleye bağlayan koridora doğru hızla gitti ve Magnus'u merdivenleri çıkacağı sırada yakaladı.

"Magnus!"

Magnus'un onun sesini duyar duymaz kasıldığını görmek içini acıttı. Magnus savaşa hazırlanan bir adam gibi ağır ağır arkasını döndü.

Helen söyleyeceklerini düşünerek hızla ona doğru gitti. Özellikle de Magnus ona bu şekilde bakarken...

Dudaklarını ısırdı. *Magnus ona tehditkâr bakışlar atıyordu.*

Helen'in nabzı hızlandı ve teninin ürperdiğini hissetti. Karşısındaki iri yarı ve korkutucu savaşçı, gençliğindeki adamla aynı kişi değildi. Bu değişiklik rahatsız ediciydi ve Helen'in karşısındaki adamın kalbini kaptırdığı adamla aynı kişi olduğuna kendisini ikna etmesi gerekti -sadece daha çok kaslı olan ve daha fazla yara izine sahip biriydi karşısındaki.

Magnus'un karşısında aniden durdu. Ne yapacağını bilemediğinden eteğiyle oynadı. "Her şey yolunda mı..." Sözlerine devam etmeden önce duraksadı. "Kralın odalarıyla ilgili?"

"Her şey yolunda," dedi Magnus kaba bir şekilde. "Misafirlerinin yanına dön Helen."

Helen ne yapacağını bilemeden baktı ona –karşısındaki adama nasıl ulaşabileceğini bilmiyordu. Magnus'un aralarına inşa ettiği buzdan duvarı nasıl yıkacaktı? "Ama dans etmek istemiyor musun?"

Helen hep onunla dans etmeyi hayal etmişti ama ailelerinin arasındaki düşmanlık buna her zaman engel olmuştu.

Magnus'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Hayır, ama

eminim dans etmek isteyen birilerini bulman hiç zor olmayacaktır."

Magnus'un ses tonundan kafası karışan Helen kaşlarını çattı.

Elini Magnus'un omzuna götürdü ama kasıldığını hissedince irkildi. "Hatırlamıyor musun? Bir gün benimle birlikte dans pistinin ortasına gitmekten gurur duyacağını ve kimsenin seni durduramayacağını söylemiştin."

"O zamanlar çocuktum," dedi Magnus omuzlarını silkerek. "Gerçekten istemeyeceğim pek çok şey söyledim." Helen'e dik dik baktı. "İkimiz de öyle yaptık."

"Neden böyle davranıyorsun? Neden aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun?"

"Sen neden sanki hâlâ aramızda bir şey varmış gibi davranıyorsun?"

Helen derin bir nefes aldı. Magnus göğsüne bir darbe indirmiş gibi hissediyordu.

Helen'in acılı bakışlarındaki bir şeyler Magnus'u etkilemiş olmalıydı. Kasları gevşer gibi oldu. Eskiden kızınca yaptığı gibi elini saçlarında gezdirdi. "Seni incitmek istemiyorum Helen."

Helen yaşlı gözlerle ona baktı. "O hâlde neden incitiyorsun?"

"Çünkü senin istediğin şey... Bana bakışların... Bu imkânsız."

"Neden?"

"Helen!"

Helen Will'in arkasından gelen sesini duyduğu sırada sessizce küfür etti.

Ama arkasını dönmeden, dudaklarını sıkmakta olan Magnus'a bakmaya devam etti. "Sormana gerek var mı?"

Ailesi mi? Magnus bunu mu ima ediyordu?

"Helen!"

Kardeşinin sesindeki öfkeyi duyunca arkasını döndü ve kendisine öfkeyle bakan gözlere baktı. "O nerede? Onu gördün mü?"

Helen gözlerini kırpıştırdı. "Kim?"

"Neyse," dedi Will avluya doğru sert adımlarla ilerleyerek.

Bahsettiği kişi her kimse, Helen onun için üzüldü. Öfkeli kardeşi birilerini öldürmeye hazır gibi görünüyordu.

Ve ilk kez bu kişi Magnus değildi. Ama arkasını döndüğünde bunun nedenini anladı. Magnus artık orada değildi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Muriel dans biter bitmez hızla salondan çıktı.

Ah Tanrım, Ah Tanrım, Ah Tanrım! Çaresiz sözler zihninde yankılanıyordu.

Evlilik.

İçinde bir acı dalgası belirirken, göğsünde ve gözlerinin arkasında bir baskı hissetti.

Hayır! Onun için ağlamayacaktı. Gözyaşlarını hak etmiyordu.

Ama evlenirse?

Hafifçe hıçkırdı. Neden canı bu kadar yanıyordu? Bunun olmasına nasıl izin verirdi? Buna izin vermemeliydi. Mutlu sonlara ve peri masallarına inanan bir kız çocuğu değildi o artık. Gözleri zulme ve adaletsizliğe çok öncelerde alışmış olmalıydı. Bir erkeğe kalbini kaptırmak istemiyordu. Bunun mümkün olabileceğini bile düşünmüyordu.

Muriel farklı bir yol seçmişti.

Bu hiç adil değildi. Yeterince acı çekmemiş miydi?

"Muriel!"

Tanrım hayır! Hızla koştu. Kapıdan çıktı. Onun gücünün etki alanının dışına kaçtı.

Ama o hiçbir zaman kendini kontrol altına alamazdı. "Lanet olsun Muriel." Onu kolundan tutup durdurdu. "Beni dinlemek zorundasın."

Muriel'in acısı öfkeye dönüştü. Kendisiyle bu şekilde konuşmasından nefret ediyordu. Havalı ve otoriter Sutherland Kontu ile değersiz kölesi.

Bu sert ve ciddi adam nasıl olmuştu da Muriel'in kalbini kazanmıştı?

Çünkü her zaman böyle değildi. O nadir savunmasız anlarında, komik, şefkatli ve tutkulu olabiliyordu ve—

"*Seni seviyorum Muriel.*" Ama yeterince sevmiyordu. Muriel kalbini yakalayıp göklere çıkmasına engel olarak yerine yerleştirdi.

Başını dikleştirip ona baktı. "Bana dokunma."

Bir daha ona kendisine dokunma hakkını vermeyecekti.

Keşke anıları bir kenara atmak kolay olsaydı.

Will kollarını yere indirdi çünkü Muriel'in ses tonu donduracak kadar soğuktu. Bu dünyada, bir adamın dokunuşunun onun için neden tiksinti uyandırdığını bilen son kişi oydu.

Muriel elinden geldiğince ağırbaşlı davranmaya çalışarak ondan uzaklaşma isteğine karşı koydu ve yüzüne baktı. "İstediğin bir şey mi vardı?"

Kızın soğuk ve umursamaz ses tonu Will'in gözlerini kısmasına neden oldu. "Kız kardeşim seni masanın baş tarafına oturttuğunda buna itiraz etmedim." Muriel hislerini belli etmemeye çalışsa da aralarındaki konum farkının acımasızca hatırlatılması içini acıttı. Will sebep olduğu acıyı umursamadan karanlık, ilgisiz ve şefkatsiz bir ifadeyle baktı. "Ama salonumu bir randevu evine çevirecek değilim."

Muriel o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemiyordu. O anda kendisine tamamen bir yabancı gibi görünen bu adamın yakışıklı yüzüne bakmakla yetindi. İma ettiği şey mümkün değildi -onun tanıdığı adamın böyle bir şey demesi mümkün değildi.

Nasıl bu noktaya gelmişlerdi? Mükemmel bir şey nasıl olmuştu da bu kadar karmaşık bir hâl almıştı?

Muriel ona istediğini vermediği için mi olmuştu tüm bunlar?

"Beni affedin," dedi Muriel ağırbaşlılığına zorlukla hâkim olurken kaskatı kesilerek. "Ne ima ettiğinizi anlayamıyorum!"

Will ona doğru yaklaştı. Koyu mavi gözlerinde, Muriel'in tanımadığı kadar tehlikeli bir öfke vardı. "Evimdeki bir misafirimle olan ilişkinden bahsediyorum."

Muriel'in söylenileni anlaması biraz zaman aldı. "Gregor MacGregor'dan mı bahsediyorsun?" dedi şaşkınlıkla.

Will dudaklarını sıktı.

Muriel gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bu fikir çok saçmaydı. MacGregor yakışıklı ve çapkın bir adamdı ve Muriel de onun ilgisini nezaketle karşılamıştı ama aklından asla başka bir şey geçmemişti—

Muriel olanları tam olarak fark edince ani bir nefes aldı. *Beni kıskanıyor.* Kalbini paramparça eden adam onu kıskanıyordu. Böyle davranmasının nedeni de buydu.

Will tam bir aptaldı. Bir pislik ve bir aptal.

Muriel, Will'in neden olduğu tüm acıyı hafife almaya çalıştı. Will, ona ayıracağı bir dakikayı daha hak etmiyordu. O tercihini yapmıştı. Muriel de kendi tercihini yapmıştı. "Bir dahakine daha dikkatli olurum."

Muriel onu görmezden gelip arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Ama Will kolunu tutarak durdurdu onu. "Bunu inkâr etmeyecek misin?"

Eğer Muriel bu kadar kızgın olmasaydı Will'in çocuksu ses tonu onu güldürebilirdi. Kalbi hızlandı ama kolundaki ele

bakmamaya çalıştı. Will'e kendisini ne kadar etkilediğini belli etmek istemiyordu. Aslında adamın parmakları, teninin yanmasına neden oluyordu. İçinin ürpermesine... Tüm benliğiyle onun göğsüne sokulmak, kollarının onu bir kez daha sarmasına izin vermek istiyordu. Will'in kendisini öptüğünü anımsadığında dudakları yanıyordu.

"*Seni seviyorum Muriel.*" Bu sesi zihninde bir kez daha duydu ama sonra onu susturdu.

"Kendimi sana açıklamak zorunda kaldığıma inanamıyorum. Sen benim şefim de değilsin babam da değilsin ve..." *Eşim de değilsin.* Muriel'in kalbi sızladı. Derin ve bitkin bir nefes aldı. "Sana cevap bir borçlu değilim."

Güçlü bir adama meydan okumaması gerektiğini biliyor olmalıydı. Sutherland Kontu Sör William, kendisine itiraz edilmesinden hoşlanmazdı. Gözleri öfkeyle aydınlandı. O da çabuk sinirlenen kardeşinden farksızdı. "Benim topraklarımda yaşıyorsan bana bir cevap borçlusun." Sesi çelik kadar sertti ve itiraza yer vermeyeceği gayet açıktı.

"Bunu mu yapacaksın? İsteklerine boyun eğmemi mi sağlayacaksın? Beni kontrol edebilmek mi amacın? Sana istediğini vermediğimde gözümü mü korkutacaksın?"

"Tanrım." Sanki Muriel üzerine kaynar su dökmüş gibi Will onun kolunu aniden bıraktı. "Tabii ki hayır."

Muriel bir an için Will'in kendi kendisinden nefret ettiğini görür gibi oldu ama sonra yine o otoriter maske yüzüne yerleşti.

Solan gün ışığında birbirlerine baktılar. Kendisine itiraz edilmesine alışık olmayan genç adam ve ona itiraz etmeye cesaret eden önemsiz kadın.

"Kız kardeşimle bu kadar çok zaman geçirmeni istemiyorum," dedi Will bir süre sonra. "Bu..." Will sustu. "Bu, yanlış bir fikre kapılmasına neden olabilir."

Muriel'i incitmek onun için ne kadar kolaydı. Bunun için hiç çaba sarf etmesine gerek yoktu. Dikkatsizce sarf ettiği birkaç kelimeyle Muriel tamamen dağılabiliyordu. Eğer Muriel'e saygı duymuyorsa, Will nasıl olurdu da onu sevdiğini iddia edebilirdi.

Muriel gücünü kaybetti. Savaşı kaybettiğini düşünerek pes etti. Sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Benim bir fahişe olduğumu düşünüyor olman gerçekten öyle olduğum anlamına gelmez."

Will küfür etti. Yüzü, ilkbaharda buzları çatlayan bir gölün yüzeyi gibiydi. "Tanrı aşkına Muriel, bir fahişe olduğunu falan düşünmüyorum."

"Doğru, sadece metresin olmamı istedin. Bir ev, mücevherler, hayat boyu güvenlik... Sen durumu bu şekilde yorumluyorsun, değil mi? İstediğim her şeyin bu olduğunu sanıyorsun." *Asıl istediğim tek bir şey olmaksızın.* Muriel bu kez yanaklarına süzülen yaşlara engel olamadan baktı ona. "İroninin farkında mısın Will? Beni fahişen yapmana gerek yoktu. Ben sana istediğin her şeyi ücretsiz de verebilirdim."

Muriel onu çok sevmişti. İşin kötüsü Will de bunu öğrenmiş ve mucize eseri sevgisine karşılık vermişti. Muriel bunun mümkün olabileceğini bile bilmiyordu. Onun için yapamayacağı şey yoktu. Ama sonrasında Will her şeyi mahvetmişti.

Will kasıldı. "Senin onurunu kıracak bir şey yapmazdım—"

Muriel bunun üzerine güldü. Erkeklerin bahanelerinden nefret ediyordu. Kendi iradesiyle sunduğu şeyleri almak onurunu kırmaktı ama onu metresi olarak kullanmak değildi, öyle mi? Will teklifinin Muriel'i ne kadar incittiğini göremiyor muydu? Aralarındaki ilişkiye bir isim koymuştu ve bu da çok çirkindi.

"Lanet olsun Muriel. Ben bir kontum. Sorumluluklarım var." Will'in yüzünde acılı bir ifade vardı. Gizlemeyi çok iyi başardı-

ğı bir duyguydu bu. Öyle ki Muriel bu bakışı bile unutmuştu. "Başka ne yapabilirim?"

Seninle evlenemem. Bir erkek çocuğa ihtiyacım var.

Dile getirilmeyen bu sözler aralarında gezindi. İmkânsız bir şeyi istiyor olması Muriel'in hatasıydı. Bunu biliyordu. Ama bu özleme engel olamıyordu.

"Hiçbir şey," dedi. "Dediğin gibi sen bir kontsun ve ben de..." Sesi iyice alçaldı. *Ben kusurluyum. Hasar görmüş durumdayım.*

Muriel ona bir daha bakamadı. Asla gerçek olamayacak şeyler canını acıtıyordu.

Bu kez gitmek için döndüğünde Will onu durdurmadı.

Bunu yapamam, diye düşündü Muriel. *Burada durup, başka biriyle evlenmesini izleyemem. Bu beni öldürür.*

Muriel kulübesine geri döndü. Cehennemin derinliklerinden kurtulduğu bir sığınak olan evine gitti. İyileştiği yerdi orası.

Ama bu şifalı yer artık bir sığınak değildi. Burayı bir hapishaneye dönüşmeden önce terk etmeliydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Helen duyduklarına inanamadı. Şaşkınlıkla Muriel'e baktı. "Gidiyor musun? Neden?"

Muriel ahşap sandığa eşyalarını yerleştirmeyi kesip ona baktı ve dudaklarında eğreti bir gülümseme belirdi. "Bunu en iyi senin anlayabileceğini düşünmüştüm. Ross Kontu'nun himaye teklifini kabul etmem için bir yıldır beni zorlamıyor musun?"

Muriel haklıydı. Ross'un Barra Muharabesi'nde yeteneklerini görmesinden sonra Inverness'taki Doktor Loncası'na girmesi konusundaki teklifinden bahsettiğinden beri, Helen onu ikna etmeye çalışıyordu -ama ikisi de kadın olduğu için karşısında güçlü bir dirençle karşılaşıyordu. "Evet, ama seni daha iyi bir şifacı yapmaları için bir grup yaşlı adamın onayına gerek duymadığını söylemiştin. Neden fikrini değiştirdin?"

"Kararımı hiçbir zaman tam olarak verememiştim." Muriel kulübedeki en büyük pencerenin yanındaki banka oturdu ve Helen'i de yanına çağırdı. Güneş açık olan pencereden içeri süzülüyor, sarı saçlarına ışıktan bir taç yerleştiriyordu. "Geçen gün konuşurken, olabileceklerden korkarak şansımı değerlendirmekten kaçındığımı fark ettim. Ama denemeden beni kabul edip etmeyeceklerini asla anlayamam."

Helen dudağını ısırdı ve arkadaşının yüzündeki kararlılığı görüp, karşılaşacağı bazı zorlukları hayal etti. "Seni kollarını açıp karşılamayacak olurlarsa aptallık ederler." Gözlerinde sak-

layamadığı yaşlar belirdi. "Sana yıllardır hayranım Muriel ama hiçbir zaman şu an olduğum kadar çok hayran olmamıştım."

Muriel titrek bir gülümseme ve buğulu gözlerle Helen'in elini tuttu. "Bana çok iyi bir arkadaş oldun Helen. Ben... seni çok özleyeceğim." Ayağa kalktı ve yoğun duygularını bir gülümsemeyle gizlemeye çalıştı. "Ama valiz hazırlığımı bitirmezsem arabamı kaçıracağım."

Helen yerde duran iki deri çantaya ve Muriel'in ev eşyalarıyla birlikte neredeyse ağzına kadar dolan ahşap sandığa baktı. "Bu kadar çabuk gitmek zorunda mısın?"

"Evet, eğer tüm bunları kendi başıma taşımak istemiyorsam gitmek zorundayım. Şanslıyım ki, yaşlı Tom pazara götürdüğü yün kumaşların arasına beni de sıkıştırabilecek."

"Başka bir tarihte de Will'in sana eşlik edecek muhafızlar bulabileceğinden eminim—"

"Hayır!" diye bağırdı Muriel. Fazla tepki verdiğini fark edince sakinleşmek için duraksadı. "Başlamak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca uzun vedalar hiç bana göre olmadı. Böylesi daha iyi olur, inan bana," dedi.

Helen kaşlarını çattı. Arkadaşının ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Muriel'in loncaya katılma isteğini tetikleyen başka bir şeyler vardı. Helen onun gitmek istediğini fark ediyordu ama nedenini bilmiyordu.

Helen, Muriel'in valizini tamamlamasına yardım ederken hâlâ olayların değişimine inanamıyordu. Çok üzgündü; arkadaşının kararından gurur duyuyordu ama bencilce nedenlerden dolayı, gitmesini de istemiyordu. "Sen olmadan ne yapacağız?"

Muriel gülümseyerek başını salladı. "Bana artık ihtiyacın yok Helen. Çok uzun zamandır bana ihtiyacın yok. Klan üyelerinle sen benden daha iyi ilgilenebilirsin."

Birden kaygıya kapıldı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bundan eminim."

Arkadaşının güvenine rağmen, Helen bundan çok emin değildi. Bu görev ve sorumluluk göz korkutucuydu. Ama kabul etmesi gerekirdi ki, aynı zamanda çok da heyecan vericiydi. Bir şekilde bu ona kendini çok iyi hissettiriyordu. "Will buna sevinmeyecek. Klan üyelerini tedavi etmek için çok fazla zaman harcadığımı düşünüyordu. Bunu ona söylediğinde ne tepki verdi?"

Muriel, Helen'e arkasını döndü. Konuşmaya başladığında sesi çok gergindi. "Ben... Ona söylemedim. Kont, kralla çok meşgul ve bunu bölmek istemedim. Ona, benim yerime senin ileteceğini düşündüm."

Helen, Muriel'i suçlayamazdı. Will'i son birkaç gündür rahatsız eden bir şeyler vardı -Helen'i ziyafet sırasında koridorda gördüğünden beri. Helen, Magnus'u bulmak için fırsat kollamıyor olsa, sinir bozan kardeşini görmezden gelebilirdi. Gerçi Helen'in bu konuda pek şansı olmamıştı. Yemekler dışında -ki Magnus yemekler sırasında da Helen'den uzak durmaya çalışıyordu- adamlar sürekli erkek kardeşinin odasında oluyorlardı. Magnus'a ve hızla yok olan zamana odaklandığından kardeşinin durumunu pek de düşünmemişti. Ama bunun nedeninin aralarındaki tartışma olmasından şüpheleniyordu.

"Will kendi evliliğiyle ilgili konuşmalara fazlaca kafasını taktı," dedi Helen.

Muriel irkilmiş gibiydi. Eşya toplamayı bırakırken dar omuzları sanki titriyordu. "Yani evlilik kararlaştırıldı mı?"

Helen ona dikkatle bakarak başını salladı. "Resmi olarak değil. Ama Kenneth'in söylediğine göre, kral ona İngiltere'deki manastırdan çıktığında evlenmesi için iki kez dul kalan kız kardeşi Christina'yı önermiş. Bu da kardeşimin istese bile reddetmeye cesaret edemeyeceği bir işbirliği teklifi."

"Peki, neden reddetmek istesin ki?"

Bu bir sorudan ziyade Muriel'in fikri gibiydi. Muriel'in bitkin ses tonunda her nedense belirsiz bir şekilde rahatsız edici bir şeyler vardı. Helen merak etti—

Hayır. Bu mümkün değildi.

Helen bu fikri yok saymaya çalışarak kaşlarını çattı. "Eminim senin gideceğinden haberinin olmasını isteyecektir. Will bu zamana kadar yaptıkların için sana çok şey borçlu -hepimiz sana çok şey borçluyuz. Ama öyle istiyorsan, ben de haber verebilirim."

Muriel ona bakmak için döndü ve ifadesindeki sakinlik Helen'in korkularını bastırdı. "Teşekkür ederim. Burada çok mutluydum Helen. Babam öldükten sonra, sen ve ailen bana kucak açtınız. Bu yüzden size borçlu olan benim. Bunu asla unutmayacağım."

"Her zaman burada bir evin olacak," dedi Helen. "Eğer Inverness'ı sevmezsen, buraya geri döneceğine dair söz ver."

Muriel, Helen'in ne demek istediğini bildiği için gülümsedi. "Söz veriyorum ama benim gözüm kolay kolay korkmaz. Özellikle de bir grup huysuz ihtiyar gözümü korkutamaz. Ama senin de bana bir söz vermen gerek."

Helen merakla başını salladı.

"Kimsenin seni istemediğin bir yola göndermesine izin verme. Eğer mutluluk konusunda bir şans bulursan, o şansı kullan. Başkaları ne derse desin."

Helen, Muriel'in sözlerinin yoğunluğuna şaşırarak, arkadaşının gerçeklerin ne kadarını bildiğini merak etmeye başladı.

Dudaklarında eğreti bir gülümseme belirdi. "Savunduğun şeyin iradeye aykırı olduğunu biliyorsun değil mi? Bir kadın olarak -özellikle de soylu bir kadın olarak- benim için belir-

lenen yoldan başkasını seçme şansım yok. Sorumluluklarım mutluluğumu umursamıyor."

"Ama sen buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Helen başını salladı. Belki de bu, onun trajedisiydi. Arkadaşı duygulara önem vermeyen bir dünyada mutlu bir yaşamı aramaktaydı.

"Neredeyse unutuyordum." diyen Muriel, yataktan mutfağa kadar olan kısa mesafeyi hızla gitti. Taş kulübe ılık ve rahattı ama neredeyse üç metreye altı metre boyutlarındaydı. Yatak karşıdaki duvara yapılmıştı. Ortada bir masayla oturak ve şöminenin karşısında da bir çift sandalye vardı. Diğer uçta küçük bir mutfak bulunuyordu. Muriel açık raflardan birine uzandı ve küçük bir demlik çıkardı. "Bunu al," dedi.

Helen kapağı kaldırıp içini kokladığında, kuvvetli kâfur kokusunu aldı. Genellikle tatlılar için kullanılıyor olsa da Muriel'in babası yaşlı bir haçlı mensubundan, yabancıların bunu ağrıları dindirmek için kullandığını öğrenmişti. "Kas merhemi mi?"

Muriel bunu başıyla onayladı. "İşe yarar. MacGregor, MacKay'in kolunun hâlâ acıdığını söyledi. Bunu ona verecektim ama belki de bunu sen yapmak istersin diye düşündüm."

Helen, Muriel'in sandığından fazla şey tahmin ettiğini anlayıp dikkatle baktı ona. Onun Magnus'u görmek için ne kadar çaba sarf ettiğini de anlamış olmalıydı. "İstemezse ne olacak?"

Ya beni istemezse?

Muriel ciddi bir bakış attı. "O zaman ikna edersin."

Helen başını salladı. Sanki bu çok kolaymış gibi...

Magnus iki gün boyunca, üç erkekle aynı odada kapalı kaldıktan sonra elinde bir kılıçla dışarı çıkmaktan gayet memnundu.

Kontun herhangi bir işbirliği için sayısız bahaneler sunuşunu, Kenneth Sutherland'in Gordon'un ölümüyle ilgili şaşırtıcı şekilde inatçı sorularını dinleyerek ve Munro'nun üstü kapalı meydan okumalarını duymazdan gelerek geçen iki gün canına tak etmişti. Magnus artık birilerinin kellesini almaya hazırdı. Ateşkes bunu imkânsız kıldığı için öfkesini bahçede zorlu bir kılıç antrenmanı yaparak çıkardı.

MacGregor, her zamankinden farklı bir şekilde şahin avına giden Sör William ve adamlarına katılmak yerine dinlenmek için odasına çekilen kralın yanında olduğundan, Magnus'un kaslarını gevşetmesi ve kanındaki şeytanlardan kurtulması için sadece Sör Neil Campbell –İzci'nin büyük kardeşi- kalmıştı.

Tek sorun, kanındaki şeytanlardan kurtulmak Magnus'un zannettiğinden daha zordu. Helen'in yanında olmak, onu yemek masasının diğer tarafından da olsa her gün görmek acı veren anıları canlandırmış ve unutmak istediği hisleri hatırlatmıştı. Onu görmenin oldukça baştan çıkarıcı olduğunu öğrenmişti.

Bir zamanlar onu tüm ruhuyla sevmişti. Bu aşk yerle bir olsa da kırıntıları hâlâ duruyordu. Bir gülüşle, bir öğleden sonra çimlerin arasında oturduğunu, taç yapmak için çiçekleri koparışını izlediğini hatırlayabiliyordu -omuzlarının üzerindeki Helen'in saçlarının ılıklığını hissedebiliyordu; Helen'in attığı afacan bir gülümseme, onu bulmaya çalışmayı bir oyun hâline getirdiğini; kulağının arkasına attığı bir tutam saçı gözlerine girmemesi için kestiğini hatırlatabiliyordu.

Günlük hayatta tarz ve moda alakasız şeylerdi. Eteği çamurda sürüklenecek ya da tırmanışını engelleyecek olsa, Helen hemen ustalıkla eteğinin bir çaresine bakardı. Magnus bundan nasıl olurdu da etkilenmezdi?

Buluştukları zamanların sayısı bir düzine bile etmezdi ama her bir dakikası zihnine derinden kazınmıştı. Helen'in değişti-

ğini kendi kendine kaç kez söylese de, o küçük kızı tanıdığını ama karşısındaki kadını tanımadığını düşünse de buna inanması çok zordu. Âşık olduğu özellikleri -netliği, hayat enerjisi ve mutluluğa susamış olması, gücü ve tutkusu hâlâ oradaydı.

Ama Helen artık onun değildi.

Saygın şövalyeyi, amansız bir saldırıya sürükledi ve tüm öfkesiyle sinirini kılıç darbeleriyle çıkardı.

Sör Neil, Bruce'un en iyi şövalyelerinden olsa da bugün Magnus'la baş etmek gayet zordu.

Sert bir darbeyi çok kuvvetli bir şekilde indirdiğinde, diğer adam da kılıcını indirdi. "Lanet olsun MacKay. Sakin ol. Ben senin tarafındayım."

Magnus kılıcını indirdi, nefes nefese kalması ve omzundaki acı ne kadar sert davrandığının göstergesiydi.

Tanrı aşkına, kendini çok iyi hissediyordu.

Magnus gülümsedi. "Bu barış seni yumuşatmış yaşlı adam. Belki de çalışma yapman için sana hoş bir İngiliz bulabilirim."

"Lanet olsun, sana yumuşağı gösteririm." Şövalye öyle bir saldırdı ki Magnus'un aklındaki düşünceler neredeyse tamamen dağıldı.

Bu problemlerin kaynağını göz ucuyla gördüğünde, koluna -kırılmış koluna- bir darbe aldı.

Çeliğin sertliğini tüm gücüyle omzunda hissettiği sırada kılıcı elinden düştü.

Campbell çok şaşkındı. Magnus genellikle rakibine böyle bir açılış imkânı tanımazdı ve bu hata onu şaşırtmıştı. "Tanrım! Özür dilerim. Omzunu incittim mi?"

Magnus darbe aldığı omzunu kendine engel olamayarak sıkıca tuttu. "Bana sadece bir dakika ver," dedi kendine kızarak.

Ama kolu bekleyince daha da kötü olmuştu. Helen hızla ona doğru geldi ve elini adamın kolunun üzerine koydu. Magnus'un gizlemeye çalıştığı tüm siniri boşandı. "Ah Magnus, iyi misin? Kolun—"

"Kolum iyi," diye yalan söyledi. Hâlbuki kolu da gururu kadar incinmişti. "Ne istiyorsun?"

Campbell gitmişti ama Magnus kendisini küstah bir şekilde izlediğini biliyordu.

"Seni rahatsız etmek istememiştim."

Magnus cevap vermeyince Helen kızardı fakat adam ona öfkeyle bakmaya devam ediyordu. Yaza iki hafta kalmıştı ama Helen şimdiden bir yaz günü kadar taze ve sıcak görünüyordu. Açık renk teni, mavi gözleri ve koyu kızıl saçlarıyla, sarının aslında ona yakışmaması beklenirdi. Ama tereyağı tonundaki kıyafeti, tenine bir ışıltı katmıştı ve Magnus'a fırından yeni çıkmış, ağzına atmak için sabırsızlandığı sıcacık bir ekmeği hatırlatıyordu.

Lanet olsun.

Magnus belirgin bir şekilde homurdandı.

Helen geriye doğru bir adım atarken ona şüpheyle baktı. "Muriel kolun için bir merhem verdi. Ağrıyor olabileceğini söyledi."

O anda gerçekten de çok ağrıyordu. Duygularını belli etmemekle bilinen Magnus bile o anda kendisine zorlukla hâkim oluyordu. "Lütfen Leydi Muriel'e ince düşüncesinden dolayı teşekkür et ama—"

"İstersen," diyerek sözünü kesti Helen, "işin bitince ben sürebilirim. Ya da istersen banyodan sonra sürerim."

Acı. Tüm hissettiği buydu. Keşke Helen masum sözlerinin Magnus'un bedeninde neden olduğu kasırgayı bilebilseydi!

Ama tabii ki bilmiyordu. Zaten Magnus da buna asla izin vermezdi.

Dişlerini sıktı. "Buna gerek olmayacaktır. Kolum iyi. Ben iyiyim. İhtiyacım yo—"

"Ne oluyor burada?"

Mükemmel. Magnus omzunun üzerinden bakınca Sıtherlandler ile Munro'nun, gezilerinden dönmek için tam da o ânı seçtiklerini gördü. Sör William, kardeşine delici bakışlar atıyordu.

Helen de şaşırtıcı bir şekilde onlara delici bakışlar attı. "Sizi ilgilendiriyor mu bilmiyorum ama Muriel, Magnus'un koluna sürmem için bir merhem verdi."

Magnus şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Helen'in kardeşlerinden birine bu şekilde meydan okuduğunu daha önce hiç duymamıştı. Yine de "Ve ben de Leydi Helen'e merhemin gereksiz olduğunu söylüyordum," dedi.

Magnus, Munro'nun atından inip kendilerine doğru gelişine tepki vermemeye çalıştı.

"Ne kadar düşüncelisin Helen. Doğrusu benim yan tarafıma da dün kardeşin bir darbe indirdi. Ara ara bunu yapmayı başarıyor." Kenneth Sutherland bu alaya sinirlendi. "Belki de merhemi bende deneyebilirsin."

Magnus, Helen'in başının üzerinden düşmanına baktı. Nasıl keyifli olduğu konusunda yanıldığını zannetmiyordu.

Helen'in dudaklarının hafifçe kasılması -muhtemelen bunu tek fark eden Magnus'tu- hastaların değişikliğinden hoşlanmadığını belli eden tek işaretti.

Magnus kendi dudaklarını çok daha fazla sıkıyor olduğunu düşündü.

Helen, Magnus'a araya girmesi için yalvarır gibi baktı ama Magnus dişlerini sıkmıştı ve hiçbir şey dememeye kararlı görü-

nüyordu. Helen'in yüzündeki keyifsizliği görmezden geldi ama kalbi yine de acıyordu.

"Tabii ki," dedi Helen. "Benimle salona gel de bir bakayım." Kardeşine baktı. "Will bir dakikan varsa seninle konuşmam gerek." Kont tam buna itiraz etmek üzereyken, Helen onun sözünü yarıda kesti. "Muriel'le ilgili."

Kontun bakışlarındaki ani değişiklik dikkatinden kaçmadı. "O iyi mi?"

Helen ağabeyinin tepkisini fark etmiş ve buna şaşırmıştı. "O iyi. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Kontun yüzü gölgelendi ama yine de kız kardeşi ile Munro'nun -Helen'in koluna girmişti, aşağılık herif!- arkasından salona gitti. Magnus merhem sürülürken yanlarında üçüncü bir kişinin olmasının rahatlatıcı bir şey olduğunu düşündü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

İçine bir panik yerleşmeye başlamıştı. Zaman ilerliyordu ve Helen hâlâ Magnus'u kendisine bir şans daha vermesi konusunda ikna etme çabalarında bir adım bile ileri gidememişti. Muriel gittiğinden beri üç gün geçmişti ve buluşmalar, avlar, geziler ve kralla birlikte yürüttüğü sorumlulukları arasında, Helen'in onunla birkaç kelime etmeye bile zor fırsatı olmuştu. Daha da kötüsü, her fırsat bulduğunda Donald da yanlarında oluyordu.

Bu bir tesadüf değildi. Kardeşleri ve Donald arasında Helen'i Magnus'tan uzak tutmak konusunda bir anlaşma olduğunu düşünüyordu. Keşke bunu kendileri yapsalardı. Helen ne zaman arkasını dönse, üçü ve Magnus ya tartışıyor ya da belirgin bir şekilde birbirilerini iğneliyorlardı.

Helen'in ailesi ile sevdiği adam arasındaki gerginlik onu yıpratıyordu. Helen safça, biten düşmanlık ve Bruce ile yakın zamanda sağlanan ateşkes sayesinde kardeşlerinin Magnus'a karşı daha ılımlı olacaklarını düşünmüştü. Ama onları her birlikte görüşünde, hayatındaki bu iki önemli tarafın bir araya gelebileceğine dair şüpheleri de kuvvetleniyordu. Bu adamlar arasındaki nefret ve güvensizliğin çok derinlere dayandığı gayet açıktı.

Ama Helen nefretin ona engel olmasına izin vermeyecekti. Ailesinin Magnus'la evlenmesine engel olmasına izin vererek, onlara karşı görevini yerine getirmişti ama bunu bir kez daha

yapmayacaktı. Keşke hayatındaki erkekler -hayatındaki tüm erkekler- bu kadar dik kafalı olmasaydı. Komşu iki klan arasındaki bir işbirliği faydalı olabilirdi ama Helen onları buna nasıl ikna edebilirdi?

Tabii ki önce Magnus'u ikna etmesi lazımdı. Onunla yalnız kalması gerekiyordu. Kardeşleri ve Donald, kahvaltı sonrasında kral ve bazı adamlarıyla ava gidince bir şansı olduğunu düşündü. Kral bir sonraki gün yola çıkmadan önce yapması gereken bazı yazışmalar olduğunu söyleyip son anda gitmekten vazgeçmişti.

Başta Helen, Magnus'un sürekli kralla odada olması gerekeceğinden korktu. Ama Magnus ve MacGregor'un eğitim alanına gittiğini görünce sevindi. Magnus'u yeterince takip etmiş, çalışması bitince Kuzey Denizi'nin dondurucu soğuğuna banyo yapmaya gittiğini öğrenmişti. Bunun tek amacının yıkanmak değil, aynı zamanda acıyı dindirmek olduğunu düşünüp yüzünü buruşturdu. Ama gururlu savaşçı bunu kabul etmeyecek kadar inatçıydı.

Onu takip etmeye çabalamak yerine -ki takip edildiğini anlama konusunda sinir bozucu derecede yetenekliydi- onu sahilde beklemeye karar verdi. Belki de Magnus'un kendisini görmediğinden ve geri dönmeyeceğinden emin olmak için saklanabilirdi.

Eğer bu kadar çaresiz olmasa, kendisinden bu kadar kaçan bir adamın peşinde koşuyor olmaktan utanırdı. Ama bu kez karalıydı. Magnus için savaşmadan vazgeçmeyecekti.

Helen kalenin bahçesinden geçip kapıdaki muhafızlara el sallayarak, sahile uzanan yola doğru ilerlediğinde güneş hâlâ gökyüzündeydi. Dunrobin, denizi görecek şekilde stratejik bir konuma sahipti ve yamacın kenarlarında uzanan bir duvar perdesi vardı. Dik duvarlar kaleyi savunmayı kolay, buradan inme-

yi ise zor hâle getiriyordu. Sahile uzanan yol ormanlık yamaçtan gidiyordu.

Ana yolu döndüğü sırada şaşkın bir ses duydu, "Leydi Helen!"

Kalbi duracak gibi oldu. Başını kaldırdığı anda, yürüdüğü yola doğru gelen Donald'ı gördü. İkisi de birbirini gördükleri için şaşırmışlardı.

Helen onu selamlamak için gülümseyerek, "Donald, diğerleriyle birlikte ava gittiğini düşünüyordum," dedi.

Donald başını salladı. "Kararımı değiştirdim."

Belli ki Donald ve kardeşleri, Helen'i Magnus ile baş başa bırakmamaya karar vermişlerdi. Ama Donald neden sahildeydi? İskele kalenin diğer tarafındaydı. Bu tarafta sadece uzun beyaz bir kumsal ile birkaç mağara vardı.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu Helen. Donald buralara nadiren uğrardı.

Donald gülümsedi. "Beni banyo yaparken yakalamayı umduysan geç kaldın."

Helen bunu düşününce bile utanıp kızardı. "Bu tür şeyler söylememelisin. Bu... doğru değil."

Donald ona doğru bir adım atıp Helen'i ağaca yasladı. Deniz kokusu Helen'i sarmıştı. Bu onu çok fazla rahatsız etmese de Magnus kendisine sarıldığında hissettiği o güzel sıcaklığı hissetmiyordu.

Helen biraz ürkmüştü. Hayatı boyunca Donald'ın yanında kendini rahat hissetmişti ama ilk kez onun ne kadar güçlü bir adam olduğunu fark ediyordu. Uzun boylu, kaslı, acımasız hatları olan ve Helen'in zor da olsa kabul ettiği üzere koyu mavi gözleri ve sakallı çenesine uzanan kızıl saçlarıyla çekici bir adamdı. Helen onun Will'in yaşlarında olduğunu biliyordu.

Helen'den on yaş kadar büyüktü ama erkekliğinin doruklarında görünüyordu.

Helen, adamın saçlarının çok çabuk kurumuş olduğunu fark edince kaşlarını çattı.

"Neden olmasın," dedi Donald derinden gelen bir sesle. "Bu durumun nereye doğru gittiğini görüyorsun, değil mi Helen?"

Helen gözlerini kocaman açtı. Donald kendisine çok dikkatli bakıyordu ve gözlerinde Helen'i rahatsız eden bir şeyler vardı.

Bunun *arzu*, olduğunu anladı. *Beni istiyor.*

Helen'in nabzı hızlandı. Donald'ın kendisine doğru yaklaştığını hissetti. Tuzağı hissetmiş bir tavşan gibi kaçmak için kendine bir yol aradı ama Donald ellerini iki tarafa yaslamış, onu ağaçla bedeninin arasına kıstırmıştı.

"Lütfen Donald, istemiyorum—"

Nefes nefeseydi. Donald kendisine o kadar yaklaşmıştı ki onu öpmek üzere olduğunu düşündü. Donald, Helen'in çenesini tuttu ve yüzünü ona doğru yaklaştırdı. "Belki şimdi değil ama isteyeceksin." Başparmağını Helen'in alt dudağında gezdirdi. "Bekleyebilirim. Ama beni çok fazla bekletme."

Helen'in yüreği ağzına gelmişti. Bu nasıl olmuştu? Helen kurtulmaya çalıştı ama Donald ona daha da sokuldu. Helen onu itti ama Donald'ın tutuşu çok sıkıydı.

"Lüften Donald, beni korkutuyorsun."

Donald, Helen'in bundan hoşlanmadığını o anda fark etmiş gibi kızın gitmesine izin verdi.

"Beni affet," dedi eğilerek. "Acele etmemek için kendime söz vermiştim."

Yoldan gelen bir ses Donald'ın dikkatini o tarafa çekti. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Geri dönsek iyi olur. Kardeşlerin

avdan her an dönebilirler." Gözlerini kıstı. "Sen burada tek başına ne yapıyordun?"

Helen'in korkusu, yerini rahatsızlığa bıraktı. "Yarınki ziyafet için çiçek topluyorum. Umarım buna bir itirazın yoktur."

Helen'in öfkesi Donald'ı güldürdü. "Ben sadece senin için endişeleniyorum."

Helen'in öfkesi kısmen dağıldı. Kardeş gibi davranan Donald geri dönmüştü. "Endişelenmene gerek yok. Kendime bakma konusunda gayet iyiyimdir."

"Ama bunu yapmak zorunda değilsin."

Birbirlerine baktılar. Helen, Donald'ın ne demek istediğini biliyordu. Gururu okşanmıştı ama onu bu şekilde görmediğini nasıl anlatabilirdi?

Donald zihnini okumuş gibi derin düşüncelere daldı. "O, seni hak etmiyor." Helen onun kimden bahsettiğini anlamamış gibi davranmaya çalışmadı. Donald'ın yüzündeki öfke kızın içini ürpertti. Ama bu ifade yüzünü o kadar hızlı terk etti ki, belki de yanılmış olabileceğini düşündü. "Ve sana bunu kanıtlayacağım."

Helen ona ne demek istediğini soramadan, Donald hızla kaleye doğru gitmeye başladı. Helen onun görünmeyecek kadar uzaklaşmasını bekledi ve ardından rahat bir nefes verdi. Bu olay onu zannettiğinden daha çok sarsmıştı.

Ve planlarının da suya düşmüş olabileceğinden korkuyordu. Eğer Donald, Magnus'un bu tarafa geldiğini görürse şeyi tahmin edebilirdi—

Kalbi duracak gibi oldu. Aman Tanrım, bir şey yapar mıydı? Planından vazgeçip geri döndü ve kaleye giderek, çıkabilecek bir felaketi önlemeye karar verdi. "*Sana bunu kanıtlayacağım.*" Donald ne yapacaktı?

Henüz birkaç adım atmışken, ağacın arkasından biri çıkıp yolunu kesti.

"Magnus!" diye bağırdı hem şaşkın hem rahatlamış bir tavırla.

Onu gördüğü anda hissettiği rahatlama, yüz ifadesini fark edince hemen yok oldu.

Farkında olmadan geriye doğru bir adım attı. Boynuna bir havlu atmıştı. Saçları dağınıktı ve terlemişti. Zırhını çıkarmıştı. Üzerinde sadece deri pantolonu ile beyaz bir tunik vardı ama Helen onu daha önce hiç bu kadar sert görmemişti. Kasları -ki çok fazlalardı- kasılmış ve gergindi. Gözleri öfkeyle bakıyordu. Dudaklarını sıkmıştı ve çenesi kaskatı kesilmişti.

Çocuksu bir yakışıklılığı olan yüzü o anda hiç de çocuksu görünmüyordu. Gayet karanlık ve tehditkârdı.

"Ben-ben..." dedi Helen şaşkınlıkla kekeleyerek.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Helen buraya tam da bu sebeple geldiği için Magnus'un sorusuna olumlu bir cevap vermesi mümkün değildi.

Gerçi Magnus cevap vermesine izin vermedi. "Küçük şeyine... engel olmak istemedim." Kelimeleri tükürür gibi söylüyordu. "Yasak aşkına."

Yüce Tanrım, Magnus'un nesi vardı? "Bir yasak aşk falan yok ortada. Ben sahile yürüyordum—"

"Bahanelerini anlatmana gerek yok. Ben ne gördüğümü biliyorum."

Helen gözlerini iyice açtı. "Ne gördün?"

Birden Magnus'un durduğu yerden, kendisinin ağaca yaslanmış olduğunu ve Donald'ın geniş omuzları da onu gizlediğinden, görmüş olduğunu sandığı şeyi anladı...

Kıpkırmızı oldu. Sanki Donald onu öpüyormuş gibi görünüyor olmalılardı.

Helen'in kızarması Magnus'un gördüklerini onaylar gibiydi. Magnus'un dudakları bembeyazdı.

Tanrım, kıskanıyor! Bu düşünce Helen'i sarstı.

Ve teorisini test etmek istedi. Başını kaldırıp Magnus'un gözlerinin içine baktı. "Benimle evlenmek istiyor."

Magnus ona delici bakışlar attı. "Öyle mi?"

Eğer Helen o anda umutla dolmasaydı, ürkmeye başlayabilirdi. Ama içgüdüsel olarak, Magnus'u ne kadar kıstırabileceğini görmekten zevk alıyordu. Onun kızdığını görmek keyifliydi.

Helen bunu başıyla onayladı ve küçük bir çocuk gibi iç geçirdi.

Magnus yumruğunu sıktı. "Bunu sen de istiyor musun?"

Helen ona doğru bir adım attı. Magnus'un bedeninin sıcaklığını, eskiden olduğu gibi kendi bedeninde hissetti. Ter, deri ve güneş kokuyordu. Bunun ilkel ve derin bir his uyandırdığını da kabul etmesi gerekirdi. Helen'in vücudu sıcacık oldu. Bedenindeki zevk dalgasını hissedebiliyordu.

"Ben ne istiyorum? Benim ne istediğim senin umurunda mı? Bana olan hislerini gayet net bir şekilde belirttin. Kimi öptüğümü neden umursayasın ki?"

Magnus irkildi ve Helen o anda içinde kadınsı bir güç hissetti. Ona daha da yaklaşarak sert göğüs uçlarının Magnus'un göğsüne değmesine izin verdi.

Magnus'tan acılı bir ses geldi. Kontrolünü yitirmemek için çabaladığı sırada ne kadar gergin olduğu ortadaydı. Helen tehlikeyi hissetse de bu yeni güç onu sarhoş etmiş gibiydi. "En azından beni öptüğünde bir kadın gibi hissediyorum, bir rahibe gibi değil." Magnus'un çenesinin altındaki kas seğirdi. "Evet,

hiç de saf bir öpücük değildi" diye ekledi Helen yarattığı etkiyi arttırmak için.

Magnus o kadar hızlı hareket etti ki, Helen sonunda imkânsızı başarıp onun kontrolü yitirmesine neden olduğunu dahi anlayamadı. Magnus'un kollarındaydı. Göğsü onun kaslı bedenine yaslanmıştı ve kalçası da ona dayanmıştı. Ve Tanrım, bu çok güzel bir histi! Bu temas Helen'in bedenindeki bütün sinirlerin alev almasına neden oldu.

Magnus ilkel bir tatminle inleyerek dudaklarından öptüğü sırada, Helen ayak parmaklarına kadar bir zevk dalgası hissetti. Bu öpücük tüm bedenine yayılan sıcak bir lav gibi uzuvlarını da etkisi altına aldı.

Magnus'un dudakları yumuşak ama güçlüydü. Dudakları birbirine yaklaştığında ılık ve baharatlı nefesini hissedebiliyordu.

Ellerini Helen'in sırtında gezdirip, onu sahiplenircesine kendine doğru çekti ve vücutlarının kıvrımları birbiriyle bütün oldu.

Helen, bir an için Magnus'un teslim olduğunu düşündü. Onun bedeninin kendi bedenini tamamen sardığını düşündü. Dudakları daha da ısrarcı bir hâl aldı. Dudaklarını sürtüyor, onun dudaklarına bastırıyor ve aralıyordu.

Ah Tanrım.

Helen şaşkındı. Kalbi bir kelebeğin kanatları gibi çırpıyordu. Magnus'un dili, dudaklarının arasında ilerilere gidiyor, daireler çiziyordu. Sanki bir türlü doyamıyormuş gibi onu daha çok tadıyordu.

Bu his inanılır gibi değildi. Helen inledi ve kollarını Magnus'un boynuna doladı. Ona daha da yaklaşmak istiyordu. Göğsü sıcacıktı. Çok sertti. Onun karşısında erimek istiyordu. Bedeninin yumuşadığını, bacaklarının arasının bir nabız gibi atarak ıslandığını hissetti.

Tutku patlaması çok yoğun ve çok aniydi. Öyle ki, tadını alamadan sona erdi. Magnus sert bir küfürle Helen'i sanki vebalıymış gibi kendinden uzaklaştırdı.

Ama Helen'i asıl inciten, yüzündeki tiksindiğini gösteren ifadeydi.

Beni hâlâ suçluyor, diye düşündü. *Onunla evlenmeyip, arkadaşıyla evlendiğim için.* Ve bir de kendini suçlu hissediyordu. Helen'e karşı hislerinin, arkadaşının anısına ihanet olduğunu düşünüyordu. "Olanlar için beni hiç affetmeyecek misin? Ben bir hata yaptım Magnus. Üzgünüm. Zamanı geri alabilsem bunu değiştirirdim. Seni reddetmemeliydim. William ile nişanlanmayı kabul etmemeliydim. Ama sen gittin ve bir daha asla dönmedin. Tek bir haber bile yollamadın. Beni tamamen unuttuğunu düşündüm." Elleri heyecanla eteğinde dolanıyordu. "Ve sonra düğünde..." Helen ona baktı ve âdeta kendisini anlaması için yalvardı. "Bunun umurunda olmadığını söyledin."

"Umurumda değil."

Yüzünde Helen'i öfkelendiren o sert ve inatçı bakış vardı. "Az önce olanlardan sonra bunu nasıl söylersin?"

"İstemek ve umursamak aynı şeyler değil Helen. Sanırım bu ikisinin farkını biliyorsundur."

Bunu bilmemek Helen'i korkuttu. Nasıl bilebilirdi ki? Öptüğü tek adam Magnus'tu -William'ı da öpmüştü ama kilisedeki o ufacık öpüşme sayılmazdı.

Hayır, Magnus'un kafasını karıştırmasına izin vermeyecekti. Helen masum olabilirdi ama bir erkeğin kendisini umursayıp umursamadığını anlayabilirdi. Ve düğün günü yüz ifadesini de görmüştü. Yüzündeki seğirme onu ele vermişti. Helen başını kaldırdı. "Sana inanmıyorum."

Magnus omuzlarını silkti. "Munro'yu hiç sevmedim. Ama istediğin buysa, onunla evlen."

Helen'in kalbi sızladı. "Bunu söylerken ciddi değilsin." Helen'in sesi sert ve hissizdi. Magnus'un kıskanmasına neden olan tek şey rekabet değildi... Öyle değil mi?

"Seni koruyabilir."

Bunun konuyla ne ilgisi vardı? Helen'in neden korunmaya ihtiyacı olacaktı ki?

"Ama ben onu sevmiyorum. Seni seviyorum."

Magnus donakaldı ve Helen'in sözlerine bir tepki vermemek için kendini zorladı. Ancak içindeki hislerin bir davul gibi inlediğini duyabiliyordu.

Bunu gerçekten söylemiş olamazdı. Hem söylemiş olsa bile bu kadarı yetmezdi. Magnus bu yollardan daha önce de geçmişti. Bir daha bu hatayı yapmayacaktı.

Helen kararını dört yıl önce vermişti. O zamanlar, Magnus'u yeterince sevmiyordu ve şimdi de hiçbir şey değişmemişti. Aralarında herhangi bir ihtimal varsa da Helen, Gordon'la evlendiği gün bu ihtimal yok olmuştu.

Magnus kontrolünü kaybedip, onu öptüğü için kendine kızıyordu. Ama kıskançlıktan ne yaptığını bilmiyordu ve Helen onu bedeni ve sözleriyle kışkırtınca, kontrolünü kaybetmişti -ki bu da onun çevresinde olduğu zamanlarda yavaş yavaş kaçınılmaz bir hâl almaya başlamıştı. Onun sunduğu şeyi almanın cazibesi...

Magnus'un oradan gitmesi lazımdı.

Seni seviyorum.

Lanet olsun. Bu sözlerin kulağında yankılanmasına engel olamıyordu.

Helen bunu gerçekten ima etmiyordu. Kardeşi haklıydı. Helen çevresindeki her şeyi severdi. Magnus'u sevmiyordu. Sevse, onu asla reddetmez ve kesinlikle başka bir adamla evlenmezdi.

"Bunu en yakın arkadaşımla evlenmeden önce mi fark ettin, evlendikten sonra mı?"

Helen, muhtemelen tam da Magnus'un istediği gibi kasıldı. Magnus bu saldırının yanlış olduğunu biliyordu. Ama Helen'le ilgili bir şeyler -bu durumla ilgili bir şeyler- onu da kendisi kadar incitmek istemesine neden oluyordu. Çünkü Magnus'un canı hâlâ yanıyordu.

"Bu bir hataydı. William ile asla evlenmemeliydim. Bunu o da biliyordu—"

Magnus bunları dinlemek istemiyordu. "Bunun bir önemi yok."

Ama arkadaşının hatırlatılmış olması kendisini biraz toparlamasını sağladı ve oraya niye geldiğini hatırladı. Artık Helen'in tehlikede olmadığından emin olduğuna göre, tüm bunları arkasında bırakabilirdi. Helen'i arkasında bırakabilirdi.

Bir gün daha. Bir gün daha dayanabilirdi.

En azından bunu yapabileceğini düşünüyordu. Ama sonra Helen, Magnus'un koyduğu mesafeyi aşmıştı. Çok küçük ve çok dişiydi. Yeniden onu kollarına almak istemişti. Yumuşak ve çekici kokusu, aklını başından almıştı. Dudaklarının tadını hâlâ alabiliyordu. Açlıktan ölen bir adama sunulan bal kadar lezzetliydi.

Magnus daha önce kontrolünü hiç bu kadar kaybetmemişti. Hem de hiç. Onu hissiz bırakana kadar öpmek istiyordu. Onu bir ağaca yaslamak, bacaklarını beline dolamasını sağlayıp yıllardır istediği şeyi yapmak istiyordu. Helen artık küçük bir kız değildi. Onu gelin olarak hayal ettiği zamanlardaki bakire saf kız da değildi.

"Ne yapmalıyım? Dizlerimin üzerine çöküp af mı dilemeliyim?"

Ah lanet olsun. Magnus işlerin o yöne doğru kaydığından emindi. Helen'i önünde diz çökmüş bir hâlde hayal edip...

Magnus'un hayalinde kendisine yalvaran bir Helen yoktu, onu ağzına almış bir Helen vardı. Onu yaramaz dudaklarının arasına almışken Magnus da parmaklarını saçlarında gezdirecekti. Kasıklarına bir ağırlık yerleşti ve sertleştiğini hissetti.

Lanet olsun, mantıklı düşünemiyordu. Helen'in yakınında olması aynı bir uyuşturucu gibiydi. Helen ona ne yaptığının farkında değildi. Nasıl olurdu da tek bir bakış, tek bir dokunuş, tek bir nefes, Magnus'u akılsız, arzularının peşinden giden bir serseme çevirebilirdi?

Birden, tek bir gün bile hiç bitmeyecekmiş gibi göründü.

"Affedilecek bir şey yok." Gözleri buluştuğunda, Helen'in hevesini gördü ve kalbi kısmen yumuşadı. "Beni artık tanımıyorsun bile Helen. Ben dört yıl önceki adam değilim."

Bu doğruydu. Magnus istese de eskiye dönemezlerdi.

"Ben de. Daha güçlüyüm. Ailemin, kalbimin istemediği bir şey yapmama neden olmasına asla izin vermem. Bana -bize- bir şans daha vermeyecek misin?"

Magnus istemese de Helen'in sözlerinden çok etkilenmişti. Ama gurur güçlü bir panzehirdi. *O senin değil, lanet olsun.*

Arkasından gelen ayak seslerinin zamanlaması mükemmeldi. Arkasını dönüp, kendisine doğru hızla yaklaşan MacGregor'u gördüğünde şaşırdı.

İçgüdüleri, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetmesine neden oldu. Kılıcına uzandı.

"Ne oldu?" diye sordu karşısında sert bir şekilde duran MacGregor'a. Hızlı nefes alış verişleri, koştuğunun kanıtıydı.

MacGregor'un yüzündeki ifade, Magnus'un en kötüsüne hazırlanması gerektiğini söylüyordu. Ama yine de bu mümkün olamamıştı.

"Kral," dedi. Helen'e baktı. "Siz de gelseniz iyi olur leydim. O hasta. Çok hasta."

ONUNCU BÖLÜM

Helen hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. İskoçya Kralı'nın hayatının kendi ellerinde olması düşüncesi fena hâlde korkutucuydu. Muriel'i bulması için bir ulak gönderildi ama durum bekleyemeyecek kadar acildi. Robert Bruce ölüyordu.

Helen, krala musallat olan ölümcül vebayı durdurabilmek için gece gündüz elinden gelen her şeyi yaptı. Ateşlenen, çok hasta olan ve kendini kontrol edemeyen kral, ölümün kıyısına o kadar çok uğramıştı ki Helen bunun sayısını hatırlayamıyordu bile.

Magnus sürekli Helen'in yanındaydı. Ona kralın bir önceki kış geçirdiği hastalıktan bahsetti. O zaman da benzer rahatsızlıklardan dolayı neredeyse ölmek üzere olduğunu anlattı. O zamandan sonra ara ara hâlsizlik, yorgunluk ve ağrı hissetmişti ama bu kadar şiddetli kusma ve ishal olmamıştı.

Magnus'un tanımı, genellikle denizcileri ve soyluları etkileyen bir hastalığa benziyordu. Çiftçiler ve köylüler ise bulantıdan nadiren şikâyetçi oluyorlardı. Bazıları bunun nedeninin yiyecekler olduğunu düşünüyordu; daha fakir olanlar çok fazla et yiyemiyor, bunun yerine meyve, sebze, yumurta ve çorba yiyorlardı.

Helen, Magnus'a kralın beslenmesini sordu ve onun da çoğu soylu gibi et, peynir, balık ve ekmeği sevdiğini öğrendi.

Ama şimdilik hastalığa karşı, çorba ile sebze ve meyve ezmesi kullanarak verdiği mücadelede başarılı olamamıştı. Buna

şaşırmaması lazımdı çünkü kral hiçbir şeyi midesinde tutamıyordu. Ama Helen bir yandan bunun başka bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

İkinci gece geç saatte -ya da üçüncü sabah erken saatlerde- kral kendinden geçti. Helen alnına bez koyup, ağzına viski damlattı ve onu sakinleştirmeye çalıştı ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Onu kaybediyordu ve daha önce kendini hiç bu kadar umutsuz hissetmemişti.

Kralın yatağının yanında, tam karşısında duran Magnus'a baktı. Durumun stresi Helen'i çok etkilemişti. Öfke ve yorgunluktan gözlerinde biriken yaşlarla boğazı düğümlendi. "Muriel nerede? Neden burada değil?"

Magnus bu çaresizliğin altında yatan duygu yoğunluğunu hissedebiliyordu. Gençken yaptığı gibi Helen'in elini tuttu ve ona cesaret vermek için hafifçe sıktı. Çok sert ve güçlüydü. Kralın hastalığı, Magnus'un aralarına çektiği duvarı devirmişti -en azından bir süreliğine.

"Kral, Muriel'i bekleyemez Helen. Onun sana ihtiyacı var. Yorulduğunu biliyorum. Tükendiğini de. Ben de öyleyim. Ama bunu yapabilirsin."

Magnus'un sesindeki bir şeyler, Helen'in gerilen sinirlerini yatıştırdı. Magnus tüm zorlukları böyle atlatırdı. Sanki durumun şiddeti, baskısı, stresi ona asla ulaşmıyormuş gibiydi. Magnus, kralın ölmekte olduğunu biliyordu ama Helen'e olan güveni hiç sarsılmamıştı.

Tanrım, Magnus'un sadece ölçülü olduğunu sanıyordu. Ama o bir kaya kadar sertti. Fırtınalı bir denizdeki liman gibiydi.

Helen bunu başıyla onayladı. "Haklısın."

Yenilenen bir enerji ve kararlılıkla, kralın bir önceki hastalığını bir kez daha anlatmasını istedi. Belki de bir şeyleri gözden kaçırıyordu.

Magnus, kralın solgunluğundan, güçsüzlüğünden, çöken gözlerinden, şiddetli bulantısından ve derisindeki yaralardan bahsetti. Tüm bunlar denizci hastalığına benzer belirtilerdi.

Helen, kralın bacağında bir zamanlar var olan bu yaraların izlerini hâlâ görebiliyordu. Ama şimdiye kadar yeni bir yara izi belirmemişti.

"Uzuvlarında şişlik oluyor muydu?" diye sordu.

Magnus başını salladı. "Olabilir ama hatırlamıyorum."

Helen, bunun denizci hastalığının bir özelliği olduğunu biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Magnus.

Helen başını iki yana salladı. "Hiçbir şey." Ya da tam olarak söyleyebileceği bir şey değildi en azından. Ama deri yaralarının ve uzuv şişmelerinin olmaması Helen'in kafasına takılmıştı.

Aklından başka hastalıklar geçti ama en uyumlu olan denizci hastalığıydı. Buna benzer hatırladığı tek durum, kazara boğanotu zehri içen bir köylüydü.

Zehir. Burada, Dunrobin'de? Yakın zamanda teslim oldukları için sadakatlerinden zaten şüphe edilen ailesi için böyle bir kuşku bile korkunç sonuçlar doğurabilirdi. Bu düşünceyi hızla zihninden uzaklaştırdı.

"Yapabileceğin başka bir şeyler olmalı. Denemediğin bir şeyler."

Helen tereddüt edince Magnus hemen atıldı. "Ne oldu?"

Helen başını iki yana salladı. "Bu çok tehlikeli." Parmağa benzeyen yüksükotu bitkisi çok az miktarda alındığında bile zehirliydi ve kralın zaten deneyimlediğine benzer bir şekilde kusmasına neden olurdu. Ama Muriel kimi zaman tedavi edebildiğini de söylemişti. Sorun, miktarı ayarlamaktaydı.

Magnus ona dikkatle baktı. "Sanırım önlem almayı düşünme evresini çoktan geçtik. Yapabileceğin bir şey varsa -herhangi bir şey- dene."

Magnus haklıydı. Dunrobin köyü bir eczane için fazla küçüktü ama Muriel, kalede her zaman yeterince malzeme bulundururdu. Helen, "Ona viski vermeye devam et ve biraz da limon suyu sık," dedi. Neyse ki ateşkes sayesinde doğudan gelen ticaret yolları yeniden açılmıştı ve yabancı meyvelere erişim artık daha rahattı. "Biraz sonra dönerim."

On beş dakika kadar sonra, elinde yüksükotu karışımı, sirke ve beyaz şarap vardı. Büyük salonda nöbette olan kardeşleri, Gregor MacGregor ve kralın diğer yüksek rütbeli adamları herhangi bir gelişme olup olmadığını sorarak, onu biraz geciktirmişlerdi. Magnus, kralın hastalığına dair haberin dillendirilmemesini çok net bir şekilde tembihlemişti -Bruce'un tahtta oluşu hâlâ tehlikedeydi. Bu durumdan faydalanmak isteyen birileri olabilirdi. Tabii ki Magnus, Helen'in ailesine güveniyordu.

Helen, kralın hareketsiz bedenini görünce en kötüsünü düşündü. "Yoksa..."

Magnus başını salladı. "O, hayatta." Helen dile getirilmeyen sözü duyar gibiydi. "Ama çok yorgun," diye ekledi Magnus.

Kendinden geçmesi, kralı daha da güçsüz düşürmüştü. Helen başka şansı olmadığını biliyordu. Çok fazla kullanmamış olmayı umarak, küçük bir kaba ilaçtan döktü. Bunu kralın ağzına götürürken elleri titriyordu. Magnus, kralın başını kaldırdı ve Helen de ilacı çatlamış dudaklarından içeri döktü. Yüzü bir ölü maskesi kadar beyazdı.

Sıvının bir kısmı, kralın dudağının yan tarafına sızdı ama çoğu ağzından içeri gitti.

Helen ve Magnus sessiz ve gergin bir şekilde herhangi bir işaret için beklemeye koyuldular. Helen doğru olan şeyi yapıp

yapmadığını düşünerek huzursuzlanıyordu. Bir süre hiçbir şey olmadı. Ardından kral uyandı ve kıvranmaya başladı. Helen'in korkuları daha da arttı. Ona Elizabeth diyerek -kraliçesi hâlâ İngiltere'de hapisteydi- ve bir önceki aziz gününde neden badem ezmesi getirmediğini sorarak sayıklamaya başladı. Kral badem ezmesini severdi. Hâlâ ona kızgın mıydı? O kadın kendisi için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbir kadın hiçbir şey ifade etmiyordu.

Magnus kralı yatırırken bakışları kesişti. Neler olduğunu anlayamayarak Helen'e bakıyordu.

"Bazen insanların olmayan şeyleri görmesine neden olur." Kralın hapisteki eşini sayıklamasını bu şekilde açıklarken, söz konusu özel konuşmaları duymazdan geldi. Ama kralın kadınlara olan düşkünlüğü iyi biliniyordu.

Helen hâlâ umutluydu. Ama kısa bir süre sonra kusma ve ishal yine başladı. Kral bu kez çok daha kötüydü. Sonunda âdeta bir krizi atlattığında, nefesi öyle az gelmeye başladı ki nefes almadığını zannetiler.

Helen, Magnus'a bakıp başını salladı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, "Üzgünüm," dedi. "İşe yaramadı."

Magnus yatağın diğer tarafına gidip ona sarıldı. Helen de kendisini bıraktı ve onun sıcaklığı ile kuvvetinin bedenini sarmalamasına izin verdi. "Sen denedin," dedi Magnus sakince. "Elinden gelen her şeyi yaptın." Helen, Magnus'un dudaklarının başının üzerinde olduğunu düşündü ama o kadar yorgundu ki bunu uyduruyor da olabilirdi.

Magnus, Helen'in yeni kalktığı sandalyeye oturdu ve onu da kucağına çekti. Helen başını eskiden olduğu gibi Magnus'un omzuna yasladı. O zaman olduğu gibi mutluluk ve sıcaklık kapladı içini. Ait olma duygusu. Hafifçe uyandığı anda hatırladığı son şey buydu.

Gözlerini parlak güneş ışığına doğru açıp kırptı ama sonra hemen kapattı. "Helen," diye sesleniyordu biri. "Bak."

Helen gözlerini kırpıştırarak açtı ve karşısındaki Magnus'u gördü. Artık onun kucağında değildi. Ahşap bir sandalyeye kıvrılmıştı ve üzerinde de bir örtü vardı.

Aniden Magnus'un neye baktığını fark etti. Bruce hâlâ bilinçsizdi ama yüzü artık çok solgun değildi ve nefes alışverişleri kuvvetlenmişti. Daha iyi görünüyordu.

"Ne oldu?"

Magnus başını salladı. "Bilmiyorum. Ona viski ve limon vermeye devam ettim." Yüzünde bir suçluluk belirdi. "Birkaç saat önce uyuyakalmış olmalıyım. Uyandım ve bu şekilde olduğunu gördüm."

Denizci hastalıklarında kullanılan ilaç mı işe yaramıştı?

Helen'in ilk tepkisi rahatlama oldu. *Tanrıya şükür, zehir değilmiş.*

Öyle umuyordu. Ama içinde dinmeyen bir şüphe vardı. İşe yarayan şey yüksükotu olabilir miydi? Bunu kesin olarak bilmesi imkânsızdı.

Hemen kralı incelemeye başladı ve elini alnına götürdüğünde, çok terlediğini fark etti. Karnında bir hareket olmadığını fark edince rahatladı. Kalbi de gayet düzenli atıyordu.

"Pekâlâ?" dedi Magnus umutla.

Helen başını salladı. "Bilmiyorum ama sanırım... sanırım..."

"İyileşiyor mu?"

Helen derin bir nefes alıp verdi. "Evet."

Magnus başını eğip mırıldandı. "Çok şükür Tanrım." Helen'e baktı. "Bu senin eserin."

Helen kendiyle gurur duysa da bu doğru değildi. "Hayır, bu bizim eserimiz."

Ve bir an için Magnus'un gözlerine baktığında zaman geriye doğru aktı. Karşısında âşık olduğu genci gördü ve aralarındaki bağın hiç kopmayacağını düşündü.

Karanlığın altında, gemi kıyıya yanaştı. Sürülen Lorn Lordu John MacDougall taşlı sahile doğru ilerlerken, o da gergin ve hevesli bir şekilde bekledi. Ayakları bir kez daha İskoç toprağına basıyordu. Bu kutlanması gereken bir andı.

Lorn, geçen yaz yaşanan Brander muharebesinde MacDougallların kaybı sonucunda, İrlanda'ya sığınmak zorunda kalmıştı ama güçlü klan lideri yenilgiyi kabullenmemişti. O zamandan beri sahte kraldan alacağı intikamı düşünüyordu.

Şimdi beklediği zaman gelmişti. Robert Bruce yenilgiden mucizevî bir şekilde kaçmış olabilirdi ama artık iyi şansı ölümcül bir sona ulaşmak üzereydi. İronik olan da bunu kendi kılıcıyla hâlledecek olmasıydı.

İki adam -Bruce'un yok olması konusunda hem fikir olan iki adam- birbirlerini selamladılar.

"Ekip hazır mı?" diye sordu Lorn.

"Evet lordum. İrlanda ve İngiltere'nin en iyi on savaşçısı ile İskoçya'da davamıza sadık olanlar sizin komutanızı bekliyorlar."

Lorn gülümsedi. "Mükemmel bir öldürme ekibi. Bu fikir için Bruce'a teşekkür etmek isterdim ama sanırım fırsatım olmayacak. Onu bir daha gördüğümde pislik herif ölmüş olacak. Umarım beni hayal kırıklığına uğratmazsınız."

Lorn, onun yeteneklerinin farkına varmış ve öldürme ekibinin başına onu almıştı. O da Lorn'u hayal kırıklığına uğratmayacaktı. "Bruce'un hayalleri, benimse biçerdöverlerim var. Onlardan kaçamayacak Lordum."

Lorn güldü. "Güzel. Planın nedir?"

"Saldırmak için yardımdan uzak bir şekilde dağlara gitmesini bekleyeceğiz."

"Kaç adam koruyor onu?"

"Bir avuç şövalye ve birkaç düzine silahlı adam. Toplamda elliden fazla savaşçı yok. Bu da sürpriz bir saldırı ile kolaylıkla alt edilebilecek bir sayı."

Yine Bruce'a karşı kendi taktiklerini kullanacaklardı. Bruce, saklandığı karanlık yerlerden az sayıdaki adamıyla sürpriz saldırılar yaparak başarı elde etmenin etkili olduğunu kanıtlamıştı.

"Peki ya hayalet ordu? Bunlardan herhangi birinin kimliğini tespit edebildin mi?"

MacKay'in yüzü geldi hemen aklına. Eski düşmanının da bu meşhur gruba dâhil olduğundan neredeyse emindi. Dişlerini sıktı. "Birkaç şüpheli var ama sanırım onların çoğunu batıda oyalıyorsunuz."

Lorn gülümsedi. "Bunu yapmaya devam edeceğim. Sence ne zaman hallolur?"

"Bruce batıya dönmeden önce birkaç kaleyi daha ziyaret etmek istiyor. Temmuzun sonlarına doğru bir zaman seçmem gerek. Ağustosta, Highland Oyunları'nda olmak istiyor."

Bunun Lorn'un çalınan kalesi Dunstaffnage'de gerçekleştirileceğini söylemedi.

Lorn sabırsızlığını gizleyemeden kaşlarını çattı. "Bruce'un Dunrobin'de yeniden hastalandığına dair aldığım haber ne?"

"Söylenti lordum," dedi o kadar saklanmasına rağmen haberin batıdaki lordun kulağına gitmiş olmasına şaşırarak.

Zehir, yanlış hesaplamalarından biriydi. Bunu bir daha yapmayacaktı. Helen'in sandığından daha iyi bir şifacı olması işine

yaramıştı. Bruce'un Dunrobin'de ölmesi, klanın üzerine şüphe ve tepki çekerdi.

Bu da isteyeceği son şeydi. Yaptığı şeyi Sutherlandler için yapıyordu. Gaspçıya boyun eğmek zorunda kaldıklarında, tüm klanın onuru yerle bir olmuştu ama Bruce'u yenip, Balliol'u tahta çıkararak bunun üstesinden gelecekti. Will'in eli kolu Ross yüzünden bağlıydı ama sonunda ona teşekkür edeceği kesindi.

İskoç topraklarında harcadığı her anda tehlikede olduğunu bilen Lorn uzatmadı. "O hâlde temmuz ayında." El sıkıştılar ve Lorn gemiye doğru gitti. Arkasını döndüğünde, kıyıya yeni ulaşmıştı. "Neredeyse unutuyordum. Haklıydın -geçen aralık ayında tuhaf bir patlamaya dair raporlar vardı."

Olduğu yerde kalakaldı. *Gordon.*

"Ama Forfar'da değil," dedi Lorn. "Bruce'un hayalet ordusunun iki bin İngiliz askerini yendiği söylenen Threave'de."

Bu, onun beklediği onaydı. William Gordon, Bruce'un ünlü muhafızlarından biriydi ve bu da MacKay'in de o ekipte olduğunu neredeyse kesin olarak doğruluyordu.

Bir de Helen vardı. Bu konuda o ne biliyordu? Bunu bulmak için can atıyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bu bağ çok uzun sürmedi. Helen, kral ile ilgilendiği o uzun ve çaresiz saatlerde kurdukları bağın yeni bir başlangıca işaret olduğunu düşünüyorsa yanılıyordu.

Kral iyileşmeye devam ederken geçen günlerde, Magnus yine Helen'in çok iyi hatırladığı o soğuk ve gerçekçi tavrını korudu. Yine önceden olduğu gibi gerçek duygularını anlayamamak sinir bozucuydu. Kibardı ama mesafeli ve soğuktu. Helen'in ona baktığı her an göğüs kafesinde yükseldiğini ve kendisini boğmak üzere olduğunu hissettiği özlem ve çekim Magnus'a çok uzak gibiydi. Hatta Helen kontrolünü kaybedip kendisini öptüğüne -gerçekten öptüğüne- bile inanamaz olmuştu.

Magnus, krala karşı sorumlulukları yüzünden Dunrobin Kalesi'ne geldiğinden beri ilk kez şifacısı Helen'den kaçamıyordu ama kişisel olarak sohbet etmeye direniyordu. Kral iyileşmeye devam ettikçe, Magnus'un sorumlulukları da kişisel korumalıktan ziyade kralın muhafızlarının komutanı olarak şekil değiştirmişti. Sorumlulukları çok fazlaydı. Genellikle kralın yatağının yanında Gregor MacGregor, Neil Campbell ya da Alexander Fraser oluyordu.

Ama Helen, kralın hastalığının kendisine fazladan zaman tanıdığını bilse de bu zamanı boşa harcamaya niyeti yoktu. Aşkını ilan etmiş ama hiçbir tepki alamamıştı. Bunu Magnus'a sahip olduğu tek silah olan arzu ile cesur bir şekilde kanıtlamak zorundaydı.

Tek sorun Helen'in nasıl cesur olması gerektiğini bilmemesiydi. Kadınlardan aldığı çok az yardım nedeniyle -Muriel gittiğinden beri bu yardım daha da azalmıştı- flört ve baştan çıkarma konusunda çok fazla bilgisi yoktu. Bu nedenle hizmetçileri gözlemlemeye başladı. Ama göğüslerine sıkıca oturan elbiseler giyip, erkekler göğüslerini izlerken içki doldurmak için eğilmedikçe (ve böylece onlara mükemmel bir manzara sunmadıkça) nasıl ilerlemesi gerektiğini bilmiyordu.

Ama Magnus da ona zannettiği kadar kayıtsız değildi. Helen o öpüşmeyi unutamıyordu. Magnus onu istemişti. Bunu kabul ediyordu. Bu da bir başlangıçtı. Helen'in saldırmak için kullanabileceği bir çatlaktı. Eğer Magnus'un zırhını aralayacak olan kılıç arzuysa, Helen bu savunmayı aralamak için elinden geleni yapmaya hazırdı.

Donald gitmişken bu çok daha kolay olurdu. Will ilk ulak eli boş döndüğünde Muriel'i bulması için onu Inverness'a göndermişti. Ama yine de dikkate alması gereken kardeşleri vardı.

Helen yüzünü buruşturdu. Durumu bir hayli zorlaştırıyorlardı. Will çok sinirliydi ve Kenneth bunun nedeninin kralın hastalığı olduğunu söylüyordu. Helen, kralla ilgilenmediğinde de otoriter bir kont olan kardeşinin verdiği görevler onu yeterince meşgul ediyordu. Kenneth daha da kötü durumdaydı. Skelbo Kalesi'nde geçirdiği iki mutlu -ama kısa- günün dışında, Helen ne zaman arkasını dönse gereksiz ve "istenmeyen" korumasının sürekli etrafta olduğunu hissediyordu.

"Bu güzel günün sabahında nereye kardeşim?"

Helen kaskatı kesildi. Kenneth o kadar yakınındaydı ki Helen ona çarpmadığı için şanslıydı. Gerçi bunu yapsa iyi olurdu. Kardeşi de Gregor MacGregor gibi yakışıklıydı ama ondan çok daha kibirliydi. Kadınların ilgisini çekmek için asla çabalamasına gerek yoktu. Kadınlar peşinden ayrılmıyordu ve o da buna izin veriyordu.

Helen dişlerini sıkıp gülmeye çalıştı. "Aşçıya bakıp, limonlar ulaştı mı diye kontrol etmek istedim. Kral birasıyla birlikte biraz da meyve suyu istiyor."

Helen, kardeşinin cevabı duyduğundan bile emin değildi. Kenneth, Helen'in elbisesini incelerken gözlerini kıstı.

"İlginç bir elbise," dedi sakince. "Ama bir kısmı eksik gibi görünüyor."

Helen yanaklarının ısındığını hissetse de bu yorumu -ve bir de kardeşinin onaylamayan yüz ifadesini- duymazdan geldi. İpeği ellerine alıp biraz savurdu. Gümüşümsü pembe kumaş büyük salonun pencerelerinden gelen ışıkla parıldıyordu. "Güzel değil mi? Fransa'da son moda olduğunu duydum. Leydi Christina da düğünde buna benzer bir şey giyiyordu."

Helen elbisesinin göğüs kısmını birkaç santimetre indirmişti ama tabi ki bundan bahsetmeyecekti. Hem birkaç santimetreden ne çıkardı ki?

Kardeşinin tepkisine bakılacak olursa bu birkaç santimetre oldukça büyük bir fark yaratmıştı. "Leydi Christina evli bir kadın ve eşi ona bakacak her erkeği öldürebilecek biri."

"Ben de dul bir kadınım," dedi Helen. Kardeşinin kendisine hükmetmesine izin vermemeye karar vererek başını dikleştirdi. "İstediğim şeyi giyerim kardeşim."

Kardeşinin bu şekilde ani bir çıkış yapması, Kenneth'in hoşuna mı gitmişti yoksa onu şaşırtmış mıydı bundan emin olmak kolay değildi.

Kenneth ona bir süre baktı ve sonra kararını vermiş gibi hafifçe gülümsedi. "Bu işe yaramayacak biliyorsun. Onun fikrini değiştirmeyeceksin. MacKay, tanıdığım en inatçı ve en gururlu erkeklerden biri. Onu reddettin ve arkadaşıyla evlendin; fikrini değiştirmesi için açık saçık bir elbiseden çok daha fazlası lazım."

Helen öfkelenerek kardeşinin gülümsemesine dik dik bakarak karşılık verdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Ama yanaklarındaki kırmızılık Helen'i yalanlıyordu. Numarasının bu kadar belirgin olması onu utandırmıştı.

Kardeşleri çok sinir bozucu olabiliyordu. Özellikle de Helen'e gülüp sanki iki yaşındaymış gibi burnundan makas aldıklarında. "Ah Helen, hâlâ çok masumsun." Kardeşinin yüzünde daha da sinir bozucu olan "Aptal Helen" ifadesi vardı. Eğer Helen'i kolunun altına alıp saçını dağıtacak olursa, Helen çocukken yaptığı gibi karnına vuracaktı. "Bir gecelik evlilik seni şuh bir kadın yapmaz."

Bir gece bile sürmemişti ama Helen bunu kardeşine söylemeyecekti. Bu sadece onun iddiasını destekler ve "dulluğun" kendisine verdiği özgürlüğün kısıtlanmasına neden olurdu.

"Lanet olsun, aşağılık adam o kadar inatçı ki çıplak hâlde yatağına girecek olsan bile seni fark etmeyecektir."

Kenneth öylesine hevesli gülüyordu ki bu düşüncenin Helen'i nasıl etkilediğini görmedi. Yatağına çıplak girmek... Aman Tanrım! Kadınlar böyle mi yapardı? Bu kulağa çok aşırı geliyordu ama yine de zihnindeki silahlar arasına bunu da ekledi.

Bu öneri için kardeşine teşekkür etmek isterdi ama bundan çok da hoşlanacağını düşünmediğinden vazgeçti. "Eğer konuşmamız bittiyse, kralın yemeğini görmem gerek."

"Ah Helen, bu kadar aksi olma. Güldüğüm için özür dilerim." Kardeşi masum bir bakış atmaya çalıştı ama Helen'inkine benzeyen derin mavi gözlerinin içi gülüyordu hâlâ.

Kardeşler! Helen dudaklarını sıktı. Bazen yine beş yaşında olmayı ve kardeşine kendisinden iki kat daha uzun olsa bile bir tekme atmayı hayal ediyordu.

Kenneth, Helen'in ne düşündüğünü anlamış gibi bir adım geri çekildi. Kollarını göğsünde birleştirmesi, onunla işinin

henüz bitmediğini gösteriyordu. "Kralın yiyecekleriyle fazlaca ilgileniyorsun. Carrick -kraldan bahsediyorum- yemek yemeye başladığından beri, yemeklerini kişisel olarak senin kontrol etmek istediğini söyledi aşçı."

Helen tepkisini gizlediğini düşünüyordu ama Kenneth her zaman rahatsız edici derecede zeki olmuştu. Az önceki neşesi tamamen yok oldu. "Bu ne demek?"

Helen omuzlarını silkti. "Kral neredeyse bizim çatımız altında ölüyordu. Dikkatli olmamız gerektiği gayet açık."

Kardeşi, Helen'i kıvrandırana kadar baktı ona. Bazen, Kenneth de Will kadar inatçı ve tehditkâr olabiliyordu.

"Ama hepsi bu değil sanırım?"

Helen başını salladı. Korkularını dile getirmedi ama birilerine itirafta bulunma isteği ağır basıyordu.

Kenneth sert bir küfürle etrafına bakındı ve kardeşinin dirseğini sıkıca tutup onu bira ve şarap kokan, merdivenin arkasındaki küçük depoya götürdü. Salon çok kalabalık olmasa da her zaman etrafta dolanan ve onları duyabilecek olan birileri oluyordu.

"Söyle bana," dedi kısık bir sesle.

Helen dudağını ısırdı. "Muhtemelen önemli bir şey değil. Ama kralın hastalığı ile ilgili bazı şeyler vardı... Bana boğanotunu hatırlatan bir şeyler."

Helen bunları ağzında geveledi ama kardeşinin gözündeki dehşet, ne demek istediğini gayet iyi anladığını gösteriyordu. "Kralın denizci hastalığına yakalandığını söylediğini hatırlıyorum."

"Evet, öyle söyledim. Öyleydi de. Sanırım. Ama bundan emin olamıyorum."

Kenneth yine küfür edip, odanın etrafında huzursuz bir şekilde dolandı. Helen kardeşinin kendisine kızmasından kor-

kuyordu ama şifacı olarak yeteneklerini hiç yorum yapmadan kabul ettiğini görünce memnun oldu.

Aynı zamanda çok şaşırdığı da açıktı -bu da Helen'i zannettiğinden daha fazla rahatlatmıştı. Kardeşleri bu kadar onursuz bir davranışa dâhil olamazlardı. Gururlarını hiçe sayıp, Bruce'a teslim olmak onlar için kolay olmamıştı ama krala ısınmışlardı... değil mi?

"Emin olana kadar kimseye bir şey söylememelisin." Kardeşinin kolunu tuttu ve onu kendisine bakması için zorladı. "Beni duydun mu Helen? Kimseye. Özellikle de MacKay'e. Onun hakkında ne düşünürsen düşün ya da sana karşı ne hissettiğini sanırsan san, bir şeyi unutma: Onun krala karşı sorumlulukları var. Kralın tehlikede olduğunu düşünürse, önce harekete geçip soruları ardından soracaktır. Bize çok fazla güvenmiyorlar. Bunun gibi bir şeyden şüphe etmeleri bile klanımızı tehlikeye sokar. Sonuçta bu sadece bir şüpheden ibaret, değil mi?"

Helen bunu başıyla onayladı. "Muhtemelen bundan bahsetmemem gerekirdi. Kral beslenmesindeki değişiklik sayesinde iyileşiyor."

Kenneth başını salladı. "O hâlde daha da iyi olmasını umalım. Ama kimseye söylemeyeceğine dair söz ver bana."

"Söz veriyorum."

"Güzel. Will'e anlatacağım. Görevlilerine," -bunlar onun grubunda olan en yakın savaşçılarıydı- "söyleyip söylemeyeceğine o karar versin. Ama bu riski alacağından emin değilim. Bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur."

Kenneth, Will'i bulmaya gitti ve Helen de kralın yemeğini görmek için mutfağa doğru ilerledi. Belki de hiçbir şey söyle-

memesi gerekiyordu ama böyle zamanlarda temkinli davranmak adına hata yapmasında bir sakınca yoktu.

Kardeşleri istese de istemese de Robert Bruce kraldı. Glen Trool ve Loudoun Tepesi'nde İngilizleri yenilgiye uğratarak kalpleri kazanmıştı. Aynı zamanda İskoçya'nın önde gidenlerinin kalbini de kazanmaya devam ediyordu. Eğer onların yanındayken bir sorun yaşarsa, bunun olumsuz sonuçları olurdu.

Bu da Helen'in omzuna o anda binen bir diğer yüktü. Kenneth haklıydı. Elbise çok saçma bir fikirdi. Magnus bu kadar belirgin bir şeyden etkilenecek türde bir adam değildi. Helen elbiseyi öğle yemeğine kadar değiştirmeye karar verdi. Sonra da...

İç çekti. Sonra da başka bir şey düşünmesi gerekecekti.

* * *

Magnus sahilde oyalandı. Denizin kenarında oturduğu kayalıktan, dalgaların kalenin altındaki karanlık yamaca çarpışını ve havaya su sıçratışını izliyordu. Birkaç sümsük kuşu bağırarak suya battı ve ardından suyun üzerinde süzülüp bir sonraki avını aramaya başladı.

Nadir yakaladığı huzur anının tadını çıkardı. Ama güneşin gökyüzündeki yeri, saati hatırlamasına neden oldu. Öğle yemeği için geri dönmesi lazımdı.

Helen'i göreceği yere.

"Seni seviyorum."

Bu kelimeleri zihninden uzaklaştırmaya çalışıp kayanın üzerinden indi. Lanet olsun bunun bir önemi yoktu. Helen daha önce de pek çok şey söylememiş miydi? İşte sonuç ortadaydı; üç buçuk yıl süren bir keder... Pislik kardeşleriyle arkasını dönüp giderken, onu orada bir aptal gibi bırakması yetmezmiş

gibi üstüne bir de en yakın arkadaşıyla evlenerek hançeri daha da derine saplamıştı.

Yine de bu kelimeler Magnus'u kabul ettiğinden daha fazla etkilemişti. Dunrobin'de geçen yaklaşık üç haftanın sonunda -ki bunların ikisini kralın başucunda Helen ile birlikte geçirmişti- Helen'in bakışlarından neredeyse bu sözleri gerçekten hissederek söylediğine, olanlardan pişmanlık duyduğuna ve bunları değiştirmek istediğine inanacaktı.

Ama bu asla doğru olamazdı. Helen'i kalbinden söküp atmak çok zor olmuştu.

Yine de kalbi unutmayı ne kadar çok istese de bedeni buna izin vermiyordu. Helen'in yakınlarındayken, kendini hep bir kısrağın çevresindeki at gibi hissediyordu. Kralın küçük odasında duygularını gizlemesi neredeyse imkânsız bir hâl almıştı.

Neyse ki Bruce'un sağlık durumu iyileştikçe, Magnus onun yatağının başucundan -ve Helen'den- uzakta daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Ne yazık ki bu da Helen'in kardeşleriyle çalışma alanında daha fazla zaman geçirmesi anlamına geliyordu.

Magnus yüzünü buruşturdu. Kenneth Sutherland sinir bozucu derecede inatçı olduğunu kanıtlıyordu. Gordon'un ölümü konusunu kapatmayı reddediyordu. Soruları giderek daha da tehlikeli bir hâl alıyordu ve gerçeğe giderek daha çok yaklaşıyordu. Onu susturmanın tek yolu, eğitim alanında dikkatini dağıtmak gibi görünüyordu.

Çocukluk rakibi, Magnus'un da dikkatini dağıtıyordu. Sutherland'in yeteneklerinin zannetiğinden daha fazla geliştiğini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Kral, muhafızları yeteneklerine çok fazla dikkat çekmemeleri konusunda uyardığı için Magnus rekabeti şiddetlendirmiyordu. Ama kendisine meydan okunmasına karşı koyması giderek daha zorlaşıyordu. Sutherland'in çenesini kapatmak için can atıyordu.

Bunun bir de iyi yanı vardı. En azından Munro'nun Helen'e küstahça kur yapmasını izlemek zorunda kalmıyordu. Sutherland fedaisi, şifacıyı aramak için bir hafta önce gitmişti. Bir hafta kadar daha uzak kalırsa, kralın ekibi de gitmiş olacaktı.

Kral, Helen'in bakımı sayesinde hızla iyileşiyordu. Bruce, yıllardır kendini ilk kez bu kadar iyi hissettiğini söylüyordu ve onu yatakta tutan şey Helen'in tehditleriydi. Magnus sebzeleri hiç sevmezdi ama belki de Helen'in uyguladığı köylü diyeti işe yarıyordu. Kralın rengi çok uzun zamandır olmadığı kadar canlıydı.

Magnus kaleye döndü. Ne yazık ki takip ettiği yol onu Helen ile Munro'yu gördüğü yere götürmüştü. Munro'nun onu yaslayıp öptüğü ağacı görmek içine ilkel bir öfke salmıştı. Bu ağacı kesmek istiyordu.

Ama kendi zayıflığını hatırlamak daha çok öfkelenmesine neden oldu. Onu asla öpmemeliydi. Kıskandığını kabul ediyordu. Deli gibi kıskanmıştı. Mantıklı düşünemiyordu.

Helen'in yeniden evlenmeyeceğini düşünecek kadar aptaldı. *Hadi ama adam sadece Munro*, diye hatırlattı kendine. Gençliğinde kendisini çok kez aşağılayan -ve bunu da her fırsatta kendisine hatırlatan- adamın Helen'i kazandığını görmeye katlanamazdı.

Bu bir yarış değildi. Ama yine de kaybettiğini hissediyordu.

Sakin ve ölçülü tavırlarıyla bilinen adam, kaleye geldiğinden beri bir aptal gibi davranıyordu. Kuleye girip, Helen'i merdivenlerin yanında gördüğünde durum daha da kötü oldu.

Helen yalnız değildi. Munro -lanet herif- geri dönmüştü. Ama yolunda gitmeyen -ya da bakış açınıza göre yolunda giden- bir şey vardı çünkü Sutherland fedaisinin yüzünde sert bir bakış vardı ve bunu kontrol etmek için çok fazla çaba sarf ediyor gibiydi.

"Aptallık etme," dedi Helen. "Tepsi taşımakta gayet yetenekliyim—"

"Israr ediyorum," dedi Munro elinden kralın yemeğini alarak. "Odana dönüp dinlenmelisin. Yorgun görünüyorsun."

Helen sabrını kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. "Yorgun değilim. Sana iyi olduğumu söyledim. Kralı kontrol etmem gerek."

"Bir sorun mu var?" dedi Magnus geldiğinin fark edilmesini sağlayarak. Dişlerini sıktı çünkü kendisini göremeyecek kadar meşgullerdi.

Helen sesin geldiği yere dönüp ani bir nefes aldı. Magnus da benzer bir tepki vermişti.

Tanrım! Göğsüne bir çekiç darbesi almış gibiydi.

Görebildiği tek şey sımsıkı bir elbisenin üst tarafından görünen bembeyaz ve ağız sulandıran bir manzaraydı.

Magnus daha önce hiç bu kadar büyük olduklarını...

Ne kadar mükemmel olacağını hiç hayal etmemişti...

Nasıl edebilirdi ki? Helen'in giydiği elbiseler genellikle onun konumundaki bir kadına yakışacak şekilde modaya uygun şeylerdi ama bu elbiseler, sonradan akla gelen başka düşüncelere izin vermezdi. Bu elbise Helen'in bedeninin her yanını sarıyordu. Magnus'un varlığından bile haberdar olmadığı kıvrımları bile.

Ama Magnus artık biliyordu. Tam şekillerini ve boylarını biliyordu. Onun göğüslerini avuçlayıp, dudaklarına götürecek olsa avuç içinde hissedeceği yumuşaklığı hayal edebiliyordu. Aralarındaki derin çatalı ve kumaşın birkaç santimetre altındaki nazik ve küçük göğüs uçlarını biliyordu.

Ve tüm bunları, pembe ipek elbise pek bir yerini örtmediği için biliyordu.

Sulanan ağzı kurudu. Birden Munro'nun öfkesinin nedeni daha da net bir hâl aldı.

Şakaklarında Magnus'un varlığından bile haberdar olmadığı bir damar atmaya başladı. *Senin değil*, diye hatırlattı kendine. Ama lanet olsun, eğer öyle olsaydı onu odasına götürür ve elbiseyi paramparça ederdi.

Sadece elbisenin bu tür tepkilere yol açmak için özellikle giyilmiş olacağı düşüncesi onu kontrol altında tutuyordu. "Ben alırım," dedi. "Ben de kralı görmeye gidiyordum zaten."

"Buna gerek yok," dedi Munro.

"Israr ediyorum," dedi Magnus semsert bir sesle. "Kral ziyaretçi kabul etmiyor."

Munro sesindeki hakareti fark etmişti. Gergin bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki." Tepsiyi Magnus'a verdi.

Ama bir konuda Magnus ve Munro hemfikir olabilirdi. İki adam da Helen'i bu şekilde görmek istemiyordu ve kendilerine has nedenlerle, bunu Helen'e belli etmemeye çalışıyorlardı. "Munro haklı," dedi Magnus. "Belki de odana gidip dinlenmelisin." *Ve şu lanet elbiseyi değiştirmelisin.*

Gözlerini tehlikeden uzak tutup, Helen'in yüzüne dik dik baktı ve kaşlarını çattığını gördü. İnce ve zarif kaşları yay gibiydi ve gözlerinin etrafını kadifemsi ve koyu kahverengi tonlarla çerçeveliyorlardı.

"Yorgun değilim. Emin olun çok uyudum." Başka bir şeylerin söz konusu olduğunu düşünüp, iki adama birden baktı. "Bu öğleden sonra dinleneceğim. Kralı görüp, öğle yemeğini yedikten sonra."

Magnus'un da Munro'nun da çenesi kasıldı. Onların daha fazla itiraz etmesine izin vermeyen Helen uygunsuz elbisesinin eteğini tutup merdivenlerden indi. Magnus, Munro'ya bakıp onun peşinden gitti.

Bu uzun bir yemek olacaktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Biraz daha bira ister misiniz efendim?"

"Evet, teşekkürler Leydi Helen," dedi kral istekli bir şekilde.

Helen yatağa yaslanan kralın karşısında eğilip, kadehine bira doldurdu. Kral bunu onaylarcasına gülümsedi ve yanındaki ifadesiz adama baktı. Helen küstah bir ifadeyle sürahiyi göğsüne doğru kaldırıp, "Magnus?" diye sordu.

"Hayır." Magnus'un sesinin sertliği belli oluyordu ama hemen ardından kibar bir şekilde eklemişti, "teşekkürler."

Helen, Magnus'un elbiseyi ya da her eğildiğinde dışarı fırlayacakmış gibi olan göğüslerini fark edip etmediğini anlamak için yüzüne baktı ama yüzü tamamen ifadesizdi. Kardeşi haklıydı -çıplak da olsa Magnus bunu fark etmeyecekti. Elbise boş yere zaman kaybetmesine neden olmuştu. Kızsa da bunu gizledi ama belli ki endişelenmesine gerek yoktu. Magnus'un ilgisini ancak bir keşiş giysisi giymiş kadar çekebiliyordu.

Lanet bira sürahisini kafasına çarpmak istedi. O zaman bunu fark ederdi!

Helen dudağını buruşturup sürahiyi tepsiye bıraktı. Bir tabak alıp, zengin ve tereyağlı kokuyu içine çekti. Ama aldığı nefes, göğsünün üzerinde gerilen kumaş nedeniyle yarıda kesildi. Tanrım, aptal elbise rahat rahat nefes bile almasına engel olacak kadar dardı!

"Tart?" dedi tabağı kaldırarak.

"Lütfen," dedi kral, gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünerek.

Helen kaşlarını çatıp Magnus'a döndü. Magnus başını sallayıp, mırıldanarak sandalyesinde kıpırdandı.

Magnus'un sertliği üzerine, Helen burnunu kırıştırıp tartlardan birini tabağa itti. Mükemmel kokuyorlardı.

Magnus'un yanındaki sandalyeye oturup çok beğendiğini çıkardığı seslerle belli etmesine engel olamayarak çilekli tartlardan yedi. "Bunlar mükemmel." Dudağını yalayıp bir nefes verdi ve dudağından çenesine akmak üzere olan bir damlaya da engel oldu.

Bruce güldü. "Bana yememi söylediğiniz her yiyecek böyle olacaksa bu benim için hiç sorun olmayacaktır." Yüzünü ekşitti. "Bir kralın havuç ve pancar yenmeye zorlanması tam bir rezalet."

Helen de güldü ve sonra Magnus'un yerinde yine kıpırdandığını görünce, kaşlarını çatıp ona döndü. "Bir sorun mu var?"

Magnus'un yüzü tamamen ifadesizdi. "Hayır, neden sordun?"

"Sandalyende kıpırdanıp duruyorsun." Helen sebebin ne olabileceğini düşününce kaşlarının arasındaki çatıklık daha da derinleşti. "Minder ister misin? Kralın başucunda çok uzun saatler geçirdiğini biliyorum." Helen'in yanakları kızardı. "Şişlik olması sıkça görülür—"

"Basur mu? Yüce Tanrım!" Helen, Magnus'un tepksinin sertliğine çok şaşırmış olmasa yüzündeki öfkeyi komik bulabilirdi. "Lanet bir mindere ihtiyacım yok! Ve hiçbir yerimde de bir şişliğim yok."

Kral boğulur gibi bir ses çıkarınca, Helen dikkatini ona verdi. Hemen ayağa fırlayıp kaygıyla eğildi. "Efendim, iyi misiniz?"

Öksürüğü geçmişti ama Helen, kralın masum maskesinin arkasında bir kahkaha olduğundan emindi. "İyiyim," dedi birazdan.

Helen kafası karışmış gibi iki adama birden baktı ama belli ki ikisi de onu aydınlatmayacaktı. "Otur," dedi kral. "Tartını bitir."

Helen söyleneni yaptı ve tartını yerken, kralın kendisini izlediğini fark etti. "MacKay birbirinizi çocukluktan beri tanıdığınızı söyledi."

Helen gizlice Magnus'a baktı. Bundan bahsedilmiş olmasına şaşırdı ama bunun küçükken yaşanan önemsiz bir şey gibi anlatıldığından emindi. Artık yerinde kıpırdanmayan Magnus, rahiplerin hareketsiz ve mistik kayaları gibi kaskatı kesilmiş duruyordu. "Evet," dedi Helen temkinli bir şekilde. "Ama o zaman çocuk değildik. İlk tanıştığımızda Magnus on dokuz yaşındaydı."

"Hmm," dedi kral. "Kardeşlerinin... arkadaşlığınızı öğrendiğinde ne kadar mutlu olduklarını hayal bile edemiyorum."

Bu kez Helen, Magnus'a bakmaya cesaret edemedi. Bakışlarındaki suçlamayı görmekten korkuyordu. Kardeşlerinin nasıl tepki verdiğini gayet iyi hatırlıyordu. Ve kendisinin nasıl tepki verdiğini de: Onun evlilik teklifini reddetmişti.

Helen kalbinde bir acı hissederek başını salladı. "Evet efendim. Düşmanlık zihinlerinde hâlâ çok tazeydi."

Magnus hiçbir şey söylemedi. Sessizliği bile yeterince ağırdı.

Bugün olsa farklı davranırdım, diye bağırmak istiyordu Helen. *Sadece bana bir şans ver.*

Ama Magnus ona bakmıyordu.

Bruce, Helen'in huzursuzluğunu fark etmiş olacak ki konuyu değiştirdi. "Evet, düşmanlıklar ve eski işbirlikleri tamamen

geride kaldı." Kral gülümsedi. "Odama hapsolduğumdan beri, pencerenin önünde biraz zaman geçirdim ve eğitimleri izledim. Kardeşin Kenneth yetenekli bir şövalye."

Helen, Magnus'un yan tarafında gerildiğini hissetti. Kenneth ve Magnus'un son birkaç haftadır ardı ardına mücadele ettiklerini biliyordu ama kralın gözlemi yine de onu mutlu etmişti. Kardeşleri ve klanıyla gurur duyuyordu. Başını salladı. "Evet, öyle. Kenneth Barra Hill'de, iki yüz adamla, bin isyancıya karşı koydu ve okçularını şeye yerleştirdi..." Aniden sesi alçaldı çünkü ne dediğinin farkına varmıştı. Kenneth'i övmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki 'isyancıların' Bruce'un adamları olduğunu unuttu.

Kral, Helen'in yüz ifadesini görüp güldü ve omzuna şefkatli bir şekilde dokundu. "Sorun değil. Alınmadım. Kardeşlerine olan sadakatinle gurur duymalısın. O savaşı iyi hatırlıyorum ama komutanın kardeşinde olduğunu bilmiyordum. Eğer Buchan'ın bütün adamları böyle taktikler kullansaydı, o gün üstesinden gelmemiz mümkün olmazdı."

Helen'in omuzları rahatlayarak çöktü.

"Ross ile birlikte mi eğitim aldı?" diye sordu kral.

Helen, kralın kardeşiyle aniden ilgilenmesine şaşırdı. "Evet, klanımızın gelenekleri nedeniyle her iki kardeşim de onun yanında eğitim aldı."

"William Gordon'u da bu şekilde mi tanıdın?"

Helen, kaygıyla Magnus'a bakıp kasıldı. Ama Magnus, sorunun kendisini etkilediğini belli etmemişti. "Evet. Kenneth ve William eğitimden arkadaşlardı. Onunla hiç tanışmamıştım -sadece adını biliyordum. Kenneth, yaramazlıkları ile ilgili hikâyeleri anlatıp dururdu." Helen bu anıları hatırlayınca belli belirsiz gülümsedi. "Gerçi eminim ben bu hikâyelerin sadece küçük bir kısmını duymuşumdur. En başından beri kardeş gi-

biydiler. Büyükbabalarımız son Haçlı Seferi'nde birlikte savaşmışlardı ve bu bağ sonraki nesillere de taşınmıştı. Gerçi sanırım bu bağ her zaman takdir görmedi. Büyükbabamın defterindeki bir tarifi kullanıp, ahırda yangın çıkardıklarında, Ross Kontu çok kızmış -büyükbabam bir simyacı olduğunu düşünürmüş."

İki adam da Helen'in önemli bir şey söylediğini düşünerek hareketsiz kaldılar. "Tarif mi?" diye sordu kral dikkatle.

Helen omuzlarını silkti. "Evet, Saracen tozu ama buna dair hiçbir şey kalmadı. Defter yangında kayboldu ve Ross da onlardan bir daha bu tür şeylerle uğraşmayacakları konusunda söz aldı." Helen gözlerini kırptı. "Ama bunu dinlediklerini sanmıyorum."

Kral, Magnus'a baktığı sırada, Helen zamanın geç olduğunu fark etti. Öğle yemeği çoktan başlamıştı ve Helen'in elbisesini değiştirmesi lazımdı. Will ona yine kızacaktı ve bu sefer gayet haklı olacaktı.

Helen ayağa kalktı. "Gitmem lazım."

Kral onu durdurdu. "Peki ya yarın?"

Helen'in dudakları kıvrıldı.

"Unuttuğumu sanma."

"Biliyorum," dedi Helen sakin bir şekilde. Kral, bir haftadır her gün bunu soruyordu. "Yarın dışarı çıkabilirsiniz. Bir saatliğinedaha uzun olmaz."

Bruce güldü. "Sanırım o yaşlı rahibi tercih ederdim. O daha az zalimdi."

Helen sevimli bir şekilde gülümsedi. "Canınıza okumaya dünden razıdır, eğer isterseniz—"

"Hayır! Bir saat, daha fazlası yok. Söz veriyorum. Yardımcınız bunu ayaralayacaktır." Magnus'a dik dik baktı. "Gerçi bana söz verdiğini hatırlıyorum."

Magnus gözlerini kırpmadı. "Leydi Helen'in talimatlarına uyulduğundan emin olmak için söz verdim."

Kral başını salladı. "Mükemmel bir ikilisiniz." Helen'in kalbi sıkışır gibi oldu. Öyleydiler. Magnus bunu neden göremiyordu? "Karşı taraf sayıca üstünlük sağladığında bunu anlarım." Kral, Helen'e baktı. "Ama pes etmeyeceğim. Yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum ve bu hafta sona ermeden bu yataktan kurtulmayı planlıyorum. Seyahatimizi yeterince erteledik ve sizin misafirperverliğinizi de yeterince zorladık."

Helen'in kalbindeki sızı arttı. Gidemezlerdi. Magnus'u kendisine bir şans daha vermeye ikna etmeden olmazdı.

Ama belki de Magnus asla ikna olmayacaktı. Helen kendini avutuyordu. Belki de ifadesiz maskenin arkasındaki tutkuyu sadece kendisi hayal ediyordu. Belki de seneler önce Helen yanılmamıştı. Belki de Magnus ona karşı hiç böyle şeyler hissetmemişti.

Helen'in göğsü sıkıştı. Gerçek bu muydu yoksa? Magnus artık onu önemsemiyor muydu?

Hayır. Magnus tanıdığı en kararlı adamdı -ve en inatçı. Onu geride tutan şey Helen'in ailesi ve William'la yaptığı evlilikti. Magnus'u, kendisini sevmesinin Helen'in hiç tanımadığı bir adama ihanet olmayacağına nasıl ikna edebilirdi?

Helen hayal kırıklığına uğrasa da veda edip odadan ayrıldı. Kapıyı arkasından kapatıp merdivene doğru birkaç adım atmıştı ki kapının yeniden açıldığını duydu. "Helen bekle."

Onun sesini duyunca kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Döndü. Magnus'un iri bedeni merdivenlerde yukarıdan kendisine doğru bakıyor, ışığı tamamen kesiyordu. Helen aniden havanın ağırlaşıp ısındığını hissetti. Tüm merdiveni kaplıyor gibi görünüyordu. Merdivenin daracık kaldığının farkındaydı. Birkaç sanitmetre öne gidecek olsa, göğüsleri birbirine değecekti...

Helen kızardı.

Magnus, onun düşüncelerini okumuş gibi geriye doğru bir adım attı ve onu küçük koridora doğru çekti. "Teşekkürler," dedi. "Kral için yaptığın her şey için. İlaçlar, yemekler, bira," dedi ve Helen'in az önce farkında olmadığı kadehi kaldırdı.

Helen'in duyuları o anda çok meşguldü. Burnu, ılık erkeksi ve baharatlı kokuya, gözleri çenesindeki sert sakal ile geniş ve kaslı göğsüne odaklanmıştı. Dudaklarında, onun tadı vardı. Ve kulakları da nefes alışverişlerine odaklanmıştı.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi Helen heyecanla. "Kral bizim çatımız altında. Onunla ilgilenmek benim görevim."

"İkimiz de görevinin ötesine geçtiğini biliyoruz. Yemeklerini bizzat takip ettiğini gördüm. Bunu yapmana gerek yok."

Magnus, ona güveniyordu. Helen, kendi kendine bunun nedensiz olduğunu söylese de vicdanının sızladığını hissetti. Beslenmesindeki değişiklik işe yarıyordu. Hiçbir şeyden şüphelenmeye gerek yoktu.

"Bruce uzun yıllardır görünmediği kadar sağlıklı görünüyor," diye de ekledi Magnus.

Helen hafifçe gülümsedi. "Kral senin kadar minnettar olmayabilir. Yeşilliğe pek düşkün sayılmaz."

Magnus gülümsedi ve bu, Helen'in içine işledi. Tanrım, çok yakışıklıydı. Helen, görünmez bir ip tarafından çekildiğini hissediyordu. Yalnızlardı ve Helen onu deli gibi istiyordu. Ona doğru eğildi ve göğüsleri Magnus'un gömleğine değdi.

Çok ılıktı. Onun kollarının kendisini sarmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu ve o kolları bedeninde hissetmek istiyordu. "Magnus, ben..."

Magnus kasıldı; kasları bir taş kadar sert ve soğuktu.

Helen içgüdüsel olarak geri çekildi. Bu reddediliş canını acıtmıştı.

Beni istemiyor.

"Üzgünüm," dedi ona bakamadan. "Gitmem gerek. Beni bekliyor olmalılar."

Döndü ve onun koluna çarptı. En azından öyle olduğunu sanıyordu. Bira üzerine dökülünce bağırdı.

"Ah, hayır!" Elleri kıyafetinin üst kısmına gitti. Sol tarafı tamamen ıslanmıştı. "Elbisem!"

"Ah, lanet olsun."

Magnus'un sesindeki bir şey, Helen'in ona bakmasına neden oldu. Magnus yüzünü hızla çevirdi ama Helen o ifadeyi görmüştü. Açlık. Saf bir açlık ifadesiydi bu.

Magnus göğüslerine bakıyordu. Helen gözlerini yere indirdi. Elbisenin daha önce gizlediği şey artık gizli değildi. Islanan kumaş, ikinci bir deri gibiydi. Helen ani bir nefes aldı ve Magnus'un kendisine olan ilgisi içine bir zevk dalgasının yayılmasına neden oldu.

"Mahvoldu," dedi Helen.

Magnus tepkisini kontrol altına almıştı. "Öyle mi?" Magnus bunu umursamıyormuş gibiydi. Hatta gayet memnundu. "Ne yazık."

Helen gözlerini kıstı. Sanki Magnus bunu... bilerek yapmış gibiydi. "Bu yeni bir elbise."

Magnus hiçbir şey demedi.

Helen elini kıyafetin üzerinde gezdirdi. "Sevmedin mi?"

Magnus hızla ona bakarak göğüslerine bakmamaya çalıştı. "Lekelendi."

"Gidip değiştirmek zorunda kalacağım."

"Ben seni tutmayayım."

Magnus memnun olmuştu. Ama böyle bir şey neden yapacaktı ki? Sadece tek bir açıklama bir anlam ifade ediyordu.

"Al," dedi Magnus omzundaki örtüyü ona uzatıp üst tarafına sararak. "Üşütmek istemezsin."

Sadece merdivenden inene kadar mı? Odası, kralın odasının tam altındaydı. Magnus onu kış ortasında Norveç'te kalmış gibi sarmıştı. Bu çok ilginçti. Hem de çok. Erkek kardeşi yanılıyor gibiydi. Magnus, Helen'in bu elbiseyi giymesini istemiyordu.

Magnus öyle memnun görünüyordu ki Helen ağzının payını vermeden edemedi. "Bununla birlikte bir dizi daha elbise sipariş etmiş olmam çok büyük şans."

Magnus kalakaldı ve Helen içinde büyük bir tatmin hissetti. Yüce Tanrım, Magnus'u hiç böyle hayal edemezdi. Neredeyse korkmuş gibiydi.

"Öyle mi?" dedi zorlukla.

Helen masum gözlerini kocaman açıp gülümsedi. "Evet, gerçi onları giymek beni biraz geriyor."

"Neden?" Bu kez sesi bir çığlık gibiydi.

Helen şeytani bir şekilde gülümsedi. "Bunun kadar kapalı değiller."

Helen'in ödülü, Magnus'un dudaklarının çevresinde beliren beyaz çizgiler ve çenesinde atan bir kas oldu.

Helen, onu orada bırakıp gittiğinde, Magnus yumruklarını sıkmıştı ve Helen de...

Adımları artık kararlıydı. Birkaç dakika önceki şüpheler yok olmuştu. Magnus onu istiyordu ve tepkilerine bakılacak olursa, bu istek gayet yoğundu. Her şey sonunda yoluna girecekti -Helen bunu biliyordu.

Onu biraz daha kışkırtırsa, bu iş olurdu.

Magnus, Helen'in kasıla kasıla yürüyüşünü izledi ve yenildiğini kabullendi. Daha da kötüsü, bu kendi hatasıydı.

Helen'in kralın yemeğini servis edişini arzudan çıldırmış gibi izlemişti. Bunu belli etmemek için çok fazla çabalaması gerekmişti. Ve gayet iyi iş çıkarmıştı -sandalyede kıpırdanması dışında. Basur, Tanrım! Midesi bulanarak başını salladı. Şiştiği doğruydu. Kasıkları demir gibi sertleşmişti.

Ve Bruce -lanet herif- Magnus'un huzursuzluğundan keyif almıştı. Hem de fazlasıyla. Magnus, Helen'in yaka kısmında fazlaca ortada olan açıklığa kralın nasıl uzun uzun baktığını fark etmişti.

Günü birilerinin çenesine yumruk atarak geçirmek istemiyorsa Magnus'un bir şeyler yapması lazımdı. Bira fikri aklına geldiği için çok akıllı olduğunu zannediyordu.

Ama hesaplamaları yanlıştı. Hem de fena hâlde. Islak kumaşın yaratacağı etkiyi düşünememişti.

Tanrım, bunu sadece düşündüğünde bile dudakları kuruyordu. Yoğunluğu. Yuvarlaklığı. Göğüs uçlarının çevresindeki soluk ve kırışık kenarlar. Parmaklarını yakasından ileri itmek istiyordu. Başını eğip, dudaklarını gergin göğüs uçlarına yerleştirmek ve biranın her bir damlasını teninden temizlemek istiyordu.

Bunu hatırlayınca bile kasıkları geriliyordu.

Lanet olsun, yatağa giderken bu göğüslerin tüm detayları zihnine kazınmış olacaktı. Ve birkaç gece önce yaptığı gibi, kendi kendini ellerinin arasına alıp gerginliğinden kurtulmaya çalışacaktı.

Sonraki birkaç gün de gerginliği giderek arttı. Elleri artık işe yaramıyordu. Eğitim alanında hissiz kalana dek savaşması da. Hiçbir şey.

Helen, onun zayıf yanını bulmuştu ve onu test etmek için elinden geleni yapıyordu. Ona sürtünüp duruyordu. Ayağının ucuna bir şeyler düşürüp, önünde eğiliyor, yüksek raflardaki bir şeylere uzanıp duruyordu.

Magnus, Helen'in dikiş nakış ile ilgilendiğini hiç bilmezdi ama sanki giydiği tüm elbiseler yaka kısmından ve diğer yerlerinden birkaç santimetre küçültülmüş gibi görünüyordu. Elbiseler o kadar dardı ki Magnus, Helen'in nefes alabiliyor olmasına bile şaşırıyordu.

Ama Magnus'u çıldırtan sadece kıyafetleri -ya da kıyafetlerin yetersizliği- değildi. Daha da tehlikeli olan Helen'in gözlerinde gördüğü arzuydu.

Kahretsin, en azından bunu gizleyemez miydi? Bir an olsun düzgün davranamaz mıydı? Ama Helen'in yapısında yapaylık yoktu. Asla olmamıştı. Magnus'u istiyordu ve Magnus, ona baktığı her an bunu görebiliyordu. Buna karşı koymak sınırlarını zorlamasına neden oluyordu.

Tanrıya şükür, sona yaklaşmışlardı. Kral iyileşmişti ve Magnus, Gordon'a olan sözünü tutmuştu. Helen tehlikede değildi. Vicdanı rahat bir şekilde gidebilirdi.

Ama vicdanı rahat değildi. Bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Çok uzun zamandır düşmanının çatısı altında olmaya bağladığı bir huzursuzluk vardı.

Söz konusu Sutherlandler olduğunda objektif olması zordu ama onlara güvenmiyordu. Bruce onların itaatkâr olduklarını düşünebilirdi ama Magnus bu kadar kolay ikna olmayacaktı. Gururunu hiçe saymak, İskoç öğretilerinden biri değildi. İntikam. Ceza. Göze göz. İskoç savaşçılarının kanında bu vardı.

Ama şüphe ve hayat boyu beslediği düşmanlık, Bruce'un zorlukla kazanmaya çalıştığı hassas Sutherland işbirliğini zedelemesi için yeterli değildi. Kralın kız kardeşi ile kont arasındaki nişana karar verilmişti.

Magnus, son birkaç yılda içgüdülerine güvenerek hayatta kalmıştı ve şimdi onları dinlememek çok tuhaf geliyordu.

Bu yüzden her gün yaptığı gibi öfkesini eğitim alanında Munro'nun da aralarında olduğu rakiplerinden çıkarmaya gitti. Onu yere serme isteğine tam olarak engel olamayan Magnus, ancak kralın o günlük "çalışmanın" sona erdiğini söylemesiyle durabildi. Kendini geride tutmak -Helen'in kendisine beni kollarına al der gibi baktığı anlar da dâhil- Magnus'un kendini küçücük bir kafesteki aslan gibi hissetmesine neden oluyordu.

İstediği son şey Kenneth Sutherland'in huzursuzluğunu körüklemesiydi. Sözleri tehlikeli olmasa, Magnus aşağılık herifin inatçılığına hayran olabilirdi.

Magnus silahlarını yerine götürdüğü sırada, Helen'in kardeşi köşede belirdi. "Munro sana bir fırsat verdi, bunu neden kullanmadın?"

Magnus yavaşça arkasını döndü. "Vaktinde görsem kullanırdım."

Sutherland başını salladı. "Geri çekildin. Seni gördüm."

Magnus omuzlarını silkti. "Sutherland safında böyle bir hayranım olduğunu bilmek ne güzel. Yeteneklerimi övmen koltuklarımı kabarttı. Belki de yarın sana birkaç tavsiye veririm."

Diğer adamın yüzü öfkeden kızardı. "Bana adil bir dövüş şansı verebilirsin."

"Duymadın mı?" dedi Magnus kaşlarını kaldırarak. "Artık arkadaşız."

"Sen ve ben asla arkadaş olmayacağız."

Magnus ona dikkatle baktı. "Bu konuda hemfikiriz."

Magnus, Gordon'un bu kibirli ve öfkeli pislikte ne bulduğunu hiç anlamıyordu. Magnus kendini bildi bileli Sutherlandlerden nefret ederdi ve yan yana olmalarının da bunu değiştirmeyeceğinden emindi.

Sutherland sert bir şekilde öne çıktı -hem içinde oldukları bina küçüktü hem kendisi iriydi- ve Magnus'un kapıya gitmesine engel oldu. Magnus, sırtı duvara yaslıyken, karşısındaki tehdidi ciddiye almamış gibi davrandı. Ama kasları tamamen buna hazırdı.

"Gordon'a ne olduğu konusunda gerçekleri öğrenmek istiyorum."

Magnus, sabırsızlığını dizginlemeye çalıştı ama sabrının taştığını fark ediyordu. "Zaten öğrendin. Saldırıya uğradık. Göğsüne bir ok saplandı ve kimse kendisini yakalayamadan gemiden düştü. Zırhı onu hızla dibe çekti."

Sutherland bunlar gerçek olsa bile inanmayacaktı. "Yani Galloway'deki mücadeleye senin gitmiş olduğunu duymam da tamamen bir tesadüf. Bruce'un hayalet ordusunun, Edward Bruce'u Threave Kalesi'nden kurtarmak için binlerce İngiliz ile savaştıkları mücadeleye?"

Magnus hiç içinden gelmese de güldü. "Sen de mi hayaletlere ve cinlere inanıyorsun? Bu hayaletlerin kendilerine atfedilen şeylerin yarısını bile yaptıklarından şüpheliyim. Ama neye istersen ona inan; bu gerçeği değiştirmez. Raporlarında Forfar Kalesi'nin de aynı anda düştüğü yazmıyor mu?"

"Evet, ama kralın kardeşini kurtarma saldırısında sıra dışı bir şey yaşanmış; bir patlama." Magnus, diğer adamın ne kadar çok araştırdığını fark etti ve az sonra söyleneceklerden hoşlanmayacağını anladı. "Gordon'un biz küçükken barutla oynamaktan keyif alması bir tesadüf mü?"

Dikkatsizce söylenen bu kelimelerin çok tehlikeli oluşu Magnus'u durdurdu. Sutherland tepki veremeden, Magnus ellerini karşısındaki adamın boğazına yerleştirip, onu duvara yasladı.

Sutherland ise korktuğunu belli etmek yerine, istediği şey buymuş gibi gülümsedi.

"İstiyorsan köylülerin hikâyelerine inan -bu umurumda bile değil," dedi Magnus âdeta tıslayarak. "Ama bu şüphelerin, kardeşini tehlikeye atıyor." Diğer adamın gülümsemesi yok oldu. "Evet, birileri çılgınlıklarını duyacak olursa ona neler olabileceğini hiç düşündün mü? Lanet fantezilerini kendine bırak yoksa bunu Helen ödemek zorunda kalacak."

"Bırak da kız kardeşim için ben endişeleneyim. Sen ondan uzak dur. O bilmese de ben senin ne düşündüğünü biliyorum. Tanrı aşkına sen hastasın, ahlaksızsın -o senin arkadaşının eşiydi! Bir MacKay'de bile onur olacağını sanırdım—"

Magnus Kenneth'in boynundaki elini sıktı çünkü onu susturmak istiyordu ama düşmanının sözleri sadece kendi düşüncelerini dile getiriyordu.

Kapı açılmasa, boynunu sıkmaya devam edecekti. MacGregor ve birkaç adam daha içeri girerken Magnus onu bıraktı.

Magnus'un onu öldürmesine birkaç saniye kalmış olsa da Sutherland hâlinden gayet memnun görünüyordu. "Bir şeyler saklıyorsun," diye mırıldandı geçerken. "Ve ben bunun ne olduğunu bulacağım."

Magnus onun gitmesine izin verdi ama sözleri aklından çıkmadı. Son silahı da rafa atıp, gitmek için arkasını döndü.

"Pişman olacağın bir şey yapmadan önce dikkatli ol Aziz."

Magnus etrafına bakıp, MacGregor ile yalnız olduklarını gördü. Son zamanlardaki ruh hâline bakılacak olursa, diğer adamların kendisinden kaçmasına şaşırmaması lazımdı.

Magnus, buna cevap vermeyince MacGregor "Seni delirtmesine izin veriyorsun. Yanlış bir şey yapmanı bekliyor. Ve az önce gördüklerime bakılırsa, yanlış bir şey yapmaya çok yakınsın. Seninle ilgili çok fazla soru soruyor," diye de ekledi.

Ah lanet olsun. Belli ki Sutherland niyetini ilerletmişti. Gerçeklere çok yaklaşmıştı. "Ne tür sorular?"

"Son birkaç yıldır, özellikle de son aylarda neler yaptığınla çok ilgileniyor."

"İstediğini sormasına izin ver -bu soruların cevabını sadece bir avuç insan biliyor ve kimse de bunları cevaplamaz."

"Evet, ama hepsi bu değil. Fraser'ın adamlarından birine Bruce'un kişisel koruması olarak çok fazla Highland'li bulundurduğunu ve bunların çoğunun da geçmiş Highland Oyunları şampiyonları olduğunu söylediğini duydum."

Bruce'un hayalet savaşçıları söylentileri bir sürü uydurma habere neden oluyordu ama şimdiye kadar kimse oyunlarla bağlantı kurmamıştı. MacLeod, MacGregor ve Boyd en çok riskli olanlardı -çünkü şampiyonlukları çok iyi biliniyordu- ama Magnus da şüphelerden uzak sayılmazdı.

Magnus dudaklarını sıktı. "Sutherland tam bir baş belası."

"*Tehlikeli* bir baş belası. Ve akıllı da. Ona hayranlık duymalısın." Magnus ona sert bir bakış attı. Sutherland'in kralın dikkatini çekmesi yeterince kötüydü; şimdi bir de MacGregor mu çıkmıştı? "Hem o hem Munro seni yakından takip ediyorlar -onlara izini kaybettirmelisin." Ünlü okçu sert bir bakış attı. "Bunu yapacağını bilsem, onlara karşı kaybetmeni söylerdim."

Magnus çenesini sıktı. Kimliğinin ortaya çıkacağını düşünse bile kellesine ikramiye konmasını yeğlerdi.

"O hâlde bir şeyler yapmalısın," dedi MacGregor. "Yay kadar gerginsin -tüm bu Sutherlandler yüzünden," diye de ekledi.

Magnus, MacGregor'un gerçeklerden şüphelendiğini tahmin ediyordu: Ölen arkadaşlarının dul eşini arzuluyordu. Helen'i ilk olarak kendisinin seviyor olması da utancını azaltmıyordu.

"Biliyor muydu?" diye sordu MacGregor.

Magnus, MacGregor'un kimden bahsettiğini anlayıp, kasıldı. Sonunda başını salladı. "Düğünün sonuna kadar bilmiyordu."

MacRuairi'nin aksine MacGregor bunu onaylamadığını dile getirmedi ama Magnus yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayabiliyordu.

Gordon'a daha önce söylemeliydi. Ama ne yazık ki çok inatçıydı. Ve artık bunun için çok geçti. Kahretsin, onu çok özlemişti. Hepsi onu özlüyordu. Gordon'un ölümü, Muhafızlar arasında asla doldurulamayacak bir boşluk yaratmıştı.

MacGregor, ona uzun uzun baktı. Magnus, Highland Muhafızları'na Gordon'un öldüğü gün tam olarak ne olduğunu hiçbir zaman söylemese de bazılarının gerçeklerden şüphe ettiğini düşünüyordu.

Ünlü okçu sorularla zaman kaybetmedi. Konuşmayı hızla sonlandırdı. "Ya kendine bir kadın bul ya da kendini suçlamayı bırakıp, istediğin kadına sahip ol -hangisini yaptığın umurumda değil ama bir şeyler yap."

Kendisini Helen'le mi cezalandırıyordu? Belki de öyle yapıyordu. Ama bazı suçların yok olması mümkün değildi.

Bunu unutacak olsa bile Helen'i tehlikeye atamazdı. Zaten Helen'in kardeşi bunu yeterince yapıyordu. Sutherland, aslında durumun ne kadar riskli olduğunu hatırlamasına neden olmuştu. Helen'in bir diğer Highland Muhafızı'na bağlanmasına neden olup, bu riski daha da arttıramazdı.

Birden çok nedenle, Helen'i sonsuza dek kaybetmişti.

"Bir çaresine bakacağım," dedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ne yapıyor?

Helen masada otururken, gördüklerine inanamayarak kalbinde bir acı ve kıskançlık hissediyordu. Yemeğin başında Magnus'un hizmetçi kıza -rahat tavırlarıyla ün yapan birahaneci kadının kızı Joanna- gülümsediğini gördüğünde kalbinde hissettiği sızı, yemek devam edip Magnus'un tavırları daha küstah bir hâl aldıkça daha da derinleşmişti.

Magnus onunla flört ediyordu. Joanna'ya, Helen'in ancak rüyalarında göreceği bir şekilde onu istediğini belli ediyordu.

Helen başını çeviremese de, Joanna'nın eğildiğini -tamamen- ve Magnus'un kadehini doldurduğunu gördü. Joanna geri çekilecekken, Magnus onu bileğinden tutup durdurdu ve kendisine doğru çekti. Kız neredeyse kucağına oturacaktı. Sonra kulağına bir şeyler söyleyip, kızın on altı yaşındaki bir genç gibi -aslında bunun iki katı yaşındaydı- kıkırdamasına neden oldu.

Gerçi belki de iki katı yaşında olmayabilirdi. Ama en azından kıkırdamayacak kadar büyüktü.

Helen, kızın ne kadar güzel olduğuna daha önce hiç dikkat etmemişti. Uzun koyu renk saçlar, belirgin yüz hatları... Muriel bu kızı hiç sevmezdi ve Helen de artık bunun kardeşiyle bir ilgisi olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Joanna'nın birkaç yıl önce Will ile bir ilişkisi vardı.

Donald'ın Muriel'i bulduğunu ama kralın artık tehlikede olmadığı haberini aldıktan sonra Muriel'in geri dönmeyi reddettiğini; Will'in bir şeye ihtiyacı olursa, gidip kendisinin sorması gerektiğini söylediğini duyduğunda kardeşi ve Muriel arasında bir şey olduğuna daha çok ikna olmuştu. Will ona küfürler edip, öfkelenmiş ve onun nankör olduğunu söylemişti. Tepkisi çok aşırıydı.

Ama şu anda Helen'i ilgilendiren, kardeşinin sorunu değildi. Magnus'u izlerken, içini bir şeylerin yaktığını hissediyordu. Helen kadehine uzanıp, dudaklarına götürdü ve kontrolünü sağlama umuduyla içkisini içti. Yerle bir olan kontrolünü dizginlemek için bir şeylere ihtiyacı vardı. Buz tutan damarlarını ısıtacak bir şeylere. Ona doğru gidip, bunu neden yaptığını sormasına engel olacak bir şeye. Tıpkı düğündeki gibiydi...

Helen bir önemi olmadığını söyledi kendine. *Zararsız bir flört.*

Ama tam olarak zararsız değildi. Canı acıyordu.

Magnus, elini kadının bileğinden beline oradan da kalçasına doğru kaydırdığında, Helen midesine bir yumruk yemiş gibi derin bir nefes aldı. Elleri, kızın kıvrımlarında geziniyordu. Ve sonra da orada kaldı. Sahiplenircesine. Çok samimi bir şekilde. Bu yumuşak okşama, olacakların habercisi gibiydi.

Kral, durdurmasa Helen o sırada Magnus'un yanına koşacaktı.

"Ne güzel bir ziyafet Leydi Helen. Korkarım adamlarım ve ben, kilerinizde ne var ne yok silip süpürdük."

Helen yemeğin çoğu kısmında ev sahibeliğini unuttuğunu fark edip, kralla ilgilenmek için zorladı kendini.

Kral fark etmiş miydi?

Ettiyse de bunu belli etmeyecek kadar iyi biriydi.

Helen gülümsemeye çalıştı ama kral ve adamlarının birkaç gün içinde gideceklerini hatırlamak, bir panik hissetmesine neden oldu. "İstediğiniz kadar kalabilirsiniz efendim. Kilerimiz gayet donanımlı ve daha pek çok ziyafet için doludur. Kısa süre içinde gitmenizin doğru olduğundan emin misiniz?"

Bruce şarap servisi yapan kişiye hem kendi kadehini hem de Helen'inkini doldurmasını işaret etti. Helen'e kadehini uzattıktan sonra sandalyesine yaslandı. "Neredeyse bir aydır buradayız. Önümüzdeki ay yapılacak olan Oyunlardan önce uğramam gereken pek çok yer var." Gülümsedi. "İyileştiğimi söylediğinizi sanıyordum."

Helen kaşlarını çattı. "İyi göründüğünüzü söyledim. Ama bu demek olmuyor ki—"

Kral elini sallayıp, gülerek onu susturdu. "Talimatlarınızı gayet iyi biliyorum."

Helen tek kaşını kaldırıp kralın tabağına baktı. "Ama aşçıdan sizin için pişirmesini istediğim lahanayı tabağınızda göremiyorum."

Kral yüzünü ekşitti. "Sağlık için bile olsa yemeyeceğim bazı şeyler var. Pancarlarınızı yedim."

Helen kaşını tekrar kaldırdı.

Kral güldü. "Yani en azından bir lokma aldım. Üzerlerine ne kadar sos koyarsanız koyun, tatları çamur gibi."

Helen başını salladı. Kral sevmediği bir şeyleri yeme konusunda beş yaşındaki bir çocuk kadar inatçı olabiliyordu.

"Siz beni takip etmediğinizde ne yapacağım ben?" dedi kral abartılı bir şekilde iç çekerek.

"Sanırım çok daha az sebze yersiniz," dedi Helen alaycı bir şekilde.

Kral hâlâ gülerken, Will onu kendi ettikleri sohbete dâhil etti.

Helen, şaraptan büyük bir yudum daha aldı -boğazına verdiği ılıklığı hissetti- ve sonra Magnus'a tekrar döndü.

Neyse ki hizmetçi kız gitmişti. Magnus, MacGregor ve diğer birkaç adamla birlikte gülüyordu. Helen, onun rahatlamış göründüğünü düşündü. Onu yıllardır görmediği kadar rahat ve huzurluydu. Bu değişikliğin sebebi neydi? İçki mi? Masanın kenarındaki bira dolup dolup boşalıyordu.

Fazlasıyla. Yetenekli Joanna elindeki sürahiyle yine etrafta dolandı ve Magnus'a doğru ilerledi. Yüzündeki heves, Helen'in kalbini sıkıştırdı. Birazdan olacakların kendisini inciteceğini hissedebiliyordu.

Öyle de oldu.

Joanna, Magnus'un bardağını doldururken ona sürtündü. Cömert göğüsleri, Magnus'un önünde koparılmayı bekleyen iki olgun kavun gibi sallanıyordu. Daveti bundan daha belirgin olamazdı.

Helen nefesini tuttu. *Ona hayır de. Lütfen hayır de.*

Magnus eğilip, kızın kulağına bir şey fısıldadı. Joanna da heyecanla başını salladı.

Helen'in kalbine bir bıçak saplanmış gibiydi. Magnus'un cevabı gayet netti ve bu cevabın hayır olmadığı da olukça açıktı.

Bunu yapma.

Ama sessiz yakarışlarının bir faydası yoktu. Birkaç dakika sonra Magnus, birasından büyük bir yudum daha aldı ve bardağını indirip masadan kalktı. Arkadaşlarını güldürecek bir şey söyleyip, salondan çıktı. Hedefi -ya da randevusu- gayet belliydi.

Attığı her adım, Helen'in kalbini acıttı ve umutlarının yok olmasına neden oldu.

Bunu neden yapıyordu? Helen'in kendisi için ne kadar önemsiz olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyordu? Onu pes ettirmek için mi çabalıyordu? Helen onu çok mu zorlamıştı?

Bunların cevabını bilmiyordu. Sadece bunu yapmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Magnus'un geçmişinde başka kadınlar olmadığını düşünecek kadar saf değildi. Ama artık geçmişte değillerdi. Onu durdurmalıydı...

Magnus'un kalbini kırmasına izin vermemeliydi.

Elinden geldiğince uzun bir süre bekledi. Joanna'nın salondan çıktığını görünce artık daha fazla dayanamayacağını anladı.

***

Kısa bir süre sonra Helen gerekli bilgiyi alıp, birahaneye gitti -daha doğrusu birahanenin içindeki depoya gitti. Birçok geniş ve modern kale gibi Dunrobin'in de kendine ait bir birahanesi vardı. Küçük ahşap bina mutfaklara bağlıydı ve her iki bina da kubbeliydi. Altlarında da depoları vardı.

Magnus bu odalardan birinde bekliyordu.

Helen gecenin ikinci can sıkıcı konuşmasını yapacağını tahmin ederek dudaklarını büzdü.

Joanna bu bilgiyi çok gönüllü vermemişti. Helen dudağını ısırıp söylediği yalanlar yüzünden kendini suçlu hissetti. Ama "kasıklarındaki tuhaf kızarıklık" tamamen zararsız aslında demişti Joanna'ya.

Dudaklarını buruşturdu. Tabii ki kalenin şifacısı olmanın yararları da vardı. Ne olursa olsun, Magnus'un en azından Dunrobin'de olduğu sürece daha fazla randevu veremeyeceğini garantilemişti.

Birahaneye girer girmez biranın keskin ve mayalı kokusunu aldı. Şöminede ateş yanıyordu ve büyük masanın üzerinde de

bir mum vardı ama herkes salonda olduğundan içerisi boştu. Helen, burayı çok iyi bilmediğinden depoyu bulmak için bir süre uğraştı.

Ama kapıyı itince, bir kol yılan gibi beline dolanıp onu içeri çekti. Şaşkınlıkla ani bir nefes aldı. Magnus hafif bir hamleyle, Helen'i sırtı göğsüne gelecek şekilde çekti ve kapıyı da kapattı.

Oda neredeyse tamamen karanlıktı -sadece ahşap kapının aralıklarından mum ışığı içeri süzülüyordu. Mayanın güçlü kokusu burnuna doluyor, başka hiçbir koku almasına izin vermiyordu.

Bir an için tüm hisleri gücünü yitirdi ve kendini tamamen arkasındaki erkeksi güce teslim etti. Sıcak ve sertti. Çelik gibi kaslarından ne kadar profesyonel olduğu belli oluyordu. Savaş ve eğitimle geçen yıllar sayesinde fiziksel gücünün zirvesindeydi.

Magnus'un kolları kasıldı ve Helen'i kendine doğru çekip dudaklarını kulağında gezdirerek, tüm bedeninin ürperimesine neden oldu.

"Seni bekliyordum," dedi derinden gelen bir sesle.

Helen'in gözleri kocaman açıldı. *Ben olduğumu bilmiyor -kahretsin!*

Kim olduğunu söylemek için dudaklarını araladı ama Magnus, bedenini ona yasladığı sırada nasıl konuşması gerektiğini unutmuştu. Helen derin bir nefes aldı; Magnus'un kendisine yaslanmış bir hâlde giderek sertleşip, irileştiğini hissedebiliyordu.

Yüce Tanrım! Gözlerini şaşkınlıkla açtı. Bunu ona yapabilecek olduğunu bilmek biraz güçlenmesine neden oldu.

Magnus, kendisini tam da Helen'in bacaklarının arasına yerleştirdi. Sertliği Helen'in kasıklarındaydı.

Yüce Tanrım.

Helen ürperdi. Vücudu uyarıldı ve içine sıcak bir dalga yayıldı. Magnus'un uyarılmışlığı, onu da deli gibi etkiliyordu. Titredi. Teni alev alevdi. Kendini daha önce hiç hissetmediği kadar canlı hissetti.

Ona söylemeliyim...

Ama Magnus'un dudakları boynunda gezinmeye başlayıp, elleriyle göğüslerini avuçladığında, zihnindeki tüm düşünceler dağıldı. Magnus'un dudakları boynunda gezinirken inliyordu. Helen onu bu şekilde hiç hayal etmemişti. Sert. İstekli. Arsız derecede şehvetli.

Helen'e doyamıyormuş gibiydi. Dudakları ve dili, boynunda gezinip duruyordu. Çenesindeki sakallar Helen'in teninde iz bırakıyordu.

Helen dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Tüm kemikleri yok olmuş gibiydi. Her zaman hayalini kurduğu tutku ellerindeydi.

Bunun gitmesine izin vermek istemiyordu.

Magnus'un bedeni karşısında şeytani bir şekilde hareket ediyor, onun da kendisine tepki vermesini istiyordu. Ama Helen adımları bilmiyordu. Magnus kendini ona sürttüğünde onun da daha fazla yaslanıp, etkiyi arttırması lazımdı. Magnus boynunu öpüp, göğüslerini avuçladıkça, hareketleri hızlandı ve Helen'in tepkileri de daha cesur bir hâl aldı. Sırtını eğip, kalçasını hareket ettirmeye, kasıklarının arasındaki zevk dalgasını arttırmaya başladı.

Helen'in bedeni kendisine ait değildi. Magnus'undu. Her zaman onun olmuştu. Her zaman ona ait olmuştu.

Magnus, bunu çok uzun zaman önce yapmalıydı. Neyi bekliyordu ki? Olanları düşününce damarlarındaki kan kaynadı. Kalbi hızlandı. Helen'in içinde olmak için sabırsızlanıyordu.

Omuzlarından bir yük kalkıyor gibi hissediyordu. Arkadaşları ne düşünürse düşünsün, Helen kendisini reddettiğinden beri bir aziz gibi yaşamıyordu. Ama haklı ya da haksız sürekli bir suçluluk hissetmişti.

Bu gece serbest kalacaktı; bunu hissedebiliyordu.

Biraz sarhoştu ama bu umurunda değildi. Kızın çıkardığı seslerin kendisini bu şekilde tahrik ettiğine inanamıyordu. Küçük ve sıkı kalçasının kasıklarında gezinmesi hoşuna gidiyordu ve içine girmek için sabırsızlanıyordu. Bal tadındaki pürüzsüz ve ipeksi teni ile dolgun ve diri göğüsleri, günlerdir kendisine işkence eden diğer dolgun ve diri göğüsleri unutmasını bile sağlayabilirdi. O lanet elbiseler!

Onu düşünme.

Dikkatini onun göğsüyle dağıttı -karşısındakinin Joanna olduğunu hatırlattı kendine- arzu vücudunda dolanırken, yumuşak tenini biraz daha ısrarcı bir şekilde sıkıp, burnunu onun saçlarına bastırdı. Yumuşaklığı ve lavanta kokusu anılarını canlandırsa da bunu yok saydı. Sonra da hafızasının yanıldığına inanmak için elini kumaşın altına doğru itti ve çıplak göğsünü ellerinin içine aldı.

Magnus onun nefes alışverişlerini sevmişti. Öyle ki daha fazlası için çabaladı. Başparmağını gergin meme ucunda gezdirip, onları okşadı. Sonra da parmaklarının arasına alıp, hafifçe sıktı. Bunun üzerine kız bir kez daha nefes verdi.

Bunu sevmişti, değil mi?

Bir an için küçük dudaklarını dudaklarıyla kapatmak istedi. Ama çok yakınlaşmaktan korkuyordu. Onu öpmek istemiyordu. Sadece ilişkiye girmek istiyordu. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Helen, duygu yoğunluğuyla sersemlemişti. Magnus iri ve nasırlı elleriyle çıplak göğüslerini tuttuğu anda hissettiği şaş-

kınlık, kendisini okşamaya başlayınca artmış ve yerini derin inlemelere bırakmıştı.

Göğüslerinin Magnus'un ellerinde ağırlaştığını hissediyordu. Göğüs uçları çok sert ve gergindi; zonkluyordu. Ve Magnus bunları parmaklarının arasında sıkmaya başladığında, Helen'in tüm bedenine iğneler batar gibi oldu.

Kendini çok tuhaf hissediyordu. Alev alev ve coşkuluydu. Ona karşı böyle bir tutku hissedebileceğini hayal bile edemezdi. Dokunuşları hiç saf ve saygılı değildi. Magnus onu istiyordu ve ne kadar çok istediğini de belli ediyordu.

"Tanrım, çok uzun zaman oldu," diye inledi Magnus kulağına doğru.

Ne kadar zaman? diye sormak istiyordu Helen ama kim olduğunun anlaşılmasından korkup, sustu. Magnus'un durmasını istemiyordu. Bedeni bilemediği bir şey için yanıp tutuşuyordu. Magnus'un dokunduğu her yer alev alıyor, dokunmadığı her yer de dokunmasını istiyordu.

"Daha fazla bekleyemem. İçine girmeliyim. Umarım arkadan seviyorsundur." Yeniden Helen'in karşısına geçti. Yavaş ve şehvetli bir şekilde -tıpkı sesi gibi- ve ona ne demek istediğini gösterdi. Magnus'un coşkusu, Helen'in içinin ürpermesine neden oldu.

Neden benimle hiç böyle konuşmadı? Bu, Magnus'un daha önce hiç görmediği bir yanıydı. Biraz alçak. Biraz kaba. Ve oldukça heyecan verici. Helen'den gizlediği tutkulu ve oldukça şehvetli bir yanı vardı. Bu da Helen'in bacaklarının arasının bir göle dönüşmesine neden oldu. Islak. Ilık. İstekle yanıp kavrulan. Ama Magnus elini bu ılık ve istekli bölgeye götürdüğünde, hissettikleri bambaşkaydı. Magnus onu sıkıca tuttu ve kendisine doğru çekti.

"Sever misin?" diye alay etti yumuşak ve kadifemsi bir sesle.

Helen nefes alamıyor gibiydi. Şok olmuş ve kocaman açılmış gözlerini Magnus'un görmüyor oluşu büyük şanstı. Kabul ettiği şeyin ne olduğunu bilmeden ama Magnus'un yapacağı her şeyi istediğini hissederek, başını telaşla salladı.

"Yaramaz kız." Magnus gülerek eteğini kaldırdı. Helen'in arka tarafını soğuk hava okşadı. Magnus, ellerini bacaklarının arasından uzatmadan önce kalçasını hafifçe okşadı.

Ah Tanrım...

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu; dizlerinin bağı çözüldü. Magnus kendisine dokunana kadar ne istediğini bilmiyordu. Ta ki elini kasıklarına götürene kadar. İri ve güçlü parmağı içine girene kadar. Okşuyor, içine girip çıkıyor, Helen'in kasıklarındaki arzunun karnının alt kısmına tamamen yayılmasına ve zonklamasına neden oluyordu. Hem de deli gibi. Helen, onun daha da hızlanmasını isteyerek, elini daha derine itti. Daha derine. Daha sert. Zevki hissederek bir çığlık attı.

Hayal ettiği şey buydu. Hatta bu, hayallerinden çok daha fazlasıydı.

"Tanrım çok ıslak ve darsın. Beni çok zorluyorsun, sanırım daha fazla dayanamayacağım. İçine boşalmak için sabırsızlanıyorum Joanna."

Joanna.

Helen, Magnus'un ağzından diğer kadının adını duyunca kaskatı kesildi. Tüm bu tutku onun için değildi, Joanna içindi. Birden Magnus'un bunu bir başkasıyla yaptığını düşünmesinin istediği şey olmadığını düşündü. Magnus'un karşısındakinin kim olduğunu bilmesi lazımdı.

"Magnus, ben—"

Magnus'un hareketinin aniliği Helen'i durdurdu. Eli Helen'den uzaklaşmış, sanki yanmış gibi geriye çekilmişti.

Belki de Helen onu gerçekten yakmıştı.

Onu yanından uzaklaştırıp kapıyı açtı. Odanın içine mum ışığı süzüldü.

Magnus küfür ederken, yüzünde beliren tiksinti Helen'in içini acıttı. Helen, Magnus'un tepkisinin sertliğinden etkilenerek ayakta durmakta güçlük çekti ve sendeledi.

"Sen!" Sesindeki suçlama, Helen'in kalbini parçaladı.

Helen hâlâ arzuyla zonklayan bedeniyle ona doğru bir adım attı "Evet, ben." Elini Magnus'un koluna uzattı ama Magnus kolunu hızla çekti.

"Sakın," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Neden? Sana dokunmak istiyorum. Bir dakika önce daha fazla dayanamayacağını söylüyordun—"

Magnus onu kolundan tuttu ve kıpkırmızı olmuş yüzüyle onu kendine doğru çekti. "Lanet olsun, ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Bunu çok iyi biliyorum. Ama bunları sana söylemiyordum. Hiçbirini sana söylemiyordum."

Helen, Magnus'un zalimliğine inanamıyordu. Boğazı düğümlendi. Ama bu sözlerin kendisini incitmesine izin vermeyecekti. "Ama karşındaki bendim. İstediğin kişi bendim." Helen, karşısındaki öfkeli ve utanç dolu yüze baktı ve bunu inkâr edip etmeyeceğini görmek istedi. "Hâlâ vücudumdaki ellerini hissedebiliyorum. İçime giren ellerini," dedi yumuşak bir şekilde. "Hâlâ seni istiyorum." Helen bakışlarını indirip, Magnus'un bacaklarının arasındaki sertliğe baktı. "Ve sanırım sen de beni istiyorsun."

İçki Helen'i daha da cesaretlendirmişti. Şimdi utangaç tavırların zamanı değildi. *Bu günü kurtarmalıydı.* Magnus, Helen'in ne yapacağını anlayamadan, o ellerini kasıklarına götürdü.

Daha önce bir erkeğe hiç dokunmamış, avucunun içinde zonkladığını hiç hissetmemişti. Bu kadar sert ve kalın oluşu Helen'in merakını arttırıyordu. Ne olacağını bildiğini sanıyordu ama Magnus içine giremeyecek kadar iri görünüyordu.

Magnus'un sıktığı dişlerinin arasından bir nefes sesi geldi. Ama bunun dışında ifadesiz olan maskesinden herhangi bir şey anlamak mümkün değildi. Eğer Helen'in dokunuşu onu etkilediyse bile, buna herhangi bir tepki vermemişti. Helen'in bedeni hâlâ onun dokunuşlarını arzularken, Magnus'un kontrollü tavırları onu sinir ediyordu.

"Beni istediğini inkâr mı ediyorsun?" Helen üzerine eğilip, göğüslerinin ona sürtmesine izin verdi.

Magnus'un çenesinin altındaki kas gevşedi. Onu istiyordu ama bunu inkâr etmeye kararlıydı. Helen temkinli olmayı tamamen bırakarak, parmak uçlarında yükseldi ve kendisini tam da o noktaya bastırdı. Magnus'un teni ılık ve gergindi. Hafif bir sabun ve tuz kokusu vardı. Helen dengesini sağlamak için elini Magnus'un göğsüne yasladı ve kalbi bir an için duracak gibi oldu. Ama sonra sert ve öfkeli bir şekilde yeniden atmaya başladı.

Magnus onu öfkeyle kenara itti. Tüm kasları gerilmişti. "Ne yaptığının farkındayım ve bu işe yaramayacak. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Helen, Magnus'un neden geçmişe ve eski bir arkadaşın anılarına tutunduğunu anlayamayarak ona baktı. Gözleri yanıyordu. Helen düşmeye devam ederken, Magnus'un bu uçurumun kenarından çekilmesi ne kolaydı! "Bunu yaparsan çok mu kötü olur?"

Magnus'un ifadesi bir an için yumuşadı ve Helen kendi özlemini onda da gördü.

"Bilmediğin şeyler var," dedi Magnus boğuk bir sesle.

"O hâlde bana anlat."

Helen'e baktı. Yüzünden tuhaf bir ifade geçti. Suçluluk mu? Utanç mı? Ama sonra maske yeniden yerine yerleşti ve Magnus arkasını döndü. "Bunun bir yararı olmaz. Hiçbir şey değişmeyecek. Bunu yapamam."

Magnus'un çevresine çelikten bir duvar örülmüş gibiydi ve Helen itiraz etmesinin işe yaramayacağını bilse de kendisine engel olamadı. "Yapamaz mısın yapmaz mısın?" Magnus cevap vermedi ama bakışlarındaki acıma durumu daha da kötüleştiriyordu. Helen, Magnus'un göğsüne vurmak, onu içine girmesi için zorlamak istiyordu. Bu konuda yalnız değildi. "Ama karşındakinin başka biri olduğunu düşündüğünde hiç sorun yaşamadın."

Magnus, Helen'in gözlerindeki suçlamaya bakmamaya çalıştı. "Sana bir açıklama yapmak zorunda değilim Helen. Kiminle istersem onunla yatarım."

Helen acıyla bir nefes aldı. Gerçekler canını acıtırken, onun gözlerine baktı. Magnus, ona hiçbir şey borçlu değildi. Aralarındaki tek bağ Helen'in kalbinde kalanlardan ibaretti.

Magnus'un karşısına dikilip, onu kendisine bir kez daha bakmak zorunda bıraktı. "Benim dışımda."

Magnus da ona baktı. "Senin dışında."

Ve bunun üzerine Magnus arkasını dönüp, gitti.

Helen, arkasından koşma isteğini bastırıp gitmesine izin verdi. O anda kararını değiştirmenin mümkün olmadığını biliyordu. Magnus çok kızgındı. Çok kararlıydı.

Helen'i istiyordu ama ona karşı koymaya kararlıydı. Neden bu kadar inat ediyordu? Neden Helen'in pes etmesi için bu kadar uğraşıyordu?

Helen gözlerini kocaman açtı. O yüzden mi? Helen'in pes etmesini mi istiyordu? Eskiden olduğu kadar sorumsuz ve maymun iştahlı olup olmadığını görmek için mi?

Helen az önceki ruh hâlinden sıyrılıp, dik durdu. Pes etmeyecekti. Ne pahasına olursa olsun, onun için savaşacaktı. Eğer onu baştan çıkarma planı işe yaramadıysa, onu farklı şekillerde etkileyecekti. İsterse o da inatçı olabilirdi.

Ama Magnus yakında gidecekti ve Helen burada kalacaktı. Bunu nasıl yapacaktı—

Durdu ve kralın kendine az önce söylediklerini hatırladı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Siz olmadan ne yapacağım?"

Belki de bunu düşünmelerine gerek bile kalmazdı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kesinlikle hayır."

Kral, Magnus'un cesur sözleri karşısında kaşını kaldırdı.

Magnus dişlerini sıkıp, konuşma şeklini değiştirdi. "Demek istediğim, bunun iyi bir fikir olmadığı Efendim. Dunrobin'deki gecikmemiz, hâlâ gidecek çok yerimiz olduğu anlamına geliyor. Kadınların ayak uydurabileceği bir tempo olmayacak." Özellikle de *o* kadının. "Ayrıca bir şifacıya ihtiyacınız varmış gibi görünmüyor. Yıllardır kendinizi hiç bu kadar iyi hissetmediğinizi söylediniz sanıyordum."

Kral gülümsedi. "Hepsi Leydi Helen sayesinde. Şu köylü diyeti çok lezzetsiz ama kesinlikle etkisi var. Zarif bir şekilde, gezinin geri kalanında da şifacım olmayı teklif etti."

Kesinlikle zarif bir şekilde etmiştir -küçük şeytan. Magnus onu öldürebilirdi. Kral, kahvaltıdan sonra yolculuklarının detaylarını konuşmak için Magnus'u odasına çağırdığında, Helen'in oyunlarından biriyle daha baş etmek zorunda kalacağından haberi yoktu. Geçen geceki oyununun öfkesini hâlâ üzerinden atamamıştı. Helen'e söylediği bazı şeyler aklına geldikçe...

Yüzü deli gibi ısınıyordu. Karşısındakinin Helen olduğunu bilse asla öyle konuşmazdı. Lanet olsun, onun Helen olduğunu bilse yaptıklarının hiçbirini yapmazdı.

Ona nasıl dokunduğunu düşündükçe...

Tanrım, ona nasıl dokunduğunu düşünmeden edemiyordu. Diri göğüslerinin ağırlığını hâlâ ellerinde hissediyordu. Teninin balımsı tadı hâlâ dudaklarındaydı ve onu okşadıkça çılgınca nefes alışverişleri de kulaklarında yankılanıyordu. Çok yumuşak ve ıslaktı. Bedeni sıcacıktı ve Magnus için hazırdı. Magnus'un tek düşünebildiği, onun içine girmekti...

Küçük şeytan yüzünden az kalsın kuduz bir köpek gibi onunla arkadan birlikte olacaktı!

Bedeni acıyla kıvranırken geri çekilmesi oldukça zor olmuştu. Sonra Helen daha ileri gidip, onu ellerinin içine almıştı. Zarif parmaklarını üzerinde hissetmek, vücudundaki tüm içgüdüleri harekete geçirmişti. Vücudunun isteklerini dinlemesine çok az kalmıştı. Ona teslim olmasına.

Yüce Tanrım.

Magnus çok utanıyordu. Karşısındakinin o olduğunu nasıl anlamamıştı? Oda karanlıktı ve yoğun bir bira kokusu vardı. Magnus sarhoştu. Ama o kadar da sarhoş değildi. Bunu anlamalıydı. Belki de anlamıştı. Belki de bilinçaltı bunu başından beri biliyordu.

Bunun sonuçları çok ağır olmuştu. Ondan kurtulduğunu sanıyordu ama ya asla kurtulamazsa?

Ve şimdi ona dokunup, vücudunun kendisine nasıl tepki verdiğini gördükten sonra, her şey daha da kötüleşmişti. Helen kanına girmişti. Magnus'un tutkusu kontrolden çıkmıştı ve bunun bir geri dönüşü yoktu.

Lanet olsun ki bunlar Helen'in suçuydu. Şimdi de kurnazca bu programa dâhil olmaya çalışarak Magnus'u cehennemin içine daha fazla çekiyordu. Öfkesi kuvvetlendi. "Birilerinin bize eşlik etmesini istiyorsanız, Edinburgh'taki kraliyet doktoruna haber yollayabilirim Efendim."

Kralın bakışları sertleşti. "Kraliyet doktorunu istemiyorum. Leydi Helen'i istiyorum. Lord Oliver'ın yaptığı karışımların hiç biri Leydi Helen'in yaptıklarının onda biri kadar bile iyi gelmedi bana."

Magnus, kralın inat etmeye başladığını ve taktik değiştirmesi gerektiğini anlamıştı. Belki de şövalye yönüne baskı yapmalıydı. "Leydi Helen'in talimatlarının yerine getirildiğini ben takip ederim. Onu tehlikeye atmamıza gerek yok. Barış sağlanmış olabilir ama yollar hâlâ bir kadın için yeterince güvenli değil."

Ama Bruce kaygılarını bir kenara attı. "Kadınlar da genellikle kraliyet ekiplerinde yer alırlar. Hatta eşim ve kızım İngiltere'de olmasa, onlar da yanımda olurdu. Sen ve kardeşi yanında olduğu müddetçe Leydi Helen güvende olacak."

Magnus kaskatı kesildi. Öfkesine engel olmaya çalışarak yumruğunu sıktı. Ama bu konuda pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Sutherland mi? dedi tükürürcesine. "Ciddi olamazsınız!"

Kralın koyu renkli gözlerinde ilk kez öfke görmüştü. Magnus'a çoğu kişiye gösterdiğinden daha fazla tahammüllü davranıyordu ama kararlarının yargılanmasına izin vermeyecekti. "Çok ciddiyim," dedi sert bir sesle. "Sutherland'den çok etkilendim. Onun gibi daha fazla adama ihtiyacımız olabilir."

Magnus sert bir cevap vermemek için kendini zor tuttu ama şakaklarının zonkladığını hissedebiliyordu. "Sutherland tehlikeli. Ona güvenmiyorum." Aslında hiçbirine güvenmiyordu.

Kral gözlerini kıstı. "Bu kaygın için bir nedenin var mı?"

"Hayat boyu yaşadığım deneyimler." Bunun yeterli olmayacağını düşünerek ekledi, "Size söylediğim gibi sanırım Gordon'un ve benim Muhafızlar arasında olduğumuzdan şüphe ediyor. Bu tür şüphelerin, ailesini tehlikeye sokacağını söyledim ama çenesini ne zaman kapatması gerektiğini asla bilmiyor."

Bruce kaşlarını çattı ve bu cevabı düşündü. "Eski bir Saracen atasözü vardır: Dostlarınızı yakınınızda, düşmanlarınızı daha da yakınınızda tutun. Eğer söylediğin gibiyse, o zaman yanımızda olması ve ona göz kulak olup, şüphelerinden başkalarına bahsetmediğinden emin olmamız daha iyi olur."

Magnus buna itiraz etmek istedi ama kral, ondan önce davrandı. "Bunun nedeni tam olarak ne? Leydi Helen'in bizimle olmasını istememen konusunda, bana söylemediğin bir şey var mı? Uzun zamandır arkadaş olduğunuzu zannediyordum. Bana çocukluk arkadaşın olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Magnus dudaklarını sıktı. "İlişkimizin boyutlarını biraz küçümsemiş olabilirim."

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. Kızın son birkaç haftadır dikkatini çekmek için ne kadar çabaladığını fark ettim. Sanırım bu ilişkiyi yeniden alevlendirmek istemiyorsun?"

Magnus başını salladı.

"Tapınak Şövalyesi yüzünden mi?" diye sordu kral yumuşak bir ses tonuyla. Bruce konuyu bilen birkaç kişiden biriydi.

Magnus bunu başıyla onayladı. "Evet."

Kral onu bir süre inceledi. Onu daha fazla sorgulamaması, Magnus'un mücadelesini anladığı ve hatta buna katıldığı anlamına geliyordu. "Pekâlâ. Yolculuğumuzda Leydi Helen'in kartal gözlü incelemeleri olmasa da olur. Kişisel olarak varlığını özlemeyeceğimi söyleyemeyeceğim ama belki de yeniden tehlikeye sürüklenmemesinde fayda vardır. Gordon'un "hayalet" muhafızlarım arasında yer aldığı ortaya çıkmadığı için şanslıyız. Kızın tehlikeye girmesini istemem."

Kralın sözleri ironik bir şekilde isabetliydi. Magnus, Helen'in kendisine haftalarca işkence etmeyeceğini öğrendiğinde tam sevinemedi çünkü gelen bir haber her şeyi değiştirdi.

Ulak, at sırtında kapıdan hızla girdiğinde güneş tepedeydi. Magnus o sırada adamlarla eğitimdeydi ve dikkatini onlara çok fazla vermedi. Krala her zaman haber gelirdi. Kral, kendisini ve MacGregor'u hemen odasına çağırdığında yolunda gitmeyen bir şeyler olduğundan şüphelendi.

Büyük salondaki küçük odaya girdiklerinde çamur ve ter içindeydiler. Kont, kralın ziyareti boyunca kalması için bu odayı ona ayırmıştı ve burada genellikle Bruce'un kalabalık ekibi oluyordu. Ancak bu kez odada sadece Bruce ve Sör Neil Campbell vardı.

Yüzlerindeki soğuk ifadeden, haberin iyi olmadığı anlaşılıyordu.

"İngiltere'den haber aldım," dedi kral.

Magnus başta haberin, hâlâ Kral Edward tarafından tutulan ailesi hakkında olduğunu düşündü. Ama o anda odada olanlara bakınca, bunun Muhafızlar'la ilgili bir şey olduğunu tahmin etti.

Gerçekten de öyleydi.

"Threave'deki enkazın altından bir ceset çıkmış."

Magnus gerildi. "Kim olduğu tespit edilemez."

Kral ona acı dolu bir bakış attı. "Korkarım çoktan tespit edilmiş."

Magnus başını salladı. "Bu imkânsız."

"Sör Adam Gordon, bundan emin olması için Roxburgh'a gönderilmiş."

Magnus, bacakları birden kendini taşımamaya başladığı için oturdu. "Nasıl?" dedi soğuk bir şekilde. "Bundan emindim..." Kelimeleri dile getiremeyerek sustu. Düşüncesi bile yeterince kötüydü. Hafifçe öksürdü ama sesi hâlâ tuhaf çıkıyordu. "Hiçbirimiz görevdeyken tanınmamıza neden olacak bir şey taşımayız. Gordon da dikkatliydi. Bu tür bir hata yapmış olamaz."

"O yapmadı," dedi Sör Neil. "Ama bir doğum lekesi olup olmadığını biliyor musunuz?"

Tanrım. Magnus'un midesi bulandı.

"Evet," dedi MacGregor sert bir şekilde. "Bileğindeydi."

Sör Neil başını salladı. "Evet, belli ki bu ailesinde de olan bir izmiş. Büyükbabasında da varmış -amcası Sör Adam'da da."

Magnus'un midesi daha da çok bulandı. Bunların hepsinin bir hiç uğruna olduğuna inanmak istemiyordu. Kâbusları gerçek oluyordu. "Eğer doğruyu biliyorlarsa, neden bu konuda hiçbir şey duymadık?"

Bruce, mesajı kaldırdı. "Kaynağım, şimdilik bilgiyi en iyi nasıl kullanmaları gerektiğine karar verene kadar sessiz kaldıklarını söylüyor. Bunu öğrenmemiz bile şans oldu."

"Siz bunu nasıl öğrendiniz?"

Bruce omuzlarını silkti. "Bunun bir önemi yok ama doğruluğundan eminim."

Bu, kralın gizli bir kaynaktan aldığı ilk mesaj değildi. Ajanın kimliğini Muhafızlar'la paylaşmadığına göre güvendiği, önemli biri olmalıydı. Magnus ve adamların bazıları, bu ajanın krala, krallık günlerinden önce yardım eden De Monthermer olduğundan şüphe ediyorlardı. Ama sonuçta, ajanın kim olduğunun bir önemi yoktu. Önemli olan, kralın bu bilgiye güveniyor olmasıydı.

Tanrım, bu doğruydu! Gordon'un maskesi düşmüştü.

İngilizler Gordon'u biliyorlarsa, bu bilginin onları Helen'e ulaştırması uzun zaman almazdı. Gordon'un ölümünden beri ortada dolanan potansiyel tehlike artık gerçek olmuştu. Magnus'un onu korumak için yaptığı hiçbir şey yeterli olmamıştı. Helen yine de tehlikedeydi.

Kralın bakışlarından telaşını paylaştığı belliydi. "Muhtemelen endişelenecek bir şey yoktur. Ama bu haberin ışığında, önlemler almalıyız."

Magnus'un kararı kesindi ama başka şansı olmadığını biliyordu. Muhtemelen bu çok iyi bir şey olmayacaktı. "Leydi Helen, şifacınız olarak bize eşlik etmeli."

Yapabileceği başka bir şey yoktu. Her şey değişmişti. Bu şekilde çekip gidemezdi. Onu korumak için bir söz vermişti.

Tek nedenin bu olmasını istedi. Ama şu anda içindeki duygunun Gordon'a verdiği sözle çok da ilgisi olmadığını gayet iyi biliyordu. Onu koruma isteği, tehlikede olduğu düşüncesi -kalbini derinden etkiliyordu.

Helen'in tehlikede olması, çevresindeki yalandan duvarı yıkmış ve gerçeklerle yüzleşmesine neden olmuştu. Duyguları istediği şekilde ölmemişti. Hatta hiç ölmemişti.

Onu sevmek istemiyor olabilirdi ama Tanrı biliyordu ki hiç istemese de onu hâlâ seviyordu.

Helen kaleye döndüğünde saat geç olmuştu. Gün ortasında günler uzun olsa da son gün ışığı da ufukta yok oluyordu.

Beklediğinden daha uzun kalmıştı. Ama ağaçtan tırmanırken düşüp kolunu kıran okçunun oğlunun kolunu tedavi ettikten sonra, aile ona çok minnet duymuş ve kendileriyle kalıp bir şeyler yemesini istemişti.

Ağaca tırmanan beş yaşındaki Tommy dışında okçunun yedi çocuğu daha vardı ve yaşları on altı ayla on dört yaş arasında değişiyordu. "Leydinin" evlerine gelmesinin şaşkınlığını üzerlerinden attıktan sonra, onu bir soru bombardımanına tutup, şarkılar söylemişlerdi ve Helen saati tamamen unutmuştu. Keşke çıkmadan önce bir meşale isteseydi.

Kralın kararını verip vermediğini merak ederek, ormandan hızla geçti. Sabah ilk iş, şifacısı olma teklifiyle kralın yanına gitmişti. İlk cevabı heveslenmesine neden olmuştu -bu fikir ona çok uygun görünmüştü- ama Helen, kralın en az bir adamının buna itiraz edeceğini biliyordu.

Helen, okçunun evinde bu kadar uzun kalmasının nedeninin o malum İskoç'tan uzak kalmak olduğunu düşünerek dudağını ısırdı. Orman, geceleri en sevdiği yer sayılmazdı.

Etrafı daha iyi görmesini sağlayacakmış gibi gözlerini kırptı. Çok fazla gölge vardı.

Arkasında uçuşan yapraklar sıçramasına neden oldu. Etraf çok gürültülüydü.

Aptallık ediyordu. Korkmasını gerektirecek bir şey yoktu—

Karşısında hızla koşan bir şey gördüğünde bir çığlık attı. Bir sincap. En azından bunun bir fare değil de sincap olmasını umuyordu. *Ah Tanrım.* Ellerini kollarında gezdirdi; tüyleri diken diken olmuştu.

Bir kayaya takıldığında oldukça hızlanmıştı. Elleri sert bir şekilde yere çarparken, bir çığlık attı. Çenesi de ellerinin ardından yere çarptı.

Heyecandan nefesi kesilmişti. İyi olduğunu anlaması biraz zamanını aldı. Elinden geldiğince toparlandıktan sonra ayağa kalktı. Bileği incinmişti ama neyse ki yürüyebiliyordu.

Kendini bir aptal gibi hissederek, korkutucu çevreyi görmezden geldi.

Kalbi deli gibi atıyordu ki kaleyi sonunda gördü. Sıradışı sayıdaki meşaleyi, kalabalığın sesini ve olağandışı bir hareket olduğunu fark edince şaşırdı.

Ortaya çıktığında bir çığlık koptu ve o anda endişelendi. Kendisine doğru bir avuç adam koşmaya başlayınca endişesi daha da arttı.

Kardeşlerini gördüğüne şaşırmamıştı ama Magnus'u görmek tuhaftı. İlk kez ömür boyu düşman olan adamlar bir araya gelmişlerdi. Bu birlikteliğin nedeni kendisi olmasa, her zaman görmek istediği bu manzaranın tadını çıkarmak isterdi.

Meşalenin ışığında Magnus'un ifadesini görüp dudağını ısırdı. Galiba kardeşleri olmasa Magnus onu omzundan tutup...

Helen ne yapacağını tam olarak kestiremiyordu. Onu omuzlarından silkeleyecek kadar kızgın, kollarıyla saracak kadar endişeli görünüyordu.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordu.

Bu sözlere kardeşlerinin kızmamış olması hiç de iyiye işaret değildi. Will bile buna katılmıştı. "Lanet olsun Helen, senin için bir arama ekibi göndermek üzereydik."

"Arama ekibi mi? Bu kadarı da abartı. Klan üyelerinden birini tedavi etmek için ilk kez gitmedim ki."

Will dudaklarını sıktı. "Evet, ama her seferinde Muriel ile birlikte oluyordun."

Helen ona, *bu benim hatam değil*, der gibi baktı.

"MacKay ısrar etti. Tehlikede olabileceğini söyledi," dedi Kenneth.

Helen bu abartılı tepkinin Magnus'tan gelmesine memnun olarak ona baktı. Helen için endişelenmiş miydi? Magnus düşüncelerini anlamış olmalı çünkü gözlerini iyice kıstı. Helen'in dudaklarındaki gülümseme yok oldu.

"Sadece okçunun evindeydim. Oğlu ağaçtan düşüp, kolunu kırmış," diye açıkladı Magnus'un sabırsız bakışlarına dönerek -bu bakışlar ona kardeşlerinin "şımarık koyun" bakışlarını hatırlatıyor ve kendini savunmak zorunda kalmasına neden oluyordu.

"Okçu mu?" Donald dehşetle araya girdi. "O en az on kilometre uzakta yaşıyor!" Will'e döndü. "Sana bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim."

Will gözlerini kısarak fedaisine baktı. Donald, sınırlarını aşıyordu. Bir kont, adamlarından eleştiri kabul etmezdi. "Kaleye dön Munro. Krala, Leydi Helen'in bulunduğunu haber ver. Birkaç dakika sonra salonda ona katılacağız."

Magnus ilk sorusundan sonra, Helen kardeşleriyle konuştuğu sırada şaşırtıcı derecede sessiz kalmıştı. "Kral seni görmek istiyor. Bulunamadığın için endişelendik. Bu çevre yalnız kadınlar için çok uygun değil. Nereye gittiğini herhangi birine söylemiş miydin?" dedi.

Helen düşündü ve söylemediğini fark edince utandı. Okçu geldiğinde bahçedeydi ve hemen odasına gidip, sadece gitmeden önce birkaç malzemesini almakla yetinmişti. Bunu düşünememişti...

"Üzgünüm. Telaşlıydım. Düşünemedim—"

"Yaralanmışsın!" Magnus, Helen'in sözünü kesti. "Tanrım, çenene ne oldu?" Bu kez kardeşlerinin varlığı bile Helen'in çenesine dokunmasına engel olamazdı. Parmağı, Helen'in çenesinde dolaşıp, başını ışığa doğru kaldırdı.

"Önemli bir şey değil." Helen, Magnus'un kendisini incelemesinden ürkmüş ve utanmıştı. "Küçük bir sendeleme, hepsi bu."

Helen, Magnus'un yüzünün kızarmasının nedeninin meşalenin ışığı olmasını umuyordu ama çenesini sıkmış olması yeniden kızdığı anlamına geliyordu. Helen gerçekten ondan daha fazla duygu görmek mi istiyordu? Soğukkanlı Magnus'u şimdiden özlemişti.

Helen ellerini eteğinin kıvrımlarına sakladı ama Magnus'un kıstığı bakışları dahası olduğundan şüphelendiğini gösteriyordu.

Magnus'un teftişinden kaçmak için kardeşlerine döndü. "Temizlenmek için biraz zamana ihtiyacım var. Lütfen krala birkaç dakikaya geleceğimi söyleyin."

Onlar cevap veremeden Helen arkasını döndü. Ama bileğini unutmuştu. Ani hareketi, bacağına bir bıçak darbesi inmiş gibi hissetmesine neden oldu ve bir çığlık attı. Magnus kendisini tutmasaydı yine düşebilirdi.

Magnus'un ona dokunması nefesini kesti. Birbirlerine baktılar. Bir an için bir gece önceki anılar zihninde canlandı. Magnus'un Helen'i biraz sıkı tutması onun da o geceyi hatırladığını gösteriyordu.

"Lanet olsun Helen."

Bu, Helen'in duyduğu en romantik sözler değildi ama Magnus'un gözlerindeki bakışlar ve sesindeki huysuzluk içini ısıttı. Magnus onun için kaygılanmıştı. Onu önemsiyordu. Bu da zırhındaki bir diğer çatlaktı. Helen içinde duyguların harekete geçtiğini hissediyordu.

Ancak o anın tadını çıkarmasına kardeşi engel oldu. Kenneth, onu Magnus'tan ayırmak isterken az kalsın diğer bileğini de burkacaktı. "Ellerini ondan uzak tut!"

Belli ki az önce içinde bulundukları birlik anı sona ermişti.

Helen, kardeşlerinin kendisine sürekli karışmasından bıkmıştı. Kenneth'e dönüp onu itti. "Sadece bana yardım ediyordu. Beni tutmasa düşerdim. Sen fark etmemiş olabilirsin ama bileğimi burktum. Şimdi sanki bir kemikmişim gibi benim için kavga etmeyi bırakın. Odama gitmek istiyorum."

Helen o anda çok kızgın olmasa, karşısındaki adamların şaşkın bakışları onu güldürebilirdi.

Bileği hızla ilerlemesine engel olsa da elinden geleni yaptı.

Yarım saat geçmeden Helen yüzünü ve ellerini çamur ve topraktan temizleyip, bileğini sardı ve elbisesini değiştirip büyük salona gitti.

Kralın verdiği kararı duymak için sabırsızlanıyordu. Dönüşünün bu şekilde olması Magnus'un tepkisini ölçmesine engel olmuştu.

Salondaki masalar, adamların uyuması için kaldırılmıştı. Helen, kardeşinin odasına gönderilince şaşırdı. Hatta kendisini bekleyen kişiyi görünce daha da şaşırdı.

Kapıda duruyordu. Ellerini göğsünde birleştirmiş duruyor olması, Helen'in kalbinin hızlanmasına neden oldu. Bakışlarındaki aldatıcı umursamazlığa kanmadı. Çok kızgındı. Ama neden: Son gece olduğundan mı, onların yolculuğuna katılacağı için mi yoksa Helen geç döndüğünden mi?

Helen, yanından geçene kadar onu görmezden geldi. Ama tam geçtiği sırada yolu kesildi. Normalde kendisine bu kadar yaklaşan böylesine geniş bir omuz heyecanlanmasına neden olurdu ama ondan yayılan öfke tedirgin olması gerektiğini söylüyordu.

Ona yandan bir bakış atıp, dudağını ısırdı. Gördüğü şey iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

"Affedersin," dedi heyecanla. Gerginliğini gizlemeye çalışıyordu. "Kral beni bekliyor."

Onu kandırması mümkün değildi. Onu iri bedeniyle korkutmaya çalışarak yaklaştı. Bu gerçekten de etkili olmuştu. Hem boyu hem de kilosu ondan çok daha fazlaydı. O izin vermeden Helen'in hiçbir yere gidemeyeceği ortadaydı.

"Evet, ama bugünkü gezinden bahsetmeyi henüz bitirmemiştik."

Geç dönüşü. En azından yaptıklarından hangisinin onu kızdırdığını artık biliyordu.

Helen bir diğer korumacı adamın zorbalığına izin vermek istemediğinden başını kaldırdı. "Başına dert açtıysam özür di-

lerim ama emin ol korkulacak bir şey yoktu. Ayrıca bunun seni neden ilgilendirdiğini de anlayabilmiş değilim."

Magnus dudaklarını sıktı. "Beni zorlama Helen. Oyun oynayacak hâlde değilim. Bundan sonra yanında uygun biri olmadan hiçbir yere gitmiyorsun. Anladın mı? Tehlikeye girmene izin veremem."

Helen, onun ses tonundan kesinlikle hoşlanmamıştı. "Tehlike mi? Biraz abarttığını düşünmüyor musun? Hem sen benim kardeşim ya da *eşim* değilsin; bana emir vermeye hakkın yok."

Helen yanından öfkeyle geçmek istediği sırada, Magnus onu kolundan yakaladı. Helen, elbisesinin üzerinden teninde iz bırakan parmaklarını hissedebiliyordu.

Magnus, Helen konuşmamış gibi davranıyordu. "Bana söz ver Helen. Hiçbir yere yalnız gitmeyeceksin."

Helen, yüzüne bir bakış attı ve ona itiraz edemeyeceğini anladı. Karşısındaki korkutucu maskeye baktı ve bunun asıl nedenini merak etti. Magnus, onun için bu kadar mı endişeleniyordu? "Bu, senin için çok mu önemli?"

"Evet."

Helen meydan okumayı bırakmak üzereydi. Kendisine bu şekilde emir verilmesini istemiyordu ama bunun altında yatan hassasiyet yumuşamasına neden oldu. "Pekâlâ. Söz veriyorum."

Magnus başını sallayıp, geri çekilerek geçmesine izin verdi. Tam geçtiği sırada da fısıldayarak, "Helen konuşmamız gereken bir konu daha var," dedi.

Helen olduğu yerde durdu. Yanakları suçluluk duygusuyla kızardı. Magnus bunu öğrenmişti, değil mi? Ses tonunun yumuşaklığına kanmaması lazımdı. Bunun hesabını ödemek zorunda kalacağını tahmin edebiliyordu.

Helen içeri girdiği sırada konuşmalar durdu ama adamların yüz ifadesinden hararetli bir tartışmanın orta yerinde içeri girdiğini anlayabiliyordu.

Will belli etmemek için elinden geleni yapsa da oldukça öfkeli olduğunu gizleyemiyordu.

"Ah, Leydi Helen." Kral tam bir şövalye gibi kalkıp, onu selamladı. "Ufak bir aksilik yaşadığınızı duydum. Umarım iyisinizdir."

Magnus, Helen'in arkasından kapıyı kapattı ve kralın yanına geçmek için ilerledi.

"Çok iyiyim efendim. Birkaç çizik ile burkulmuş bir bileği tedavi edemeyeceksem, bir şifacı olduğumu iddia edemem."

Açılışı yaptığını düşünüp, gülümseyerek kralın konuşmaya devam etmesini bekledi. "Biz de tam sizin iyileştirme yeteneğinizden bahsediyorduk. Kardeşinize, İskoçya'yı gezerken bize katılmanızı istediğimden bahsediyordum. Korkarım bu konuda size fazlasıyla ihtiyacım var."

"Bundan şeref duyarım efendim." Helen çok mutlu olmuştu. İşe yaramıştı! Planı işe yaramıştı!

Magnus'a baktı ama yüzündeki soğuk ifadeden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Yine de buna itiraz etmemesi Helen için inanılır gibi değildi. Normalde Helen'den kurtulma isteğini gizlemeye gerek duymuyordu.

Will ise Helen ile konuşurken düşüncelerini daha net bir şekilde dile getiriyordu. "Elbette biz de şeref duyduk ama hem ağabeyin hem de liderin olarak güvenliğin açısından endişe ediyorum." Krala döndü. "Helen bir şifacı değil. O, bir diğer şifacı bulunanan kadar klan üyelerine yardım etme konusunda gönüllü olan bu konuda eğitim almış biri."

Kral gülümsedi. "Kardeşinizin konumundan şüphe etmeyin. Benim uşağım değil, misafirim olacak. Kaygınızı anlıyorum ama benim kız kardeşimmiş gibi iyi korunup, savunulacağından emin olabilirsiniz. Ki zaten yakın zamanda kardeşim olmasını umduğumu da biliyorsunuz."

Will'in bakışları Magnus'a kaydı ve kardeşini kimin koruyacağından emin olamadığını belli edercesine dudaklarını sıktı.

"Tabii ki," dedi kral. "Muhafız olarak adamlarınızdan bazılarını göndermek isterseniz, bunu da anlayabilirim. Belki de kardeşiniz de ekibimize katılmak ister?"

Helen aniden Magnus'a baktı ama Magnus'un tamamen tepkisiz oluşu, Kenneth'in gruplarına katılma konusunu daha önceden bildiğini gösteriyordu. Helen planındaki hesaplanmamış detaydan dolayı burun kıvırdı. Muhtemelen Kenneth'in de yanlarında olması çok da iyi olmayacaktı ama asıl önemli olanın onlarla birlikte gitmesi olduğunu düşündü. Ayrıca kralın dikkatini çekmiş olan kardeşi için gurur duyuyordu.

Ama Will köşeye kıstırılmış gibiydi ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Belli ki Helen'in gitmesini istemiyordu ama aynı zamanda da sadakatini yeni ilan ettiği krala itiraz edemiyordu. Çok dikkatli davranması gerekiyordu. "Birkaç adam daha eklemem, kaygılarımı hafifletecektir."

"Leydi Helen'i korumaktan onur duyarım," dedi Donald gönüllü olarak.

Magnus bu kez duygularını gizleyemedi. Dişlerini sıkıyormuş gibi görünüyordu; hem de sımsıkı. Helen de aynı şeyleri hissediyordu. Kenneth ve Donald -Yüce Tanrım!

Will başını salladı. Helen bu bakışı biliyordu. Helen şansının elinden kaydığının farkındaydı. İnatçı ağabeyi her şeyi mahvedecek, kralla olan ilişkilerine zarar verecekti. "Korkarım ben—"

"Belki de ağabeyimle ben konuşsam daha iyi olur efendim?" dedi Helen, konuşmasını yarıda keserek.

"Tabii ki," dedi kral sandalyesinden kalkarak. "Saat geç oluyor. Sanırım bu gecelik izninizi istesem ve kararınızı sabah duysam daha iyi olur," dedi Will'e. "Ama ricamı kabul etmenizi kişisel bir lütuf olarak kabul edeceğim Sör William."

Bu küçük uyarının ardından, kral ve adamları odadan ayrıldılar. Magnus geçerken kendisine bakınca Helen'in nefesi kesildi. Yanakları gergin bir şekilde pembeleşti. Magnus'un yüzündeki ifade, hâlâ konuşulması gereken bir şeyler olduğunu gösteriyordu.

Bu bakışma Kenneth'in gözünden kaçmadı. Will'e döndü. "Bir bahane bulmalısın. Helen'in gitmesine izin veremezsin. Onunla olmaz—"

Helen konuşmalarını kesti. "Ben gitmeyi çok istiyorum Kenneth. Magnus konusundaki kaygın yersiz. Onun benimle hiç işi yok."

"Ve ben de öyle olmasını istiyorum," dedi Kenneth.

"Düşmanlığın ötesine bir an için bakabilsen, endişelenmen için hiçbir neden olmadığını göreceksin." Helen, Will'e döndü. "Umarım senin desteğini de alırım."

"Almasan da gideceksin, öyle mi?"

Helen çok zorunda kalmadıkça, kardeşinin otoritesine karşı çıkmak istemiyordu. Helen'in bir gücü yoktu. İkisi de bunu biliyordu. Ve yine ikisi de, eğer Will bunu kardeşine hatırlatacak olursa, aralarının bir daha asla aynı olmayacağını da biliyordu. "Krala karşı koyamazsın Will. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kız haklı," dedi Donald. "Bruce sana pek de seçim şansı tanımadı. Karşı koyacak olursan bunu kişisel algılar. Helen'in gitmesine izin vermek, klan için de en doğru olan. Bu sayede

klanın, kralın yeni hükümetinde daha etkin bir yer almasını sağlayabilirsin."

Helen, Donald'ın kendisini savunduğunu görünce şaşırmış ve memnun olmuştu.

Will'in gözlerinde yenildiğini bilen ama yine de pes ettiğini belli etmek istemeyen bir adamın ifadesi vardı. "Sen gidersen bir şifacımız olmayacak."

"Eğer istersen her zaman bir şifacın var Will. Muriel sen istersen geri döner."

Will'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Özlem? Pişmanlık? Öfke? Helen bunun ne olduğunu bilmiyordu ama doğru tahmin ettiğini düşünüyordu: Will ve Muriel arasında bir şeyler vardı.

Ya da en azından eskiden bir şeyler olmuştu.

Will dudaklarını sıktı. "Geri dönmek için çok şey istiyor."

Helen üzgün bir şekilde gülümsedi. Kardeşinin buna neden karşı koyduğunu hissedip, muhtemelen onu herkesten daha iyi anladı. Aşk ve sorumluluk genellikle birbiriyle örtüşmezdi. "O hâlde sanırım ona ne kadar ihtiyacın olduğuna karar versen iyi edersin."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Muriel, pelerinini başının üzerine çekip dar sokakların ve Inverness'taki evlerin arasından hızla ilerledi. Güneş ufukta alçalırken soylu kasabanın üzerine nemli bir sis çöküyor ve tepelerle çatıları kasvetli bir şekilde kaplıyordu.

Ross Kontu'nun onun için tuttuğu ayakkabı tamircisinin üstündeki küçük odayla loncanın arasında,gün içinde uzun uzun çalıştıktan sonra bacaklarını açmaya yetebilecek kadar bir mesafe vardı. Ama o geceki gibi havanın sisli olduğu zamanlarda, Lord Henry'nin kendisine eşlik etme teklifini kabul etmiş olmayı diliyordu.

Lord Henry yeni bir usta doktordu ve Inverness'a vardığından beri onun arkadaşlığını kazanmış olmak Muriel'i çok memnun ediyordu. Loncanın doktorlarının kendisini pek de hoş karşılamadıklarını söylemek az bile kalırdı.

Ama Lord Henry'nin tek istediği arkadaşlık değildi ve Muriel, onu cesaretlendirmenin doğru olmayacağını biliyordu. Şu anda odaklandığı tek şey, yaşlı doktorların önüne koyacağı her türlü engeli aşmak ve bir yandan da çıraklığını tamamlamaktı. Kendisinden kurtulmaları için onlara bir bahane vermeyi düşünmüyordu. Ve o ana kadar da bunun için çabalamaya devam etmişti,hatta bu sırada birkaç destekçi de kazanmıştı.

Ama Lord Henry'yi cesaretlendirmek istememesinin tek nedeni işine odaklanmak değildi. Kalbi acıdı. Bir gün Suther-

land Kontu'nu arkasında bırakacaktı. Henüz o gün gelmemişti. Ama gelecekti. Lanet olsun, gelmeliydi.

Will'in kendisini aradığını ilk duyduğunda, aptal gibi onu geri istediğini düşünmüştü. Reddedecek kadar güçlü olamayacağından korkup ulaklarından kaçınmaya çalıştı. Loncadan ayrıldığı sırada Donald kendisini köşede yakalayana kadar gerçekleri öğrenemedi: Will, onu geri falan istemiyordu. Muriel'e ihtiyacı olan kişi kraldı.

İçi acıyarak cevabını gönderdi ve bu küçük meydan okumanın sonucunda Will'in bir daha geri gelmesini istemeyeceğini de kabullendi. Sutherlandlerin gururlu Kontu, Moray'li William Sutherland, kendini birilerinin peşinden koşacak kadar küçük düşürmezdi. Sevdiği kadının bile. Hem de bu kadın onun sevgisini –ya da "teklifini"–geri çevirmişken.

Geniş yola uzanan köşeyi döndüğünde adımları yavaşladı. Sokak gayet iyi aydınlatılmıştı. Etrafta dükkânlar, birahaneler ve hatta bir de han vardı. Gürültü tuhaf bir şekilde içini rahatlattı.

Odası hemen karşı taraftaki yoldaydı. Birahanenin yanından geçerken, ayakkabı tamircisinin onun için bıraktığı meşaleyi yakabilirdi. Çığlıklar ve kırılan camların sesleri gayet sıradandı. Ama bir dakika sonra önüne bir adam çıktı; ya da daha doğrusu adam aniden beliriverdi. Ona çarpmamaya çalışsa da beceremedi ve düşmemek için fazlasıyla çabalaması gerekti.

"Pardon," diye mırıldandı ve içgüdüsel olarak ondan uzaklaşmaya çalıştı. Ama adam onu belinden tutup kendine doğru çekti.

"Bakın kim varmış burada?" diye mırıldandı adam. Nefesindeki bira kokusu gayet belirgindi. İri yarı, kilolu ve kaba bir adamdı. *Bir askerdi.* Muriel ürperdi. Adam, belini iyice kavrayıp, sakallı yüzünü Muriel'e yaklaştırdı. "Çok tatlısın, değil mi?"

Muriel, adamın bakışlarından irkildi. İçinde yoğun bir panik dalgası hissetti. *Hayır, hayır, hayır! Bir kez daha olmaz!* Bunları bir daha yaşayamazdı.

"Bırak beni!" dedi zorlukla ondan kurtulmaya çalıştığı sırada.

Adam güldü. "Acelen ne tatlım? Daha birbirimizi yeni tanımaya başladık."

Muriel'e iyice sokuldu. Adamın sertleşen erkekliği, Muriel'in daha da paniklemesine neden oldu. Yarı çıldırmış gibi adama vurdu ve tüm gücüyle onu iterek, kaçması gerektiğini düşündü.

"Bu da ne..." Adamın sesi yarıda kesildi.

Muriel'in karşısında karanlık bir gölge belirdi ve aniden serbest kaldığını hissetti. Kendisine saldıran pisliğin çenesine inen yumruktan gelen kemik çıtırtısını duydu. Adam geriye doğru fırlayıp, Muriel'in karşısında yere düştü. Muriel, meşalenin ışığı altında, adamın boğazına yaslanan kılıcın ışıltısını görebiliyordu.

"Seni öldürmemem için tek bir neden söyle bana," dedi Muriel'in kurtarıcısı.

Karanlık gölge, Muriel'e döndü. Gözleri buluştuğu anda, Muriel sendeledi.

Adam küfür edip, Muriel'i düşmeden önce yakaladı. Onu tek koluyla göğsüne yaklaştırırken, diğeriyle de kılıcı tutmaya devam ediyordu. Muriel kendini ona bırakmıştı. "Sorun yok," dedi adam Muriel'i tutarken. "Güvendesin."

Will. Gerçekten buradaydı! Sakinleştiren ses tonu, gerçekleşen bir rüya gibiydi.

Yerdeki adam, bu anı kaçmak için değerlendirmeye çalıştı. Will arkasından koşacak oldu ama Muriel ona bir can yeleği gibi sarılmıştı. "Bırak gitsin," dedi hıçkırarak. Korkusu, gözyaşlarına dönüşmüştü. "Beni bırakma."

Will, onu sıkıca sararak yolun ilerisindeki odasına doğru götürdü. Adamın, Muriel'e saldırdığını gördüğü anda onu bekliyor olmalıydı.

Will, Muriel'i bekliyordu. Bunun bir anlamı olabilir miydi?

Muriel'in içine aldatıcı bir umut yerleşti.

Will kapıyı açıp, onu içeri soktu. Bir mum yaktıktan sonra, Muriel'i sandalyeye oturtup, kendisi yeniden dükkâna gitti ve bir şeyler aradı. Bir dakika sonra, Muriel'in yanına bir bardakla döndü. "Al, sadece bunu bulabildim."

Muriel yüzünü buruştursa da, kötü ve acı bir tadı olan içkiyi kafasına dikti. Viski boğazından geçerken, içinin ürpermesini de alıp götürdü.

Şaşkınlığını kısmen atınca, Will'e inanamayarak baktı. "Geldin."

Will'in yakışıklı yüzü sertleşti. "İyi ki gelmişim! Lanet olsun Muriel, ne sanıyordun? Geceleri yalnız başına yürümemen gerektiğini biliyor olman lazım. Hatırlamıyor musun..."

Sustu ve yüzünde bir utanç ifadesi belirdi.

Muriel irkilmişti. "Evet, neler olabileceğini biliyorum."

"Öyle demek istemedim..."

Huzursuzluğu Muriel'i güldürdü. "Bana hatırlatmak mı istemedin? Tanrı aşkına Will, bunu unutabildiğimi mi düşünüyorsun? Onun gözlerinde bana tecavüz eden adamları görmediğimi mi sanıyorsun? Aklımdan o günün tüm detayları geçmedi diye mi düşünüyorsun?" Will ona uzansa da Muriel geri çekildi. Will'den istediği şey, acıma değildi. "O adamların bana neye mal olduğunu unutabiliyor muyum sence?"

Muriel henüz on dört yaşındaydı. Savaş, Berwick-upon-Tweed'e ulaşmıştı ve Kral Edward'ın adamları, şehre akın etmişti. Askerler geldiğinde, Muriel'in babası hastanede yaralılarla il-

gileniyordu. Sekiz kişilerdi. Muriel'i bir çöp gibi sokağa fırlatmadan önce, her biri sırayla ona tecavüz etmişti. Komşularından biri onu sokakta bitap düşmüş bir hâlde, kanlar içindeyken bulmuştu. Birileri babasını çağırdı. Babası, Muriel'in hayatını kurtarabildi ama tamamen iyileşmesi mümkün değildi.

O adamların kendisine yaptıkları yüzünden, Will'e bir erkek evlat ve varis vermesi mümkün değildi. Yapacağı hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Kontun varisiyle doktorun kızının birbirine asla âşık olmaması gerekirdi. Dunrobin'e vardıktan sonraki ilk birkaç yıl, Will, Muriel'i tanımıyor gibiydi. Ya da belki de Muriel kendi acısıyla meşgul olduğundan bunu fark etmemişti bile. Muriel, arkadaşlıklarının başta yavaş yavaş ve kazara başladığını düşünüyordu. Will de Muriel ile aynı anda sahilde yürüyordu ve Muriel de klan üyelerinden birini tedavi edip, dönerken ona rastlamıştı.

Başlarda onun yanındayken çok gergindi –gerçekten korkuyordu– sonuçta o, tahtın genç varisiydi. Ama bir süre sonra durum değişti. Muriel ona güvenmeye başladı. Ondan hoşlanmaya başladı. Will, Muriel'in zannettiğinden daha kibardı. Daha komikti. Tek başına onun yeniden hayata bağlanmasını sağladı.

Muriel hayaller kurmaya başlamıştı.

Ve mucizevi bir şekilde hayalleri karşılık bulmuştu. Geçmişiyle ilgili gerçeği sonunda Will ile paylaştığında, Will sarılıp onu teselli etmişti. Onu öpmüş –şefkatle– ve ona, onu sevdiğini söylemişti. Muriel o an içinde yeşeren umudu asla unutmuyordu. Bunu hayal bile edemezdi. Bunun Will'i bile şaşırttığını düşünüyordu. Aylarca yeni keşfettikleri bu hislerle mest oldular–Muriel yavaş yavaş tutkularının uyandığını hissediyordu.

Ta ki Will ona evlenme teklif edene kadar. Will, klanın iyiliğini düşünerek evlenmekten vazgeçebilir, ismi çok da önemli

olmayan bir kadınla evlenebilirdi. Ama Muriel o zaman, Will'e asla bir erkek evlat veremeyeceğini söyledi. Bu Will'in yok sayamayacağı bir sorumluluktu.

Neredeyse iki yıl boyunca cehennem azabı yaşadılar. Durumun ümitsizliği ikisini de kahrediyordu. Will malum "teklifini" yaptığında, Muriel onu reddetti. Herkese karşı oldukça otoriter olan kont, bunu kabullenemedi.

Ama şimdi buradaydı. Tanrıya şükür, tam zamanında gelmişti.

Muriel duygularını zorlukla bastırıp, başını kaldırdı. "Boş bulundum. Loncadan buraya kısa bir mesafe yürümem gerekiyordu ve kendi başıma yürümeye alışmıştım. Bir dahaki sefere daha dikkatli olurum."

"Bir dahaki sefer olmayacak."

Sesindeki sert tınının, Muriel'i korkutması gerekiyordu ama boş yere umutlanamazdı. Will yeniden mi düşünmüştü? Sorumluluklarını evlilik uğruna bir kenara bırakacak mıydı?

Muriel buna inanamadı. Bu gerçek olamazdı. Ama göğsündeki sızı, tam tersini söylüyordu.

"Neden buradasın Will?" diye sordu sessizce.

Will dimdik durdu. "Emrettiğin gibi seni bizzat almaya geldim."

"Ama neden?" Muriel ona dikkatle baksa da Will bakışlarını ondan uzaklaştırmadı.

"Sana ihtiyaç var." Sana "*ihtiyacım var*" demiyordu. "*Sensiz yaşayamıyorum*," da demiyordu. "*Seni seviyorum*," da. "Helen, krala yolculuğunda eşlik etmeye karar verdi."

Nasıl olurdu da Muriel hâlâ hayal kırıklığı hissedebilirdi? Derin bir nefes aldı. "Yani beni şifacın olarak götürmeye geldin?"

Sesindeki boşluk, Will'in irkilmesine neden oldu. Muriel, onun ulaşılması zor vicdanına mı dokunmuştu? "Evet."

Ben bir aptalım. Hiçbir şey değişmedi. Muriel, onu kendisiyle evlenmediği için suçlayamazdı. Sorumluluklarını anlayabiliyordu. Ama gitmesine izin vermemesine kızıyordu.

Muriel başını salladı. "Üzgünüm. Şu anda buradan ayrılamam. Tam da bir..."

"Ben onlarla konuşurum. Ne zaman istersen geri dönebilirsin."

Muriel'in işine saygı göstermemesi ve adamların, Sutherland Kontu'na boyun eğeceklerinden bu kadar emin olması, onu sinir etmişti. "Hayır Will. Hayır dedim!"

Will'in gözleri öfkeyle ışıldadı. Tanrım, reddedilmekten nefret ediyordu! "Lanet olsun Muriel." Muriel, onun ne yapmaya çalıştığını bile anlayamadan, Will onu kolundan tuttu ve kucaklayıp, dudaklarının üzerine dudaklarını yerleştirdi.

Bu temas, Muriel'in kalbinin yerinden çıkacak gibi olmasına neden oldu. Will'in tanıdık tadı, vücuduna bir sıcaklık ve mutluluk yayılmasına neden oldu. Bastırmaya çalıştığı duygular birden serbest kalmıştı.

Will'in öpüşü, sert ve cezalandırıcıydı. Sanki dudaklarıyla onu yağmalıyor gibiydi. Will'in kendisine olan tutkusu, Muriel'in her zaman en zayıf yanı olmuştu. Will onu öperken hiçbir zaman narin davranmaz, ona arzulanan bir kadın olduğunu hissettirirdi.

Ve Tanrım, Muriel o anda tam da böyle hissediyordu. Dilini, Will'in dudaklarının arasına kaydırıp, o da istekli bir karşılık verdi. Muriel, onu çok seviyor ve çok istiyordu. Sırtındaki çelik gibi kaslara tutundu ve kendisini ona iyice bastırdı. Bu hissi seviyordu. Sert ve kuvvetli. Ilık ve güvenli.

Will inledi ve parmaklarını Muriel'in saçlarının arasında gezdirip, onu kendisine iyice yaklaştırdı. Dudaklarını daha fazla aralayıp, dilini daha derinlere iterek, onu daha fazla okşadı.

Will kontrolünü kaybediyordu. Muriel, kontun sert maskesinin ortadan kalktığını hissedebiliyordu. Altında da âşık olduğu sıcak ve tutkulu adam görünmeye başlıyordu.

Ama sonra Will kendine geldi.

Sert bir inlemeyle, ondan ayrıldı. Muriel, kendini toparlarken nefesleri yavaşlayan Will'e yandan bakıyordu. "Üzgünüm, ben bunu..." Muriel'e baktı. "Bunu yapmamalıydım. Buraya gelmemin nedeni bu değildi."

Muriel, kalbinin daha fazla kırılamayacağını düşünse de yanılmıştı. Will sorumluluklarını hatırlamıştı. Sert ve acımasız kont geri dönmüştü. Kimsenin karşı koyamayacağı adam. Sevgisi, Muriel'i bir fahişeye çevirecek olan adam.

"Sadece kısa bir süreliğine. Uygun birisi bulunana kadar."

Muriel'in içi acıdı. *Bir eş. Kendi yerini alacak olan bir eş. Ah Tanrım.* Muriel buna dayanamazdı.

Muriel onu reddedecekti ama Will onun zayıf yanını biliyordu.

"Bana borçlusun Muriel. Aileme borçlusun."

Bu darbe, Muriel'in sendelemesine neden oldu. Kalbini parçalaması için ustaca sallanmış bir hançerdi bu. Will haklıydı. Muriel ona borçluydu. Will'in ailesi, Muriel'i almış ve iyileşmesi için ona bir yer vermişti. Babası öldüğünde, Will herhangi birinin yapacağı gibi ona evlenmesi için baskı yapmamıştı. Bencil davranıyor olmasının bir önemi yoktu. Ama yine de Muriel, minnetinin bu şekilde kullanılmasından hoşlanmıyordu. Will ona özgürlüğünü vermişti ama şimdi de geri alıyordu.

Muriel ona baktı. Sanki ciğerlerindeki hava sökülüyor gibiydi. "Bir aylığına geleceğim. Ama ondan sonra, sana olan borcumun tamamı kapanmış olacak."

Muriel'in karşısında soğuk ve kibirli gözler vardı. Will bunu başıyla onayladı. "Pekâlâ. Bir ay."

Will, onun fikrini değiştirebileceğini düşünüyordu. Ama bunu yapamayacaktı. Muriel'in imkânsız olduğunu düşündüğü bir şeyi başarmıştı: Onun kendisinden nefret etmesine neden olmuştu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Motte Tümseği, Cromarty

Ross Kontu'nun Dingwall Kalesi'nde birkaç gün geçirdikten sonra Magnus, Helen ile yalnız başına konuşma fırsatı buldu. Magnus'un yolculuk sırasındaki sorumlulukları ve ulaştıklarında aralarında var olan doğal mesafe, bir de üzerine Helen'in kardeşi ve Munro'nun etrafta oluşu, Magnus'u ona uzaktan göz kulak olmak zorunda bırakmıştı. Diğer adamların varlığına neredeyse –neredeyse– sevinecekti. Sutherland ve Munro'nun uyanıklığı, Helen'in daha iyi korunmasını sağlıyordu. Tabi ki onlar, tehlikenin Magnus olduğunu düşünüyorlardı.

Magnus, onların haklı olmasını çok isterdi. Ama gözünü açık tutması gerekliydi, ta ki...

Ne zamana kadar olduğunu kendisi de bilemiyordu. Bruce'un hayalet muhafızlarının kimliğini ortaya çıkarmak isteyen birileri olduğu müddetçe tehlikede olacaklardı. Helen istese de istemese de muhafızlarla bağlantısı vardı.

Magnus, ölen arkadaşına karşı beklenmedik bir öfke duyuyordu. Gordon, Helen ile evlenirken, bunun onun için tehlike arz edeceğini düşünmemiş miydi?

Magnus'un düşünebildiği tek potansiyel tehlike buydu. Eğer düşmanları Helen'in bir şeyler bildiğini düşünürse...

Lanet olsun, ondan bilgi almak için neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordu. Helen'in kaleye geç döndüğü akşam, bunu fazlaca düşünmüştü zaten.

Magnus asla telaşlanmazdı. Asla. Durum ne kadar zorlu olursa olsun, her zaman ne yapacağını bilirdi. Soğukkanlı ve temkinli Highland Muhafızları arasında bile, Magnus çelik gibi sinirleri ve savaşın heyecanı içinde aldığı mantıklı kararlarla bilinirdi. Ama bir an için akıl donduran bir çaresizlikle, içine bir korkunun işlediğini hissetti. Eğer ona bir şey olacak olursa...

Çılgına dönmüştü.

Geçmişe bakınca aşırı tepki verdiğini fark ediyordu ama o sırada aklına tek gelen şey, sadist bir pisliğin Helen'den bilgi almaya çalıştığıydı.

Kral haklıydı. Muhtemelen endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Ama bundan tam olarak emin olmadan rahat edemeyecekti.

Tabii ki Helen'i takip etmenin yanı sıra krala karşı da sorumlulukları vardı. Sutherlandler gibi Rosslar da yakın zamanda sadakat yemini etmiş, isteksiz bir şekilde pes etmişti. Bruce, barışı sağlamak için Ross'un birliğe geri dönmesini kabul etse de Bruce'un kraliçesinin, kız kardeşlerinin, kızının ve Buchan Kontesi'nin İngilizlere verilmesinde, kilisenin tapınağını ihlal eden Ross'un sorumlu olduğu da akıllarındaydı.

Salondaki gerginlik tabii ki ağırdı ve bir başka ihanet ihtimali akıllarından hiç çıkmıyordu. Ancak Bruce, Ross varisi Sör Hugh ile kralın kız kardeşi Maud arasında yapılacak bir evlilik yoluyla Sutherlandler gibi Rosslarla da bir işbirliği sayesinde bağları kuvvetlendirmeyi umuyordu. Magnus, Helen'in dışarı çıktığını gördüğü an, salonda bu nişan kutlanıyordu.

Dingwall'a geldiklerinden beri Helen tuhaf davranıyordu. Özellikle de diğer kadınların yanında oldukça sessiz ve uslu gö-

rünüyordu. Bu, Magnus'a onu Dunstaffnage'de ilk gördüğü zamanı hatırlatmıştı, sanki bir şeyler eksik gibiydi. Bunun nedeni dış görünüşü değildi. Magnus, onun saçlarını daha önce hiç bu kadar düzgün görmemişti ve kıyafet seçimlerinde de daha mütevazı davranmıştı –Tanrıya şükür!– ama Magnus, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu.

MacGregor'a, krala göz kulak olması için kısa bir bakış attıktan sonra, Helen'in arkasından kalktı. Bu onun göreviydi. Onun için endişeleniyor olması değildi neden.

Hava berrak olsa da rüzgârlıydı ve denize bu kadar yakın olmalarına rağmen, soğuk bir yaz günüydü. Eski bir Viking kalesi olan İngilizlerin karargâhı Dingwall, yakın zamanda Ross'a verilmişti. Taş bir surla çevriliydi ve geniş bir hendekten otuz metre yüksekte olan bir tümsek üzerine kuruluydu. Yıllar içinde silindir şeklindeki kulenin de eklenmesiyle, kalenin kuzey Stirling'deki en büyük yapı olduğu söyleniyordu.

Magnus etrafına bakınsa da başta Helen'i göremedi. Etrafta birçok kişi vardı: Uşaklar mutfaktan salona koşarken, askerler de duvarları ve kapıları gözetliyordu.

Kendine hâkim olup çenesini sıktı –lanet olsun, paniklemeyecekti– ve bir kez daha dikkatle etrafına baktı. Helen'i neredeyse yine göremeyecekti. Surlara bakan bir duvarın arkasına oturmuştu ve vücudunun sadece yarısı görünüyordu. Sadece rüzgârda uçuşan kızıl saçları yerini belli ediyordu.

Magnus rahat bir nefes verip ona doğru gitti. Çok hızlı yürüdüğünü fark edince, kendi kendine kaşlarını çattı. Dunrobin'de ondan kaçınmak için elinden geleni yapmıştı, gerçi bunda pek de başarılı olamamıştı. Ama onu bir hafta kadar uzaktan izledikten ve sadece yabancılar yanında olduğu sırada onunla konuştuktan sonra, onu görmek için sabırsızlandığı da bir gerçekti. Onu özlemişti.

Tanrım. Magnus, yoldan çıktığının farkındaydı ama buna engel olmak için yapabileceği bir şey yoktu. İstese de istemese de Helen ile birlikteydiler. Bunu en iyi şekilde değerlendirecekti.

Helen, önündeki Firth manzarasına daldığı için Magnus'un geldiğini duymadı.

"Dans etmeyi sevdiğini sanıyordum."

Onun sesini duyunca irkildi ve şaşkınlıkla arkasını döndü. Gelenin kim olduğunu görünce, dudaklarına koca bir gülümseme yayıldı. Magnus'u görmenin kendisini bu kadar mutlu etmemesi gerekiyordu; ama ediyordu. Bu gülümseme Magnus'un içine işlemişti. Sanki güneş ışığını içine çekmiş gibi hissetti.

"Magnus, beni şaşırttın!"

Hafifçe gülümsedi. "Fark ettim. Düşüncelere dalmış gibiydin." Birbirlerine baktılar. "Kızarıklıklar için yeni tedaviler mi düşünüyordun?"

Helen'in güneşten hafif yanmış yanakları daha da pembeleşti. Uzun ve siyah kirpiklerinin altından ona mahçup bir bakış attı. "Çok mu kızdın?"

Bir süre birbirlerine baktılar. Olanlar aralarında yoğun ve sıcak bir şekilde asılı duruyor gibiydi. İnsanın tam da kasıklarına vuran ilkel bir yoğunluktu bu. Kızgın mı? Magnus'un kızması lazımdı. Ama kızgın değildi. Helen'e dokunmuştu. Sadece rüyalarında gördüğü yerlere dokunmuştu. Vücutlarının birlikte hareket ettiğini hissetmişti. Hayal bile edemeyeceği bir tutkunun tadına varmıştı. Gururundan dolayı asla yapamayacağı bir şeyi, Helen onu kandırarak, yapmasına neden olmuştu. Ona bir bahane vermişti. Bundan pişmanlık duyacak kadar ikiyüzlü değildi.

Ama onu cesaretlendirmek istemiyordu. Bir kez daha geri çekilecek kadar güçlü olabileceğinden emin değildi. "Kızgındım."

"Ama artık değil misin?"

Helen umutla açtığı gözleriyle baktı ona. Magnus'un bunun üzerine ciddi bir ifade takınması gerekti. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz verirsen, seni affedebilirim."

Helen mutsuz bir şekilde dudaklarını büzdü. "Kışkırtılmıştım. Ve kızın yanlış çıkarımlarda bulunması benim suçum değil. 'Tuhaf kızarıklık' her anlama gelebilir."

Küçük küstah. "Helen..."

Helen'in kendisine dimdik bakmasından, ses tonundan hoşlanmadığını anlayabiliyordu.

"Pekâlâ, sen de bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz ver." Helen'in yüzü düştü ve cesaretinin bir kısmını kaybetti. "Benim karşımda böyle bir şey yapman doğru değildi."

"Kışkırtıldığını düşünen sadece sen değildin." Magnus, Helen'in elbisesine baktı. "Artık o 'mütevazı" elbiseleri giymediğini görüyorum."

Helen kızarıp, bakışlarını ondan uzaklaştırdı.

Sadece Helen'in yanında durmaktan bile hoşlanan Magnus, onun baktığı yöne dönüp, aşağıda Dingwall limanına yanaşıp, limandan uzaklaşan balıkçı teknelerini izledi.

Sonunda Helen sessizliği bozdu. "Kralın bana ihtiyacı mı var?"

Magnus kaşlarını çattı. "Hayır, neden sordun?"

Helen tek kaşını kaldırdı. "Beni bulmak için bir nedene ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm."

Ses tonu Magnus'u rahatsız etmişti. İçinde bir suçluluk duygusu oluştu. Artık istese bile -ki istemiyordu- ondan kaçamazdı. "Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşündüm. Yemekte pek mutlu görünmüyordun ve dans başlamadan da gittin. Munro gittiğini görünce pek memnun olmadı."

Diğer adamın onu nasıl sahiplenircesine izlediğini düşününce, Magnus'un kaşları çatıldı. Sutherland engel olmasaydı, Munro, Helen'i takip edecekti. Tanrım, onunla bu kadar ilgilenmesine gerek yoktu.

Helen başını eğip, Magnus'a dalgın bir bakış attı. "Beni bu kadar yakından izlediğini fark etmemiştim." Magnus bir cevap vermeyince, Helen hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım olduğunu düşündüm."

"Seni Ross'un kız kardeşiyle birlikte gördüm. Konuşmak için kendi yaşında kadınların etrafında olması güzel bir şey olmalı."

"Öyle."

Magnus, bir şeyleri kaçırdığını fark edip, yeniden kaşlarını çattı. "Ama?"

Helen omuzlarını silkti. "Sadece bazen ne söylemem gerektiğini bilemiyorum."

"Sen mi? Senin ne söylemen gerektiğini bilemediğine hiç şahit olmamıştım."

Helen güldü. "Bunun aksini diliyormuş gibi konuşuyorsun."

Magnus dudağını büzdü. "Oturup seni dinler ve bu kadar genç bir kızın konuşacak bu kadar çok şeyi nasıl olur diye düşünürdüm. Seni dinlerken, güneşin altında birden çok kez uyuyakalmıştım."

Helen alaycı bir şekilde omzuna vurdu. "Ben o anlarda balık tuttuğunu sanıyordum."

"Senin konuşmaların tüm balıkları kaçırırken bunu nasıl yapabilirdim ki?"

"Ben gevezelik etmiyordum," dedi Helen ağırbaşlı bir edayla.

Elleri belinde, saçları güneş ışığında uçuşurken, mavi gözleri Magnus'a dik dik bakıyordu. Magnus, eski günleri hatırla-

yıp, o zamanları çok özlediğini düşündü. Geriye dönmek istedi. Onu yakalayıp, asla bırakmamak...

Onu unutabileceğini nasıl olmuştu da düşünebilmişti? Helen, her zaman onun bir parçası olmuştu. Bu onun dramıydı.

"Magnus?" Helen kaşlarını çattı.

Magnus anılardan sıyrılıp, gülümsedi. "Evet, ediyordun ama bu benim için sorun değildi. Seni dinlemeyi seviyordum. Peki şimdi neden anlatacak bir şey bulamıyorsun?"

Helen omuzlarını silkti. "Sen her zaman farklıydın. Bana hiçbir zaman yanlış bir şeyler söylediğimi düşündürmedin. Senin yanındayken hep huzurluydum. Yani her zaman değil, bu durum sonra başladı."

Magnus onu dinlemiyordu ama önemli bir şeyler söylediğinin farkındaydı.

Helen kafasının karıştığını fark edip, açıklamaya çalıştı. "Söyleyecek bir şeyler bulamıyor değilim. Sadece yanlış şeyler söylüyorum." Magnus'un kendisine inanmayan gözlerle baktığını görünce gülümsedi. "Bugün erken saatlerde diğer kadınlarla odadaydım ve onlar ziyafet için kızarttıkları domuzdan bahsediyorlardı. Farkında bile olmadan, bir domuz yavrusunun doğuşunu ilk gördüğüm anı ve bunun ne kadar inanılmaz bir şey olduğunu anlatmaya başladım; tabi ki bu da yemekten önce dinlemek istedikleri bir hikâye değildi." Helen, suyun kenarındaki koca bir kayayı işaret etti. "Şuradaki yavru sümsük kuşu gibiyim -sarı kafalıların arasındaki siyah başlı olanı görüyor musun?- biraz tuhafım."

Magnus kaşlarını çattı. "Saçmalık."

Ama bunu söylerken bile, Helen'in oyunlara geldiğinde de kendi yaşındaki kızlarla nadiren bir araya geldiğini hatırladı. "Peki ya Muriel?"

"Muriel farklı. Onunla ortak yanlarımız var."

"Başkalarıyla ortak yanların yok mu?"

"Bazı şeyler var." Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, bunu açıklamak biraz zor. Ben onların istemediği şeyleri istiyorum."

"Ne gibi?"

Helen bunu bir süre düşünüp, sadece "Daha fazlasını," dedi.

Helen, Magnus'un bakışlarından kendisini anlamadığını görebiliyordu ama bu şaşırtıcı değildi çünkü kendisi de "şımarık" yanının kalbini dinlemek istediğini ve diğer kadınların kendilerinden bekleneni yaparak mutlu olduklarını duyduğunda suçlu ve huzursuz hissettiğini nasıl anlatması gerektiğini bilmiyordu.

"Yok bir şey," dedi Helen birden utanarak. "Sadece aptallık ediyorum."

Magnus onu kolundan tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. "Hayır. Anlat bana. Anlamak istiyorum."

Magnus'u hep farklı kılan şey buydu; denemek için istekli olması. "Bir kale kapısının ardında bir hayat sürmek istemiyorum. Senin sahip olduğun şeye sahip olmak istiyorum."

"Neymiş o?"

"Özgürlük. Tercih hakkı. Bir kapının ötesine gittiğimde, bir arama ekibinin peşimden gönderilmemesi."

Magnus ona sert bir bakış attı ama ardından ne demek istediğini anlıyormuş gibi hüzünle gülümsedi. "Hepimiz bir düzene bağlıyız Helen. Benim de krala ve klanıma karşı sorumluluklarım var."

"Ama istediğin şeyi yapıp, bundan mutluluk duyuyorsun. Bir savaşçı olmak yerine bir âlim ya da piskopos olmak istemezdin değil mi?"

"Tanrım, hayır!"

Yüzündeki ifade Helen'i güldürdü. "Peki önünde sadece tek bir yol olsaydı? Seçmek zorunda olduğun tek bir yol? Bazen diğer kadınların konuşmalarını dinlerken, üzerimde bu ağırlığı hissediyorum ve o kadar sabırsızlanıyorum ki harekete geçip bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyorum."

Magnus ona baktı ve belki de onu kendisinden bile dikkatli bir şekilde inceledi. "Bir kralın şifacısı olmanın işe yaradığını düşünüyorum."

Helen gülümsedi. "Sebzelerini yediğinden emin olmak, pek işe yarıyor sayılmaz. Sen de ben de önlem olması için burada olduğumu biliyoruz. Ne istediğimi bilmiyorum ama bunun gibi üç metrelik bir duvarın arkasında yaşamak istemiyorum." Dudağı hafifçe kıvrıldı. "Ve kesinlikle benim konumumdaki bir kadının istemesi gerekenden daha fazlasını istiyorum." Bencilliği, içinde bir suçluluk duygusunun belirmesine neden oldu. "Hayatta pek çok şeye sahibim. Bununla mutlu olmam gerek."

"Bu nedenle mi beni reddettin?" dedi Magnus sessizce.

Helen, hem Magnus'un bu konuyu açmış olmasına, hem de kendisinin daha önce hiç kurmadığı bir bağlantı kurmasına şaşırdı. "Belki bu da reddetmemin bir sebebidir," dedi. "Annen... asla onun gibi olamamaktan korktum ve seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Hazır olduğumdan emin değildim."

Magnus'un kendisine baktığını hissedebiliyordu. "Belki de evlendiğinde ve çocukların olduğunda böyle düşünmezsin."

Helen'in istemesi gereken şey buydu. Bunu istiyordu da. Ama...

Hadi bu, ona yetmezse?

Üzgün bir ifadeyle Magnus'a baktı. "Kardeşlerim de öyle söyledi. Ama ilk seferinde bu pek de işe yaramadı. Sevmediğim bir adamla evlenmem hataydı."

Magnus bakışlarını uzaklaştırmadan önce bir süre birbirlerine baktılar. Helen o anda Magnus'un neler düşündüğünü öğrenebilmek için her şeyini verebilirdi. Ama Magnus buna engel oldu ve Helen, onun kendisinden uzaklaştığını hissetti.

William ile evliliğinden bahsettiği için pişman olmuştu ama Magnus bu konuda konuşmayı reddederse, geçmişin üzerini nasıl kapatabilirlerdi ki? Eğer arkadaşının hayaleti aralarında durmaya devam ederse?

Magnus yaslandığı duvardan doğruldu. "Geri dönmeliyiz. Kısa süre sonra ordun seni aramaya başlar."

Helen yüzünü astı. Boğuluyor gibi olmasına ve hava almak istemesine neden olan bir şey de bu orduydu. "Sanırım haklısın."

"Bana değiştiğini söyleme."

Helen ona sert bir bakış attı. "Sen de en az onlar kadar kötüsün. Birbirinizden nefret etmiyor olsaydınız, bence Kenneth ve sen arkadaş olabilirdiniz. Çok fazla ortak yanınız var."

Helen, o anda Magnus'un bir şey yemediğine şükretti yoksa boğulabilirdi. Önce bunun mümkün olmadığına dair bir şeyler mırıldandı ve ardından da, "O hâlde sanırım kaçmak istediğin kişi Munro." Bakışlarında tehlikeli bir ışıltı belirdi. "Sana istemediğin bir şey..."

"Benimle dans etmek istiyor," dedi Helen somurtarak.

Magnus'un kafası karışmış gibiydi. "O heri... adamdan ne kadar nefret edersem edeyim, dans etmek bir adamdan kaçmak için yeterli bir neden sayılmaz."

"Sadece dans etmek istemiyor. Sanırım bana evlenme teklif edecek." Helen durdu. "Tam da istediğim şey, değil mi?"

Magnus bunun üzerine duraksadı. Ama dudaklarını sıkışı ve çenesinde atmakta olan kası, Helen'in nabzını hızlandırdı.

"Ve sen de vereceğin cevaptan mı emin olamıyorsun?" Çok gergindi. Umursamayan bir adam için fazlasıyla gergindi.

"Hayır. Vereceğim cevabı biliyorum. Görmek istemediğim şey onun tepkisi."

Magnus, rahatladığını gizlemeye çalışmadı. İç çekişine çok fazla anlam yüklemek saçmaydı ama Helen'i asıl umutlandıran bunun ardından söyledikleriydi. "Onun dikkatini dağıtacak bir yol biliyorum."

"Neymiş?"

"Benimle dans et."

Helen'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Kalabalık bir salonda, Magnus'un kendisine sarıldığını, ona dokunduğunu ve herkes onları izlerken birlikte dans ettiklerini hep hayal etmişti.

Ve kısa bir süre sonra kaşlarını çatan erkek kardeşi, neşeli kral ve kızgın Donald'ın karşısında, Dingwall Kalesi'nin büyük salonunda Magnus, kendisini piste götürürken, hayalleri gerçek olmuş gibiydi.

Yıllardan beri ilk kez aradığı mutluluk, hep istediği anlaşılmaz "daha fazlasına" kendini daha yakın hissediyordu.

Dansın mutluluğu, Helen'i günün geri kalanı boyunca ve ertesi sabah da etkisi altına almıştı. İşe yaramıştı!

Dunrobin'den ayrıldıklarından beri, Magnus'un kendisine olan davranışlarında bir değişiklik hissediyordu! Önceden yaptığı gibi Helen'den kaçmak yerine, ona yakın olmak için yollar arıyor gibiydi. Helen, onun kendisini izlediğini hissediyordu. Ve dünkü konuşmayla dansın ardından, Magnus'un kendisine karşı yumuşadığından artık emindi.

Konuşmaları başka bir şeye daha yaramıştı. Yıllar önce onu reddetmesinin bir nedeninin de onu hayal kırıklığına uğratmak istememesi olduğunu fark etmişti. Kaleye, Magnus'un annesi gibi bir ev sahibesi olamama korkusu... Kendisinden beklenen hayata asla uyum sağlayamayacağı korkusu...

Helen kahvaltısını yaptıktan sonra, diğer kadınlarla daha fazla zaman geçirmek için bir araya gelme kararı aldı. Ama Ross Kontesi'nin odasındaki kilimin etrafında üç saat boyunca oturup, dikiş diktikten ve yanlış bir şey söylememek için çabalayarak nişandan bahsettikten sonra (dikişten hoşlandığı tek anın, yaraları diktiği an olduğunu söylememek için kendini zor tutmuştu) küçük odanın taş duvarları yine üzerine geliyor gibi hissetmeye başlamıştı.

Öğle yemeği, tam zamanında bir kaçış olmuştu. Gerçi Magnus'un salonda olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Ne yazık ki masada Ross Kontesi'nin yanına oturdu. Bu ciddi İngiliz kadının, çok güzel olduğu zamanlarda, otuz yıl önce İskoç kontunun kalbini çaldığı söyleniyordu ama artık güzelliğinden geriye solgun ve renksiz, sanki Helen'in tüm hatalarını görürmüş gibi ona havadan bakan bir kadın kalmıştı. Helen, pot kırmaya meyilli olmasa da bu otoriter kontesin yanında doğru şeyleri söyleyebileceğinden emin değildi. Öyle ki ağzını açmaya bile korkuyordu.

Kontesin bakışlarını üzerinde hissetti. "Bu öğleden sonra kızlarımın kuş avı gezisine katılır mısınız Leydi Helen?"

Helen bembeyaz oldu. Kadınların da erkeklerin de bu tür gezilerinden hoşlanmazdı. Vahşi kuşların uzakta uçup, öttüğünü izlemeyi severdi ama yakından...

Ürperdi. Kuşlar onu korkuturdu.

Tepkisini gizlemeye çalışsa da diğer kadının bunu anlayabileceğinden endişe etti. "Korkarım hayır."

Bahanesini söyleyemeden, kontes devam etti, "Güzel. O hâlde yemekten sonra, kilim konusunda daha fazla yardımınızı isteyeceğim. Belli ki çok pratiğiniz yok ama konsantre olduğunuzda dikişleriniz gayet iyi oluyor." Helen, bunun ondan gelen oldukça sağlam bir övgü olduğunu düşündü. "Bir Sutherland kızının nasıl olup da Hayd... bir kralın bakıcısı olduğunu söyler misiniz?" Krala kötü bir şey söylememek için kendini frenlemesi gerekmişti çünkü Haydut Kral birkaç metre ileride oturuyordu. "Kral Robert," dedi Helen durumdan hoşlanmadığını gizlemekte güçlük çekerek gülümsediği sırada.

Ross Kontu'nun Robert Bruce'a karşı devam eden bazı itirazları, İngiliz eşinden kaynaklanıyordu. Kesinlikle söylentilerde doğruluk payı vardı.

Helen zorlukla yutkundu. Keskin bakışlı kuşlar mı yoksa keskin bakışlı kontesle geçireceği saatler mi; hangisinin daha korkunç olduğuna karar veremedi.

Bu açmazdan kurtulmak için bir bahane bulmak isteyerek dudaklarını araladı ama sonra kekelediğini fark edip sustu.

Birden arkasında biri olduğunu hissetti. Döndü ve Magnus'u orada görünce şaşırdı. Birbirlerine baktılar ve Magnus'un bakışlarından konuşmanın bir kısmını duyduğunu ve Helen'in içinde olduğu açmazı anladığını fark etti.

"Yemeğinizi böldüğüm için üzgünüm Leydi Helen ama barakalarda sizin yardımınıza ihtiyacımız var."

Ross Kontesi gözlerini kıstı. "Sorun ne? Neden Leydi Helen..."

"Sanırım hassas bir konu leydim," dedi Magnus, bunun kralla ilgili bir şey olduğunu ima ederek. "Leydi Helen?"

Elini uzattı ve Helen de hemen ona karşılık verdi. İri, sıcak ve nasırlı avuçları, Helen'in ellerini âdeta yutmuştu. Onu masadan ve gürültülü salondan kurtarıyor gibiydi.

Helen, kardeşinin ya da Donald'ın arkalarından koşuyor olabileceğini düşünerek arkasına baktı ama Gregor Mac Gregor'un iki adamı da lafa tuttuğunu ve böylece bakışlarının kapıdan uzakta olduğunu fark etti.

"Senin işin mi?" diye sordu Helen onlara doğru bakarak.

Magnus sırıtarak omuzlarını silkti. Gözlerinde şeytani bir bakış vardı. "Olabilir."

Helen uzun zamandır hissetmediği bir neşeyle güldü. Highland Oyunları'ndan gizli aşkıyla buluşmak için kaçan yaramaz kız gibi hissediyordu kendini.

Salondan aydınlık ve güneşli bahçeye çıktıklarında Helen adımlarını yavaşlattı. Derin bir nefes alarak, "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Leydi Euphemia ile uzun bir öğleden sonra geçirecek olmak fikri pek de içimi açmıyordu."

Magnus yüzünü ekşitti. "Seni suçlamıyorum. Kadın, beni de korkutuyor. Ama gel, acele etmemiz gerek."

Helen'i bahçeden barakalara doğru çekti.

Helen şaşırıp, aniden heyecanlandı. "Ciddi miydin? Bunun bir bahane olduğunu sanmıştım. Sorun ne?"

"Sana ihtiyaç var," dedi Magnus sadece.

Bu sözler, Helen'in içini tuhaf bir şekilde ısıttı.

Duvarın bir bölümünün karşısındaki barakaların kapısını açmak yerine Magnus onu, binayı ahırlardan ayıran tarafa doğru çekti.

Helen neden orada olduklarını soracağı sırada, duvarın kenarında dizlerinin üzerinde olan bir çocuk gördü.

Yedi-sekiz yaşlarında görünen küçük kız, yaklaştıkları sırada o tarafa dönmüştü. Helen, uzaktan bile çocuğun ağladığını görebiliyordu. Çocuğun yaralanmış olmasından korkup hızlandı ve yanına diz çöktü.

Hızla etrafına baktı ama herhangi bir yara izi göremedi. "Nereni incittin ufaklık?"

Küçük kız başını sessizce sallayıp, Helen'e hayalet görmüş gibi baktı. Komik görünüşlü, süpürge gibi olan kahverengi dağınık saçları alnına inmiş, kirli çilli yüzünde gözyaşlarının izleri kalmış küçük bir kız çocuğuydu bu.

Magnus da yanına diz çöktü. İri bedeni, dar yolu tamamen kapatmıştı. "Leydi Helen," dedi. "Aşçının küçük kızı Bayan Elizabeth ile tanışmanızı istiyorum."

Çocuk burnunu çekti. "Babam bana Beth der."

"Tanıştığımıza sevindim Beth. Sorun..."

Binanın arka köşesinden gelen hafif bir miyav sesi, Helen'in sorusuna cevap oldu. Zeminle, ahşap yapı arasında küçük bir boşluk vardı ve belli ki kedi oradan kaçmıştı.

"Bir kedi yavrusu," diye açıkladı Magnus. "Mutfaktaki çöplerin arasında dolanıp, ayakaltına giriyormuş. Uşaklardan biri de ayaklarından birine basmış."

Küçük kız yeniden ağlamaya başladı. Küçük yüzünü buruşturuyordu. "Babam hi-hiç bi-bir şey yapmayın, bır-bırakın ölsün dedi," dedi hıçkırıklarının arasından. Helen Magnus'a bakarken bir yandan da çocuğu sakinleştirmeye çalıştı.

"Salona giderken Bayan Beth ile karşılaştım ve yardımcı olabileceğini düşündüğüm birini tanıdığımı söyledim."

Birbirlerine baktılar. Onları birbirine bağlayan günün anılarını ikisi de hatırlıyordu.

Magnus, elini uzatıp, Helen'in saçını kulağının arkasına attığında, Helen'in kalbi duracak gibi oldu. Bu kısacık dokunuşun tadını çıkarmak isterken, Magnus kendine geldi.

Elini indirdi. "Neye ihtiyacın var?"

"Ona ulaşmamı sağla."

"Bir dişi..." dedi küçük kız.

"Tamam, hadi o küçük kıza ulaşalım," dedi Helen, "sonra da ne yapabileceğimize bakarız."

Sonraki iki saat boyunca Helen özenle, ezilen bacağı tedavi etmek için uğraştı. Magnus, sürekli yanıbaşındaydı. İhtiyacı olduğunda ona yardım edip kedinin bacağı için destek hazırlıyordu. Beth de bu sırada Helen'in alçı ve zavallı hayvanı uyutmak için ihtiyaç duyacağı karışım için gerekli olan malzemeleri getiriyordu. Küçük kız malzemeleri taşırken meşgul olsun da ağlamasın diye Helen tüm malzemeleri tek seferde söylememişti.

Çok iyi iş çıkaran Helen, küçük hayvana kazara çok fazla ilaç vermiş olmaktan korktu ama işi bittiğinde; kedi, ayakları küçük ahşap desteklerin arasında ve yumurta ile unla sertleştirilmiş bezle sarılmış hâlde, Beth'in yeniden mutfağa götürdüğü bir sandığın içinde huzurla uyuyordu.

Helen onların gidişini izlerken gülmeden edemedi. Magnus onun ayağa kalkmasına yardım etti. Çok uzun süre dizlerinin üzerinde oturduğu için başta sendeledi ve Magnus da ona destek olmak için elini beline sardı.

Magnus gülümsüyordu. "Bugün birinin daha sonsuza dek minnetini kazandın."

"Gelip beni bulduğun için çok sevindim. Teşekkürler."

Magnus'a baktı. Bir an için ikisi de bir şey söylemedi.

"Geri dönmeliyiz."

Helen hayal kırıklığına uğrasa da onu zorlamak istemediğinden başını salladı. Kuleye kadar sessizce gittiler. Barakaların yanında diz çöktüğü için eteği toz ve çamur olmuştu. Akşam yemeğinden önce üzerini değişmesi gerekecekti.

"Senden burada ayrılacağım," dedi Magnus.

Yürümeye başladığı sırada Helen onu durdurdu. "Magnus." Magnus arkasını döndü. "Pes etmeyeceğim."

Helen çok yumuşak bir şekilde söylemişti bunu ama Magnus onu duymuştu. Başını hafifçe yana eğip ondan uzaklaştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dunraith Kalesi, Wester Ross

"Leydiyi gördünüz mü lordum?"

Magnus, üzerinde çalıştığı porsuk ağacı gövdesinden başını kaldırdığında karşısında on dört yaşlarında bir genç gördü. Macraith'in yanında eğitim alan çocuklardan biri olduğunu kıyafetlerinden anlıyordu. Pamukla doldurulmuş bir tunik ile eğitimdeki bir savaşçıya ait olabilecek çelik bir kask vardı üzerinde. MacKenzielerin lideri Macraith, Bruce'a İskoçya'da kaçtığı dönemlerde evini açan Highland'lilerden biriydi.

Magnus'un, çocuğa hangi leydiden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. Helen, kedinin üzerinde son mucizesini gerçekleştirdiğinden beri yeteneklerini herkes duymuştu ve Dingwall'da kaldıkları süre boyunca herkes "leydiye" ihtiyaç duymuştu. Sonraki durakları olan birkaç kilometre batıdaki Macraithlerin kalesinde de durum farklı olmamıştı. Burası antik bir İskandinav kalesiydi.

Magnus, onun yanına birden fazla kişi göndermesinin çok olduğunu biliyordu ama o gün onu izlerken, tıpkı MacGregor ve kralı kurtardığı zaman olduğu gibi nasıl canlı göründüğünü fark etmiş ve bundan çok etkilenmişti.

Hayır, "canlı" tam olarak bunu anlatamıyordu. Belki de "kuvvetli" daha uygun bir kelimeydi. Bu tıpkı Şahin'in yelken-

lisinin halatlarını tuttuğu sıradaki hâlini andırıyordu: olması gereken yerde ve tamamen kontrollü. Sanki Helen'in olması gereken yer tam da burasıydı. Belli ki bu, onu mutlu ediyordu ve Magnus da onu mutlu görmekten hoşlanıyordu.

Çocuğun sorusunu cevaplamak için Magnus'un arkasını dönmesine ve vadiye bakan arka kapıdan güneş ışığında parıldayan kızıl saçlara bakmasına gerek yoktu. Eğitim alanının yanındaki bu saman balyasına oturmasının bir nedeni vardı. Gordon'un bedeninin teşhis edildiğine dair haber Dunrobin'e geldiğinden (ve az kalsın Helen'e sahip olmak üzere olduğu o geceden) beri, üç haftadır, "leydinin" nerede olduğunun acı verecek şekilde farkındaydı.

Temkinli koruma rolü, aralarına diktiği duvarı, âdeta kumdan bir duvar gibi eritiyordu. Helen'in gözü her aydınlandığında, kolu sanki oraya aitmişçesine Magnus'un omzuna her indiğinde, Magnus'tan her yardım istediğinde, daha büyük acı çekiyordu. Magnus duygularının yanlış olduğunun farkındaydı ama bunları durduramıyordu.

Yarın dağlardan ilerleyip, yolculuklarının son aşamasına geçecekleri için memnun olması lazımdı. Bir hafta ya da on gün içinde Broom Gölü'nün kuzey kıyılarında, MacAulaylerin Dun Lagaidh Kalesi'nde olacaklardı. Oradan da Dunstaffnage'deki Highland Oyunları için bir gemiye bineceklerdi. Kralın, gezisindeki koruma görevi böylece sona erecekti.

Peki ya Helen? Ona olan görevi ne zaman sona erecekti?

Lanet olsun Gordon. Bana ne yaptığının farkında mısın?

Anıları, zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. "Nehrin yanında, kızlara balık tutmayı öğretiyor."

Çocuk, Magnus'a sanki dünyanın yuvarlak olduğunu söylemiş gibi baktı. "Kızlar balık tutamaz! Onlar çok fazla konuşurlar."

Magnus gülmemek için kendini zor tuttu. Helen her zaman berbat bir balıkçı olmuştu. Magnus, Helen'in bunun farkında olduğunu zannetmiyordu. Ve bu da birkaç küçük kızın sıcak ve güneşli bir yaz gününde sıkıntılarına çare olması için balık tutmayı teklif etmesine engel değildi. Magnus'un bildiği kadarıyla, Macraith'in kızları bu konuda çok daha başarılılardı. Helen de tabii ki bu durumdan çok utanmış ve üzerine bir şey söylememişti.

"Sorun ne?" diye sordu.

Çocuk kaşlarını çatmayı bırakıp, neden orada olduğunu hatırladı. "Liderin kılıcını keskinleştirirken Malcolm'ın eli kaydı ve şu anda fena hâlde kanıyor."

Malcolm, Macraith'in yanında eğitim için bulunan diğer çocuklardan biri olmalıydı. "O hâlde acele etsen iyi olur çocuk. Leydi bununla ilgilenir."

Birkaç dakika sonra, Helen'in çocuğun yanında kapıdan koşarak geldiğini gördü. Yüzü çok ciddiydi ve Magnus'un yanından geçip, silahlığa giderken, onu görmemiş gibiydi.

Çocuğun tedavisi bir saat kadar sürdü. Bu arada küçük binaya sürekli birileri girip çıktı ve kumaş, su, Helen'in çeşitli merhemleri, ilaçları ve tabakçının çeşitli eşyalarını koyması için özel olarak yaptığı çanta içeri taşındı. (Bu eşyaların yarıdan fazlası Magnus'tan 'ödünç' alınmıştı.)

Magnus bunları ona verdiğinde, Helen'in yüzündeki ifade...

Tanrım, bunu düşünme. Ama yine de göğsü sıkışıyordu.

Kapının açıldığını duyduğu sırada, son projesini bitirmek üzereydi. Birkaç dakika sonra, karşısından bir gölge geçti.

"Hep burada mı oturdun?"

Kendini sıkıp, başını kaldırdı. Ama bu, işe yaramamıştı. Öylesine bir özlem vardı ki içinde, nefesi kesilir gibi oldu.

Çok mu yanlış olur? Cevabı biliyordu ama yine de bunu çok istiyordu.

"Evet. Küçük Malcolm nasıl?"

Helen kaşlarını çattı. Kaygılıydı. "Emin değilim. Sağ başparmağını neredeyse koparmak üzere olan derin bir kesikti ve kanama hiç kolay durmadı."

"Sağlam bir çocuk. Sıcak demiri bastırdığında bağırdığını duymadım."

Helen, balyanın üzerine, Magnus'un yanına sıkıştı. Magnus, onun kendisine değdiğini hissedince, tüm sinirlerinin gerildiğini fark etti. Kalbi hızlandı. Nefes almamaya çalıştı ama Helen'in yumuşak ve kadınsı kokusu tenine işledi ve lavanta olduğunu düşündüğü bir aroma başını döndürdü.

Helen dudağını ısırınca, Magnus başını çevirmek zorunda kaldı. Ama kasıklarındaki keskin kıpırtı artmıştı. Onu istiyordu. Ona dokunmak bir hataydı. Helen'in tutkusunu tatmış, bedenleri birbirine değmiş, onun inlemesini duymuştu ve artık bundan başka bir şey düşünemiyordu.

"Yarayı yakarak kapatmadım."

"Neden?" Bir yarayı kapatmak için tercih edilen yöntem buydu.

"Yaranın, kılıç tutmasına engel olup olmayacağını sordu ve ben de etkileyeceğini söyledim. Yarayı dikmek daha ince bir iz bırakır."

"Ama enfeksiyona neden olması daha olası olur."

Helen bunu başıyla onayladı. "Evet. O riskli olanı seçti."

Magnus bunu anlıyordu. Malcolm bir savaşçı olmak için eğitim alıyordu. Kılıç tutamayacak olmak, bir savaşçı için ölüm fermanı demekti.

Helen'e yandan bir bakış attı. "Sanırım yeterince meşguliyetin var."

Birbirlerine baktılar. Ne demek istediğini anlamıştı. Konuşmalarının hatırlatılmış olması, Helen'in biraz utanmasına neden oldu. "Evet, teşekkürler."

Başta Dingwall'daki surlarda yaptıkları konuşma, Magnus'u huzursuz etmişti. Helen'i zannettiği kadar iyi tanımadığını düşünmek çok tuhaftı. Helen, kendini her zaman Magnus'un yanında çok rahat hissetmişti ve bunun başkalarının yanında böyle olmadığını düşünmek şaşırtıcıydı. Aynı zamanda kendini bir kalenin ev sahibesi olarak düşünmenin onu nasıl gerdiğini düşünmek de tuhaftı. Ama Magnus bunu düşündükçe, daha iyi anlamıştı. Helen'in bir yeteneği vardı ve bunu kullanmak istiyordu. Mücadeleyi ve heyecanı, o da en az Magnus kadar seviyordu.

Helen, Magnus'un elindeki ahşap alete baktı." Bu bir ok kaşığı mı?"

Magnus'un dudağının kenarı kıvrıldı. "Sürpriz olması gerekiyordu."

Helen'in gözleri, sanki Magnus'un elinde mücevherden yapılmış bir asa varmış gibi aydınlandı. "Benim için mi?"

Magnus kıkırdayıp, elindekini Helen'e verdi. "Evet, bundan bir kez bahsetmiştin ve Fraser'ın adamlarından biri geçen hafta az kalsın avda bir okla vurulmak üzereydi. Belki ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Helen bunu ışığa tutup, her yanını inceledi. "Mükemmel. El işleri konusunda bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum." Magnus, kasıklarının bir kez daha gerildiğini hissetti. Bu seferki biraz daha kuvvetliydi. Bedeni, Helen'in sözcüklerinin masum bir şekilde söylenmiş olmasını umursamıyordu. "Sürpriz yetenekleri olan bir adamsın Magnus MacKay. Gregor bana tuhaf silahlar da yaptığını söyledi."

MacGregor lanet çenesini kapatsa iyi ederdi. Hem Helen neden MacGregor ile konuşmuştu? Magnus, kıskançlık oldu-

ğundan şüphelendiği bir duyguyu bastırıp omuzlarını silkti. "Bu bir hobi. Silah üreticisi falan değilim." Daha çok deneyip, amaçlarına -hatta öldürmeye- daha çok hizmet edecek aletler geliştiriyordu.

"Düşündüğüm birkaç şey vardı..."

Sonraki yirmi dakika boyunca Helen, aralıksız bir şekilde Magnus'un kendisine verdiği aletlerin nasıl geliştirilebileceğinden bahsetti. Magnus da onun istekli konuşmasına kendini kaptırıp Helen'in yüzüne gölgeler düşmeye başlayana ve yere hızla vuran fırtına gibi atların seslerini duyana kadar saatin ne kadar geç olduğunu fark etmedi.

"Aletlerin için ne yapabileceğime bakacağım ama Broom Gölü'ne ulaşana kadar olmaz." Magnus isteksiz bir şekilde ayağa kalktı ve onu da kaldırmak için elini uzattı. "Adamlar geri döndü."

Helen yüzünü buruşturdu. "Sanırım bu, gitmen gerektiği anlamına geliyor."

"Kral, rapor isteyecektir."

Helen, yaramaz bir bakış attı. "Kardeşim ve Donald, Dingwall'dan ayrıldığımızdan beri çok fazla izcilik ve avcılık işiyle uğraşıyorlar gibi."

Magnus çenesini sıktı. Diğer adamların yokluğundan hoşlanıyor olsa da bu onun talimatı değildi. Sutherland de Munro'yu Helen'den uzak tutma konusunda en az Magnus kadar istekli görünüyordu. Hatta Magnus ona bu konuda minnet duyuyordu. Yani neredeyse. Helen bundan rahatsız mıydı? "Bu bir şikâyet mi?"

Helen ona şaşkın bir bakış attı, kafası karışmıştı. "Tabii ki hayır. Onlar sürekli etrafımda olmadığında rahatça nefes alabiliyorum. Sadece nedenini merak ettim."

Magnus, Helen'in gözlerindeki şüpheli kıvılcımı görmezden geldi. "Yarın dağlara gidiyoruz... Yolculuğumuzun en zor kısmı bu olacak."

"Ama aynı zamanda en heyecanlısı!"

Magnus, onun neşelenmesine engel olmaktan nefret ediyordu ama temkinli olmaları lazımdı. "Güzelliğin seni aldatmasına izin verme. Bu dağlar aldatıcı –hatta ölümcül– olabilir. Kamptan çok uzaklaşmamaya ya da yoldan fazla ayrılmamaya dikkat etmen lazım. At arabaları ve atlar nedeniyle ağır ilerleyeceğiz. Yol, oldukça zorlu olacak ve geçen yıl çok fazla kar olduğundan, ırmaklar taşmış olabilir. Kardeşin, MacGregor'la izcilik için gönüllü oldu."

Helen, hayal kırıklığını gizleyemedi. "Yani onları sen göndermedin?"

"Korkarım hayır."

Birbirlerine baktılar.

"*Pes etmeyeceğim.*" Magnus, Helen'in sözlerinin kulaklarında yankılandığını duyar gibiydi. Bu doğru muydu yoksa yine cesaretini yitirecek miydi? Magnus, hangi cevabın kendisini daha çok korkuttuğunu bilemiyordu.

"Ah pekâlâ," dedi Helen, Magnus'un isteyerek neden olmadığı hayal kırıklığını savuşturarak. "Belki de fikrini değiştirmiştir."

Ama Helen'in omzunun üzerinden bahçede görünen adamlara bakan Magnus, bunda çok haklı olmadığını anladı. Magnus ve Helen'i birlikte gören Munro'nun yüzü bir fırtına bulutu gibi kararmıştı.

Magnus, Helen'e alaycı bir gülüş attı. "Ben olsam buna güvenmezdim meleğim."

Helen uzun zamandır bu kadar mutlu olduğunu hatırlayamıyordu. Bunun nedeni Magnus ile artan yakınlığı mıydı (Helen'in görüş alanından uzaklaşmasına izin vermiyordu!) yoksa şifacılık yeteneklerinin giderek artmasının gururu muydu (ki çokça pratik yapıyordu) yoksa çevrenin görkemi ve Wester Ross'un ormanlarına ve tepelerine doğru giderken her bir kilometrede hissettiği özgürlük müydü bunu bilmiyordu ama bu duygunun bitmesini hiç istemiyordu.

Dualardan ve kahvaltıdan sonra Macraithlerin kalesinden çıkıp, Blackwater Nehri'nin kayalık kıyısından, ormana ve Strathgrave'in kıvrımlı tepelerine ulaşmışlardı. Atlar ve at arabaları ile süvarilerden, piyadelerden ve uşaklardan oluşan uzun geçitle birlikte hızları bu sabah Magnus'un tahmin ettiği gibi oldukça yavaştı.

"Dört ya da beş gün," demişti, Helen'in küçük hobisine yardım ederken. Sağlam ve kısa bacaklı atlar İrlanda'dan gelmişti ve İskoç yaylalarının dağlık coğrafyası için gayet uyumlulardı.

"Hepsi bu mu?" Helen, hayal kırıklığını gizlemeyi başaramamıştı.

Magnus ve yanında duran Gregor MacGregor, Helen'e çıldırmış gibi baktılar.

"Hepsi bu mu da ne demek? Sadece altmış beş kilometre leydim," dedi Gregor. "İkiden çok sürmemeli."

"Bir gün içinde daha uzun mesafeler koştuğum oldu," diye ekledi Magnus da. "Gece çökmeden oraya ulaşabilirdim."

Helen, bu abartı karşısında güldü.

Gregor kaşını kaldırdı. "Gece çökmeden mi?"

Magnus omuzlarını silkti. "Yokuş yukarı tırmanmak gerekiyor."

Helen iki adama baktı. Şaka yapıyorlardı, değil mi?

Bunu bilmiyordu ama Helen her ne kadar güzel manzaranın tadını çıkarıyor olsa da hızları Magnus için âdeta bir işkenceye dönüşüyordu. Garve'daki köprüden geçemeyeceklerini gördüklerinde hızları daha da acı verici bir hâl aldı. Akıntıya karşı Blackwater'ı geçmek zorunda kaldılar.

Nehrin kıyısında geceyi geçirmek için kamp kurduklarında, etraflarında çam ormanları vardı ve Ben Wyvis dağı, uzakta görünmeye başlıyordu. Helen nehrin kenarında tembellik edip, yemeğini orada yemek ve kardeşinin yanında götürmesi için ısrar ettiği iki hizmetçiyle birlikte mükemmel günbatımını izlemek istiyordu.

Hâlinden memnun bir şekilde iç çekti ve çadırlarının içine konan masadan kalktı. Lüks olmasa da kraliyete ait bu grup, belirli konforlardan yoksun değildi. Bruce'un üç yıl önce üzerindeki kıyafetlerin ve kılıcının dışında pek bir eşyası olmadan kaçmakta olduğu İskoçya'daki yolculuğunun aksine, bu kez kralın arabaları, ev eşyaları ve mobilyalarla doluydu. Geniş kanvas çadırların içleri, seferlerden getirilen ince işlenmiş örtülerle kaplıydı. Masalar, sandalyeler ve yataklar vardı. Gümüş kadehlerden içip, kalaylı tabaklardan yiyorlardı. Odaları, gaz lambaları ve güzel kandillerin içindeki mumlar aydınlatıyordu.

Hizmetçileri de Helen'in arkasından kalktı ama Helen onlara eliyle oturmalarını işaret etti. "Oturun. Bir dakikaya geliyorum." Küçük masanın üzerindeki ibrik ile geniş bir kâseyi aldı. "Temizlemek için biraz su getireceğim sadece."

Doğumundan beri Helen'in yanında olan Ellen korktu, gerçi yirmi iki yılın ardından onu daha iyi tanıyor olması gerekiyordu.

"İzin verin ben yapayım leydim."

"Saçmalama," dedi Helen, çadırın kanadını iterek. "Bacaklarımı gevşetmek iyi gelecek."

Hem Magnus yakınlarda bir yerlerdeyse, bu hoş bir tesadüf olurdu. Helen bunu düşününce gülümsedi. Magnus'un sürekli kendisini izliyor olmasına alışmıştı, hatta bu kesinlikle onda bağımlılık yapmıştı. Orada olabileceğini düşününce kalbi hızlandı.

Ama şaşırtıcı bir şekilde Magnus ortada yoktu.

Nehrin kenarında oluşmuş olan geniş granit kayaların arasından ilerledi ve adı gibi karanlık olan nehre ulaştı. Ellerini yıkadıktan sonra ibriği doldurdu ve birkaç metre geri çekilip, ufukta batan güneşi izlemek için kuru bir kaya parçası aradı. Derin bir nefes aldı. Cennet gibiydi! Çam kokusunun ferahlatıcı kokusunu ne çok seviyordu.

Şu ana kadar bu yolculukla ilgili her şey mükemmeldi. Magnus'un nezaketinin de bunda payı büyüktü. *Meleğim*. Ona bir zamanlar söylediği bu sözü yeniden söylediğinin farkında mıydı? Eğer Helen'i affetmediyse de Helen bunun yakın zamanda olacağından emindi. Ve şu anda onun arkadaşlığından keyif alıyor olsa da aralarında olanları aklından silemezdi. Magnus'un ellerine her baktığında, olanları hatırlıyordu.

Helen kızardı. Yüzü pembeleşti. Her şeyin yoluna gireceğini biliyordu.

Birden arkasında birinin olduğunu hissedip heyecanla döndü. Ama gelen Magnus değildi... Donald'dı.

Yüzünden hayal kırıklığı okunuyor olmalıydı. Donald gözlerini kıstı. "Başka birini mi bekliyordun?"

Helen başını sallayıp, ayağa kalktı ve ibriğe uzandı. "Sadece biraz su almıştım."

Donald, vücuduyla Helen'in geçmesine engel oldu. "Bir dakikan vardır diye düşünmüştüm. Bir haftadır seninle yalnız konuşmak için uğraşıyorum. Artık neredeyse benden kaçtığını düşünmeye başlayacaktım."

Helen, batan gün ışığının yüzündeki suçlu pembeliği gizliyor olmasını umdu. Kaçmak istediği tam olarak Donald değildi. Yaklaştığından korktuğu, can sıkıcı konuşmaydı.

"Gerçekten gitmem gerek," dedi Helen. Bir yandan da elinde olmadan Donald'ın omzunun üzerinden kamp alanına göz gezdiriyor, birilerinin kendini kurtarmasını umuyordu. Hayır, birilerinin değil, Magnus'un.

"Burada değil. MacKay ve birkaç adam, önümüzdeki yolu incelemeye gitti." Donald dudaklarını sıktı. Helen'in bir sonraki düşüncesini tahmin edebiliyordu. "Kardeşin de kralın yanında."

Son kelimeleri oldukça alaycı bir şekilde söylemişti ama Helen onu terslememek için kendini tuttu. En azından artık "kral" diyordu, "haydut" ya da "gaspçı" değil. Helen derin bir nefes alıp, ona baktı. "Pekâlâ. Benimle konuşmak istediğin şey ne?"

"Sanırım bu, gayet açıktır. Ben sabırlı bir adamım kızım, ama çok uzun zamandır sabrediyorum. Artık cevabını almalıyım."

Helen, Donald'ın zorbalığı karşısında tek kaşını kaldırdı. "Sana bir cevap vermem gerektiğinin farkında değildim."

Donald, onu kolundan tutup, kendisine doğru çekti. Helen'in beklediğinden daha sert ve kabaydı bu hareketi. İbriğin içindeki su, Helen'in elbisesine döküldü.

"Benimle oyun oynama Helen. Eşim olmanı istiyorum. Şimdi benimle evlenecek misin yoksa evlenmeyecek misin?"

Helen sabrının taştığını ve Donald'ın duygularını incitmemeye çabalayamayacak kadar çok öfkelendiğini fark etti. Kolunu çekti. "Uzun zamandır süren arkadaşlığımız haddini aşmana neden olmuş olabilir ama bu, sana benimle bu şekilde konuşma ya da bana bu şekilde dokunma hakkı vermez. Seni kızdıracak bir şey yapmadım. Sana hiçbir zaman umut vermedim ya da buna neden olabilecek bir şey yapmadım."

Donald'ın yüzündeki soğuk öfke, Helen'in içini ürpertti. Biraz geç de olsa hatasını fark etti. Öfkesi, Donald'ın en tehlikeli yönünü hedef almıştı: Gururunu.

"Sizi incitmek istemedim *leydim*."

Donald çenesini kapattı ama gözleri öyle alev alevdi ki Helen hemen pişman oldu.

"Üzgünüm Donald. Seni incitmek istemedim." Elini, Donald'ın koluna koydu ama Donald ondan uzaklaştı. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Şu anda kimseyle evlenmek istemiyorum."

Bunu kibarlık olsun diye söylemişti ama bu doğru değildi ve Donald da bunun farkındaydı. "Bir aptal olabilirim ama kör değilim. Kendini MacKay'in kollarına nasıl attığını görmediğimi mi sanıyorsun? Neden birden ilgini çekmeye çalıştığını bilmiyorum ama seninle evleneceğini sanıyorsan, sen benden de aptalsın demektir."

"Burada bir sorun mu var?"

Magnus! Tanrım, Helen onu gördüğüne çok sevinmişti.

İki adam birbirlerine alacakaranlıkta meydan okuyordu. Helen bir an için kavgaya tutuşmalarından korktu. İkisi de inatçı ve gururlu olduğundan, mücadeleden kaçmazlardı.

Ama Donald, Helen'i şaşırtan bir şekilde geriye doğru bir adım attı. "Hayır, konuşmamızı bitirmiştik, değil mi leydim?"

Helen bir kavga olmayacağı için çok memnundu. Başını hevesle salladı. "Evet. Teşekkürler Donald. Üzgünüm..."

Helen ne diyeceğini bilemeyerek sustu. Onu daha fazla utandırmak istemiyordu. Gözlerinin ne kadar karardığını görebiliyordu.

Donald hafifçe gülümsedi. "İyi geceler." Hafifçe selam verip hızla kampa döndü.

Magnus, elini Helen'in koluna koydu. Helen, olanlardan dolayı bu kadar huzursuz olmasına şaşırmıştı ve Magnus'un dokunuşu hemen rahatlamasına yardım etti.

"İyi misin?"

Helen derin bir nefes aldı. "İyiyim."

Magnus, parmağını Helen'in çenesinin altına götürüp, kendisine bakması için başını hafifçe kaldırdı. "Helen?"

Kahverengi gözlerindeki kaygı, Helen'in içini eritti. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Gerçekten, ben iyiyim."

Sen burada olduğuna göre. Gerçekten de öyleydi. Magnus, Helen'e her zaman böyle hissettirmişti. Tanrım, Helen onu ne kadar çok seviyordu!

"Korktuğun kadar kötü müydü?"

"Bitti," dedi Helen sert bir şekilde.

Magnus, konuyu daha fazla araştırması gerekip gerekmediğine emin olamadı ama bir süre sonra elini indirdi. "Geç oldu. Yatağa gitmelisin. Önümüzde uzun bir gün var."

Son kelimeleri sinirle söylediğinden, Helen gülmeden edemedi. "Umarım yarın, bugünkü kadar hızlı gitmeyiz."

Magnus güldü. "Gıcık." Magnus, Helen'in sırtına hafifçe vurup, onu kamplara doğru götürdü.

Helen'in söylediklerine rağmen Magnus ertesi gün hâlâ endişeliydi. Munro, Helen'i üzmüştü. Tanrı bilir Helen o pislikte ne buluyordu da onu bir arkadaş gibi görüyordu? Ona hayır demek canını sıkmıştı,ki bu, Magnus'a göre çok saçmaydı.

Eğer ertesi gün bataklık tepelerden ve ormanlardan geçerken Helen'in dünkü kadar neşeli olmadığını görürse, Magnus bunun için kimi suçlaması gerektiğini biliyordu.

Ve o pislik de öfkesini gizlemeyi pek başaramıyordu.

Magnus önden gitmediğinde, at arabasını bataklıktan çekmeye yardım ediyordu (Shgurr Mor ve Beinn Dearg'ın kayalık arazisine ulaştıklarında çok daha hızlı ilerleyeceklerini umuyordu) ya da ellerinden geldiğince hızlı gittiklerinden emin olmaya çalışıyor, Helen'e geçtikleri ormanların ve dağların isimlerini söyleyip onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Ben Wyvis, Garbat, Carn Mor, Bein nan Eun ve Strath Rannoch sağlarında; Corriemoillie, Carn na Dubh Choille ve Inchbae de sollarındaydı.

Ama geceyi geçirmek için Glascarnoch Gölü'nün kıyısında durana kadar Helen'in yüzünü aydınlatan o peri gülümsemesi geri dönmedi. Helen, kralın çadırının dikilmesi işi bittiği sırada Magnus'un yanına geldi. Tek eli arkasındaydı. "Tahmin et kardeşim ne buldu?"

"Seyahat edecek başka bir ekip mi?"

Helen gözlerini devirip, elini öne doğru uzattı ve avucunu yavaş yavaş açtı. "Averin yemişi!"

Magnus gülümsedi. İngilizler buna başka bir isim veriyordu ama adı ne olursa olsun bu kırmızı ve turuncu tanelerin lezzetli olduğu kesindi. Helen elini geri çekmeden, Magnus avucundan bir tane alıp, ağzına attı. Portakal, elma ve bal tadını alabiliyordu.

"Hey!" diye itiraz etti Helen elini geri çekerek.

"Paylaştığın için teşekkür ederim," dedi Magnus da göz kırparak. "Çocukken, bunlardan bulduğumda hasta olana kadar yerdim. Burada ara ara çiçek açarlar."

Magnus, sonuncuyu alamadan Helen hemen ağzına attı; Magnus az kalsın bunu da alacaktı.

"Benimle biraz daha toplamaya gelir misin? Krala sürpriz yapmak istiyorum. Sanırım aşçının akşam için hazırladığı bezelyelerdense bunu tercih edecektir."

Magnus yüzünü ekşitti. "Bence de. Kardeşin bunları nerede bulmuş?"

"Birkaç kilometre geride... Keşke bunu daha önceden söyleseydi. Ama bitki yola yakın olduğundan, çoğunluğunun bittiğini söyledi. Bakabileceğimiz başka bir yer var mı?"

Magnus bir süre düşündü. "Ben Wyvis çevresindeki bataklıklarda ve ormanlarda yetişir ama çok uzak olmayan başka bir yeri daha deneyebiliriz. Ama korkarım krala yapacağın sürpriz -tabii bulabilirsek- akşam yemeğine kalacak. Şu anda ortadan kaybolamam."

Helen, diğer taraftaki kralın çadırından kendilerini izleyen kardeşini fark etti. "Ortadan kaybolma konusunda haklısın. Belki kardeşimi ve Donald'ı uzun bir keşif görevine gönderebilirsin? Belki İrlanda'ya."

Magnus kıkırdadı. "Elimden gelen bir şey olup olmadığına bakacağım. Ama hatırladığım kadarıyla, sen onları atlatma konusunda her zaman çok iyi olmuştun."

Helen yaramaz bir ifadeyle gülümsedi. "Korkarım korkunç bir baş ağrısı başlıyor."

Neyse ki baş ağrısına gerek kalmadı. Sutherland ve Munro keşif görevi için gönüllü oldu ve sorumluluklarını yerine getirdikten sonra MacGregor'u, krala bakmak üzere bırakan Magnus, Helen ile ona eziyet eden kadınları gölün kıyısında buldu. Helen kralın kendisine ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler mırıldanıp, zavallı kadınlar ona engel olamadan oradan uzaklaştı.

"Senden sorumlu oldukları için onlara biraz üzülüyorum."

Helen sırıttı. "Merak etme, buna alışıklar. Duvaklarının altındaki beyaz saçları gördün mü?"

Magnus başını salladı. Helen, Magnus'un da birkaç tel saçını beyazlatmıştı. Eskiden saklandığı bazı yerler...

Titredi ve o günlerin geride kaldığını düşününce sevindi.

Yaz mevsiminin uzun günleri sayesinde Magnus, Helen'i Beinn Liath Mhor'un alçak yokuşlarından ormana doğru götürdüğünde, hâlâ havanın kararmasına bir-iki saat vardı. Her zamanki gibi Helen konuşuyor, Magnus dinliyordu. Bu, eskiden aralarının nasıl olduğunu hatırlamalarını sağlıyordu. Magnus, her şeyin aynı olmadığını –ve asla aynı olmayacağını– kendine hatırlatıp, onun elini tutma isteğine engel oldu.

Ama bataklık bölgelerden ve engebeli yerlerden geçtikleri sırada, Helen'in elini biraz uzun süre tuttuğunda da kendi kendine bunu düşmemesi için yaptığını söylüyordu.

Karşılarındaki tepenin yamacında turuncu dallar belirdiğinde, birkaç kilometre yürümüşlerdi.

Helen'in sevinç çığlığı, Magnus'un içine işledi. Kalbi öyle hızlı attı ki kendini kontrol altına alması biraz zaman aldı. Magnus başının dertte olduğunun farkındaydı. Savunmasını bir kenara bırakmıştı. Yakınlıkları onu kendinden geçirmişti. Güneşin çevresinde uçan İkarus gibi kendine engel olamıyordu.

Yemişlerden deli gibi yedikten sonra, Helen duvağından bir sepet yapıp, bunu da dolgun olanlarla doldurdu. Magnus bunu istemese de Helen'e gitme zamanının geldiğini söyledi. Kısa süre sonra hava kararacaktı. Orman şimdiden gölgelerle dolmaya başlamıştı.

"Gitmek zorunda mıyız?"

"Eğer istersen, burada kalıp, kardeşinin seni aramasını bekleyebiliriz."

Helen o büyük mavi gözleriyle Magnus'a baktı. Çenesini havaya kaldırması, ona meydan okuduğunu gösteriyordu. "Bu, umurumda değil."

"Pekâlâ, her ne kadar kardeşinin burnuna bir yumruk daha indirmek istesem de bugünün güzel bir gün olarak sona ermesini isterim."

Helen ışıldayan gözlerle ona baktı. "Güzeldi, değil mi?"

"Evet." Buna karşı koyması giderek zorlaşıyordu. Helen'in bakışlarındaki umut...

Bakışlarını güçlükle ondan uzaklaştırıp, ormanda ilerlemeye başladı.

Senin değil.

Ama eskiden öyleydi, lanet olsun. Önceki birkaç gün -hafta- bunu hatırlamasına neden olmuştu. Helen, yeniden onun olabilirdi.

Magnus dudaklarını sıktı. Tabi bunun tek şartı, Helen'in ailesinin ortadan kalkması ve Magnus'un şeyi unutmasıydı...

Bu mümkün değildi.

"Bu, sana bir şey hatırlatıyor mu?" dedi Helen arkadan. Patika daralmıştı ve Magnus önden gidiyordu.

Helen'in sesindeki tını, Magnus'un şaşırmasına neden oldu.

Magnus, omuzlarının üzerinden arkasına baktı. "Bunun buradaki pek çok ormana benzediğini söyleyebilirdim."

Helen'in bunu özellikle yaptığının farkındaydı. Eskiden geçirdikleri zamanları hatırladı; eski arkadaşlıklarına nasıl kolay dönebileceklerini. Magnus arkasını dönecek olsa, Helen'in kendisine dil çıkardığını görebileceğini düşündü.

Ama bu sadece bir arkadaşlık değildi. Her zaman bundan daha fazlası olmuştu. Ve unutulan anıların hatırlanması tehlikeliydi. Lanet olsun Helen'e dokunmuştu. Hem de asla unutmayacağı bir şekilde. O ipeksi, ıslak ve sıkı tenin anısıyla, bedenlerinin birbirine nasıl temas ettiğini düşünerek ölebilirdi. Ve onu okşadığı sırada, Helen'in nefes alışverişleri...

Tanrım, sadece bunu düşünmek bile sertleşmesine neden olmuştu.

"Seninle buluşmak için kaçtığım zamanları hatırlattı," dedi Helen Magnus'un söyleyeceğini ona unutturmasına izin vermeden.

Magnus bu kez dönmedi. Helen'in yüzündeki umutlu bakışı bir kez daha görürse, aptalca bir şeyler yapacağından korkuyordu. Onu kollarına alıp, yıllardır yapmaya cesaret edemediği bir şekilde öpebilirdi.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, Magnus yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etti. Helen çok sessizdi.

Arkasını döndü ve olduğu yerde kalakaldı. Kalbi duracak gibi oldu. Nabzı durmuş gibiydi.

Arkasını dikkatle inceledi ama ne olduğunu anlamıştı: Helen yoktu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Helen, o günün bitmesini istemiyordu. Uzun mücadelesi, Magnus'un aralarına diktiği duvarı yavaş yavaş ortadan kaldırmıştı ve artık Magnus teslim olmak üzereydi.

Anılar onları bir araya getiriyordu. O yüzden kayaları geçtiklerinde, küçük bir açıklık görüp, oraya girdi. Helen'in saklanması ve Magnus'un onu bulması, eskiden oynadıkları bir oyundu. Bu oyun, Helen'in kardeşinden her zaman saklanabildiğini söylemesi ve Magnus'un da kendisinden asla saklanamayacağını iddia etmesi üzerine ortaya çıkmıştı. Helen ona yanıldığını göstermek istemişti. Gerçi Magnus, onu bulma konusunda çok yetenekli olduğunu ortaya koymuştu... Gıcık herif!

Helen, açıklık zannettiği yerin aslında küçük bir mağara olduğunu fark edince şaşırdı. Karanlık ortam ve rutubet kokusu, bunu bir kez daha düşünmesine neden olsa da içeriyi koklayıp, orada saklanan ve rahatsız edilmek istemeyen bir hayvan olmadığına karar verince, ilerledi. Magnus'un birkaç dakika sonraki bağırtısı, birkaç adım daha atmasına neden oldu.

Hızla gözlerini kırptı ve içerinin karanlığına alışmaya çalıştı ama karanlık çok yoğundu: boş ve siyah bir delik. Mağara çok derin olmalıydı. Helen ürpererek daha derine gitmemeye karar verdi. Sonuçta, Magnus'un kendisini bulması oyunun en zevkli yanıydı.

Mağara sadece ışığı değil, aynı zamanda sesi de yutuyor gibiydi. Magnus'un bağırışları giderek daha da az gelmeye baş-

lıyordu. Helen'in kalbi hızlandı. Belki de kendisini başka bir yerde aramaya başlamıştı.

Birden huzursuzlandı. Magnus'un dağlar konusundaki uyarılarını hatırladı. Ve geç de olsa ona hiçbir yere gitmeyeceğine dair verdiği sözü hatırladı. Belki bu pek de iyi bir fikir değildi...

Çat.

Kapıdan gelen ses, yüreğini ağzına getirdi. "M-Magnus?"

Magnus, neden Helen diye seslenmiyordu?

Eğer amacı korkutmaksa, bu kesinlikle işe yarıyordu. Mağaranın derinlerine doğru gitme isteğine karşı koyup, öne doğru ürkek birkaç adım attı. "Bu hiç komik değil." Biraz daha yüksek sesle bağırdı. "Magnus!"

Kalbi durmuş gibiydi. İçi ürperdi. Orada biri vardı. Girişin hemen yanında. Havadaki ağırlığını hissedebiliyordu. "Ma..." Sesi boğazında düğümlendi.

Ama sonra bu his yok oldu. Bunu sadece hayal etmiş olmalıydı.

"Helen!"

Birden içi rahatladı; Magnus oradaydı.

"Buradayım!" diye bağırdı kayaların arkasından çıkarak.

Aralarında üç metre vardı ama Magnus onu gördüğü anda neredeyse tek adımda yanına geldi. Helen'i omuzlarından tutup, tek parça olup olmadığını kontrol eder gibi baktı ona ve sonra da öyle sıkı sarıldı ki Helen nefes alamayacak gibi oldu. "Tanrıya şükür," diye mırıldandı başının üzerinden.

Helen, göğsüne o kadar sıkı sıkıya yaslanmıştı ki, deli gibi atan kalbinin yavaş yavaş sakinleştiğini hissedebiliyordu. Magnus genellikle çok sakin ve durgun olurdu. Helen'in bu heyecanın nedenini anlaması biraz zamanını aldı. Burnunu Magnus'un omzuna attığı ekoseli kumaşa yasladı ve bedeninin sıcaklığının, buz kesen bedenine etki etmesini bekledi.

Ancak Magnus onu kollarına aldığı kadar büyük bir hızla kendinden uzaklaştırdı. "Lanet olsun Helen. Ne yaptığını sanıyordun?"

Bakışlarındaki öfke, Helen'i şaşırttı. Ne diyeceğini bilemeden gözlerini kırptı. "Kayaların arkasındaki boşluğu gördüm ve tıpkı eskiden olduğu gibi beni bulman için saklanmanın eğlenceli olacağını düşündüm..."

Magnus onu sarstı. Eğer gözler ışık saçabiliyor olsa, Magnus'unkilerde o anda şimşek çakıyor olurdu. "Kahretsin, bu bir oyun değil. Sana buranın tehlikeli olabileceğini söylemiştim."

Helen bunun iyi bir fikir olmadığına katılıyordu ama bu kadar büyük bir tepkiyi hak ettiğini de düşünmüyordu. Ne kadar korktuğunu unutup, kendini savunmak için daha dik durdu. "Yoldan birkaç metre geriye saklanmanın nesi tehlikeli anlamıyorum..." Magnus'un yüzü daha da ciddileşince sustu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Magnus'un tepkisi aşırıydı. Helen kavrayışı çok güçlü bir insan değildi ama o bile Magnus'un bir şeyler gizlediğini görebiliyordu. "Sorun ne? Bana söylemediğin ne var? Seni hiç bu kadar gergin görmemiştim."

Magnus dudaklarını sımsıkı kapatıp, onu bıraktı.

Ama Helen, gitmesine izin vermek istemiyordu. Ona doğru bir adım attı ve elini göğsüne koydu. İki günlük sakalından dolayı gölgelenen çenesindeki gerginliği hissedebiliyordu. Sakalının gölgesi, erkeksiliğini daha da artırıyordu.

Helen onu çok iyi tanıyordu ama kimi zaman ne kadar yakışıklı olduğunu unutuyordu. Gençliklerindeki hoş görüntüsü, kusursuz bir şekilde yetişkin yakışıklılığına dönüşmüştü.

Bunun farkında olmak aralarındaki havanın keskinleşmesine neden oldu. Ama Magnus hiç hareket etmeden -kaskatı- duruyordu. Helen onu çok seviyordu ve onu kesinlikle çok istiyordu. Magnus bu kadar inatçı olmak zorunda mıydı?

"Bunu hep yapardık ve hiçbir seferinde de bundan rahatsız olmazdın."

Magnus çenesini tekrar sıktı. "Aynı şey değil Helen. Bir daha asla aynı olmayacak. Olabilecekmiş gibi davranmayı kes."

Magnus'un sert itirazı, Helen'in canını yakmıştı. O düşünmüştü ki...

Geçirdikleri birkaç haftanın bir anlamı olduğunu sanmıştı. Magnus'un kendisini affetmeye başladığını düşünmüştü. Ama Magnus hâlâ geçmişte yaşıyordu.

Helen kırılma noktasına ulaştığını düşünüp, ondan uzaklaştı. Haftalardır sevgisini ve değiştiğini kanıtlamaya çalışıyordu ama Magnus ona izin vermiyordu.

"İnatla geçmişe tutunmaya devam eden ben değilim. Gençliğimde yaptığım hatalar için beni bir ömür cezalandırmayı mı düşünüyorsun? Olanlar için üzgünüm. Hayatımın geri kalanına karar vermem için bana verdiğin beş dakikayı değerlendiremediğim, ailemi ve evimi sonsuza dek terk edip, evlilik teklifini kabullenerek seninle kaçmadığım için üzgünüm. Ama her şey için suçlanmaktan yoruldum. Hepsi benim hatam değildi. Düşünmeme izin verseydin..." Magnus'un şaşkın yüzüne suçlayıcı bakışlar attı. "Bana karşı düşkünlüğün dışında da bir şeyler hissettiğini belli etseydin, beş dakika da yeterli olabilirdi."

"Sen neden bahsediyorsun? Sana karşı neler hissettiğimi biliyordun."

"Öyle mi? Bana hiçbir şey söylememişken, bunu nasıl bilebilirdim? Beni sevdiğini hiç söylemedin. Duygularını tahmin mi etmem gerekiyordu?"

Magnus çok şaşırmıştı. "Bunu nasıl bilmezsin? Seni öptüm."

Helen sert bir ses çıkardı. "Dudaklarını, dudaklarıma değdirdin ve sonra benden o kadar hızlı uzaklaştın ki vebalı olduğumu düşündüm."

Helen'in alayı, Magnus'u öfkelendirmişti. Kaskatı kesildi. "Sana saygı gösteriyordum."

"Ben saygı görmek istemiyordum. İstediğim şey tutkuydu. Romantizm hayalleri kuran bir genç kızdım, bir rahibe değil. Beni sevdiğini düşünmek istiyordum. Ama sen peşimden gelmeyince, bana bir şans daha vermeyince, yanıldığımı düşündüm. Seni bekledim Magnus. Her gece penceremden karanlığa baktım ve orada olup olmadığını merak ettim. Aylarca, ormanda yürüyüşler yapmak için bahaneler buldum." Helen'in kalbi sıkışıyor, gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Ama sen asla gelmedin. Gururun, bana karşı hissettiğin tüm duygulardan daha kuvvetliydi."

Helen'in suçlamaları, Magnus'u sersemletmişti. Tanrım, neler hissettiğini anlamamış olması mümkün müydü? Gözlerine bakıp, bunu düşündü ve bunun gayet olası olduğunu gördü. Helen'e onu sevdiğini hiçbir zaman söylememişti. Onu ne kadar önemsediğini bile söylememişti. Hareketlerinin yeterli olacağını düşünmüştü. Ama Helen bunu bile yanlış yorumlamıştı. Onun için tutku hissetmemek mi? Lanet olsun, hiçbir şeyden haberi yoktu.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. Tanrım, duruma bak! "Üzgünüm, neler hissettiğimi bildiğini sanıyordum. Genç olan sadece sen değildin." Helen'in kardeşinin -Magnus'un düşmanının- reddedildiği anı görmesinden nefret etmişti. "Gururum, gelmeme engel oldu. Hatamı anladığımda artık çok geçti. Arkadaşımla nişanlanmıştın...ve sonra da onunla evlendin."

"Beni durdurabilirdin. Ama bana yalan söyledin. Beni hâlâ önemsediğini kabul edemeyecek kadar inatçıydın."

Magnus içindeki acıyı inkâr edemeyerek dudaklarını sıktı. "Bunu yapacağına asla inanmamıştım."

"İncinmiştim Magnus... Kafam karışmıştı. Daha önceki duygularından bile emin değilken, üç yıl sonra nasıl olabilir-

dim ki? Denedim ama artık bana karşı bir şey hissetmediğini söyledin. Ancak düğün ziyafetinde yüzünü gördüğüm anda gerçeği anladım. O anda bir hata yaptığımı fark ettim. William da bunu fark etti..."

Helen tam konuşmaya devam edecekken, Magnus onu susturdu. Gordon, Helen ile konuşmak isteyeceği son konuydu. Sadece adını anmak bile acı anıların canlanmasına neden oluyordu. Durumun açmazını daha derinden hissediyordu. "Bunun bir önemi yok. İkimiz de hatalar yaptık. Ama seni cezalandırmaya çalışmıyorum. Olanlar için seni suçlamıyorum ve uzun zamandır da seni suçlamadım."

"O zaman bunu neden hâlâ yapıyorsun? Beni umursadığını biliyorum."

Magnus buna itiraz etmeye çalışmadı. Ama aşk her zaman yetmezdi. "Aileni unuttun mu?"

"Tabi ki hayır. Bir kez daha bana engel olmalarına izin vermeyeceğimi sana da söyledim." Helen ona yaklaştı. "Bunu sana kanıtlayacağım. Sadece bana bir şans ver."

Helen ne dediğinin farkında mıydı? *Sana kanıtlayacağım.* Tanrım, Magnus'u öldürüyordu. Magnus onu tüm benliğiyle istiyordu. O günahkâr kırmızı dudakları alıp, çok uzun zamandır kontrol altında tutmaya çalıştığı tutkuyu ona göstermek istiyordu.

Ama Helen ona hak etmediği bir şeyi teklif ediyordu: Mutluluğu.

Magnus arkasını döndü. "Bilmediğin şeyler var."

Helen ona yaklaştı ve küçük elini yeniden Magnus'un göğsünün üzerine koydu. "O hâlde anlat bana."

"Anlatamam." Muhafızlar, Gordon. İkisinden de bahsedemezdi.

Dudaklarını sıktı. "William ile ilgisi var, değil mi? Bana olan duygularının, ona ihanet olduğunu mu düşünüyorsun? Ben asla William'a ait olmadım. Onu doğru düzgün tanımıyorum bile. Arkadaşının anılarını –hayaletini– seni seven ve karşında olan kadına tercih ediyorsun."

Helen sözlerini kanıtlamak istercesine kolunu Magnus'un boynuna attı ve parmak uçlarında yükselip, bedenini onun bedenine yasladı.

Tanrım. Magnus'un bedeni kaskatı kesildi. Sanki yüreği yerinden çıkmış gibi hissetti.

İçgüdüsel olarak, Helen'in belini tuttu ve onu kendisine yaklaştırdı. Yumuşak ve kadınsı hatları, kendi bedeniyle tam bir uyum içindeydi.

"Tanıdığım en inatçı adamsın. Ama biliyorsun ki ben de gayet inatçı olabilirim. Seni istiyorum Magnus ve senin için savaşmaya kararlıyım."

Yarı karanlıkta birbirilerine baktılar. Bu bir hataydı. Magnus çekimi hissetti. Karşı konulamaz çekimi. Başını eğdi. Sadece bir öpücük. Küçücük bir öpüşme. Bunu istemek çok muydu?

Dudaklarının bir dakikalığına onun dudaklarıyla buluşmasına izin verdi. Ama bu ufacık temas bile tehlikeyi arttırmaya yetti. Duyuları patlamış gibiydi. Helen'in dudakları çok yumuşak ve tatlıydı. Uzun zamandır kontrol altında tutulan tutku ve arzuyu hissedebiliyordu. Bedeni zonkluyor, öpücüğü daha derinleştirmek istiyordu. Ama kısa süre içinde geri çekilmezse, bunu bir daha yapamayacağını biliyordu.

Yine de bunu başaramadı çünkü Helen'in tadını biraz daha içine çekmek istiyordu...

Aniden Helen'in küçük yumruğunun göğsüne vurduğunu hissetti. Helen bağırarak dudaklarını ondan uzaklaştırdı. "Kes şunu! Lanet olsun, kes şunu!"

Neler oluyordu! Magnus, karşısındaki sert ve mavi gözlerin nemlendiğini gördü. "Sorun ne? Seni öpmemi istediğini sanmıştım."

"Evet istiyorum. Ama söylediklerimi duymadın mı? Neden kendine engel oluyorsun? Beni ormanda öpmeye başladığın gibi öpmeni istiyorum. Düğündeki kadını öptüğün gibi. Bana dokunmanı istiyorum. Benimle konuşmanı istiyorum. Joanna olduğumu sandığında yaptığın gibi bana yapmak istediklerini anlatmanı istiyorum. Bana bir şey gibi davranmanı istemiyorum..."

"Bakire gibi mi?"

Magnus kendini tutamamıştı. Helen'in göğsünün üzerindeki yumruğunu alıp, arkasına götürerek, onu kendine çekti. Ölen arkadaşına ait olan bir şeyi istemesinin yanlış olduğunu biliyordu ama buna engel olamıyordu. *Helen benim olmalıydı.* İşte bunu dile getirmişti. Kahretsin.

Helen gözlerini kocaman açtı. "Rahibe, demek istemiştim." Rahibe. Bakire. Ne fark ederdi ki? "Sadece bir kereliğine," diye yalvardı. "Bir kez olsun beni onları öptüğün gibi öpüp, bana onlara dokunduğun gibi dokunamaz mısın? Ya da bana karşı aynı şeyleri hissetmiyor musun?"

Helen meydan okurcasına ama aynı zamanda da şüpheyle bakıyordu. Magnus'u etkileyen şey şüpheli bakışları oldu.

Kahretsin. Daha fazla dayanamayacaktı. Baskıladığı tüm arzu ve tutku sıcak bir dalga hâlinde bedenine yayıldı. Sonuçta o bir aziz değil, erkekti. Eğer Helen'in istediği kabalık ve ilkellikse ona istediğini verecekti. Sonrasında cehenneme gitmek zorunda kalacak olsa bile.

Elini kalçasına götürüp, onu kendisine doğru çekti.

Bu temasın kuvveti Helen'in derin bir iç çekmesine neden oldu.

"Sana olan tutkumu hissediyor musun Helen? Bu, onlara karşı hissettiğime hiç benzemiyor. Tanrım, seni ne kadar çok istediğime dair en ufak bir fikrin bile yok." Helen gözlerini kocaman açtı ama Magnus bunu umursamadı. Bu oyunu başlatan oydu; sonunu da görmesi lazımdı. Helen'in elini tutup, sertliğinin üzerine götürdü. Öfkesine rağmen, inledi ve nabzı daha da hızlandı. "Küçük elinin en ufak bir hamlesiyle, patlayabilirim. Ama bu kulağa ne kadar hoş gelirse gelsin, bunu yapmak istemiyorum."

Helen'i az önce arkasına saklandığı kayaya doğru itti.

Onu öpmedi. Bunu henüz yapmayacaktı. Bunun yerine, dudakları ve dilini kadifemsi yumuşaklıktaki boynunda gezdirdi. Helen'in çılgın kalp atışları, onu daha da heyecanlandırıyordu.

Magnus'un eli bedeninin her bir santimetresinde gezinmeye başladığında, Helen'in nefesi kesilir gibi oldu. Göğüslerini avuçlarken, dudakları da kulağının yanındaydı. "Gerçekten ne istediğimi biliyor musun?"

Meme ucunu parmaklarının arasına alıp, hafifçe sıktı.

Helen hızla nefes alıp verirken başını salladı.

Magnus ısınmış ve uyarılmıştı. Kendini kontrol edebileceği noktayı artık geçmişti. Tutkusunu kontrol edemiyordu. Onu hiçbir şey durduramazdı.

Dudaklarını aşağı indirip, Helen'in yakasına doğru ilerledi. Kumaşı yeterince itip, meme uçlarını diliyle okşamaya başladı.

Helen şaşırmıştı ama şaşkın iç çekişleri, Magnus'un daha da ileri gitmesiyle inlemeye dönüştü. Helen bedenini eğip, Magnus'a iyice yaklaştırdığı sırada, Magnus sorduğu soruyu tamamen unuttu. Helen'in göğüsleri inanılmazdı. Dolgun ve yumuşaklardı; tam olmaları gereken büyüklükteydiler. Meme uçları gergin ve pembeydi. Bu leziz kısımda diliyle daireler çizip, ardından geri çekildi.

"İçine boşalmak istiyorum. Bacaklarının arasındaki o darlığın beni kavradığını hissetmek istiyorum. Islanmanı, sıcacık olmanı ve titremeni istiyorum. Ben içinde gidip gelirken, adımı haykırmanı istiyorum."

Helen, Magnus'un ne yapacağını beklerken, âdeta nefesini tutuyordu. Olacakları tahmin ediyordu. Magnus, elini Helen'in kalçasına, bacaklarına ve elbisesinin altına götürdü. Çıplak bacağına dokunduğu sırada inledi.

Helen'in dudakları aralandı. Gözleri artık odaklanamıyordu. Nefesi kesik kesikti. Arzu. Her yanını sarmıştı. Magnus, bu arzuyu ortaya çıkarmak istiyordu. Onu biraz daha kışkırtacaktı. Kendisine dokunması için yalvarmasını istiyordu. Ama o da bekleyemiyordu. Damarlarında akan kanı hissediyordu; Helen'in yumuşak ve dişi kokusu tam bir afrodizyak etkisi yaratıyordu.

Helen konuşmak mı istiyordu? O hâlde durması için yalvarana kadar konuşacaktı.

"Benim için mi ıslandın Helen?" dedi derinden gelen bir sesle.

Helen'in yanaklarının pembeleşmesi, Magnus'u güldürdü.

"Bunun 'evet' anlamına geldiğini düşünüyorum."

Helen bunu başıyla onayladı.

Magnus, iç bacaklarının hassas tenine dokunuyor, nemli kısmın etrafında dolanıyordu. "Bana ne istediğini söyle."

Yeniden boynunu öpmeye başlayıp, dudağının kenarına kadar ilerledi. Helen'in huzursuzluğunu, dokunuşları için kıvrandığını hissedebiliyordu.

"Dokun bana," dedi Helen nefes nefese. "Bana dokunmanı istiyorum."

Magnus ona istediğini verdi ve parmaklarını ipeksi teninde gezdirdi. Bu temas, bedeninin titremesine neden oldu. Helen çok sıcak ve ıslaktı. İçine girmek için sabırsızlanıyordu. Ama henüz olmazdı.

"Tek istediğin bu mu?"

Helen arzudan deliye dönüp, Magnus'a sert bir bakış atarak başını salladı.

Magnus gülerek, parmağını dar ve ıslak sıcaklığın içine itti.

Helen'in inlemesi, Magnus'un zaten sertleşen kasıklarına etki ediyordu.

Magnus gözlerini kapattı ve bu hissin bedenini ele geçirmesine izin verdi. O anın tadını çıkardı. Yeniden Helen'in içine doğru itti parmağını. Daha derine. Parmağını içinde esnetiyordu. "Çok darsın," diyebildi sıktığı dudaklarının arasından. "Ve mükemmelsin."

Bir kez daha parmağını itti ve Helen zevkle inledi. Gözlerini sersemlemiş bir şekilde kırpıştırıyordu. Yanakları arzudan dolayı pembeydi ve dudakları...

Tanrım, bu kırmızı dudakların tadına bakmak için daha fazla dayanamayacaktı.

Bir kez daha parmağını içine ittiği sırada, inleyen Helen'in dudaklarına kendi dudaklarını bastırdı.

Dudakları buluştuğunda, Helen'in kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi oldu. Magnus geri çekilmedi. Onu sahiplenircesine öptü. Sert. Telaşlı. Ondan bir tepki bekleyerek. Tıpkı elleri gibi. Dili dudaklarının arasından içeri kayarken, parmağı da Helen'in içinde, derinlere gidiyor, her yerine dokunuyordu.

Helen kalbinin acıdığını hissetti. Bu, ormandaki tutkunun gerçeğe dönüşmesiydi. Her zaman hayal ettiği tutkuydu. Mag-

nus, onu öyle bir öpüyordu ki sanki ona doyamıyormuş gibiydi. Sanki ona sahip olmazsa ölecekmiş gibi.

Helen de ona diliyle karşılık verdi ve dudaklarını iyice aralayıp, bu ilkel davete katıldı.

Bacaklarının arasındaki okşama giderek yoğunlaştı. Magnus'un parmağı daha hızlı, daha sert ve daha derine hareket ediyordu. Ah Tanrım...

Helen'in anlam veremediği bir baskı karnının alt kısmında yoğunlaşıyordu. Magnus'un kollarına tutundu. Omuzlarına. Parmak uçlarının altındaki sert ve güçlü kasları hissetti. Ona daha yakın olmak istiyordu. Onun kaslarına kendini daha da yaklaştırmak istiyordu.

Ona değmek istiyordu. Gücünü ve sıcaklığını avucunun içinde hissetmek istiyordu.

Bacak zırhına sıkıştırılan gömleğini çekti ve ellerini kumaşın altına, deri gömleğinin içine doğru itti.

Magnus, Helen'in elleri sıcak tenine değdiği anda iç çekti.

Helen'in bedeni zevkin zirvesine tırmanırken, onun bedenini de daha sıkı kavrıyordu.

Magnus onu öpmeyi bıraktı. Helen, nefes alışverişlerinin hızlandığını duyabiliyordu. "Boşaldığını görmek istiyorum aşkım."

Aşkım. Magnus, ona aşkım demişti.

Helen'in kalçası daireler çizip, Magnus'un elinden daha fazla zevk almak için bilinçsiz bir şekilde hareket ederken, kalbi zevkle dolup taşıyordu.

"İşte bu," dedi Magnus sessizce. "Bu hoşuna gitti mi? Titremeye başladığını hissedebiliyorum. Tanrım, çok güzelsin. Bir dahakine tadına bakacağım. Tam da oraya dilimi yerleştireceğim."

Helen şaşıramayacak kadar kendinden geçmişti. Olabilecekleri düşünüp, ürperdi.

Magnus, parmağını bir yere doğru kıpırdattı...

Helen'in karnı kasılmıştı. Çığlık attı ve parmaklarını, Magnus'un sırtına geçirirken bir yandan da vücudunun ardı ardına kasıldığını hissetti. Zevk dalgaları yıkıcı bir etkiyle vücudundan dağılıyordu.

"İşte bu aşkım," diye fısıldadı Magnus. "Gel bakalım. Tanrım, çok güzelsin!"

Magnus bir dakika daha bekleyemeyecekti. Helen'in boşaldığını görmek, daha fazla dayanmasına izin vermiyordu.

Hayatında hiç bu kadar uyarılmamıştı.

Tek düşünebildiği ona sahip olmaktı. Çok sertleşmişti ve zonkluyordu. Patlamak üzereydi. Çok çabuk olacağını biliyordu.

Pantolonunun bağını çözüp, bacak zırhını yeterince itti ve soğuk havanın alev almış tenine değmesinin kendisini kısmen rahatlattığını hissetti.

Helen hâlâ gücünü toparlayamamıştı. Bedeni, kayaların üzerine serilmişti. Ama Magnus elbisesini kaldırdığında, ne olduğunu anlayıp, toparlandı.

Helen'in bakışları, Magnus'un bundan daha sert olamayacağını düşündüğü organına döndü. Ama yanılıyordu. Magnus dişlerini sıktı ve Helen'in kendisine dokunmasıyla bedeninin kavrulduğunu hissetti.

"Sen çok..." Helen ona tereddütle bakarken, parmaklarıyla onu kavradı. "Çok irisin."

Ve her geçen saniye Magnus'a acı verecek şekilde irileşiyordu.

"Aynı anda hem çok yumuşak hem çok sert."

Tanrım. Belki de konuşmak çok da iyi bir fikir değildi. Magnus bakışlarını aşağı indirip, Helen'in süt beyazı parmakları-

nın üzerinde dolandığını görünce, neredeyse eline boşalacaktı. Gençliğinden beri bunun hayalini kurmuştu ve şimdi hayallerinin gerçek olduğuna inanamıyordu.

Nabzı hızlandı ve Helen'in de gözleri büyüdü. "Bunu gerçekten yapıyor muyum?"

Magnus vücudunda pompalanan kanı hissedebiliyordu. Bir an konuşamadı. Gözleri alev alevdi. "Evet."

Helen'in dudaklarında tehlikeli bir gülümseme belirdi. Bir tür güç kaynağını keşfeden bir kadının gülüşüydü bu.

"Tam olarak ne demiştin?"

Küçük yaramaz pislik. Helen, elini yukarı ve aşağı hareket ettirmeye başladığında, Magnus inledi.

"Böyle mi?" Dibinden ucuna kadar avuçluyordu onu. Elleri sımsıkıydı.

Magnus başını bile sallayamadı. Çok güzel bir histi. Tüm kasları gerildi.

"Sana dokunmak hoşuma gidiyor," diye fısıldadı Helen. "Elimin içinde hissetmek..."

Konuşmak kesinlikle iyi bir fikir değildi. Magnus serbest kalmak için direnen arzusunu kontrol etmek adına kendini sıktı. "Bana ne istediğini söyle Magnus." Helen onu daha da sıkı kavradı.

Onun sözlerini kullandığı için bu küçük hanıma sonra sinirlenecekti ama o anda kendini çok iyi hissediyordu. Kaskatı kesildi. Baskı arttıkça, karın kaslarının gerildiğini hissetti. Zonklaması da giderek artıyordu.

Helen durdu. "Söyle bana."

"Ben..."

Magnus birden durdu. Ensesinin buz kestiğini hissetti. Bir şey duymuştu.

Helen, elini indirdi. Magnus'taki değişikliği fark etmişti. "Sorun ne?"

Magnus çoktan kıyafetlerini giymeye başlamıştı. Boşalmasına saniyeler kalmışken bunu yapabilmesi hiç de kolay olmuyordu. Testislerinin o anda parlak mavi bir tonda olduğundan emindi ama acıyı bastırdı. Savaş içgüdüsü vücudunu ele geçirmişti. "Orada biri var."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Neredeyse mağarada Helen'e sahip olacaktı. Birkaç dakika ve birkaç adım sonra, Donald ona sahip olabilirdi.

Ama hata yapamazdı; İskoçya'yı sahte bir kraldan kurtarmaya bu kadar yaklaşmışken bunu yapamazdı. Sadece doğru zamanı bekliyordu.

Helen'e sahip olmak mükemmel olabilirdi. Sadece Bruce'un ordusuyla ilgili ne bildiğini öğrenmekle kalmaz, aynı zamanda MacKay'i de kraldan uzaklaştırırdı.

Ama bu istek ne kadar cazip olursa olsun, aceleci davranamazdı. Saldırıya hazır olana kadar MacKay'in kendisini keşfetmesine –ya da ekibini öldürmesine– izin veremezdi. Tıpkı Bruce'un savaşçıları gibi stratejilerinin önemli bir kısmını sürpriz yapacak oluşları oluşturuyordu.

O yüzden Helen'in parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. Ama Tanrım, onu istiyordu. Helen kendisini reddetmiş olsa bile. Hatta artık daha çok istiyordu. Mücadeleden hoşlanırdı. Artık zafer çok daha önemliydi. Ve ikisini de yenebileceğinden hiç şüphesi yoktu: kendisini reddeden kadını ve savaş meydanında kendisiyle alay eden adamı.

Donald, MacKay çok yaklaşınca mağaradan uzaklaştı ve onları uzaktan izledi. Her anı gördü. Başta gördüğü şeyden hoşlanmıştı. Tartışıyor gibiydiler. Aptal kız, kendini sürekli MacKay'in kollarına atıyordu ve sebebi her neyse Magnus da onu

sürekli reddediyordu. Ama MacKay, Helen'i öptüğünde, her şey değişti.

Gördüklerine inanamadı. Öfkesi, göğsünü asit gibi eritiyordu. Siniri arttıkça, kanı da ısınmaya başladı. Helen bunu nasıl yapardı? Kendisini nasıl bu şekilde küçük düşürebilirdi?

Kendini MacKay'e teslim ediyordu. MacKay'in dudakları, Helen'in kusursuz göğüslerinde, elleri bacaklarının arasındaydı. Magnus ona dokunuyordu. Donald'ın eşi olarak onurlandırmayı planladığı kadın, sıcakta kalmış bir sürtük gibi nefes nefeseydi. Hayalini kurduğu beden, başka birinin dokunuşlarıyla kıvrılıp, bükülüyordu. Donald, Helen'in aldığı zevkin, içine işlediğini, onu aşağıladığını ve kalbindeki aşkı söküp attığını hissedebiliyordu.

Ve birkaç dakika sonra Helen'in çığlıklarını duyduğunda, ikisini de öldürmek istedi. MacKay'in boynuna, Helen'in de hain kalbine bir hançer saplamak istiyordu.

MacKay, Helen'in eteğini kaldırıyordu. Onunla sevişirken olduğu kadar savunmasız olamazdı bir daha.

Benim kadınımla sevişirken. Lanet olsun Helen, şansını kaybetmişti.

Belindeki hançeri çıkardı ama o kadar heyecanlıydı ki hançerin metal kısmı, kemerine çarptı.

Küfür etti. MacKay'in kasıldığını gördüğü anda küçük de olsa bu sesi duyduğunu anladı. Donald, hata yaptığını biliyordu. Diğerlerini uyarmalıydı.

Zevk, yok olup yerini paniğe bıraktı. Helen'in az önce alev alev olan teni buz kesmişti. Birkaç dakika önce çok romantik görünen gölgeler içindeki karanlığa baktı. Artık lanetli ve amansız görünüyordu.

Magnus yanında olmasa çok korkardı. Ama onun varlığı sakinleşmesini sağlıyordu. Magnus, onlara bir şey olmasına izin vermezdi. Kılıcını çekti ve vücudunu Helen'e kalkan yapıp, çevreyi kontrol etti.

"Nerede?" diye fısıldadı Helen.

"Yolun diğer tarafındaki ağaçların orada. Ama sanırım gittiler." Magnus, Helen'i mağaranın girişine itti ve eline de bir hançer tutuşturdu. "Burada kal."

Helen gözlerini kocaman açtı. "Beni bırakacak mısın?"

Magnus, çenesini avcunun içine aldı ve şefkatle gülümsedi. "Sadece bir dakikalığına. Gittiklerinden emin olmam lazım."

Magnus sözünde durdu ve gözlerini Helen'den hiç ayırmayıp, birkaç dakika içinde de sert bir yüz ifadesiyle geri döndü.

"Bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu Helen.

Magnus başını salladı. "Hayır ama orada birilerinin olduğundan eminim."

Helen ürperdi. "Ben de az önce birinin olduğunu duyduğumu düşünmüştüm."

"Ne?" Magnus pek de mutlu olmayan bir ifadeyle âdeta kükredi. "Ne zaman?"

Helen dudağını ısırdı. "Mağaraya girdiğimde, kapının yanında birinin olduğunu düşündüm. Sen olduğunu ve beni korkutmak istediğini sandım."

Magnus sabırlı olmaya çalışır gibi çenesini sıktı. "Bana neden söylemedin?"

Helen'in yanakları ısındı. "Bunun sadece bir hayal olduğunu düşündüm."

Magnus'un bakışları kararardı. "Lanet olsun Helen. Sana uzaklaşmamanı söylemiştim. Bu çok tehlikeli. Dikkatli olmalısın."

Magnus çok öfkeliydi ama Helen bunun nedenini anlayamıyordu. "Neler oluyor? Bana söylemediğin şey ne? Neden birileri bizi izliyor olsun?"

Magnus dudaklarını sıkıyordu. Helen'e bakarken, kendi içinde bir savaş veriyor gibiydi. Bunu Helen'e söylememe kararı galip gelmiş olmalıydı. "Hadi," dedi Magnus, Helen'i kolundan tutarak. "Seni kampa götürmem gerek. Buraya hiç gelmemeliydik. Bu bir hataydı."

"'Hata' da ne demek? Magnus, sorun ne?" Magnus, aralarında yaşananlardan pişman olmamıştı, değil mi?

O anda düşüncelerini Helen ile paylaşmayacağı ortadaydı. Kampa, sanki birileri kendilerini kovalıyormuş gibi hızla döndüler. Helen bu hızının nedeninin Magnus'un kendisi için endişelenmesi olduğunu tahmin ettiğinden, onu durdurmak için kampın meşaleleri ve ateşi görünene kadar bekledi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyorum."

"Kampa döner dönmez, ben de bunu bulmak istiyorum."

Helen gözlerini açtı. "Peşlerinden mi gideceksin?" Kolunu Magnus'un omzuna koydu. "Bunun mantıklı bir fikir olduğundan emin misin? Tehlikeli olabileceğini söylediğini hatırlıyorum."

Magnus'un yüzünde neşeli bir ifade belirdi. "Ben kendime bakabilirim. Beni endişelendiren senin güvenliğin."

"Benim mi? Ama ben neden..."

"Helen!"

Kardeşinin kamptan değil de sağ taraftaki karanlıktan gelen sesini duyan Helen homurdandı. Yüce Tanrım, şimdi gelmesin!

"Nerelerdeydin?" diye sordu Kenneth.

"Belki bizim de aynısını sana sormamız gereklidir," diyerek araya girdi Magnus. "Neden yalnız ve kamptan uzaktasın?"

Magnus'un ne düşündüğü ortadaydı ve Helen bundan hiç hoşlanmamıştı. Kardeşi onları takip etmemişti...değil mi?

Hayır. Eğer onları gözlüyor olsa, sessiz kalamazdı. Bunu düşünmek bile Helen'in huzursuzlanmasına neden oldu.

"Kardeşimi arıyorum. Keşiften dönüp, seni bulamadığımda çok endişelendim. MacKay'in yokluğumu fırsat bileceğini tahmin etmeliydim." Kenneth, Helen'e dik dik baktı. "Neredeydin? Neden seni onunla yalnızken görüyorum? Ne yapıyordunuz?"

"Magnus'tan kral için averin yemişi toplamaya benimle gelmesini istedim."

Kardeşi, Helen'in boş ellerine baktı ve Helen de yemişleri mağarada bıraktığını hatırlayarak dudağını ısırdı.

Ama kardeşinin dikkatini çeken yemişlerin ortada olmaması değildi. Helen'in saçına, yüzüne, dudaklarına ve sonra da dağılmış kıyafetlerine baktı.

Helen başını eğdi. *Ah hayır!* Yüzündeki suçluluk ifadesi yerini korkuya bıraktı. İç gömleğinin ipleri, elbisesinin dışında sallanıyordu.

Kenneth, öfkeyle Magnus'a döndü. "Seni pislik! Tanrım, seni öldüreceğim."

Kılıcına uzandı.

Helen hiç düşünmedi bile. Kardeşinin yüzündeki ifadeyi tanıyordu –mantıklı davranmayacağının garantisi olan o acımasız öfkeyi– ve kardeşinin ne yapabileceğini biliyordu. Kılıcın kınından çıkarken çıkardığı sesi duyar duymaz harekete geçti.

"Hayır," diye bağırdı ve kardeşine engel olmak için Magnus'un önüne atladı. Ama Kenneth'in hızını doğru hesaplayamamıştı; kardeşi hatırladığından çok daha hızlıydı.

Magnus, Helen'in daha önce hiç duymadığı bir şekilde bağırdı. "Tanrım Helen, hayır!"

Her şey çok hızlı oldu ama yine de ağır çekimdelermiş gibiydi. Helen, kılıcın jilet gibi keskin ucunun kendisine doğru geldiğini gördü. Kardeşinin olacakları anladığı anda acı dolu bakışını ve çoktan ilerlemeye başlamış olan kılıcı durdurmaya çalıştığını görüyordu. Magnus'un kılıcı almaya çalışırken, korku dolu bağırışını ve sonra da onu koruyabilmek için öne atlayışını hatırlıyordu. Helen bunların hiçbirinin işe yaramadığını fark edince, gözlerini korkuyla açtı.

Çok uzun sürmemesini umduğu acıyı hissetmeyi bekledi.

Ama son saniyede, Magnus, ona çelme takmış ve yere düşmesini sağlayıp, bedenini bir kalkan gibi üzerine kapatmıştı.

Çeliğin kulağının yanından uğultuyla geçip başının birkaç santimetre ilerisinde toprağa inişini asla unutmayacaktı.

Uzun süre ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı. Sonunda kardeşinin acı dolu sesi, sessizliği böldü. "Ah Tanrım, Helen. Özür dilerim." Kenneth, Helen'in yanına diz çöktü. "İyi misin?"

Ama Magnus, son derece sakin bir şekilde bakışlarını ona dikmişti. Kalbi sıra dışı derecede yavaş atıyordu, kaygı verici derecede yavaştı. "İyi misin?"

Helen içten içe titrese de kendini zorlayıp, güçlü bir cevap verdi, "İyiyim."

Magnus, Helen'in üzerinden kalktı ve yavaşça onun kalkmasına da yardım etti ama Helen aptal değildi, Magnus'un içten içe öfkeden kudurduğunun farkındaydı. Denizciler, fırtına öncesi tuhaf bir sakinlik olduğundan bahsederler. Fırtınanın, yaklaşan bir felaketin tam ortasında olmak kesinlikle böyle bir şeydi. Kardeşi, başına geleceklerin farkında değildi.

"Tanrıya şükür," dedi Kenneth.

Kenneth ayağa kalkmak üzereyken, Magnus onu boğazından yakaladı ve en yakın ağaca yasladı. "Seni düşüncesiz aptal!

Neredeyse onu öldürüyordun!" Kenneth'in boynunu iyice sıkıp, nefes almasına engel oldu. "Seni öldürmem gerek."

Magnus tam da bunu yapmak istiyor gibiydi. Kenneth ondan kurtulmak için ellerini açmaya çalışıyordu. Ama Magnus sanki doğaüstü bir güçle donanmıştı. Kolları çelik bir çubuk gibiydi ve kaslı kardeşi bile bu kolları kıpırdatamıyordu.

Helen, Magnus'un kollarını tuttu ve onu çekmeye çalıştı. "Magnus, lütfen gitmesine izin ver. Ona zarar veriyorsun."

Magnus'un gözlerini kapkara bir öfke kaplamıştı. Helen bir an için kendisini duyduğundan bile emin olamadı. "Neredeyse seni öldürüyordu."

"Bunu bilerek yapmadı," dedi Helen yumuşak bir ses tonuyla. Sanki karşısındaki öfkeli bir yaratığı sakinleştirmeye çalışır gibiydi. "Bu bir kazaydı."

"Kaza mı? Lanet öfkesini kontrol edemiyor. Disipline edilmemiş, tedbirsiz ve çevresindeki herkes için tehlike arz ediyor. Onu nasıl savunursun?"

Helen'in gözleri yaşardı. "Savunmuyorum. Ama o benim kardeşim ve onu seviyorum. Magnus lütfen..."

Birbirlerine baktılar ve Helen, vahşi öfkenin yavaş yavaş azaldığını hissetti. Magnus ellerini gevşetti ama Kenneth'i bırakmadan önce onu son bir kez sarstı. "Eğer Helen'in yakınlarında bir daha kılıcını çekecek olursan, seni öldürürüm."

Kardeşinin bu tehdide karşılık vermemesi, Helen'i şaşırttı. Zalim öfkesi bir kez olsun ıslah edilmiş gibiydi.

İki adam karanlıkta sessizce birbirlerine suçlayıcı bakışlar attılar. Aralarında Helen'in bilmediği bir şeyler oluyordu.

"Ona leke sürdün mü?" diyebildi Kenneth kesik kesik nefesler alarak.

Magnus kaskatı kesildi ama cevap veremeden Helen kardeşine döndü. "Bu kadar yeter Kenneth! Sen benim kardeşimsin, babam değil. Hayatıma yeterince karıştın ve buna daha fazla izin vermeyeceğim. Benden istediğini bir kez yaptım ama bunu bir daha yapmayacağım. Onu seviyorum. Magnus'un yaptığı hiçbir şey bana leke süremez."

Kardeşi, Helen'i duymazdan geldi. Magnus'a delici bakışlar atmaya devam etti. "Sürdün mü?" dedi dişlerinin arasından. "Bu yolculukta onun koruması benim ve bunu bilmeye hakkım var."

Magnus dudaklarını sıktı. Belli ki Kenneth'e cehenneme gitmesini söylemek istiyordu ama Helen farkında olmasa da Magnus, Kenneth'in sorumluluğunun farkındaydı. "Hayır."

"Ama bunu yapmasını çok istedim," dedi Helen.

İkisi de aynı anda Helen'e bakıp, "Helen, kes sesini!" dediler.

Ya da bunu diyen Kenneth'ti ve Magnus sadece ona bakmıştı ama Helen bunu anlayamayacak kadar şaşkındı. Belki de birbirlerine olan düşmanlıklarına sevinmeliydi. Aksi hâlde bu ikili ona karşı güçlerini birleştirecek olsa, başı büyük derde girerdi.

"Ondan uzak dur," dedi Kenneth kısık bir sesle. "Onun başına daha fazla dert mi açmak istiyorsun?"

Bu kadarı fazlaydı. Helen daha fazla dayanamadı. "Yüce Tanrım, sen de mi? Benim hiç haberim olmayan bu tehlike de nedir böyle?"

Magnus ile Kenneth birbirlerine öldürücü bakışlar atarken, Magnus'un kaskatı kesildiği belliydi.

"Evet, neden Helen'e anlatmıyorsun MacKay?" Kenneth alay eder gibi konuşuyordu.

Magnus, az önce elini boğazından çektiği için pişman olmuş gibi bakıyordu. "Seni daha önce uyarmıştım Sutherland. Kapat şu lanet çeneni."

"Sen ellerini kardeşimden uzak tutmadan olmaz. Kendini neyin içine attığını bilmesi lazım." Kenneth, Helen'e döndü. "Hadi, sor ona. Sakladığı sırları sor. Ona Gordon'u sor. Bruce'un hayalet ordusunun, düğününden birkaç gün sonra Threave Kalesi'ne saldırışını sor."

Helen'in gözleri kocaman açıldı. Herkes, hayalet gibi oradan oraya girip çıkan ve imkânsız özellikleri olan yenilmez bir orduya dair hikâyeler anlatıp duruyordu. Onları kimsenin yenemeyeceği söyleniyordu. Helen de bu hikâyelerden herkes kadar keyif alıyordu ama bu hikâyelerin arkasındaki adamları çok fazla düşünmemişti. Gerçek ya da hayali olabilirlerdi ama kimse onların kimliğini bilmiyordu. Ama yine de tuhaf bir his kaplamıştı içini. "Bruce'un hayalet ordusu mu? Bunun William ile ne ilgisi var?"

Magnus, Kenneth'e doğru bir adım attı ama Helen ona engel oldu. "Söyle Magnus. Kenneth neyden bahsediyor?"

Magnus, Helen'e baktı. Kızgın olduğu belliydi ama kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Hiç bilmediği şeyler hakkında konuşuyor."

Ama Kenneth geri çekilmiyordu. "Ona Threave'deki duvarda gerçekleşen tuhaf patlamayı sor Helen. Bu sana eskiden anlattığım hikâyeleri hatırlatmıyor mu?"

Helen derin bir nefes alıp, bakışlarını Magnus'a çevirdi. Saracen tozu ile ilgili bilgi unutamayacağı kadar akılda kalıcıydı. "Bu doğru mu? Kardeşimin söylediği şey doğru mu? William da hayalet ordunun bir parçası mıydı?"

Ama Helen'in bunu sormasına gerek yoktu. Magnus'un gözleri alev alevdi ve acı çektiği belliydi.

Helen şaşkınlıkla ağzını kapatıp, geriye doğru birkaç adım attı. "Yüce Tanrım!"

William'ın neredeyse efsanevi ya da uydurma bir şeyin parçası olması ihtimali bile inanılır gibi değildi. Helen onu neredeyse hiç tanımıyordu!

Helen'i şaşırtan, kardeşinin de bu konudan kendisi gibi bihaber olmasıydı. "Lanet olsun," diye mırıldandı Kenneth. "Doğruymuş."

"Kardeşinin güvenliğini biraz olsun umursuyorsan, bunu bir daha sakın dile getirme."

Kenneth yüzünü astı.

Helen ikiliye baktı. "Bunun benim güvenliğimle ne ilgisi var?"

İki adam birbirine baktı; belli ki ikisi de bunu açıklamak için pek de gönüllü değildi. Uzun bir bekleyişten sonra Magnus sessizliği böldü. "Sözde 'hayalet ordunun' kimlerden oluştuğunu öğrenmek için her türlü bedeli ödemeye hazır olan insanlar var. Onlarla bağlantısı olan herkes tehlike altında."

"Ama ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum"

"Evet ama bunu kimse bilmiyor," dedi Kenneth.

Tanrım, Kenneth haklıydı. Helen, Magnus'a döndü. "Tehlikede miyim?"

"Bilmiyorum."

"Ama öyle olduğumu düşünmen için sebeplerin var."

Magnus bunu başıyla onayladı.

"Ormanda o yüzden çok endişelendin."

Magnus, o sırada Kenneth'in uzakta olmasını dilerdi ama yine de konuştu. "Birilerinin bizi izlediğini düşündüm."

Kenneth küfür etti. "Neden arkalarından gitmedin?"

Bu eleştiri, Magnus'un gerilmesine neden oldu. "Çünkü kardeşini güvenle geri getirmek istedim. Onu getirdikten sonra bir keşif ekibi toplayacaktım ki karşıma sen çıktın."

"Ben de seninle geliyorum." Magnus buna itiraz edemeden, Kenneth ekledi, "O, benim kardeşim. Eğer tehlikedeyse, onu

ben korurum." Helen'e döndü. "Gel Helen. Seni kampa götüreyim."

Helen başını salladı. "Bunu Magnus yapar." Kenneth'in sertleşen yüz hatlarına baktı. "Sadece birkaç dakikalık yol ve kampa ulaştığımı buradan da görebilirsin. Ona söylemem gereken bir şeyler var."

"Eğer doğru kelimeleri seçmekte zorlanırsan, sana önereceğim birkaç şey var."

Helen, bu kelimelerin neler olabileceğini tahmin ettiğinden, onu duymazdan geldi.

"MacGregor ile Fraser'ı bul," dedi Magnus Kenneth'e. "Kamptan bunun dışında bir adam gelmesini istemiyorum. İşim biter bitmez gidiyoruz."

Kenneth bundan hoşlanmamıştı ama onları yalnız bıraktı.

William'ın gizemli savaşçılardan biri olması yeterince şok ediciydi ama bir ihtimal hepsinden daha çok gözünde büyüyordu. Magnus'taki değişiklikleri düşündü. William'la olan yakınlığını. Kralla olan sıkı bağını. "Peki ya sen Magnus? Bruce'un hayalet ordusunun seninle bir ilgisi var mı?"

"Kral böyle bir orduyu tanımıyor."

"Yani resmi olmadığı için var olmadığını mı söylüyorsun? Sen de bunun bir parçasısın, değil mi?"

Magnus ona baktı. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Bana cevaplayamayacağım sorular sorma."

Ama Helen'in bunu sormasına gerek yoktu. Cevabı biliyordu. Magnus da grubun bir parçasıydı. Kardeşi de bundan şüphe ediyordu. Magnus'un Helen'den uzak durmasını istemesinin bir nedeni de buydu.

Magnus'un, Helen'i sevdiğini kabullenmesine engel olan nedenlerden biri de bu muydu? Helen'i korumaya mı çalışıyordu? Helen'in kalbi sıkıştı.

Helen, bedenleri birbirine değecek kadar yaklaştı. "Senin korumanı istemiyorum Magnus. Ben senin sevgini istiyorum."

Magnus'un bakışları ay ışığında kaskatıydı. Sanki Helen, canını sıkmış gibiydi. İçten içe Helen'in anlamlandıramadığı bir savaş veriyordu. Magnus onu geçiştirdi. "Hayır, lanet olsun. Seni koruyacağıma söz verdim ve bunu yapacağım."

Helen'in kalbi duracak gibi oldu. Kaskatı kesildi. Söz vermek mi? İçine korkunç bir his yayıldı. "Bu sözü kime verdin?"

Magnus bir hata yaptığını anlamış gibiydi ve sözlerini geri alabilmeyi dilediği anlaşılabiliyordu ama artık çok geçti. Helen, onun gözlerindeki özrü görür gibiydi. "Gordon'a. Seni koruyacağıma dair ona söz verdim."

Helen bir yandan kalbinin sıkıştığını hissedip, bir yandan da derin bir iç çekti. "Bu nedenle mi bu yolculuğa katıldım? Bu nedenle mi benimle ilgileniyorsun?"

Magnus ona bakmamaya çalıştı ama Helen, Magnus ona bakana kadar gözlerini kaçırmadı. "Evet."

Helen başını salladı. "Anladım." Gerçekten anlamıştı. Net bir şekilde. Aldatmacalar olmadan. Magnus'un yanında olmasının nedeni sorumluluklarıydı. Helen'e karşı yumuşamamıştı.

İncinmiş ve canı yanmış olan Helen öfkeli değildi. Hızla ilerlemeye başlamıştı ki Magnus onu kolundan tuttu. "Helen, bekle. Düşündüğün gibi değil."

Helen'in gözleri doldu. Boğazı düğümleniyordu. "Ah gerçekten mi, peki nasıl? Beni sevdiğin için mi buradasın, ben bu yüzden mi buradayım? Yoksa beni korumak istediğin için mi?"

Magnus'un sessizliği, Helen'e gerekli cevabı veriyordu.

Uzun bir gece oldu. Magnus, MacGregor, Sutherland ve Fraser saatlerce ormanlarda, dağlarda ve kampın çevresindeki Glas-

carnoch Gölü'nün batı ucunda devriye gezip, birilerini bulmaya çalıştılar. Ama gelen kişi her kimse hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Çevrede birkaç yerli vardı –sadece bir avuç dolusu ev– ve o ana kadar sorguladıkları herkes, kralın gelişinden beri birilerini görmediğini, duymadığını söyledi. Şüpheli biri, herhangi bir atlı, silahlı savaşçılar, haydutlar, kimse yoktu. Tabii ki aradıkları şeyin ne olduğunu bilseler, işleri çok daha kolay olurdu.

Bir evde mutsuz bir ev sahibi ile eşini zorla sorgulayıp, ardından atlarına bindikleri sırada, Sutherland, Magnus'un yanına geldi.

Magnus gerildi. Ensesi ve omuzları olabilecekleri düşünüp kasılmıştı.

"Orada birilerinin olduğundan emin misin?" diye sordu. "Belki de bir hayvandı."

Magnus dişlerini sıktı. Sutherland'den başka birinden gelse, bu soru canını bu kadar sıkmazdı. Ama lanet herife baktıkça, o kılıcı ve Helen'i ondan kurtarıp kurtaramayacağına dair hissettiği dehşeti hatırlıyordu.

Sutherland'in tedbirsizliği, kızkardeşinin hayatına mal olmak üzereydi. Sadece pisliğin öfkelenmek için bir nedeni olduğunu bilmek –hem de Helen'e olabileceklerden Magnus'un da sorumlu olacağı gerçeği– onun gitmesine izin vermekten pişmanlık duymamasını sağlıyordu. Ama rahatlamak için kan akıtsa iyi olurdu ve Sutherland de bunun için gayet uygun bir adaydı.

"Hayvan değildi. Orada biri vardı. Metal sesi duydum."

"Kamptan birileri olabilir."

Fraser, Sutherland'in sorusunu duymuştu. "Ama öyleyse neden ortaya çıkmasın ki?"

Magnus ve Sutherland karanlıkta birbirlerine öfkeli bakışlar attılar. İkisi de belki de karşılarındaki kişinin o anı bölemeyecek kadar utanmış olabileceğini düşünüyordu.

"Kamptan birileri değildi," dedi Magnus sert bir şekilde. Bunu nasıl açıklaması gerektiğini bilmiyordu ama ya kendine ya da ikisine birden yöneltilmiş bir kötülüğün olduğunu hissedebiliyordu. Bunu içgüdülerine dayanarak söylüyordu. Tehlikeyi hisseden ve tüm sinirlerinin harekete geçmesine neden olan o içgüdü. Orada biri olduğunu hissetmişti ve bu kişi tehlike arz ediyordu. Ve içgüdüleri öyle çok kez hayatta kalmasını sağlamıştı ki onları yok sayamazdı.

"Şansa bırakamayız," dedi MacGregor, Fraser'ın sorusuna cevaben.

"Ama kardeşimin tehlikede olduğundan emin değilsiniz, öyle mi?"

Magnus çenesini sıktı. Sutherland'in krala gelen mesajı genel hatlarıyla duymuş olması –Gordon'un gizli orduyla bağlantısı olduğuna dair söylentiler olduğu mesajı– ona yetmemişti ama bu bile fazlaydı. Zaten bilmesi gerekenden fazlasını öğrenmişti. MacRuairi ve Gordon'un maskelerinin düşmesi ve Sutherland ile Helen'in kendisi ve MacGregor ile ilgili şüpheleri bir araya gelince, Highland Muhafızları, İskoçya'nın saklanması en zor sırrı hâline gelecekti. "Hiçbir şeyden emin değilim."

"Kralın güvenliğini de düşünmemiz gerekir," dedi MacGregor.

Sutherland başını salladı. "Yani bilmediğimiz birinden gelen bilmediğimiz bir tehlikeyle karşı karşıyayız."

Magnus, Sutherland'in çenesine inmek için kaşınan yumruklarını sıktı. O anda savaş adını, Sutherland'e katlanarak hak ettiğini düşünüyordu. "Bu gece gelmeyi sen istedin. Burada olmak istemiyorsan, istediğin anda dönebilirsin. Gözetlemedeki arkadaşın Munro'ya katıl. Ama benim niyetim kız kardeşinin,

kralın ve bu yolculukta bizimle olsan herkesin güvende olduğundan emin olmak."

"Senin sorumluluğun krala karşı; kız kardeşimi ben düşünürüm."

Magnus, Sutherland'e delici bir bakış attı. Dile getirilmeyen karşı koyuşu duyar gibiydi; Helen üzerinde hak iddia edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Tanrım, bunu çok isterdi. Hem de tüm benliğiyle. Bu, ne kadar yanlış olursa olsun. Tercih hakkı kalmamasına birkaç saniye vardı. Olanları düşündü. Helen'in kollarında kendinden geçişini. Onun için ne kadar hazır olduğunu. Tepkilerinin ne kadar içten olduğunu. Çok tatlı ve masum –hayır deneyimsiz– oluşunu. Lanet olsun, Helen masum değildi.

Gordon'a verdiği sözle, yaşananların bir ilişkisi yoktu ve Helen için endişe ederken, krala karşı sorumluluklarını unutmuş değildi. Helen'in lanet kardeşi, Magnus'a bunu hatırlatmış ve büyük bir hata yapmaktan onu alıkoymuştu.

Ama Helen'in gerçekleri öğrenmemesini dilerdi. Gordon'a verdiği sözü dilinden kaçırdığında, Helen'in yüzünün aldığı ifadeyi unutamıyordu. En sevdiği masalın gerçek olmadığını öğrenen küçük bir kız çocuğu gibiydi. Ve ondan bir şeyler söylemesini beklediğinde...

Magnus iki sırrını da ona itiraf etmek istiyordu –onu sevdiğini ve verdiği sözü– ama Helen'in gitmesine izin vermesinin çok daha doğru olacağını biliyordu.

Dudaklarını sıkıp, kendine kızdı –içinde bulunduğu lanet duruma– ve öfkesini doğru bir hedefe yöneltti: Sutherland'e. "Bana sorumluluklarımı hatırlatmana gerek yok."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Magnus, ona cehenneme gitmesini söylemek istiyordu ama bu, sadece zorlukla önüne geçtikleri kavgayı başlatmaya yarardı ve o anda Magnus'un dikkatini tehlikenin kaynağını bulmaya vermesi gerekiyordu.

Kampa döndüklerinde, yerleştirdiği nöbetçilerden her şeyin yolunda olduğunu öğrendi ve ardından geniş vadiden -geniş nehir vadisinden- kuzeydeki Vaich Gölü'ne doğru iz sürmeye devam ettiler. Stratvaich'teki orman, geyikleriyle biliniyordu ve patikalar buradaki tepelerden geçiyordu.

Kamptan birkaç kilometre uzaklaştıklarında, iskelede teknesini hazırlayan bir balıkçı gördüler. Selamlaşmalarının ardından Magnus, "Güne erken başlıyorsun, öyle mi?" dedi.

"Evet," diye yanıtladı adam. Genç ve neşeliydi. "Ne kadar karanlık olursa, alabalıklar o kadar iri olur."

Bu tanıdık balıkçı sözü Magnus'u gülümsetti ve ardından neden orada olduklarını söyledi.

Adamın neşeli ifadesi değişti. "Aradığınız adamlar olduğundan emin değilim ama dünden önceki gün gölün diğer ucunda oğlumla balık tutuyordum ve batı kıyısında bir grup savaşçı gördüm."

Magnus'un içi ürperdi. "Kaç tane?"

Adam omuzlarını silkti. "Sekiz ya da dokuz. Dikkat edecek kadar uzun kalmadım."

"Neden?" diye sordu MacGregor.

Adam ürperdi. Bizi görür görmez miğferlerini takıp, kılıçlarını çektiler. Suya atlayıp, arkamızdan gelmelerinden korktum. Diğer yöne doğru elimden geldiğince hızlı kürek çektim. Ama oğlumu deli gibi korkuttular." Adam huzursuz bir şekilde güldü. "Yüzlerini örten siyah miğferler ve siyah kıyafetlerle, karanlıkta hayaletleri andırıyorlardı. Bruce'un hayaletlerini," dedi

adam. Sutherland'in kendilerini izlediğini bilen Magnus, MacGregor'a bakmadı. "Ama bana sadece haydutlarmış gibi geldi."

Balıkçının savaşçıları tam olarak nerede gördüğünü öğrendikten sonra, Magnus ona teşekkür etti ve adamın kendilerine söylediği yere gittiler. Burası, gölün bir kilometre kadar batısındaydı.

Adamların kamp yaptığı yeri bulmaları zor olmadı.

"Bunlar her kimse, çok uzağa gitmiş olamazlar," dedi MacGregor çamurla kaplı bir odun parçasına doğru eğilerek. "Közler hâlâ ılık."

Çevreyi aradılar ama haydutlar varlıklarını gizlemeye çalışmasalar da kim olduklarını belli edecek bir şeyler bırakacak kadar cömert değillerdi.

"Sence aynı adamlar mı?" diye sordu Fraser.

Magnus ciddi bir şekilde başını salladı. "Zamanlama, tesadüf olamayacak kadar yakın."

"Her kimse belli ki onları kaçırmışsın," dedi Sutherland ormanın kuzeyine doğru ilerleyen toynak izlerini göstererek.

Magnus da öyle olmasını umuyordu ama bundan hoşlanmamıştı. Eğer bunlar haydutsa ya da gezici savaş ekipleriyse, yola yakın kamp yapmaları daha makul olurdu. Eğer haydut değillerse, o hâlde kimdiler?

Magnus ve diğerleri, gölün batı tarafındaki izleri Dingwall'a giden ana yolla buluşana kadar izlediler ve sonunda kampa döndüler. Bu savaşçılar her kimse, gideli uzun zaman olmuş gibiydi.

Günün ilk ışıkları gölün üzerindeki sisin içinden görünüyordu ve şimdiden kampta kıpırtılar başlamıştı. Yolculuk için at arabalarının hazırlanması birkaç saat sürerdi.

Ama Magnus uyuyamamıştı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu düşüncesi ve huzursuzluk peşini bırakmamıştı.

Saatler sonra, kraliyet geçidi Glascarnoch Gölü'nün en sonuna ulaştığında, Magnus yanılmadığını anlayacaktı.

Beinn Liath Mhor'un tepesindeki keşif noktasından, güneş ışığındaki metalin parıltısını gördü. Varlıklarının anlaşılamayacağı bir mesafeden, birileri onları ustaca ve sessizce takip ediyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Moray'li William Sutherland, İskoçya'daki en güçlü adamlardan biriydi. Kendini bildi bileli, insanlar ona hep itaat ederdi. Lanet olsun, o bir liderdi. Bir konttu. En eski bölgenin başındaydı. Korkutucu ve aşılması güç bir savaşçıydı. Ama kendisi için önemsiz olması gereken bir kadın, ona başkaldırıyordu.

Doktorun sevimli kızını keşke hiç fark etmeseydi. Başlarda etmemişti. Muriel, Dunrobin'e geldiğinde bir hayalet gibiydi. William da yirmi bir yaşında, kendisinden altı yaş küçük bir kızı fark etmeyecek kadar genç ve gururlu bir erkekti. Ama Muriel'in ondan kaçması, gururunu ve merakını devreye sokmuştu. Daha yakından baktığında, bir hayalet değil, kalbini çalan ve asla bırakmayan yaralı ve incinmiş bir kızla karşılaştı.

Deli gibi kırılgandı. William başta ne istediğine karar veremedi. Belki ona yardım etmek istiyordu? Bu kadar üzgün olmamasını sağlamak? Ama Muriel'in kendisine fazlasıyla güvenip, sırrını onunla paylaştığı anı asla unutamıyordu. Tecavüze uğradığında yaşadığı korkuyu duymak...

William'ın içinde bir şeylerin kopmasına neden oldu. Bir daha asla dizginlenemeyecek duyguların. Muriel'in acısını dindirmek için her şeyini verirdi. Onu rahatlatmak, korumak ve onun için birilerini öldürmek istiyordu. Ama her şeyden önce asla gitmemesini istiyordu.

Lanet olsun, kontlar âşık olmazdı. Onun sorumlulukları vardı.

Küçük odanın etrafını adımlarken, kendini görünmez zincirlere vurulmuş gibi hissetti. Bir sürü uşağından birinin onun için getirdiği şarabı itti ve viskisine uzandı. Sürahinin büyük bir kısmını bardağına doldurup, ateşin karşısına dikildi ve alevlere bakıp, Muriel'in –bu kez– davetine karşılık verip vermeyeceğini görmek için pencerelere gitme isteğine karşı koydu.

Bardağı, sanki içinde sulandırılmış bira varmış gibi kafasına dikti. Çok kızgın, çok öfkeli ve çok sabırsızdı. Muriel ondan ne istiyordu?

Onu anlayamıyordu. Birkaç hafta önce dönmüştü ve o zamandan beri William onu kalması için ikna etmenin tüm yollarını denemişti. Onu hediyelere boğmuş –mücevherler, elbiselik ipek kumaşlar, zarif tabaklar– hayatının geri kalanını konforlu bir şekilde geçirmesi için bolca para vermişti. Ama Muriel bunların hepsini reddetmişti.

William, onu Dunrobin'e getirirse, onu ne kadar özlediğini anlayacağını sanıyordu ve onun da kendisini ne kadar özlediğini görmesini istiyordu. Önemli olanın bir arada olmak olduğunu... Ama Muriel ondan kaçıyor, kalenin yakınına gelmeyi reddediyor ve o lanet barakasında kalıyordu. William'ın orayı yakması gerekirdi. O zaman Muriel gelmek zorunda kalırdı.

Bruce'a boyun eğmesi gerektiğinde bile gururu bu kadar incinmemişti. Lanet olsun, onun peşinden Inverness'a gitmişti. Bir daha onun peşinden gitmezdi.

Bu yüzden birkaç gün önce verilecek bir ziyafet için onu salona davet etmişti. Muriel gelmişti ama onun olduğu tarafa neredeyse hiç bakmamıştı. William, onu kendisiyle konuşmaya zorladığında da kibarca "lordum," diye konuşarak cevaplar vermiş, William kendisi için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmıştı.

Öfkelenen William, yıllar önce yatarak hata yaptığı Joanna adında bir hizmetçiyle onu kıskandırmaya çalışmıştı. Ama Muriel'in tepkisizliği, paniklemesine neden olmuştu. O gecenin ilerleyen saatlerinde onu çağırtmıştı –baş ağrısı olduğunu iddia ederek– ama Muriel, iyi geleceğini söylediği baharatlı süt karışımını göndermekle yetinmişti, hem de *Joanna* ile.

Kızla yatacak olsa, Muriel bunu hak etmiş olurdu. Bunu çok istemişti. Ama o, William'a karşı koyarak bunu ne kadar hak ederse etsin, William ona böyle bir şey yapmazdı.

William, onun artık kendisini önemsemediğini düşünmek istemiyordu. Onu gelmesi için zorlamanın bir hata olduğunu kabullenemiyordu. Muriel sadece inat ediyordu, hepsi buydu. Ama geriye bir hafta kalmıştı. William'ın zamanı da denemediği bir yolu da kalmıyordu.

Kapı çalınca gerildi.

"Gelin," dedi kendini toparlamaya çalışarak.

Kapı açıldı ve rahat bir nefes verdi. Muriel'in yine Joanna'yı göndermesinden endişe ediyordu ama bu kez gelen kendisiydi.

Tanrım, çok sevimliydi. Çok kırılgan görünüyordu ama William'ı her zaman çeken kuvvetli bir havası da vardı. Uzun ve dalgalı sarı saçları, porseleni andıran teni, açık mavi gözleri ve şekilli hatlarıyla rahat ve... *umursamaz* görünüyordu.

William göğsünde tuhaf bir kıpırtı hissetti, buna neden olan sadece özlem değil, aynı zamanda korkuydu. Gerginlik bir kırılma noktasına ulaşana kadar, giderek daha da artmıştı. Muriel ona karşı bu kadar umursamaz olamazdı; William buna izin veremezdi.

Muriel, William'ın elindeki bardağa baktı... Koca sürahiye ne olmuştu? Muriel'in bakışlarında kınama yoktu ama William bunu hissedebiliyordu.

William birden kendini çıplakmış gibi hissetti. Sanki Muriel saygın kontu soymuş ve içkiyle saklamaya çalıştığı kararsızlıkla umutsuzluğu ortaya çıkarmıştı. William, zayıflığından tiksinerek sürahiyi bir kenara itti. Lanet olsun, Muriel'den daha güçlüydü. William'a ihtiyaç duyan oydu.

"Beni mi görmek istediniz lordum?"

"Lanet olsun Muriel, bana 'lordum' demeyi kes."

Muriel boş boş baktı. "Size nasıl hitap etmemi istersiniz?"

William odanın diğer tarafına gidip, kapıyı kapattı ve yumruklarını öfkeyle sıktı. "Bana yıllarca nasıl hitap ettiysen öyle. Will. William..." *Aşkım.*

William fırtınadaki bir gemi gibi sağa sola sallanıyordu ama Muriel onunla ilgili hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. "Pekâlâ. Beni neden çağırttınız William?"

Soğuk ve resmi tonu, William'ın içine bir panik dalgası yayılmasına neden oldu. Onu kolundan tutup, zorla yüzüne bakmasını istedi. "Kes şunu Muriel. Bunu neden yapıyorsun? Neden bu kadar inatçısın?"

Muriel'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ne düşünmüştün ki? Beni buraya getirerek, fikrimi değiştirebileceğini mi? Senin iraden karşısında boyun eğeceğimi mi? Sana karşı koyan herkese yaptığın gibi beni de demir yumruğunla ezebileceğini mi?"

"Hayır, lanet olsun." Ama düşündüğü şey tam olarak buydu. Onu bırakıp, elini saçlarına götürdü. "Seni yanımda istiyorum. Seni seviyorum Muriel. Seninle evlenebilsem, evlenirdim. Sadece korkunç bir durumun üstesinden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Asla bir eksiğin olmayacak. Sana bir kraliçe gibi davranacağım. Eşimmişsin gibi ilgileneceğim seninle."

"Sadece eşin olmayacağım," dedi Muriel William'ın duygularını hiçe sayarak. "Eğer beni gerçekten sevseydin, benden bunu istemezdin William. Seni yapmak zorunda olduğun şey için affedebilirim; sen de bana biraz olsun saygı gösteremez misin?" William hiçbir şey demedi. Diyemedi. "Evlenip, buraya bir eş getirdiğinde, benim nasıl hissedeceğimi sanıyorsun?"

William birden umutlandı. "Seni rahatsız eden bu mu? Bunu sana asla yapmam. Onu asla görmek zorunda kalmazsın. Onu başka bir kaleye gönderirim."

"Anladım." Muriel, William'ın sözlerini düşünüyormuş gibiydi. "Çok düşüncelisin. Her şeyi ne kadar güzel planlamışsın! Bu çok güzel bir teklif ve sanırım bunu reddettiğim için pişman olmalıyım. Ama ben bir hafta içinde Inverness'a dönmeyi düşünüyorum. Söylediğin şeyler ya da gönderdiğin altınlar fikrimi değiştirmeme neden olmayacak."

William ona inanmıştı. Kahretsin, ona inanmıştı. Öyle öfkelenmişti ki çıldırmış gibiydi.

Karşısında duruşuna bakın! Zarif ve narin bir kadın. Ona tek eliyle bile zarar verebilirdi. Muriel, ondan daha güçlü değildi, lanet olsun değildi.

William'ın dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Inverness'a dönmek için bir nedenin yoksa? O zaman ne olacak Muriel? Tek bir sözümle Ross himayesini kaldırabilir. Onun himayesi altında olma, Inverness'taki doktorların seni loncada ne kadar süre tutacaklarını sanıyorsun?"

Ama William'ın zalim tehdidi, Muriel'in gözünü kırpmasına bile neden olmamıştı. Tüy kadar yumuşak olan ve kelebek kanatlarını andıran uzun, kalın ve güzel kirpiklerini, Muriel'i kollarına aldığında, o kirpiklerin nasıl kıvrıldığını düşündü.

"Sanırım çok uzun sürmez," dedi Muriel sessizce. "Ama bu da kararımı değiştirmez. Şifacıya ihtiyacı olan bir yer, kudretli

Sutherland Kontu'nun elinin ulaşamayacağı bir yer bulurum. İngiltere'ye bile gitmek zorunda kalsam, kendime yeni bir hayat kurarım."

Muriel, askerlerin tecavüzüne uğradığından beri İngiltere'den nefret ediyordu. William ona olanları öğrendiğinde, onların her birini yakalamayı kendine kişisel bir görev edinmişti. Sadece birinde başarısız olmuştu, onda da William adamı bulamadan önce, adam savaşta ölmüştü. Ve şimdi Muriel, William ile olmak yerine İngiltere'ye gitmeyi tercih ediyordu...

"Ciddi olamazsın." Ama William gayet ciddi olduğundan korkuyordu. Sanki dünya –onun dünyası– çevresinde dönüyormuş ve o da bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyormuş gibi kontrolünü kaybetti. Muriel'i kapıya yasladı. "Gitmene izin vermem."

Birbirlerine baktılar. Bakışlarının ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu ama buna bir isim vermek istemiyordu çünkü bu, onu kaybettiğini kabullenmesi demek olurdu. Ama bu mavi gözler, nasıl olurdu da bu kadar kararabilirdi?

William yaptığı şey yüzünden kendinden nefret etti –onu köşeye sıkıştırmış, fiziksel gücüyle onu korkutmaya çalışıyordu– ama duramayacak kadar ileri gitmişti. Bu, kaybedemeyeceği... kaybetmeyeceği bir savaştı.

Muriel de bunu görüyordu. Bir kılıcın yaratamayacağı etkiyi yaratan tek bir uzun bakışı ile Muriel'in de bunun farkında olduğunu ve bunu kabullendiğini anladı.

William kazanmıştı... Tanrım, kazanmıştı.

Ama sonra Muriel'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. William'ı ilk kez rahatsız eden bir ifade.

"Pekâlâ Will. Sana istediğini vereceğim."

William kıvrılmış ve uyuyormuş gibi davranan bir yılanın karşısındaymış gibi yavaşça geri çekildi. "Kalacak mısın?"

Muriel ona acıyarak gülümsedi. "İstediğin bu mu? Ben istediğinin başka bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Muriel omuzlarına attığı pelerini çıkarıp, yere bıraktı. Elbisesinin iplerini gevşetmeye başladı.

William çok şaşkındı. Muriel'in elbisesi de yerdeki pelerinin yanına düşene kadar ne demek istediğini anlayamadı. Onu karşısında ince kombinezonu, çorapları ve yumuşak deri ayakkabılarıyla görünce kalbi hızlandı ve dudakları kurudu. Ah Tanrım...

"Muriel..." Çorabını indirmek ve ayakkabılarını çıkarmak için kombinezonunun ucunu kaldırıp, krem rengi uzun, pürüzsüz ve şekilli bacaklarını davetkar bir şekilde ortaya çıkardığında William'ın sesi çok derinden geliyordu.

Muriel'in normalde ifadesiz olan yüzünde meydan okurcasına bir bakış belirdi ve tek kaşını kaldırdı. "İstediğin bu değil miydi Will? Yaptığın teklif bu değil mi? Ben sana bedenimi vereceğim, sen de bana istediğim her şeyi vereceksin, istediğin bu değil mi? Pekâlâ, hadi başlayalım. Göster bana. Belki de mükemmel sevişmenin yeterli olacağına beni ikna edebilirsin."

Çok uzun zamandır denizde olan bir tekneden inmiş gibi tüm dünyanın sallandığını hissetti. Dengesini sağlayamıyordu. Tuhaftı. Hata yapmış gibiydi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama bunu göremeyecek kadar kördü. Tek görebildiği şey, sevdiği kadının karşısında yarı çıplak bir şekilde durduğu ve kendisini ona teslim ettiğiydi.

Damarlarındaki kan ısınıyordu. Bunu çok uzun zamandır istiyordu.

Ona doğru ilerledi. Elini boynunda gezdirip, göğüslerinin kendisine değmesini sağladı. "Beni bağışlayacaksın. Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu."

William'ın kalbi acıdı. Ona olanları hatırlamak canını yakıyordu. Bunu yapmamalıydı. Bu yanlıştı.

"Hayır Muriel." Ellerini beline götürüp, onu kendinden uzaklaştırmak istedi. Beli o kadar dardı ki neredeyse iki elinin parmakları birbirine kavuşacaktı.

Ama Muriel durmasına izin vermedi. "Neden olmasın?" Ellerini William'ın göğsüne götürüp, karın kaslarına ve oradan da kasıklarındaki sertliğe indirdi. Muriel'in elinin kendisine dokunduğunu hissedince, William bir nefes verdi.

Öyle güzel bir histi ki bu, zevkten ağlamak istiyordu.

Muriel zarif kıvrımlı bedenini ona sürtüyordu. William'ın içi ısınıyor, bedeni giderek daha da kasılıyordu.

"Beni istiyorsun. Bana sahip olabilirsin. Kendimi sana veriyorum. Zorunluluk, koşul yok, tam senin istediğin gibi."

Bu yumuşak ve tahrik edici davete karşı koyması çok zordu. Muriel'e sarıldı ve dudaklarını, dudaklarına götürüp, onu delice öptü. Dillerinin buluştuğunu hissediyor ve kendi kendine doğru yolda olduğunu söylüyordu.

Ama arzunun arasına belirsiz bir huzursuzluk hissi yayıldı. Muriel ona tepki veriyordu ama eskisi gibi yoğun ve istekli tepkiler değildi bunlar. Normalde Muriel, onu öperken, William'a asla doyamıyormuş gibi hissettirirdi. Ama bu kez... bu kez farklıydı.

William, ellerini Muriel'in saçlarına götürdü ve onu kendisine daha fazla yaklaştırdı ve öpüşmeleri daha da şiddetlendi. Muriel'in de kendisini, onun Muriel'i istediği gibi istemesini bekliyordu.

Her şey yoluna girecek. Onun zevk almasını sağlayabileceğini biliyordu.

Elleri Muriel'in sırtında, belinde ve kalçasında dolandı. Onları ayıran ince kumaş bile fazla geliyordu. Ona dokunmak istiyordu. Teninin, tenine değmesini istiyordu. Onun, kendisini arzulayarak inlemesini istiyordu.

Ama Muriel inlemiyordu. Dudaklarından o yumuşak ve ufak inlemeler duyulmuyordu. Onun kollarında eriyip bitmiyor, ayakta durmak için parmaklarını onun kaslı kollarına batırmıyordu.

William öfkeyle, kalçasını tuttu ve onu kendisine daha fazla yaklaştırıp, hareket etmeye başladı. Başta yavaştı ama sonra hızlandı ve Muriel'in bedeninin de kendisine bir karşılık vermesini bekledi. Muriel'in kalçası da onunla birlikte hareket edip, mükemmel bir ritim tutturmuştu.

William, deneyimlerine dayanarak, onun kendisini istemesini sağlayabileceğini biliyordu. Eskiden de hep sadece sürtünerek, boşalmasını sağlayabildiğini düşünmüştü. Ve Muriel de onu ellerinin içine aldığında boşalmasını sağlardı. Ama her zaman durmaları gereken yeri bilmişlerdi. Hiçbir zaman son adımı atmamışlardı.

Lanet olsun, William senelerdir lanet bir keşiş gibi yaşamıştı.

Sonunda duymak istediği inlemeleri duydu. Onu daha şiddetli öptü ve kendini aralarındaki girdaba bıraktığını hissetti. Göğüslerini avuçladı ve parmaklarının arasındaki meme uçlarının sertleştiğini hissetti. Muriel, kollarında kıvrandığında erkeksi bir tatminle inledi.

Vücudu zonkluyordu. Giderek daha da sertleşiyordu ve Muriel'in kendisi için neredeyse hazır olduğunu biliyordu. Birkaç dakika sonra içinde olacağını biliyordu.

Muriel'in gözlerine bakıp, kontrolünü kaybetti. Onu masaya hafifçe eğdi ve etek ucunu kaldırmaya başladı. Muriel, bu kez onu durdurmayacaktı.

Tam da o anda kendisine bakmasını hayal ettiği şekilde bakıyordu. Yanakları kızarmış, dudakları pembeleşmiş ve aralanmış, saçları dağılmıştı. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Gözleri... Gözleri...

Ah, Tanrım.

Muriel ona teslim oluyordu ama onu istemiyordu. Ondan hoşlanmıyordu bile. Onun hissettiği şey aşk değil, arzuydu.

Bunu fark etmek, William'ın tutku bulutunu, bir yumruk gibi dağıtmıştı. Onunla sevişmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Birlikte olmak zorunda olduklarını kanıtlamayacaktı. Ve bu, Muriel'in fikrini değiştirmeyecekti. Sadece onun kendisinden daha fazla nefret etmesine neden olacaktı.

Muriel haklıydı. William onu zorlamaya çalışıyordu; onun iradesi karşısında eğilmesini istiyordu. Ama Muriel, ondan daha güçlüydü. Bu kadın çok fazla zorluğun üstesinden gelmişti.

William onu itti ve karnına bir yumruk almış gibi sendeledi. O anda Muriel ona tam da istediği şeyi veriyordu -William'ın istediğini sandığı şeyi- ama William bunun istediği şey olmadığını biliyordu. Ve istediği şeyi kaybetmişti.

Muriel'i geri istiyordu. Ona bakarken, gözlerinde sevgi olan kızı. Dünyadaki en önemli kişinin kendisi olduğunu hissetmesine neden olan kızı. Kalbini ve bir daha kimsenin dokunmasını istemediği bedenini ona teslim edecek kadar güvenini kazandığı kızı.

William bunu ona nasıl yapardı? Muriel'i seviyordu.

Ve artık onu seviyormuş gibi davranması lazımdı.

"Git," dedi sert bir şekilde. Yaptığı şeyden tiksindiği için boğazı düğümlenmişti. "Inverness'a geri dön. Seni buraya asla getirmemeliydim. Ben... Tanrım, ben çok üzgünüm."

Muriel ona bir daha bakmadı. Yerdeki kıyafetlerini toplayıp, hızla giyindi ve arkasına bile bakmadan, çıkıp gitti.

William, onu gitmesine izin verecek kadar çok seviyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Helen'in olanları düşünmek için bolca vakti olmuştu. Magnus ve Kenneth'in sağ salim dönmelerini bekleyerek geçirdiği uzun ve uykusuz gece boyunca (gerçi ikisi de bunu hak etmiyordu) ve ardından daha uzun ve daha yorucu yolculuk günü boyunca, olanlardan başka pek bir şey düşünememişti. İnsanın kalbi kırılınca, sonuç bu oluyordu.

Magnus ile bir şansları olabileceğini düşünmüştü. Magnus'un ona karşı yumuşadığını sanmıştı ama bunun tek nedeni William'a verilen bir sözdü.

Ya da gerçekten öyle miydi?

İlk anda hissettiği acı hafifleyince, tek nedenin bu olup olmadığını merak etmeye başladı. Belki o şekilde başlamıştı ama peki ormanda yaşananlar? Magnus, bunun nedeninin Helen'i korumak olduğunu düşünebilirdi ama aralarındaki tutku patlamasının, William'a verdiği sözle bir ilgisi yoktu.

Ve kardeşinin kılıcı Helen'i ikiye bölmek üzereyken, gözlerinde gördüğü bakış...

Magnus onu önemsiyordu. Helen bundan emindi. Ama bir şeyler bunu kabul etmesine engel oluyordu. Bunun nedeni Bruce'un hayalet ordusunun bir üyesi olması mıydı (bir zamanlar ormanda kendisini kovalayan gencin, ülkedeki en korkulan savaşçılardan birisi olabileceğine hâlâ inanamıyordu), Helen'in ailesi ve düşmanlıkların mıydı, Helen'in William'la evlenmesi

ve Magnus'un ona duyduğu sadakat miydi yoksa bunların hepsi birden miydi emin olamıyordu. Ama bunu bulmaya niyetliydi.

Hiçbir şey üstesinden gelinmez değildi. Eğer birbirlerini gerçekten seviyorlarsa. Sadece inatçı keçinin bunu fark etmesini sağlaması lazımdı.

Bunu söylemek, yapmaktan daha kolaydı. Magnus ondan kaçmıyordu ama günün ilerleyen saatlerinde, işkence derecesinde yavaş gitmelerinin dışında da onu sıkan bir şeyler olduğunu anladı. Magnus, Helen'in daha önce hiç görmediği kadar dikkatli ve odaklanmıştı. Helen onu ilk kez tam olarak bir savaşçı olarak görüyordu: zalim, sert, duygusuz ve sorumluluklarına tamamen odaklanmış. Daha önce hiç görmediği bir yönünü görmek çok tuhaftı.

Kraliyet geçidi, öğleden sonra Glascarnoch Gölü'nün kıyısında küçük bir mola için durduğu sırada Magnus ve Gregor MacGregor oraya hızla geldiler. Helen hemen yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı. İki adam kralın ve ekipteki üst rütbelilerin –bunlara kardeşi ve Donald da dahildi–yanına gitti ve aralarında gayet derin bir konuşma geçti.

Kralın sertleşen yüzünden, gelen haberin iyi olmadığı anlaşılıyordu. Ve kardeşinin bakışları, gölün kenarında ekmek ve peynir yiyen Helen'e kaydığında, Helen konunun kendisiyle ilgili bir şey olmasından endişe etti.

Konuşulanları duymak isterdi. Bir tür anlaşmazlık olduğu ortadaydı ve Magnus'un bir tarafta, kardeşi ile Donald'ın da diğer tarafta olduğunu görmek Helen'i hiç şaşırtmadı.

Sabırla beklemek, Helen'e has bir özellik değildi. Grup dağıldığında, tam onlara doğru gitmeye başlamıştı ki Magnus hızla yanına geldi.

Birbirlerine baktılar ve Helen, Magnus'un gizlemeye çalışsa da endişeli olduğunu anladı.

Kalbi sıkıştı. Dün gece ne kadar incinmiş olursa olsun - onunla olanlar hakkında konuşmayı ne kadar çok isterse istesin- bu konunun beklemesi gerektiği ortadaydı.

Helen de öne çıkıp, Magnus ile buluştu ve sanki yükünü hafifletebilecekmiş gibi elini onun koluna koydu. Ona dokunmak ve içgüdüsel bir bağ hissetmek, o anda dünyadaki en sıradan şey gibi göründü. Bu, her zaman böyle olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Helen.

"Takip ediliyoruz."

Helen durdu. "Kim tarafından?"

Magnus sert bir ifadeyle başını salladı. ""Bilmiyorum ama öğreneceğim."

Helen soracağı soruya alacağı cevaptan hoşlanmayacağını tahmin etse de sordu. "Ne yapacaksın?"

Magnus'un dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Onları bekleyeceğim."

"Onları bekleyeceğim de ne demek? Ve bunun için sabırsızlanıyormuş gibi görünmenin nedeni ne?"

Magnus'un yüz ifadesi beton gibiydi. "Bunu dört gözle bekliyorum. İnsanların benim..." Magnus sustu ve sonra konuşmaya devam etti, "Sorumluluğumda olan birileri için tehdit arz etmelerinden hoşlanmıyorum."

Helen yutkundu. 'Sevdiğim' mi demek istemişti? "O hâlde peşinde oldukları kişi ben miyim?"

"Bilmiyorum. Sadece tatminsiz bir savaş ekibi de olabilir ama seni ya da bir başkasını riske atmayacağım. Onlar için bu gece bir tuzak kuracağız. Gölün ileri kısmında mükemmel bir yer var. Patikanın daraldığı, bir tarafında dağlarla ormanın, diğer tarafında gölün olduğu doğal bir kanal. Geldikleri gibi, etraflarını saracağız."

Magnus, çok kolay bir şeyden bahsediyormuş gibi davransa da bu, kulağa çok tehlikeli geliyordu. "Ama kaç kişiler? Siz kaç kişi olacaksınız? Hadi bir şeyler yolunda gitmezse?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok. Sen ve kral tamamen güvende olacaksınız."

"Ben mi? Ben, kendim için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum."

Magnus, belli ki bundan hoşlanarak başını salladı. "Ben ne yaptığımın farkındayım Helen. Bunu daha önce de çok kez yaptım."

"Yardım çağırmak daha doğru olmaz mı?"

"Etrafına bir bak... Kilometreler boyunca yardım alacak bir yer yok." Magnus'un yüzü yeniden sertleşti. "Gelenler her kimse, yeri gayet iyi seçmişler. Yardım almak için Broom Gölü'ne, geri dönmek için de Dunraith'e çok uzağız. Ya bu dağları çok iyi biliyorlar ya da çok şanslılar."

"Bu, seni endişelendirmiyor mu?"

"Evet, temkinli davranmamın nedeni de bu zaten."

"Sayısını bilmediğin savaşçılara karşı tuzak kurmak mı temkinli davranmak?"

Magnus sırıttı. "Normalde, bir avuç dolusu adamı da yanıma alıp, hemen peşlerinden giderdim. Ki kardeşinle Munro da bunu yapmayı teklif ediyordu. O yüzden, evet temkinli davranıyorum."

Helen bembeyaz kesildi. "O hâlde 'normalin' ne olduğunu bilmesem daha iyi olur."

Magnus'un yüz ifadesi değişti. "Belki de seni yanımızda getirmek iyi bir fikir değildi. Eğer bilseydim..." Sesi giderek azaldı. "Benim yanımdayken, Dunrobin'de olacağından daha güvenli olacağını düşünmüştüm."

"Öyleyim," dedi Helen net bir şekilde. "Eğer peşinde oldukları kişi bensem, evde olmaktansa, senin yanında olmayı tercih ederim. Kardeşim beni sonsuza dek kilitli tutamazdı."

"Neden?"

Yüce Tanrım, Magnus ciddiydi. "Hapsolmak yaşamak değil Magnus. Güvende olmak için bile olsa."

Birbirlerine baktılar. Magnus bir süre sonra başını salladı. "Kardeşin ve Munro, bir dizi diğer adamla birlikte, seni ve ekibin geri kalanını korumak için burada kalacak."

Ortalama altmış kişilik ekipte, belki de bir düzine süvari ile üç katı silahlı adam vardı. Geri kalanı uşaklar ve hizmetçilerdi. Şanslılardı. Normalde, kralın geçidinde, daha çok uşak ve hizmetçi olurdu ama onların yanında normalden daha fazla savaşabilecek kişi vardı.

"Peki ya kral?" dedi Helen.

"O, seninle kalacak."

Helen, Bruce'a baktı ve birkaç dakika önce Magnus'un yüzünde gördüğüne benzer bir ifadeyle karşılaştı. "Bunu biliyor mu?"

Magnus yüzünü buruşturdu. "Henüz değil." Ona umutla baktı. "Belki bir bahane düşünebilirsin?"

"Ne!" diyerek güldü Helen. "Korkarım bu konuda tek başınasın."

"Bunu unutmayacağım," dedi Magnus kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek. Helen, kaslarının görüntüsünden bakışlarını uzaklaştıramayarak derin bir nefes aldı.

Hava birden ısınır gibi oldu. Söylenmemiş çok fazla şey vardı. Yapılmamış çok fazla şey vardı.

"Dikkatli ol," dedi Helen sessizce.

Magnus onu öpmek istedi. Helen bunu hissedebiliyordu. Belki de kampın ortasında duruyor olmasalar, bunu yapardı. Ama tek yapabildiği ellerini indirip, başını sallamak oldu. "Olurum."

Yürümeye başladı ama sonra Helen'e döndü. "Hazır ol Helen. Yardımına ihtiyacımız olacak."

Helen ne demek istediğini anlayarak dudağını ısırdı. Yaralanan adamlar olacaktı. Başını salladı ve az önce Magnus'un söylediği gibi, "Olurum," dedi.

Helen onun işini yapmasına izin verecekti ve zamanı geldiğinde, o da kendi işini yapacaktı. *Ama lütfen, lütfen Tanrım güvende olmasını sağla*, dedi içinden.

"Bunu sevmedim," dedi MacGregor sessizce.

"Ben de," diye yanıtladı Magnus.

İki adam, saldırılarını başlatacakları karanlık tepede karınlarının üzerinde sürünerek mümkün oldukça ileriye gittiler. Aşağıda ormanlık vadi uzanıyordu ve tepeyle göl, kraliyet geçidinin beklediği Dirrie More geçidine ulaşmadan önce, burada buluşuyordu.

Magnus, bölgeyi iyi tanıdığı için sayıca kendilerinden üstün bir grupla karşılaşacak olsalar bile, yanında getirdiği on adamı yerleştireceği ve saldırıyı başlatacakları noktayı çok iyi seçmişti. Ama Fraser'ın keşfi doğruysa, sayıları denkti. Buradaki yol dardı; düşmanları girdiğinde, tepenin yamacında Magnus'un adamları tarafından çevrelenecekler ve gölden başka kaçacakları bir yer kalmayacaktı. Ama neredeydiler?

"Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi. Fraser sadece birkaç kilometre geride olduklarını söylemişti."

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi Gregor. "Sis çok yoğun. İzci burada olsaydı çok daha mutlu olurdum."

'İzci' Arthur Campbell sadece izcilik yetenekleriyle değil, aynı zamanda olağanüstü ve tuhaf duyuları sayesinde de vahim durumlardan kurtulmalarını sağlamasıyla meşhurdu. Ve içinde bulundukları durum da kesinlikle onlardan biriydi.

Magnus, durumu Helen'e önemsiz bir şeymiş gibi anlatmıştı ama gruplarındaki elliden fazla kişiyi korurken bir saldırıya uğramamayı isteyeceği tek bir yer varsa, o da burasıydı. Yardım isteyebilmek için önlerinde kilometrelerce yol vardı ve dağlık kırsalın orta yerindeydiler. Kendilerini takip eden adamları yakalayabileceklerini düşündükleri kolaylıkta, onlar da yakalanabilirlerdi.

"Tüm ekip burada olsa, ben ancak o zaman mutlu olurdum," dedi Magnus.

Yanında getirdiği adamları çok iyi seçmiş olsa da,onlar Highland Muhafızları değildi. Hatta ellerindeki en iyi on adam bile değildi. Helen ve diğerlerini yetersiz bir korumayla bırakamazdı. Kralı–ülkedeki en iyi şövalyelerden biriydi–ancak bu şekilde Sutherland ve Munro ile kalmaya ikna edebilmişti. Normalde Magnus, Bruce ve kılıcının da yanlarında olmasını isterdi. Ama Bruce artık kraldı ve korunması gerekiyordu. Rolü değişmişti ama Bruce, kılıcını bir kenara bırakmayı kabullenemeyecek kadar uzun süredir savaşıyordu; barış için bile bunu bırakması zor olmuştu. Ve kraliçesiyle tek varisi İngiltere'de hapiste olduğundan, temkinli davranmasında fayda vardı.

Magnus, kısa bir mesafede bile olsalar, güçlerini bölmekten nefret ediyordu ama başka şansı yoktu. Bu, karşılarındaki tehlikeyi mümkün olan en az kayıpla atlatmanın tek yoluydu. İronik olan, Highland Muhafızları'na üstünlük sağlayan taktik, şu anda onlara karşı kullanılıyordu: Kraliyet geçidinin büyüklüğü ve yetersizliği, geri dönmelerine engel oluyordu. Saldırıya uğrasalar, kazanabileceklerinden şüphe etmiyordu ama Helen

ile kralı koruması çok daha zor olurdu. Bu sayede güvende olmalarını sağlayabilirdi.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi neredeyse aşılmaz olan karanlık pusa bakarak. "Kontrol etmemiz ge..."

Şiddetli bir savaş narası sessizliği deldi.

Magnus küfür etti. Ayağa fırlayıp, savaş baltasına uzandı. MacGregor da aynı anda harekete geçip, kılıcına uzandı -yakın mesafe dövüşünde ok bir işe yaramazdı-bir yandan da sürpriz saldırı planlarının suya düştüğünü fark ediyordu.

Saldırıya uğrayan onlardı, hem de arkadan.

Magnus ve MacGregor, diğer adamların kendilerini beklediği yere koştular. Çarpışma çok şiddetliydi.

Magnus, ilk bakışta sadece bir elin parmakları kadar adam gördüğü için endişelendi. Ama aynı zamanda yanında getirdiği silahlı adamların dördü de yerdeydi. Yanında getirdikleri adamların sayısının artık bir faydası yoktu. Yine de onu endişelendiren sayı değildi. Magnus ve MacGregor'un biraz fazla çalışması yeterli olurdu. Daha önce bunun iki katı-dört katı-büyüklüğünde gruplarla karşılaşmışlardı.

Ama adamlarından biri daha-bu seferki bir süvariydi-düştüğünde, Magnus bunun çok da kolay olmayacağını anladı.

"Neler oluyor?" dedi MacGregor, Magnus'a bakmak için zaman kaybetmeden dövüşmeye başlayarak.

Sözleri, Magnus'un düşüncelerini yansıtıyordu. Magnus, ilk kılıç darbesini daha rakibine indirmeden önce bile, kim olurlarsa olsunlar bu savaşçıların-haydutların-farklı bir yanı olduğunu anlamıştı.

Adamlar tamamen siyah giyinmişti. Highland Muhafızları gibi tunik değil, zırhlı gömlekler giymiş olsalar da bu zırhlar siyahtı. Tıpkı yüzlerini tamamen gizleyen siyah miğferleri gibi.

Highland Muhafızları gibi çeşitli silahları vardı; kılıçtan baltaya, çekiçten mızrağa kadar. Magnus benzerliklerin bununla sınırlı kalmasını dilerdi ama öyle değildi. Daha ilk kılıç darbesinden, rakibinin sıradan bir kılıç ustası olmadığı belliydi. Adam nasıl savaşması gerektiğini biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu.

Şaşırtıcı derecede zorlu bir mücadeleye girmişlerdi ve etraflarında bir sürü ses olduğundan, Magnus'un gürültünün sadece kendi çevrelerinden gelmediğini anlaması biraz zaman aldı. Aynı zamanda batı tarafından, geçidin geri kalanının beklediği yerden de sesler geliyordu.

Kral. Helen. Lanet olsun, onlar da saldırı altındaydı! Onlara ulaşması lazımdı. Ama saldırganlar yolu kesecek şekilde yerleşmişlerdi.

Mükemmel şekilde konuşlanmışlardı. Sanki tam olarak nerede olacaklarını biliyor gibiydiler.

Magnus'un kanı kaynamaya başladı. Rakibini balta darbeleriyle geri itti. Kendi yaptığı kıvrımlı bir mızrağı uzatıp, rakibinin elindeki kalkanı düşürdü. Adamın kendisini koruyacağı bir kalkan kalmayınca da fırsattan yararlandı. Kendini savunmak için kılıcını sallamasını bekleyip, baltasını tüm gücüyle kafasına indirdi. Adam sendeleyip yere düştü. Bu darbe adamı muhtemelen öldürmüştü ama Magnus yine de miğferin altına kılıcını sapladı.

Biri düşmüş, dört tanesi kalmıştı. MacGregor, Fraser ve De la Hay kendi başlarına idare ediyorlardı ama diğer silahlı adam–Fraser'ın adamlarından biri–belli ki karşısındakiyle mücadele edemiyordu. Magnus, bu kadar süre direnmiş olmasına bile şaşırmıştı.

Magnus adamın yardımına gitti ama Fraser'ın adamına ulaşamadan önce, saldırganın kılıcı, adamın kellesini bedeninden ayırdı. Magnus bir saniye sonra baltasını adamın kafasına indirecekti ki adam kılıcıyla buna engel olup Magnus'u geri itti.

Lanet olsun, adam neredeyse Robbie Boyd kadar iriydi ve gördüğü kadarıyla iki başlı iri kılıcını, MacLeod'a bile karşı koyacak kadar iyi kullanıyordu. Magnus onun boş bir anını yakalayamadı. Tek yapabildiği, iri kılıcın kellesini almamasını sağlamak oldu.

Magnus'un zayıf konumda olması sık rastlanan bir durum değildi ama baltasının kısa oluşu, boyu uzun olan kılıç karşısında yetersiz kalmasına neden oluyordu. Adama zarar verebilecek kadar yaklaşamıyordu.

Bu adam nereden gelmişti?

Darbelerin arasında, MacGregor'un rakibini devirdiğini ve zorluk çektiği belli olan Fraser'a yardıma gittiğini görebiliyordu. Magnus rahat bir nefes aldı, çünkü böylece MacLeod'a, İskoçya'da böylesine güzel ve 'huzurlu' geçen bir yolculuk sırasında eşinin genç kardeşinin ölmesine nasıl izin verdiklerini açıklamak zorunda kalmayacaktı.

Magnus baltasıyla savaşmayı tercih etmişti ama o anda sırtında kılıcının olmasını isterdi. Üçüncü saldırgan da Fraser'ın kılıcıyla düşürüldükten sonra, Magnus'un rakibi ona baktı ve Magnus tam da o anda fırsattan yararlandı. Kılıcını sırtındaki kınından çıkardı ama rakibinin kafasına indiremeden, adam keskin bir ıslık çaldı. Bir sonraki saniyede o ve diğer arkadaşı ormanın karanlığına doğru koşuyorlardı.

Fraser peşlerinden gitmeye yeltendi ama Magnus onu durdurdu. "Bırak gitsinler... Krala ulaşmamız lazım." Zaten çok gecikmişlerdi.

"Duymadın mı çocuk?" dedi De la Hay, Fraser'a. "Kral ve diğerleri saldırı altında."

Kraliyet geçidine bir kilometre kadar uzaktalardı ama oraya ulaşmaları sırasında geçen iki dakikayı hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiler.

"Bunu nereden bildiler?" dedi MacGregor, ormanın içinde Magnus'un yanından koşarken.

Magnus da aynı şeyi merak ederek bir bakış attı. "Ya çok şanslılar ya da..."

"Ya da aldatıldık," dedi MacGregor.

Evet, ama kim tarafından?

Magnus'un bunu düşünecek zamanı yoktu. Tek kaygısı krala ve Helen'e şeyden önce ulaşmaktı...

Cümlesini tamamlamak istemiyordu. Ama kanı âdeta buz kesmişti.

Onları tam bir kargaşa ortamı karşıladı. Arabalar devrilmiş, adamlar dağılmıştı. Kimi saklanmıştı, birkaç tanesi savaşıyordu ve en az bir düzinesi de otlara serilmişti.

Magnus karanlığa göz gezdirdi ama ne Helen'i ne de kralı göremedi. İkisinin de geri çekilmiş olduğunu umuyordu. Ama kralı tanıyordu. Robert Bruce en önde savaşırdı.

O hâlde neredeydi?

Magnus, sonunda Sutherland'i görene kadar adamlarından birine saldırganı defetmesi için yardım etti. "Neredeler?" diye bağırdı. Kimden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu.

Sutherland'in cevap verme şansı olmadı. Saldırganlardan biri baltasıyla yan taraftan çıkageldi. Sutherland son anda kalkanıyla buna engel oldu ama darbe boş bulunmasına neden olmuştu. Saldırgan baltayı yukarı kaldırdı.

Magnus hiç tereddüt etmedi. Belinden kılıcını çıkarıp onu adamın koluna doğrutüm gücüyle fırlattı. Kılıç gürültüyle zırhı deldi ve saldırganın kolunu indirip acıyla inlemesine neden oldu. Haydut Galce-İrlandalılara özgü-bir küfür etti. Sutherland fırsattan yararlanıp adamın dolguyla doldurulmuş ama zırhlı olmayan bacağına kılıcını sapladı.

İrlandalı'dan sızan kana bakılacak olursa, ayağa kalkamadan onu öldürecek bir darbeydi bu.

"Kaç kişiler?" diye sordu Magnus.

"Sadece bir elin parmakları kadarlar. Ama çok yetenekliler."

Bunu Magnus da fark etmişti. Diğer adamların kalan saldırganlarla savaşmasına yardım ettikten sonra bunu düşünecekti. Ama ilk gruptaki saldırganlar gibi, bu grup da bir ıslıkla ormana doğru çekildi.

Magnus MacGregor'a bakıp, başını salladı. MacGregor hemen peşlerinden gitmek için dört-beş adam topladı. Bunların arasında Fraser, De la Hay, Sutherland ve Munro vardı.

Magnus, çoktan Bruce ve Helen'i aramaya başlamıştı. Ama geçen her saniye endişesinin artmasına neden oluyordu.

Lanet olsun, neredeydiler? Magnus çıldırmış gibionlarıarıyordu.

İçini panik kaplamıştı. Buna engel olmaya çalıştı. Buradaydılar. Kaosun ve puslu karanlığın ortasında, burada olmaları lazımdı.

Magnus meşalelerin yakılması talimatını verdi ve sonra da ormanda ve bulabildiği her yerde yere serilmiş insanları taradı. Ama Sör Neil Campbell'ın ağaçların arasından topallayarak ve yüzünden kan süzülerek geldiğini görünce, donakaldı. Yetenekli şövalye, kralın yanındanaslaisteyerek ayrılmazdı.

"Neredeler?" diye sordu Magnus cevabı duymaya korkarak.

Sör Neil şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Bilmiyorum. Lanet olsun, bilmiyorum."

Her şey öyle hızlı olmuştu ki Helen'in korkmaya bile zamanı olmamıştı. Tam Magnus'un ve diğer adamların sağ salim dön-

melerini beklerken–onlar için dua ederken–saldırıya uğramışlardı.

"Geri çekil!" diye bağırmıştı Bruce, Helen'e. "Onları al, ve kaçın."

Ama kralın talimatına gerek yoktu. İlk şoku atlattığında–ilk haydut ağaçların arasından çıkıp kılıcının tek darbesiyle iki şanssız muhafızı yere serdiğinde–Helen hemen harekete geçmişti. Korku içindeki iki hizmetçisiyle, ellerine silah verilse onunla ne yapacaklarını bile bilmeyen uşakları almış, onlara fısıldayarak kendisini takip etmelerini söylemişti. Nereye gittiklerini bilmiyordu ama onları ortalıktan çekmesi, savaşçıların işini kolaylaştırırdı.

Güvenli bir sığınak bulmak büyük bir istek olurdu ama pus ve karanlık onları gizliyordu. Dirrie More'un ıssız coğrafyasında, çok az doğal saklanma alanı vardı. Çam ağaçlarının arasına saklanarak idare etmeleri lazımdı.

Ağaçların arkasından, Helen ve diğerleri mücadeleyi izliyorlardı. Helen başta rahatlamıştı. Sadece bir avuç dolusu saldırgan saymıştı. Kralın emrinde olan adamlar neredeyse onların dört katıydı.

Saldırganların aniden ortaya çıkışı, kralın adamlarının boş bulunmasına neden olmuştu ama hazırlıksız değillerdi. Ellerinde hazır bulundurdukları silahları kullanıp saldırıya karşılık vermeleri birkaç saniyelerini almıştı.

Ama kralın adamlarının düştüğünü görmek, Helen'i daha da korkutmuştu. Kardeşini ve Donald'ı göremiyordu ama kral ve Sör Neil Campbell, Helen ile diğerlerinin önünde, savunma pozisyonundaydı.

Saldırganlardan biri onları itiyor, yoluna çıkan herkesi öldürüyordu. Başka bir saldırgan daha ortaya çıktığı anda, Sör Neil onunla ilgilenmek için öne çıkmıştı.

Puslu karanlığın içinde Sör Neil'ı kaybetti ama kralın zırhlı bedenini ve altın bir taşla işlenmiş çelik miğferini ayırt edebiliyor, haydutlarla savaştığını kılıç seslerinden anlayabiliyordu.

Korkunç bir çelik sesi, Helen'in ödünü kopardı. Kralın, ülkedeki en iyi şövalyelerden biri olduğunu bilse de karşısındaki adamın da sıradan bir haydut olmadığını anlaması uzun sürmemişti. Kılıcını kralınkine benzer bir kuvvetle sallıyordu.

İki adam arasındaki mücadele hiç bitmeyecek gibiydi. Ama diğerleri neredeydi? Neden kimse onun yardımına gelmiyordu?

Helen korkarak, saldırganın, onların da saklanmakta olduğu çam ağaçlarının arasına kralı özellikle ittiğini fark etti. Onu savaş alanından uzaklaştırıyordu.

Onlar yaklaştıkça küçük gruptaki gerginlik de yükselmeye başladı. Helen diğerlerine sessiz durmalarını işaret etti ama korku dolu gözlerini kocaman açan kadınlara bakınca, bu sessizliği çok uzun süre koruyamayacaklarını anlayabiliyordu.

Birbirilerine darbe ardına darbe indiren adamların nefes alışverişlerini duyabiliyorlardı, ta ki kralın kılıcı adamınkine büyük bir kuvvetle vurup onu düşürene kadar.

Helen rahat bir nefes aldı. Kral ölümcül vuruşunu yapmak için kılıcını kaldırdı. Ama diğer adam karşı koymadan ölmeye niyetli değildi. Bir şekilde, bir savaş baltası çıkarmayı başardı. Bruce'un kılıcı havada ilerlerken, haydut tek eliyle kralın başına baltayı indirdi.

Hızı sayesinde, kral haydutun boynunu neredeyse ikiye ayırmıştı ama miğferine saplanan balta sendelemesine neden oldu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüstü serilmemek için ellerini yere dayadı.

Helen düşünemiyordu. Magnus'un kendisi için hazırladığı çanta sırtındaydı ve grubun geri kalanına orada kalmalarını söyleyip krala yardım etmek için koştu.

Kralın yanına gelince, onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Karanlıktı ama ayışığı, yüzüne sızan kanı görmesine yetiyordu.

İnanılır gibi değildi. Baltanın demiri, miğferine saplanmış, miğferin çeliği de alnını delmişti.

Yüce Tanrım, çok derin olmasın.

"Efendim," dedi Helen nazikçe. "Bana yardım edin."

Kral sersemlediği için sağa sola sallanıyordu. "Başım," diye mırıldanıyordu.

Helen onu elinden geldiğince sakinleştirmeye çalıştı ve yere uzanmasını sağladı.

Miğferi çıkarınca yaranın nereye uzandığını görmeye korkuyordu, ama yaranın boyutunu görmeli ve kanamayı durdurmalıydı.

"Miğferinizi çıkarmam lazım," dedi nazikçe. "Bana yardım eder misiniz?"

Kral başını sallamaya çalıştı ama acıyla inledi.

Helen nefesini tutup miğferi kralın başından yavaşça kaldırmaya başladı. Bir saniye için miğferin çıkmayacağını düşündü–balta alnına fazlasıyla girmişti– ama sert bir hamleyle onu çıkardı.

Helen, çantadaki kumaş parçalarından biriyle kanamayı durdurmaya çalışırken, miğferle balta yere düştü. Küçük kumaş parçası kısa sürede sırılsıklam olmuştu.

Keşke bu kadar karanlık olmasaydı. Yarayı tam olarak göremiyordu. Ama darbeden dolayı kralın o anda hissediyor olduğu çınlama bir yana, sol kaşıyla alnını dikey bir şekilde kesen yara, ölümcül derecede derin görünmüyordu. Tabii Helen kanamayı durdurabilirse.

Miğferle baltayı kaldırınca kral ilk şoku atlatmış gibi göründü.

"Burada olmamalısınız Leydi Helen. Size saklanmanızı söylemiştim."

"Saklanacağım. Yaranızı tedavi eder etmez. Çok mu acıyor?"

Bir savaşçıya sorulabilecek en aptalca soruydu bu. Helen'in deneyimlerine göre, hiçbir şey onların canını acıtmazdı.

"Hayır," dedi kral gayet kendinden emin bir şekilde. "Kılıcım nerede?"

Helen, yere düşen adamın bedenine inen kılıca baktı.

Kral, kılıcı almak için eğildi ama başı dönünce, Helen'in onu tutması gerekti. "Çok kan kaybediyorsunuz. Kesiği birleştirmek için bir şeyler yapmalıyım."

Helen kanamayı durdurmak için çantasından daha büyük bir kumaş, ve onu da desteklemek için küçük bir tane daha keserken, kral da kafasındaki bezi tuttu. Helen bunun çok uzun süre idare etmeyeceğini biliyordu. Ama merhem bulana kadar bir yol bulması lazımdı...

Aniden kendisine doğru gelen adamları duydu. Onları kral da duymuştu.

Helen bir adamın "Başlığın," dediğini duydu.

Kral da Helen ile aynı şeyi fark edip, kasıldı: İngilizce konuşuyorlardı.

Birkaç saniye sonra, boğuk bir ses, "Kızı bulun," dedi.

Kral çoktan ayağa kalkmış, kılıcına uzanıyordu. İradesini sonuna kadar kullanıp, sendelememek için elinden geleni yapıyor gibiydi.

"Git," dedi kral. "Ben onları geride tutarım."

Helen'in kalbi duracak gibi oldu çünkü kralın onlarla tek başına mücadele etme niyetinde olduğunu anlamıştı. Ama bu-

nun için çok güçsüz düşmüştü. Helen hızla düşündü ve "Lütfen Efendim. Beni bırakamazsınız. Ya onlardan biri peşime düşerse," dedi.

Tam bir şövalye olan kral, Helen'i anlayabiliyordu. "Evet. Önce seni güvenli bir yere götürmeliyim."

Helen, tam diğerlerinin olduğu yere yönelecekti ki bu şekilde onları da tehlikeye atmış olacağını fark etti.

Kralınsa başka bir fikri var gibiydi. Helen'in elini tuttu ve onu savaş alından pus ve karanlığın içine doğru çekti.

Arkalarında bir bağırış duyduklarında, koşmaya başladılar.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Helen, zemin dikleşene kadar koşmaya devam etti. Kral da ardından yavaşladı. Helen'in ciğerleri daha fazla dayanamayacak gibiydi. Kral ise o kadar kan kaybından sonra zorlukla ayakta duruyor olmalıydı.

"Bizi gördüler mi?" diye sordu Helen.

Kral bir süre ortalığı dinledi. "Bilmiyorum."

Karanlıkta yan yana durup derin derin nefes aldılar. Helen etrafını çok az görüyor olsa da dağların dev gölgeleri kendini belli ediyordu. Gündüz güzel görünen dağlar, gece uğursuz bir hâl alıyordu.

"Nerede olduğumuzu biliyor musunuz?"

Kral, başını salladı. "Gölün birkaç kilometre kuzeyindeyiz. Ama ben bu dağları şey kadar iyi bilmiyorum..." Kral durdu.

"Magnus kadar," diye tamamladı Helen.

Kral bunu başıyla onayladı. İkisi de düşüncelerini dile getirmek istemiyordu: Magnus neredeydi? Saldırıya uğradıklarına göre, bu Magnus'u aşıp geldikleri anlamına mı geliyordu?

Helen, bu ihtimali düşününce bile ürperdi.

Kral ona şefkatle gülümsedi. "Pes etme Leydi Helen. MacKay en iyi adamlarımdan biridir. Onu devirmek için birkaç hayduttan daha fazlası gerekir."

Helen başını salladı ama ikisi de bunların sıradan haydutlar olmadığını biliyordu. "Sizce kimdi onlar?"

Bruce başını salladı ve biraz yalpalayınca, Helen büyük bir kayanın üzerine oturması için onu zorladı. "Bilmiyorum. Ama en azından içlerinden biri İngiliz ve saldırdıklarının kraliyet geçidi olduğunu biliyorlar."

"Beni de biliyorlar," dedi Helen sessizce.

Bruce başını salladı. "Evet, öyle görünüyor."

Helen, kralın başındaki bandajdan sızan kanı fark edince kaşlarını çattı. İncelemek için ona doğru gitti. Bunu sarmak için daha iyi bir şeye ihtiyacı vardı...ama neye?

"Hâlâ kanıyor mu?"

Helen bunu başıyla onayladı. "Evet. Bir ateş yakabilir miyiz?" Yaranın kapanması için en kesin yol bu olurdu.

"Gittiklerinden emin olana kadar olmaz."

"Keşke dikiş sepetimi getirmeyi akıl edebilseydim. Dikiş ipliği işe yarardı."

"Kumaşı daha sıkı bağlasan?"

Helen, uzaklardan bir ses duyduğunda, tam kumaşa bir düğüm atmak üzereydi.

Bu bir konuşma mıydı yoksa ayak sesi miydi?

Bunu kral da duymuştu. Geçilmez dağların tepesine doğru gitmekten başka şansları kalmadığı için hiç konuşmadan oraya doğru koşmaya başladılar. Magnus'un uyarısını hatırladı. Özellikle de karanlıkta, bu hain coğrafyada yolunu bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Ama kısa süre içinde bu dik dağlarda çok uzağa gidemeyeceklerini anladılar. Saldırganlardan kaçabilmeleri de mümkün değildi. Kral, gücünü kaybediyordu. Sendelemeye başladı. Belli ki aşırı kan kaybı başının dönmesine neden oluyordu.

*Kan!*diye geçirdi Helen içinden aniden. Bu şekilde takip ediliyor olmalıydılar.

"Bekleyin," dedi kralı durdurarak. "Bir fikrim var."

Bu kez makasla vakit kaybetmeden, iç eteğinden büyük bir parça yırttı. Artık elbisesinin yünlü kumaşı baldırına değiyordu. Hızla bir sargı bezi hazırlayıp ıslananı dikkatle yenisiyle değiştirdi.

Tepeyi tırmandıkları sırada, gölün yanındaki süpürge otlarıyla bataklık çalılarının daha kayalık bir alana ulaşması onlar için büyük şanstı. Ama Helen karşılarında bir orman ya da bir...

Karanlığa baktı ve kayaların üzerinden akan suyun sesini-netbir biçimde duydu. Bir kaynak!

Ne yapmak istediğini anlattı ve kral da onun tepeye dikkatle tırmanıp, giderken de kumaştaki kanı yerlere damlatmasını bekledi. Helen cesaret edebildiği kadar uzağa gitti–zirveye yaklaşmış olmayı umuyordu–ve sonra da hiç ayak izi bırakmamaya çalışarak geri döndü. Gerçi karanlıkta bunları görmelerinin pek mümkün olduğunu sanmıyordu.

Kralı da aldıktan sonra tam aksi yöne, suya doğru gittiler ve mümkün oldukça kayaların üzerine bastılar. Yavaş ilerlediler ama sonunda nehri geçtiler. Ondan sonra daha hızlı yürüyüp, kayalık olan kıyıdan devam ettiler ve sonunda Helen'in aradığı şeyi buldular: kayaların arasında büyük bir oyuk. Tam olarak saklanabilecekleri kadar geniş değildi ama en azından gücü tükenen kralı tedavi edip, günün aydınlanmasını–ve kendilerine yardım edilmesini– beklerken bir sığınakları olacaktı.

Magnus gün aydınlanmadan önce izlerini kaybetti.

Helen'in yardımcılarından ve ormanda saklanan diğerlerinden olanları dinledikten sonra, hiç vakit kaybetmeden peşlerinden gitti.

Kadınlara göre, saldırganlardan sadece biri kralı ve Helen'i takip etmişti. Magnus tek başına olursa daha hızlı olabileceğini bildiğinden ve ellerinde çok az adam kaldığından (MacGregor, saldırganların peşinden giderken, en iyi adamların çoğunu yanında götürmüştü) Sör Neil'ı hayatta kalanların yanında bıraktı ve geride kalan süvarilerden birini batıya, diğerini doğuya gönderdi. Kendisi de izleri takip edip kuzeye doğru ilerledi.

Duruma bak! En az yirmi kadar adamları ölmüştü ve diğerleri de dağılmıştı; kral fena–belki de ölümcül–bir yara almıştı ve Helen...

Orada karanlığın ve tehlikeli kırsalın içinde, Helen ikisini birden hayatta tutmaya çalışıyordu. Ama saldırganlardan ne kadar kaçabilirdi ki? Ve lanet olsun, kimdi bu saldırganlar? Haydutlar mıydı? Paralı askerler miydi? Eğer öyleyse bile Magnus'un o zamana kadar rastladıkları arasında en iyileriydi.

Saldırı çok iyi planlanmış ve çok iyi uygulanmıştı. Neredeyse bir felakete sebep olmuştu. İçi sızladı. Onları zamanında bulmayı çok istiyordu.

Başka bir şey düşünemiyordu. Tanrım, onları güvende tutmak zorundaydı.

Kendini önündeki göreve odaklanmaya zorladı. Bir şeylerin yolunda gitmemesi ihtimalini düşünürse çıldırabileceğini biliyordu. Sadece saldırganların onları yakalaması değil, acımasız ve geçilmez tepelerle dağlarda olabilecekler de yeterince korkutucuydu. Tek bir yanlış adım...

Bunları düşünme. Helen'i kaybedemezdi. Bir kez daha olmazdı.

Gözlerini yerden ayırmıyordu ama pusun içinden çok az ayışığı süzülebildiğinden izleri takip etmek hiç kolay değildi.

Avcı'nın orada olmasını dilerdi. Ewen Lamont, bir kar fırtınasının içindeki hayaleti bile takip edebilirdi. Bir meşalesi olsa iyi olurdu ama nerede olduğunun anlaşılmasını da istemiyordu.

Kamptan bir kilometre kadar uzaklaştığında, ilk kan damlasını gördü. Eğer kadınların anlattıkları doğruysa, bu kanın Bruce'un olması ihtimali vardı. Kafasında bir balta mı? *Lanet olsun.*

Magnus hızını arttırdı. İzleri takip etmek daha kolay bir hâl almıştı. Çok kolaydı. Ara ara gördüğü damlalar arttıkça korkmaya başladı. Helen'in yarayı tedavi etmek için yaptığı şey her neyse işe yaramamıştı. Daha da kötüsü, bu izleri kendisinin takip edebiliyor olması, bir başkasının da edebileceği anlamına geliyordu.

Meall Leacachain'in tepesinin yakınlarında kan izi sona erdiğinde, doğuda ufukta günün ilk ışıkları belirmeye başlamıştı.

Magnus'un içi buz kesti. Tepe, uzakta aniden alçalıyordu ve karanlıkta kayalık bu tepeden kaymak...

Tepeden aşağı bakarken nefesini tuttu. Sabahın ilk ışıklarıyla henüz tam olarak aydınlanmamış olan zemini inceledi ve sonra aşağıda kayalardan başka bir şey göremeyince yavaşça nefesini bıraktı.

Ama rahatlaması çok uzun sürmedi. Neredelerdi?

Çevresindeki geniş alanda bir yerlerde olmalarını umarak, etrafa bakındı. Her yer dağlarla çevrilmişti. Aralarında en büyüğü olan Beinn Dearg, kuzeye doğru geçilmez bir şekilde uzanıyordu. Aşağıda, dar vadiyi kesen bir nehir vardı ve sağ tarafında ekibin geri kalanını bıraktığı ormanla göl vardı.

Kahretsin, nereye gitmiş olabilirlerdi?

Aniden acı bir ses, havayı delip geçti. Kanı dondu ve ardından da çeliğin uğultusunu duydu. Ses aşağıdan geliyordu.

Patikayı takip ederse yetişemeyeceğini bildiğinden, dik ve kayalık tepeden aşağı bir bakış attı ve bunun tek yol olduğuna karar verdi.

Hiç düşünmeden, kenardan sallandı ve dağcılık yeteneklerine güvendi. Buna ihtiyacı olacaktı. En ufak bir kayma hepsinin ölümüyle sonuçlanabilirdi.

Helen orada kalamayacaklarını biliyordu. Gün aydınlanırken, gökyüzünün karanlığı dağılıyor, kaya oyuntusunun onları daha fazla gizleyemeyeceği de ortaya çıkıyordu. Dağların arasındaki vadide olduklarından, gün ışığında yukarıdan görülebilirlerdi.

Saklanmak ve kralın yarasını tedavi etmek için daha iyi bir yer bulması gerekiyordu. Şimdilik kanaması durmuş gibiydi ama çok fazla kan kaybetmişti ve her uyanışında, daha kısa süreyle uyanık kalıyordu. Teni solgun ve soğuktu. Bunun nedeni gecenin soğukluğu olabilirdi ama Helen başka bir nedeni daha olmasından endişe ediyordu. Baştaki yaralar her zaman tehlikeli olurdu ama asıl ölümcül olanlar görülmeyen hasarlardı.

Gün doğmadan bir saat kadar önce, Helen daha fazla bekleyemeyeceğine karar verdi. Kayaların arasında oldukları için kasları kasılmıştı ve hareket ettiğinde kralın buna tepki vermemesine sevinmeli miydi yoksa bunun onu korkutması mı gerekirdi, karar veremedi.

Kayaların arasından dikkatle çıktı ve nehir kıyısında göz gezdirdi. Sis tam olarak dağılmamıştı ama çevreyi genel olarak görebilmesine yetecek kadar azalmıştı.

Dağlar. Her yerde. Bir sürü süpürge otu, uçurum ve korkutucu kayalık yamaç vardı ama ne yazık ki saklanmalarını sağlayacak ağaçlar ya da herhangi bir alan yoktu. Nehir iki yönde de göz alabildiğine uzanıyordu. Üzerinde bir köprü ya da doğal bir

geçit yoktu. Geldikleri yön olan güneydoğuda, nehrin küçük bir göl gibi genişlediğini gördü. Şansları varsa, çevrede saklanabilmeleri için kalın bir ağaç gövdesi bulurlardı.

Helen'in elindeki tek seçenek buydu. Bir mağara bulma umuduyla o dağları tırmanmaya kalkışacak kadar aptal değildi. Özellikle de kral hastayken ve Magnus'un uyarıları kulaklarında yankılanırken...

Magnus. Yüce Tanrım, o nerede?

Kasvetli ve hiç de dost canlısı gibi görünmeyen bu coğrafya onu hem korkutmuş hem de buz kesmesine neden olmuştu. Bir de hayatta kalmalarını sağlamak gibi bir sorumluluğu vardı. Magnus'un bir kayayı andıran sağlam varlığını yanında hissedebilmek için o anda neler vermezdi!

Ama her şey Helen'in elindeydi. Onları buraya kadar getiren oydu. Tek yapması gereken daha güvenli bir yer bulmak ve Magnus'un onları bulmasını beklemekti. Bunu yapmak zorundaydı.

Gecenin karanlığı hızla yok olurken, Helen kralı uyandırdı. "Efendim." Onu önce hafifçe, sonra biraz daha sert bir şekilde sarstı. Kral sersemlemiş gibiydi. "Efendim."

Gözlerini açtı ama odaklanabilmesi birkaç dakikasını aldı. "Leydi Helen." Elini başına götürdü. "Tanrım, başım ağrıyor!"

Helen ona moral vermek için gülümsedi. "Evet, sanırım öyle. Üzgünüm ama burada daha fazla kalamayız. Eğer bizi arayan birileri varsa, güneş doğar doğmaz bulacaklardır."

Kral başını sallamak istedi ama acıyla yüzünü buruşturdu. Onu kayalardan kaldırmak için Helen'in biraz uğraşması gerekti. Hareketleri hâlsiz ve dengesizdi. Ama Robert Bruce tam bir savaşçıydı ve bir kez daha azmini kanıtladı. İradesini ve kararlılığını sonuna kadar kullanıp, ayağa kalktı ve kılıcını eline aldı.

Helen, ikisinin de omzuna aldıkları koyu renkli pelerinlere minnettardı. Bu sayede sadece soğuk ve nemli sabah havasında soğuktan korunmuyorlardı–yükseğe çıktıkça hava temmuzdan ziyade aralık ayını andırıyordu–aynı zamanda kralın zırhını da gizlemiş oluyorlardı.

Ama birkaç yüz metre gitmişlerdi ki kral, Helen'i durdurdu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Helen.

Kral dağları işaret etti ve içgüdüsel olarak onu arkasına aldı. "Orada birinin hareket ettiğini gördüm. Orada. Kayaların arkasındaki tepede."

Bir sonraki dakikada bunu Helen de gördü. İki adam, bir kayanın arkasında, saklandıkları yerden doğrulmuştu.

Helen'in nefesi kesilir gibi oldu. Çılgın gibi, kaçmak için çevrede bir yer aradı ama artık çok geçti. Görülmüşlerdi.

Yüzleri miğferle gizlenmiş olan iki savaşçı, onlara doğru koşmaya başladı. Yollarına çıkan her şeyi kesmeye hazır olan iki korkusuz savaş makinesi gibilerdi.

Ama Robert Bruce, bir tahtta oturarak kral olmamıştı; konumunu kılıcıyla kazanmıştı. Ne o ne de Helen savaşmadan pes etmeye niyetliydi.

Kral, kendilerine saldıran iki savaşçıyı karşılamak için kılıcını kaldırdığında, Helen de belindeki meyve bıçağını çıkarıp, eteğinin kıvrımları arasına sakladı.

İki adam krala o kadar odaklanmıştı ki Helen'e bakmadılar bile. Sesler çok korkunçtu. Kılıçları çok hızlı hareket ediyordu. Kralın onları nasıl savuşturduğunu anlayamıyordu.

"Siz kimsiniz?" dedi Bruce darbelerin arasında. Nefes nefeseydi.

Adamlar miğferlerinin arkasından birbirlerine bakıp, güldüler. Birisi yoğun bir İrlanda aksanıyla, "Biçerdöverler," dedi.

Helen, hepsinin İngiliz olmadığını anlamıştı. Kral da.

"Ne istiyorsunuz?" Bruce bir diğer darbe serisinin arasında da bunu sormuştu.

"Ölüm," dedi aynı adam. "Başka?"

Kral güçsüz düşüyordu. Bunu diğer iki adam da, Helen de biliyordu. Çok uzun süre bekleyemeyeceğinin farkındaydı. Ama zırhları varken, küçük bıçağının içeri girebileceği sadece birkaç boşluk vardı.

Sonunda, sessiz duran adam, Helen'e arkasını döndü. Helen hiç tereddüt etmedi. Aklında tek bir düşünceyle, bıçağı adamın derinden yapılmış bacak korumasına sapladı.

Bıçak, arka baldırını kesince, adam şaşkınlıkla bağırdı. Kral, onun şaşkınlığından faydalanıp, kılıcını doğrudan karnına bastırdı.

Diğer adam öfkeyle kükredi. İntikam almak için krala geri döndü ve Helen adamların o anda onlarla oyun oynadığını, mücadeleyi gereksiz yere uzattığını fark etti. Bu adamların amacı öldürmekti.

Saldırgan, Bruce'u nehre doğru götürüyordu. Helen kralı uyarmak için bağırdı ama artık çok geçti. Kral kayaya takıldı ve geriye düştü. Kral gürültüyle düşerken, Helen bağırarak öne fırladı. Kral hareket etmiyordu.

Savaşçı kılıcını iki eliyle birden, kralın başının üzerinde kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Helen. "Yapma!"

Helen koştu ve tüm gücüyle adama vurdu. Ama bu yeterli olmamıştı. Sanki beton bir duvara kafa üstü çarpmış gibiydi. Adam hareket bile etmedi.

Helen'e doğru başını çevirdi. "Senin sıran da gelecek..."

Helen'in arkasındaki bir şey adamın dikkatini çekti ve durdu.

Helen de içgüdüsel olarak döndü ve kulaklarında savaş narası çınlamadan önce onu gördü. "*Airson an Leómhann*!" Aslan için.

Magnus! Helen sevinçten neredeyse ağlayacaktı. Kralın kendisine ihtiyacı olmasa, öyle de yapardı.

Sürünerek kralın yanına gitti ve birkaç metre ileride gerçekleşen kavgadan gözlerini ayırmadan, onu kaldırmaya çalıştı.

Savaşan kişi Magnus olmasa ve Helen'in yüreği boğazındaymış gibi olmasa, olanlardan etkilenebilirdi. Saldırganlar Helen'e ne kadar yetenekli ve güçlü görünmüş olurlarsa olsunlar, Magnus onlardan çok daha fazlasıydı. Ama ne kadar hızlı hareket ettiğini göremeyecek kadar çok endişeleniyordu onun için. Kılıcı, diğer adamın kılıcına büyük bir kuvvetle vuruyordu. Geniş göğsü ve güçlü kolları, çelikten yapılmış gibiydi.

Helen ona sonra hayranlık duyacaktı. Şimdi sadece bunların sona ermesini istiyordu.

Magnus, Helen'in dileğini gerçekleştirmişti. Güçlü bir darbeyle adamı dizlerinin üzerine indirdi. Helen başını çevirdi. Onu nasıl öldürdüğünü görmesi gerekmiyordu.

Gözlerini kapattı ve içini kaplayan duyguyu yok saymaya çalıştı. Gözlerini yeniden açtığında Magnus karşısındaydı.

Birbirlerine baktılar.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Duygularını gizlemedi.

Magnus kollarını açtığında, ona doğru koştu.

Magnus, ona bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı. Gördüklerini ve Helen'i kaybetmeye bir kez daha ne kadar yaklaştığını düşününce, onu bir daha bırakabileceğinden emin değildi zaten.

Helen'in çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü kendisine çevirdi. Kalbinin gerçeklerini ortaya seren bir bakışla ona uzun uzun bakıp, ardından da dudağına bir öpücük kondurdu. Helen'in dudaklarının yumuşak tadı, kalbinin acımasına neden oldu. Tanrım, onu seviyordu. Buna daha fazla karşı koyamazdı.

Dilini, onun diline doğru uzattı ve bir an için içinde bir duygu kasırgası koptu.

Helen de ona karşılık verdi. Tutkuyla. Çaresizce.

Ama bir inleme Magnus'u gerçek hayata geri getirdi. Helen'den değil, kraldan gelen bir inleme.

İstemeden de olsa Helen'i bıraktı. Birbirlerine uzun uzun baktılar. Bu bakış, önemi olan her şeyi dile getiriyordu. Helen'in gözlerinde mutluluk gözyaşları birikti. Ve Tanrım, ne kadar yanlış olursa olsun Magnus da çok mutluydu.

Bir inleme daha duyunca, Helen kralın yanında diz çöktü. "Dikkatli," dedi Bruce'u yavaş yavaş kaldırırken. "Düştüğünüzde başınızı çarptınız."

Kral homurdandı. "Yine mi? Ne oldu?"

Döndü ve Magnus'u o anda fark etti. "Aziz, bizi bulman çok uzun sürdü."

"Aziz mi?" Helen ona şaşkın bir bakış attı. "Sen mi?"

Magnus kralı ayağa kaldırırken gülmemek için kendini zor tuttu. Bunu sonra açıklayacaktı. "Gecikme için özür dilerim Efendim. Birileri beni yanlış yöne gönderme konusunda iyi bir iş çıkarmış."

Kral sırıttı ve Helen'e döndü. "Görünen o ki planın işe yaramış. Bu, tam bir pratik zekâ örneği leydim. Tıpkı adamın bacağına sapladığın bıçak gibi."

Bu övgü, Helen'in kızarmasına neden oldu.

Magnus, Helen'in bıçağı askerin bacağına sapladığını gördüğü anda, birkaç yaş yaşlanmıştı. Ama bunların hepsini onlardan dinlemek istiyordu. "Ne oldu?"

Kral, hızla nasıl ormanın derinlerine kaçmak zorunda kaldıklarını, yarasının onu nasıl zayıflattığını, Helen'in onları nasıl yanlış bir patikaya yönelttiğini ve kayalıklardaki tepeye gitmelerini nasıl sağladığını anlattı.

Anlatımı bittiğinde, etkilenen tek kişi kral değildi. Magnus da her zaman Helen'in kırılgan, korunmasız ve el üstünde tutulması gereken biri olduğunu sanmıştı. Ama Helen, zannettiğinden daha kuvvetliydi. Ayrıca zannetiğinden daha cesaretli ve kararlıydı. "Karanlıkta tepelerde yönünü nasıl buldun?"

Helen'in kafasının karıştığını fark edince, arkasındaki tepeleri işaret etti. Helen, yaptığı şeyi görünce bembeyaz kesildi. Onlar Magnus gibi zirveden inmemiş olsalar da bu da gayet tehlikeli bir yoldu.

"Karanlıkta bu kadar dik görünmemişti. Yavaş yavaş yürüdük."

Magnus, ona baktı. Olabilecekleri düşünmemeye çalışsa da, bu işe yaramıyordu. Onu yeniden kollarına almak istedi ama bunun için biraz beklemesi lazımdı.

"Diğerlerinin yanına dönmeliyiz. Çevrede onlardan daha fazla olabilir. Yürüyebilir misiniz Efendim?"

Soluk ve kanlı yüzüne rağmen, Bruce hakarete uğramış gibi baktı. "Tabii ki yürüyebilirim." Dik durdu ama bu arada sallandı. Magnus tutmasa düşebilirdi. "Ah, kahretsin."

Helen yanına koşup, alnındaki bandajı kontrol etti. "Yeniden kanamaya başlamış. Sargı yeterince güçlü değil. Bunu kapatmam gerek."

Magnus, Helen için hazırladığı çantanın omzunda olduğunu gördü. "Ateşin yok mu?"

Helen başını salladı.

"Kampa gider gitmez yaparız bunu. Krala ben yardım ederim. Burada kalmak istemiyorum..."

Sesi alçaldı. Küfür etti.

"Ne oldu?" diye sordu Helen.

Bruce da onun gördüğü şeyi görmüştü. "Atlılar." İndikleri yamacı işaret etti. "Üç taneler."

Helen gözlerini kocaman açtı. "Ve onlar bizim..." sesi giderek azalmıştı.

"Hayır," dedi Magnus. "Bizim adamlarımız değil."

Helen ona baktı. "Ne yapacağız?"

Magnus dudaklarını sıktı. Tek başına olsa ya da kral bu kadar güçsüz düşmüş olmasa kalıp savaşırdı. Ama Bruce'tan öğrendiği kadarıyla, bazen geri durmayı bilmek gerekirdi. Ve şu anda o zamanlardan biriydi. Onun görevi Helen'i ve kralı korumaktı.

Ama kampa geri dönmeleri mümkün değildi.

Nehrin diğer yanındaki dik uçuruma baktı. Dağda, Magnus'un dağlarında izlerini kaybettirebilirlerdi. "Broom Gölü'ne giden yoldan gideceğiz."

Helen, ne demek istediğini anlayınca bembeyaz kesildi ama bu yine de Magnus'a güvenle bakıp, içinin erimesine neden oldu. "Umarım koşmayı planlamıyorsundur?"

Magnus sırıttı. "Bu kez hayır."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Magnus sonunda dinlenmeleri için durduğunda Helen'in ciğerleri patlayacak gibiydi ve bacakları yanıyordu. Magnus da bir yandan mataralarını, geniş gölün kıyısından suyla doldurdu.

Helen soluklanmaya çalışıp derin nefesler aldı ama ciğerleri acıyordu. Tanrım, çok kısa bir mesafeyi tırmanmışlardı ve Helen kilometrelerce koşmuş gibi hissediyordu! Magnus'a inanamayarak baktı. Nefes alışverişleri değişmemişti bile. Neyi vardı?

Helen ne kadar yorgun olursa olsun, asıl sorun kralın çok daha kötü görünüyor olmasıydı - Magnus'un onun ağırlığının büyük kısmını yüklenmesine, dik ve kayalık yolda onu kısmen taşımasına rağmen.

Nehri geçeli ve zorlu dağlara doğru ilerlemeye başlayalı bir saat kadar olmuştu. Coşkun suların arasındaki kayaların üzerinden görünmez bir yol bulması, Magnus'un birkaç dakikasını almıştı.

Galce'de kızıl dağ anlamına gelen Beinn Dearg (kayanın rengine göre verilmiş bir isimse, kesinlikle pembe daha uygun olurdu) etkileyici bir vadi ve göl dizisinin etrafındaki dört zirveden en yüksek olanıydı. Ya da Magnus öyle söylemişti. O anda manzaranın güzelliği Helen için korku ve tehlikeyle kaplıydı - sürekli kararan bulutlardan ve rüzgârdan bahsetmeye

gerek bile yoktu. Daha yükseğe tırmandıkça, hava daha karanlık ve daha soğuk bir hâl alıyordu. Magnus, yaz ortasında bile burada kar görmenin gayet olası olduğunu söylüyordu. Helen bundan şüphe etmiyordu. Üzerine fazladan bir pelerin aldığı için minnettardı ama rüzgâr, yün katmanlarını sanki incecik ipekmiş gibi delip geçiyordu.

Magnus mataraları doldurduktan sonra, bunlardan birini krala, diğerini de Helen'e verdi. "İçin."

Helen başını salladı. Yüzüne, dağınık kırmızı fiyonklar gibi yayılan saçlarını umursamıyordu. Saçını düzgün tutmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Rüzgâr çok sert esiyordu. Saçı, topladığı anda yeniden dağılıyordu. "Susamadım."

"Bu yüzden içmen gerek. Bu dağlardaki en büyük tehlikelerden biri yeterince su içmemektir."

Helen, bu konuda hiçbir şey bilmediğini fark edince, Magnus'un tavsiyesine uydu. Neyse ki Magnus'un yanında biraz biftek ve çörek vardı. Helen dün geceden beri hiçbir şey yememişti ve bu sıradan yiyeceklere hak ettiklerinden çok daha büyük bir hevesle saldırdı. Kral birkaç lokma alıp kalanını itti. Helen kaygıyla kaşlarını çattı. İştah eksikliği iyiye işaret değildi.

Magnus'un, arkalarındaki kırsalı incelediğini fark etti ve nabzının hızlandığını hissetti. "İzimizi kaybettirdik mi?"

Magnus belirsiz bir şekilde omzunu silkti. "Öyle olmasa bile, onları yavaşlattık. Nehri geçmeleri biraz zaman alacaktır. Atları dağlarda çok işlerine yaramaz. Onları geride bırakmaları gerekecektir."

"Endişelenmeyin, Leydi Helen," diye araya girdi kral, Magnus'un kendisini yerleştirdiği büyük bir kaya parçasının üzerinden bitkin bir sesle. "Bu çevredeki en iyi rehber kardeşimdir. Bu dağları kimse MacKay kadar iyi bilemez. Onu yakalayamayacaklar."

Helen, Magnus'un yeteneklerinden şüphe etmiyordu; endişe ettiği kendisinin ve kralın yetenekleriydi. Magnus'u yavaşlatıyorlardı. Helen gençliğinde kırlarda koşmayı severdi ama bu dağlar bambaşkaydı.

Kralın yüzüne akan taze kanı görünce kaşlarını çattı. "Yeniden kanamaya başladığını neden söylemediniz?"

Bruce uzanıp alnına dokundu. "Öyle mi? Fark etmedim."

Helen, Magnus'a baktı. "Bir şeyler yapmalıyız."

Helen'in başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Kral, kan kaybından yeterince güçsüz düşmüştü. Bayılmadan bu kadar dayanmış olması bile -Magnus'un yardımıyla bile olsa- inanılmazdı.

"Bizi takip etmediklerinden emin olana kadar ateş yakamayız." Magnus durdu. "Lanet olsun, bunu daha önce düşünmeliydim."

"Neyi?"

Magnus çantasına uzandı ve bir kumaş parçası çıkardı. Bunu açtığında, içinden uçlarına yapraklar sarılmış ince dallar çıktı. "Çam sakızı," dedi yaprakların bazılarını dalların ucundan açıp sarımsı ve akışkan maddeyi göstererek. "Hâlâ taze ama sertleştiğinde... bunu nemliyken ateş yakabilmek için kullanıyorum. Külle karışınca iyi bir yapışkan oluyor ve aynı zamanda yaraları sarmak için de kullanılabiliyor."

"Mükemmel," dedi Helen dallardan birinin temiz ucunu tutarak. "Bunu, ne kadar yapışkan olduğunu bilecek kadar tanıyorum."

Magnus tek kaşını kaldırınca, Helen yaramaz bir gülüş attı. İkisi de, ormanda Magnus'tan kaçarken saklandığı ağaçları ima ettiğini anlamıştı.

Birbirlerine baktılar ve Helen'in içini sıcacık duygular kapladı. Bunu yeniden hissediyordu. Bu sabah ikinci saldırgandan kurtulduktan sonra onun gözlerine baktığında gördüğü kesinliği hissediyordu. *Beni seviyor.*

Helen başarmıştı. Bir şekilde Magnus'un direncini kırmıştı.

Vücudundaki tüm kemikler yorgunluktan ağrımasaydı, kendilerini üç ölümcül saldırgan kovalamasaydı ve İskoçya Kralı, kafasına aldığı balta darbesinden dolayı yere serilmek üzere olmasaydı, Magnus'la bu şekilde zaman geçirmekten hoşlanabilirdi.

Bu tür durumlarda, yanında Magnus'tan başka kimseyi istemiyordu. Sadece ona olan duyguları değildi bunun nedeni, aynı zamanda Magnus'un her durumda ne yapacağını biliyor olmasıydı. Helen, durumlarının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu ama Magnus yanındayken, öyle hissetmiyordu. Magnus bu coğrafya için yaratılmış gibiydi. Dayanıklı, sağlam, becerikli ve fiziksel gücün zirvesindeydi. Doğa yoluna ne çıkarırsa çıkarsın, hayatta kalabiliyordu. Bunların üstesinden gelebiliyordu.

Helen dikkatli bir şekilde kralın başındaki bezi çözdü. Gördüğü onca yaradan sonra, midesinin oldukça dayanıklı olduğunu düşünüyordu. Ama derin yarayı gün ışığında ilk kez görünce midesi kalktı. Alnından görünen ve kemik olduğunu bildiği beyazlığa baktı. Hâlâ kan sızıyordu.

Magnus kesiğin iki ucunu tutarken, Helen dalların uçlarını yaraya sardı. Yaprakları çözmeden önce, Magnus diğerlerini elinde birkaç dakika ısıttı ve böylece işleri kolaylaştı. Helen yarayı yeniden kumaşla saracakken, Magnus onu durdurdu.

"Bunu yapmamalısın. Özsu hünerini gösterecektir."

Magnus haklıydı. Birkaç dakika sonra, yoğun özsu sayesinde kanın sızmadığını gördü. İşe yarıyordu.

Kral ise gayet bitkin görünüyordu.

Daha fazla ilerleyemezdi. Helen, Magnus'a baktı ve onun da bunun farkında olduğunu gördü. "Biraz yukarıda, bir süre dinlenmek için daha güvenli bir yer var."

Yukarıda mı? Helen sol tarafındaki dik dağa baktı ve homurdanmamak için kendini zor tuttu. Magnus buraya çıkmayı...

Evet, bunu düşünüyordu.

Kral, Magnus'un desteğine karşı çıkmadığında, Helen onun kendini ne kadar kötü hissediyor olabileceğini tahmin etti.

Helen, taşlarla kaplı yamacı iki adamın arkasından ağır ağır çıkıyordu. Uçmaması için pelerini iki ucundan tutması gerekiyordu. Kuvvetli fırtına bir ya da iki kez, kayalık zeminde dengesini kaybetmesine neden oldu.

Magnus haklıydı. Burası, deneyimsizlere uygun bir yere değildi. Yanlış tek bir adımla, soluğu...

Midesinin karıştığını hissetti ve bakışlarını önüne odaklamaya çalıştı. *Aşağı bakma.*

Güneş bulutların arkasında kaybolunca saatin kaç olduğunu anlamak zorlaştı. Magnus'un 'biraz' yukarıda dediği yere ulaştıklarında, gün ortası olduğunu tahmin ediyordu.

Magnus, kralı yamaçtaki doğal bir düzlüğe oturturken, "Burada bir süre dinlenebilirsiniz," dedi.

Burası kısmen içerideydi ve Helen pek çok yönden gizli olduğunu düşündü.

Magnus ona mataralardan biri ile birkaç küçük çörek ve biftek verdi. Bir de kama uzattı.

Helen ona şaşırarak baktı.

"İhtiyacın olursa diye. Meyve bıçağından daha etkili olacaktır."

Helen'in yanakları kızardı ve sonra, ne demek istediğini anladı. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Bizi takip etmediklerinden emin olmaya."

"Ama..." Helen onun gitmesini istemiyordu. Hem yorulmuş olmalıydı. Dağın yarısına kadar kralı taşımıştı. "Ama önce dinlenmen gerekmiyor mu?"

Magnus uzanıp parmağının tersiyle Helen'in yüzündeki saçı uzaklaştırdı. "Ben iyiyim, Helen. Broom Gölü'ne ulaştığımızda dinleneceğim."

Kralın konuşamayacak kadar yorgun olduğunu sanıyordu ama bunun üzerine güldüğünü duydu. "MacKay bir öküz kadar dayanıklıdır. MacLeod, onun zırhlarıyla kilometrelerce yolu soluğu bile kesilmeden koşabileceğini söyler."

Helen bundan şüphe etmiyordu. Aynı zamanda bir keçi kadar da inatçıydı. Ama bu durumda Helen bunu umursamıyordu. Bu inatçılığı ve kararlılığı sayesinde, onları kurtarmıştı. "MacLeod?" diye sordu Helen. "Batı İskoçya lideri mi?"

Magnus krala baktı ama Bruce, bulantıyla baş ediyormuş gibi, başını diğer tarafa çevirmiş, yere bakıyordu.

"Boşver," dedi Magnus.

Ama Helen onun da gizli orduyla bir ilgisi olduğunu biliyordu.

"Ne kadar süreliğine gidiyorsun?"

Magnus, Helen'in başına bir öpücük kondurdu. Bu şefkati, Helen'in buz tutan tenini ısıttı. "Beni özlemeye bile vakit bulamayacaksın."

Ama yanılıyordu. Helen onu, gittiği andan itibaren özlüyordu. Dağın yamacındaki kayalık alan birden, çok soğuk ve rüzgârlı geldi. Sanki hava daha da kararmıştı.

Helen, kral gözlerini kapatınca sevindi. Kendisi de aynısını yapabilmeyi dilerdi. Ama onun uyanık kalması -en azından Magnus dönene kadar- lazımdı.

Kamayı elinde tutup çevreyi incelemeye başladı. Dakikalar geçtikçe kaygılanıyordu. Sanki Magnus çok uzun süredir yokmuş gibiydi ama karşısındaki tepede birini gördüğünde, muhtemelen henüz yarım saat kadar geçmişti.

Magnus'un orada olduğunu görünce rahat bir nefes verdi. Ama yüzüne bakınca, kalbi buz kesti. Soğuk. Sakin. Tamamen kontrollü. Helen bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Magnus'un sözleri de bunu kanıtlıyordu. "Harekete geçmemiz lazım. Tam arkamızdalar."

Nasıl olmuştu da onları bu kadar çabuk bulmuşlardı? Magnus, bu dağları neredeyse herkesten daha iyi bilirdi. Ama arkalarındaki kişiler her kimse oldukça hızlıydı - hem de çok hızlı.

Magnus yamaçta hızla ilerleyen iki zırhlı karaltı görünce, onları şaşırtmak istemişti. Kendilerine saldıran adamlar ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar, onları yenebileceğinden emindi. İkisini de. Onu durduran, üçüncü adamın nerede olduğunu bilmemesi oldu. Onun gitmiş olmasını umdu ama buna güvenemezdi. Eğer endişelenmesi gereken tek kişi kendisi olsa, bir saniye bile düşünmezdi.

Magnus genellikle temkinli davranmazdı ama şu anda öncelikli olan krala karşı sorumluluğu ve Helen'di. O iki adamı öldürmeyi ne kadar isterse istesin, Helen ve kralın Broom Gölü'ne sağ salim ulaşmasını daha çok istiyordu. Dağda giderken adamlara izini kaybettirebileceğinden emindi.

Helen o ana kadar hayatta kalmalarını başardığı için iyi iş çıkarmıştı ama Magnus yaralanırsa, kralı bu dağlarda tek başına taşıyamazdı. Yaklaşık 1.83 boyunda, kaslı ve zırhlı olan Robert Bruce hafif bir yük değildi. Magnus, belli ettiğinden daha çok yorulmuştu. Ama gerekirse, kralı cehenneme kadar taşır ve geri getirirdi.

Ve belli ki durumun sonu buraya ulaşacaktı. Helen'i kaldırdıktan sonra, kralı da kaldırmaya çalıştı. Ama Bruce, bir varil viski içmiş gibiydi. Çok ağır uyandı ve zorlukla konuşup zorlukla ayağa kalktı. Magnus, kralın kolunu kendi omzuna atıp kolunu da beline destek yaparak onu doğrulttu.

Helen'e, uzaklaşmamasını ve adımlarına dikkat etmesini söyledikten sonra, dağın daha yukarılarına doğru yürümeye başladılar. Magnus'un başka şansı yoktu. Bu yamaçların arasında tek bir yol vardı ve...

Bu da oydu.

İşaretçiler.

Magnus artık neredeyse kralı sürükleyerek, çok daha hızlı ilerliyordu. Antrenmanlı olmasına rağmen, kısa süre sonra, nefes alışverişleri hızlanmıştı.

"Üzgünüm Aziz," dedi Bruce zorlukla gülümseyerek. "Korkarım sana pek yardımcı olamıyorum."

Savaş adını kullanmış olması, Magnus'u kralın tenindeki grimsi renkten ve donuk bakan gözlerinden daha fazla endişelendirdi. Durumun ne kadar kötü olduğunu Helen'den duymasına gerek yoktu.

"İyi iş çıkarıyorsunuz, efendim."

"Sanki birisi kafamı baltayla yarmış gibi," diye mırıldandı kral ve sonra da daha net bir şekilde, "Lanet olsun, evet, biri tam da bunu yaptı," dedi.

Magnus güldü.

Helen de bunu duymuş olmalıydı çünkü o da arkadan katıldı. Zorlu şartlarda gülebilmek bir savaşçı için olumlu bir özellikti. Helen'in de bu özelliği taşıyor olması Magnus'u şaşırtmamalıydı.

Magnus sonunda aradığı şeyi buldu: beyaz bir taş yığını. Durdu ve Bruce dengesini sağlayınca, harekete geçti.

"Ne yapıyorsun?" dedi Helen, ağır mermer kütlelerini taşıyan Magnus'a bakarak.

Beinn Dearg'da kızıl kayaların arasında beyaz taşlar olması tuhaftı ve bunlar yollarda işaretçi olarak kullanılıyordu. İşaret direği olarak taş yığınlarını kullanmak İskoçya'da, tıpkı dağ zirvelerine konulan işaretler gibi bir âdetti.

"Bu taşlar, işaretçi. Onları yanlış yola göndermeye çalışacağım." Ve şanslılarsa, dağdan aşağı gönderecekti. "Yolda bir çatal var. Taşları diğer patikaya koyacağım."

"O yol nereye gidiyor?"

Magnus, Helen'e baktı. "Aşağı inmenin hızlı yolu."

Ne demek istediğini anlayınca, Helen'in gözleri kocaman açıldı. "Ama ya başka birisi..."

"Onları elimden geldiğince hızlı bir şekilde oradan kaldıracağım."

İşaretçileri taşıması Magnus'un birkaç dakikasını aldı. Bu, takipçilerini yamaçtan aşağı göndermese de yavaşlatırdı. Özellikle de bulutlar bu kadar artmışken. Arkanızı dönüp rotanızı kaybetmeniz bile olasıydı.

Bir fırtına yaklaşıyordu ama Magnus bu bilgiyi kendine sakladı.

Helen şaşırtıcı derecede dayanıklıydı ama Magnus, yüzündeki yorgunluk çizgilerinin farkındaydı - her ne kadar Helen bunları gizlemeye çalışsa da. Hem onun hem de kralın dinlenmeye ihtiyacı vardı. Magnus, onu bu şekilde zorlamaktan nefret ediyordu ama oyununun işe yarayıp yaramadığını görene kadar dinlenemezlerdi. Şimdi, kendilerini takip edenlerle aralarına mümkün oldukça fazla mesafe koymaya çalışmaları lazımdı.

Zirveye ulaştıklarında, patika onları dağın batısından, dar bir boğaza götürecekti. Oradaki boğazdan, geniş bir vadiye gidip sonra da kendilerini Broom Gölü'ne çıkaracak olan ormana gideceklerdi. Ama Magnus, Broom Gölü'ne daha kuzeyden giden bir yola girmeden önce diğer zirvelerden birinden geçen daha dolambaçlı olan yolu seçip dağlardaki bildiği bir mağaraya saklanmayı düşünüyordu.

İlk yol daha kısa ve daha az zorluydu ama bu durumda saldırıya da daha açık hâle gelirlerdi. Saklanacak yerleri olmazdı.

En önemli artıları, Magnus'un bu tepeleri çok iyi biliyor olmasıydı ve o da bundan yararlanmayı düşünüyordu. Saldırıya uğrarlarsa, bu en azından kendi seçtiği coğrafyada olacaktı.

Ama önce, onları oraya götürmeliydi.

Sonraki birkaç saat boyunca, Magnus onları İskoçya'nın en tehlikeli yollarından birinden yürüttü. Geçen her dakika kralın daha güçsüz düşmesine neden oluyordu. Zirveye ulaşana kadar, kral artık çökmüştü. Magnus, bu kadar dayanmasına bile şaşırıyordu.

Kralı omzuna attı ve böylece yükü daha dengeli yayılmış oldu.

Helen de ne yapmak istediğini fark edip yanına geldi. "Onu bu şekilde taşımayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Buradan sonrası yokuş aşağı," dedi Magnus sessizce. *Bir süreliğine.*

"Ama..."

"Devam edemez ve biz de duramayız."

Helen dudağını ısırdı. Magnus, kendisine bakan gözlerdeki kaygıyı görebiliyordu. Bu kaygıyı gidermek için elinden geleni yapmak isterdi ama bunun için de beklemeleri lazımdı. "Peki, senin omzun?"

Tüm bunlar bittiğinde, omzu deli gibi ağrıyacaktı. "Omzum iyi olacak." Magnus sırıtıp onunla alay etti, "Belki de merhem sürmene izin veririm."

Helen kızarınca, dikkatini dağıtma çabasının işe yaradığını anladı. Ama Helen derinden gelen bir sesle cevap verince bu kez içi ısınan Magnus oldu. "Bu sözü unutturmam."

Helen'in gözlerindeki bakıştan gözlerini alması, üzerindeki ağır yüke rağmen çok zordu.

Aşağı inen yol fiziksel olarak zorlayıcı değildi ama daha tehlikeliydi. Kayalar, ayakların yerleşmesine engel oluyordu ve dibe inene kadar Magnus'un dizleri âdeta yanıyordu. Ama ağrıyı yok saydı ve boğazı geçip bir sonraki zirveye giden patikayı buldu.

Sık sık arkasına bakıp hem Helen'i hem de kendilerini takip eden biri olup olmadığını kontrol ediyordu.

Helen tüm bu süre boyunca hiç şikâyet etmese de onu cesaretlendirmek için sürekli gülümsüyordu. *Her gün Mayıs Günü.* Bu zorlu şartlarda bile Helen elinden gelenin en iyisini yapıyordu. "Çok yolumuz kalmadı."

Helen'in yanakları hem yorgunluktan hem de rüzgârdan kızarmıştı. "Sanırım, bunu daha önce de söylemiştin," dedi dudağı hafifçe kıvrılırken.

"Üzgünüm, Helen. Yorulduğunu biliyorum."

Helen kararlı bir şekilde çenesini sıkıp başını salladı. "Eğer sen, omzunda kral varken bunu yapabiliyorsan, benim hiç yüküm yokken yapabilmem lazım."

Magnus gülümsedi. "İşte, benim kızım."

Birbirlerine baktılar. "Bunu da hatırlatırım."

"Helen..."

Magnus ona ne diyebilirdi ki? Bunun doğru olduğunu mu? Helen'in her zaman kendine ait olduğunu mu? Elinden geleni yapacağını mı?

Ama neden bir yanı onu uyarmak istiyordu?

Belki Helen de onun yaşadığı zorluğu anlamıştı. "Tüm gün oyalanacak mısın? Tırmanmamız gerektiğini sanıyordum."

Magnus, ona minnet duyarak gülümsedi ve şakayla karışık inledi. "Hatırlat da seni MacLeod ile tanıştırayım. Çok fazla ortak yanınız var."

"O senin liderin mi?"

Magnus, Helen'in ne kadar şey bildiğini unutmuştu. Ona hemen cevap vermeden patikada ilerlemeye başladı. "Ne kadar az şey bilirsen, o kadar iyi olur."

Helen'in konuyu kapattığını sandı ama birkaç dakika sonra, "Kralın gizli ordusuna seni neden istediğini tahmin etmek hiç zor değil," dedi.

Magnus, tırmanırken homurdanarak, ona bakıp tek kaşını kaldırdı.

"Dağlarda yolunu herkesten daha iyi buluyorsun."

Magnus gülümsedi. "Aklına gelen tek sebep bu mu?"

Helen derin bir nefes alıp yüzündeki uzun, kızıl saç tutamını itti. "Kaybetmeyecek kadar inatçısın." Magnus güldü ama Helen'in sözü henüz bitmemişti. "Ve iyi savaşıyorsun."

Magnus gözlerini kıstı. Kesinlikle MacLeod gibi. İkisi de iltifatlardan kolaylıkla ödün veriyordu.

"Sadece iyi mi?" Savaş meydanında tek eliyle bile galip gelebilirdi. Highland Muhafızları arasında savaştan kılıca, baltadan çekice, mızraktan birebir mücadeleye kadar en iyi olduğu düşünülen savaşçıydı. "Sen, etkilemesi çok zor bir kadınsın."

Yorgunluğuna rağmen, Helen'in gözlerinde haylaz bir ışıltı belirdi. "Eğer beni etkilemeye çalıştığını bilseydim, daha dikkatli olurdum. Mesela Gregor MacGregor, mükemmel bir..."

"Helen..." Magnus'un bakışları semsertti. Helen'in kendisiyle alay ettiğini biliyordu ama onun MacGregor'u övmesini dinlemek istemiyordu.

Helen güldü. Sesi o kadar güzeldi ki Magnus sinir olduğuna değdiğini düşündü.

Helen başını salladı. "Bu kadar güçlü biri için kesinlikle fazla hassassın."

"Hassas mı!" Magnus dimdik durdu ve neredeyse kralı düşürecekti. "Ben hassas falan değilim!"

Helen bir kahkaha attı.

"Gururundan bahsetmiş miydim?" dedi Helen gülerek.

Magnus dudağını büzdü. "Sanmıyorum."

Birbirlerine baktılar ve aralarında imkânsız derecede güzel bir duygu oluştu.

"Ve en önemli şeyi unuttum."

Magnus sormaya çekiniyor gibiydi. "Neymiş?"

Helen'in alaycı ses tonu yok olmuştu. "Pes etmiyorsun," dedi yumuşak bir şekilde.

Sözleri, Magnus'u şaşırttı. Helen ne söylediğinin farkında değildi. *Bás raimh Géill.* Teslim olmadan önce öl. Bu, Highland Muhafızları'nın öğretisiydi. Bu, onları birbirine bağlayan şeylerden biriydi.

"Evet, bu konuda hemfikiriz."

Helen gözlerinde beliren yaşlarla başını salladı. "Biliyorum."

Helen'in sarsılmaz özgüveni, Magnus'un içini ısıttı. Bir süre sessizce yürüdüler. Zorlukla nefes alışverişleri rüzgârın sesinde kayboluyordu.

"Yağmur yağacak gibi görünüyor," dedi Helen.

Evet, şiddetli bir sağanak geliyordu. "Mağara yeterince kuru olacak. Sanırım acıkıyor olmalısın."

Helen homurdandı. "Yemekten bahsetme. Bir parça daha kurutulmuş biftekle çörek görmek istemiyorum."

Magnus güldü ve kralı, sorunlu omzuna daha az yük binecek şekilde yerleştirdi. Dayanılmaz hâle gelen acıyı yok saydı. Şimdilik dayanabiliyordu. Dinlenmek için verdiği kısa molalar giderek sıklaşıyordu.

"Geyikler buralarda çok olsa da sanırım çiğ et sevmezsin."

Helen yüzünü ekşitti.

"O hâlde, korkarım ziyafet için, Dun Lagaidh Kalesi'ne ulaşana kadar beklememiz gerekecek."

"Sence bu ne zaman olacak?"

"Geceyi mağarada geçireceğiz. Eğer bizi takip etmedilerse, belki yarın öğle saatlerinde."

"Takip ettilerse?"

Magnus dudaklarını sıktı. O zaman saldırmak için şansını deneyecekti. Ama mükemmel bir nokta seçerek şansını artırmalıydı. "Bu olursa, o zaman düşünürüz."

Mağaraya ulaşana kadar Helen tamamen tükenmişti. Magnus'un nasıl dayandığını bilmiyordu. Kral olmasa da tırmanış yeterince zorluydu. *İnatçı ve sağlam.*

Bruce, yolculukta birkaç kez uyanmıştı ama mağaraya ulaştıklarında, Magnus onu yere indirdikten sonra Helen tarafından incelenene kadar, durumunun kötüleşmediğini henüz bilmiyorlardı. Çökmesinin nedeni yorgunluk ve kan kaybıy-

dı. Helen artık yara sarıldığına göre, biraz dinlenmeyle kralın daha iyi olacağını düşünüyordu. Biraz su içip çörekten birkaç parça yedikten sonra, kral yeniden uyudu.

"Nasıl?" diye sordu Magnus.

Onlar mağaraya ulaştıktan kısa bir süre sonra yağmur başlamıştı ve Helen damlaların, kayalık zemine çarpışını duyabiliyordu. "Zayıf," dedi. "Ama yarası daha kötü değil ve ateşi de yok." Pelerinini, uyuyan kralın üzerine daha sıkı bir şekilde yerleştirdi. "Eğer bu yağmurda dağdaki bir mağarada olmasak, gerçekten konforlu olduğunu düşünürdüm."

"Teşekkürler," dedi Magnus.

Helen başını eğdi.

"Onu hayatta tuttuğun için. Yardımcıların bana, krala yardım etmek için saklandığın yerden nasıl çıktığını anlattı."

Helen kızardı. "Bunu yapmak zorundaydım."

Magnus bunun tartışmaya açık olduğunu ima eden bir bakış attı.

Kral ve Helen'in rahat olduklarından emin olduktan sonra, kamayı yine ona verdi. "Onları mı arayacaksın."

Magnus bunu başıyla onayladı. "Evet. Gün ağarana kadar dönmem."

Helen'in kalbi korkuyla sıkıştı. Ona sarılmak ve gitmemesi için yalvarmak istiyordu ama seçme şanslarının olmadığını biliyordu. Magnus'un onları güvende tutmak için yaptıklarından sonra, onun da cesur olması lazımdı. "Dikkatli ol."

Magnus'un yüzündeki çocuksu gülümseme, Helen'e eski günleri hatırlattı ve içine işledi. "Her zaman. Ayrıca, beni koruması için bir şeyim var." Çantasından küçük bir cam parçası çıkarıp avucunu ona doğru uzattı. "Bunu başka nasıl koruyabileceğimi bilmiyordum."

Helen'in âdeta nefesi kesildi. Yeşil renkte, bozuk para büyüklüğündeki bu camın içinde kurumuş yaprakları olan mor bir çiçek vardı. Helen'in çiçeği. Ona yıllar önce verdiği çiçek.

Boğazı düğümlendi. Gözlerinde yaşlarla Magnus'a baktı. Magnus onu gerçekten sevmişti. Tüm bu zaman boyunca. Bu kocaman, güçlü savaşçı -gururlu, soylu ve inatçı adam- ona kalbini vermişti ve asla vazgeçmemişti. *Kararlı.*

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Helen.

Birbirlerine baktılar ve kaybolan tüm kayıp zamanlar aralarından akıp geçti. Magnus uzanıp yanağını okşadı. Gözlerinde pişmanlık vardı. "Ben de, *meleğim.*"

Helen, onun gidişini izlerken, kalbinin de onunla birlikte gittiğini düşündü. Magnus ona dönecekti. *Lütfen, bana geri dön.*

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Magnus yamaçta daha da yükseğe çıkarken fazlaca dikkatliydi. Omzu yanıyordu ve vücudundaki tüm kaslar yorgunluktan parçalanıyor gibiydi. Tabii ki fırtına durumları daha da beter bir hâle getiriyor, adımlarıyla elinin tutunmasını kaygan zeminden dolayı zorlaştırıyordu.

Geceyi gözlem yaparak geçireceği çıkıntıya ulaşması normalden iki kat daha uzun sürdü. Uzun yaz günleri sayesinde, birkaç saat daha gün ışığı olmalıydı ama bulutlardan dolayı gece yarısıymış gibi görünüyordu.

Güzel bir günde, bu gözlem noktasından birkaç kilometre ilerisini görebilirdi - batıda Broom Gölü, kuzeyde Assynt Tepeleri, güneyde An Teallach ve Sgurr Mor ile geldikleri tarafta, doğuda Glascarnoch Gölü vardı. Ancak fırtınada birkaç yüz metreden ilerisini göremiyordu. Gerçi, yaklaşan birileri olursa, bu birkaç yüz metre de işine yarardı. Patikanın en dar kısmı, hemen Magnus'un alt tarafındaydı ve diğer tarafta keskin bir şekilde iniyordu. Sürpriz bir saldırı için mükemmel bir noktadaydı.

Uzun gece için yerine yerleşti. Küçük bir porsiyon yiyecek atıştırıp tırmanmadan önce kaynaktan doldurduğu suyundan içti. Kayaya sırtını verip bacaklarını öne doğru uzattı ve yorulan uzuvlarını dinlendirdi.

Saatler çok yavaş geçiyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde yağmur durdu. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Oturduğu çıkıntı çok korunaklı olmadığından zaten sırılsıklam olmuştu.

Artık onları güvenli bir yere götürme kaygısı olmadığından, düşünceleri Helen'e kaydı. Geçmişi arkalarında bırakmaya ve kendilerine bir şans vermeye kararlıydı. Lanet olsun, olanları unutabilirdi.

Birazcık mutluluk istiyor olması çok mu yanlıştı?

Gecenin uzun saatleri boyunca tek gördüğü şey Helen'in yüzü olmadı. Kâbusları geri dönmüştü.

Bunu unutabilecek miydi?

Gün doğumu ve ardından hayaletlerin yok oluşu sonsuza dek sürmüş gibiydi.

Yola odaklandı ve takip edildiklerine dair herhangi bir iz olup olmadığına baktı. Bir hareket hissedene kadar, belki de izlerini kaybettirmiş olabileceğini düşünüyordu.

Kahretsin. İki adam. Adamlardan biri topallıyor gibiydi ve bacağına bir şey sarılmıştı. Dudaklarında rahat bir gülümseme belirdi. Adamların ölümün kıyısından döndüğü belliydi.

İki adamın kararlılığı Magnus'u şaşırttı. Highland Muhafızları ile ilgili bir şeyler biliyor olabileceğini düşündükleri kadın için bu kadar riske girmeleri... Bunun, kralla ilgili olması daha olasıydı. Ama Magnus bundan emin olamıyordu. Bruce, adamların özel olarak "kızdan" bahsettiklerini söylemişti.

Aralarından biri onlara ihanet mi etmişti? Bu gayet olası gibiydi. Ama kim? Magnus herkese güveniyordu, sadece...

Sutherlandlar. Ama onlar Helen'i riske atmazdı, değil mi? "*Kız.*" Onu koruyor olabilirler miydi?

Magnus çevreyi inceledi ve diğer adamdan bir iz göremedi. Nereye gitmişti? Onun yokluğu canını sıkıyordu. Adamların

onları bulabilmiş olması da gayet sinir bozucuydu. Sanki birileri her hareketini tahmin ediyor gibiydi.

Pekâlâ, bu seferki hamlesini tahmin edemeyeceklerdi.

Magnus hazırlandı ve kayalık çıkıntıdan bekleyeceği yere indi. Damarlarında akan kanın savaşmaya hazır olduğunu hissediyordu. Temkinli olmak işe yaramamıştı. Bunu kendi yöntemleriyle bitirmenin vakti gelmişti.

Alt tarafındaki zeminden gelecek ilk sese odaklandı. Bu patikadan, her seferinde tek adam geçebilirdi. Eğer her şey yolunda giderse, ilk adamın boş bulunmasını sağlayıp, ikincisi neler olduğunu bile anlayamadan ilkinden kurtulacaktı.

Ne yazık ki planladığı gibi olmadı. İlk gelen yaralı adamdı. Magnus, şaşırtma taktiğini diğer adamda kullanmayı isterdi. Ama yine de yaralı savaşçının karşısına, neredeyse tepeden düşmesine neden olacak kadar kuvvetli bir savaş narası ile zıpladı. Kılıcını omzuna indirip karnına bir tekme atarak düşmesi için ona yardımcı oldu. Bir dakika sonra, adamın çığlığı büyük bir patırtıyla kesildi.

Diğer adamsa Magnus'un beklediğinden daha hızlı hareket etti.

Magnus, adamın yumruğunu kendi yumruğuyla engelledi. Son anda kaçmış olması Magnus'u kızdırmıştı. İntikam almak isteğiyle, diğer adama kuvvetli yumruklar indirdi. Ama diğer adam neredeyse Magnus'unki gibi üstün bir yetenekle yumrukları savuşturdu.

Ama Magnus adamı yormuştu. Miğferinin yarıklarından, adamın da bunun farkında olduğunu görebiliyordu. Tepkileri yavaşlamıştı. Savunması da titreyen kolları gibi zayıflamıştı. Miğferinin çelik oyuntularından zorlukla nefes alıyordu.

Adam, yumrukların arasında etrafına bakındı. Sanki birisini bekliyormuş gibiydi. Magnus olacakları tahmin edip ürperdi. Üçüncü adam orada mıydı?

Eğer oradaysa da bu adamın yardımına gelmemişti. Magnus, rakibinin üzerine gelmesine izin verdi ve sola dönerken, yumruğuna karşılık verdi. Ayağını diğer adamın ayağına kilitleyip Robbie Boyd'u bile gururlandıracak bir hamleyle onu yere düşürdü. İki eliyle birden, kılıcını adamın karnına indirip zırhı deldi ve çeliğin, iç organlarına kadar ilerlediğini gördü. Sert bir tekmeyle, onu da diğer arkadaşının yanına gönderdi.

Magnus kılıcını hazırlayıp bekledi. Etrafı izliyordu. Döndü ve çevreyi inceleyip herhangi bir hareket sesi duymayı bekledi.

Orada birileri vardı ve Magnus onunla karşılaşmak için sabırsızlanıyordu. Ama bu kişi her kimse aklında bir fikir olmalıydı.

İzlendiği hissi, sisin içinden kendini belli eden güneş ışığıyla yok oldu. Nefesini tutup buna odaklanana kadar kaybolmuştu.

Helen, Magnus'un dönüşünü sabırsızlıkla bekliyordu. Kral gece boyunca rahatça uyumuş ve sabaha karşı "başına balta darbesi yemiş" gibi bir ağrıyla uyanmıştı ama yarayı aldığından beri ilk kez bu kadar güçlü ve kendindeydi. Çam sakızı, Helen'in tahmin ettiğinden daha çok işe yaramıştı. Yarası hâlâ kötü görünen kanlı bir hâlde olsa da enfeksiyon ya da ateşe dair bir belirti yoktu.

Ama kralın aksine, Helen çok kısa süre uyuyabilmişti. Magnus için çok endişeleniyordu.

Yeni gün parlak ve güneşli bir şekilde doğarken, fırtına ve korkutucu gökyüzü artık uzak bir anı gibiydi.

Magnus nerede?

Sonunda, gün doğumundan bir saat kadar sonra, onu gördü. Magnus yaklaştıkça, rahatlığı yerini korkuya bıraktı. Gömleğindeki çamuru ve kan lekesini görebiliyordu. Magnus dövüşmüştü.

Helen hiç düşünmeden ona doğru koşup kendini onun kollarına attı. Magnus onu sakinleştirene kadar hiçbir şey demeden sardı.

Magnus, Helen'in çenesini tutup da kendisine bakması için yüzünü kaldırana kadar onun ağladığının farkında bile değildi. "Sorun ne meleğim? Neden ağlıyorsun?"

"Çok endişelendim." Helen burnunu çekti. "Ve bunda haklıymışım, savaşmışsın!"

Magnus gülümsedi. "Evet ama buradayım, değil mi?" Birden kaşlarını çattı. "Kazanamayacağımı mı düşünmüştün?"

Nasıl olurdu da Helen önce ona sarılmak sonra da onu boğazlamak isteyebilirdi? Tıpkı yıllar önce, Highland Oyunları'nda Donald'ı yendikten sonra yorgun ve yaralı bir hâlde Helen'in yanına geldiğinde olduğu gibi.

"Tabii ki bundan şüphem yoktu. Ama yenilmez değilsin. Ne kadar iyi olursan ol."

Magnus'un gözleri acıyla karardı. "Evet, asla ne olacağını bilemezsin." Helen'in, William'ı düşündüğünü fark edince irkildi. "Ama zamanım gelmemişti. Bugün değil."

İçindeki karanlık duyguları hissedip William'ın hâlâ aralarında durduğunu fark ederek bu konuyu bir ara konuşmaları gerektiğini fark etti. Ama şimdi olmazdı.

Helen konuyu hiç açmamış olmayı dileyerek gözyaşlarını sildi ve "Ne oldu?" diye sordu.

Kral da onu karşılamak için mağaranın dışına çıkmıştı -Helen konuşmaların ne kadarını duyduğunu bilmiyordu- ve Magnus takipçilerinden nasıl kurtulduğunu anlattı. En azından, iki tanesinden.

"Peki, üçüncü adamı hiç görmedin mi?" diye sordu kral.

"Dün sabah nehir kenarından sonra bir daha görmedim ama orada olduğunu biliyordum."

Kral, Magnus'un sözlerini hiç sorgulamadan kabul etti. "Pes etmiş olmasını umalım. MacGregor ve diğerleri, izlerini bulmayı başardıysa çok fazla desteği olmayacak." Kral sakalını kaşıdı. "Bundan kimin sorumlu olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Ama aklında bir şeyler var."

"Belki de bunları Broom Gölü'ne ulaşınca konuşsak daha iyi olur." Magnus'un açıklama için Helen'in olduğu yere bakmasına gerek yoktu. Belli ki düşüncelerinden onun önünde bahsetmek istemiyordu. "Yeterince iyi misin?"

"Hayır," dedi Bruce bir savaşçının açık sözlülüğüyle. "Ama üstesinden gelirim. Bu dağların misafirperverliğinin tadını yeterince sürdük. Methven'den sonra, ormanda yaşamak benim için cazibesini yitirdi. Sanırım tacın getirdiği konfora fazlaca alışmışım. Tıpkı güzel yemekler, bir yatak ve sıcak bir duşa alıştığım gibi."

Bunlar kulağına çok hoş geldiğinden Helen de anlatılanları özlemle aklında canlandırdı.

Ama Magnus bunu hiç umursamıyormuş gibiydi. Güldü. "Gelin. Göz açıp kapayıncaya kadar orada olacağız."

Belki de o kadar kısa sürmeyecekti ama bir önceki gün yaşadıkları zorluklara kıyasla, küçük vadiden dağlar boyunca ilerleyip Broom Gölü'nün güney kıyısından MacAulay liderinin kalesi olan Dun Lagaidh'e gidiş gayet keyifliydi. Peşlerinde bir takipçi olmadığından, hızlarını daha makul bir seviyeye indirebilmişlerdi. Akşam yıldızı belirmeden kirlenmiş, yorulmuş ama güvenli bir şekilde hedeflerine ulaştılar.

Magnus sayesinde.

Helen ona teşekkür etmek istiyordu ama varışlarıyla bahçeye ve salona akın eden insan kalabalığının arasında onu kaybetmişti. Kraliyet geçidinden bir atlının haberiyle ayağa kalkan kalede büyük bir kargaşa vardı. Helen, haberi duyuran kişinin kardeşi olduğunu duyunca çok sevindi. Magnus, Kenneth'in güvende olduğunu duyunca Helen kadar sevinememişti.

Helen, Magnus ve krala hemen birer oda verildi (kral, liderin odasına; Magnus küçük bir muhafız odasına; Helen de liderin çocuklarının odası olduğunu düşündüğü bir odaya gönderilmişti). Yiyecekler ve bolca sıcak su hazırlandı. Helen banyo yaptıktan sonra, kralı aramaya gitti. Huzurlu bir şekilde dinlendiğini görünce, MacAulay'in eşine kuvvet ilacı hazırlanmasını söyledikten sonra, kendi yatağında derin bir uykuya daldı.

Uyandığında her yer karanlık ve sessizdi. Kendisiyle ilgilenmesi için gönderilmiş olduğunu tahmin ettiği ama beklerken şöminenin yanındaki sandalyesinde uyuyakalan hizmetçi kızın önünden parmak uçlarına basarak geçip odadan çıktı ve yukarıdaki kralın odasına gitti.

Kapısında bekleyen muhafız hemen kenara çekilip Helen'in içeri girmesine izin verdi. Helen, leydinin kralın yatağının yanında oturduğunu görünce şaşırdı. Sessiz fısıltılarla Helen'i, kralın bolca yemek yiyecek kadar uyanık kaldığına -sebzesiz yemekler tabii ki- ve Helen'in onun için hazırlanmasını istediği karışımı içtiğine ikna etti. İhtiyacı olursa onu çağırtacağına söz veren güçlü liderin eşi onu bacağı boyundaki bir çocuğu kovar gibi odadan gönderdi ve biraz dinlenmesini söyledi.

Helen de bunu yapmak istiyordu. Ama Magnus'u gördükten sonra.

Güvenli oldukları için rahatlamıştı ama kaleye geldiklerinden beri ölümden kurtulan kahramanlar gibi ilgi görmüş ve farklı yerlere dağılmışlardı. Onu görmesi lazımdı. Yolda olan-

ların hayal ürünü olmadığından emin olması lazımdı. Magnus'un içten içe bir savaş verdiğinin farkındaydı ve ona fikrini değiştirecek kadar zaman vermek istemiyordu.

Birden aklına bir fikir geldi.

Belki de kardeşinin önerisini uygulama zamanı gelmişti.

Magnus'un kapısının önünde durdu ve etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, sessizce karanlık odaya girdi. Kapıyı arkasından yavaşça kapattı ve durup gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Magnus'un düzenli nefeslerinin sesini dinledi.

Yavaşça soyunmaya başladı. Geceliği ve kombinezonu yere düştü. Ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayakla ahşap zeminde ilerledi. Yatağın kenarına geldiğinde, derin bir nefes aldı. Hiç düşünmeden, örtüyü kaldırıp Magnus'un yanına kıvrıldı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Magnus rüya görüyordu. Sırtına bastıran yumuşak ve ılık bir şeyler vardı...

Durdu ve şaşkınlıkla uyandı.

İçerisi karanlıktı. Bir şey göremiyordu ama burnuna sabun ve çiçek kokusuyla, ılık ılık bir kadın kokusu geliyordu.

Hemen iki şeyin farkına vardı. İçerideki Helen'di ve çıplaktı. Tamamen çıplaktı. İpeksi ve yumuşak teninin her bir santimetresi, Magnus'un bedenine değiyordu. Küçük eli de onu sıkıca tutmak için beline sarılmıştı. Kasıkları, kalçasına yaslanmıştı ve iki sert ve küçük çıkıntı da sırtına değiyordu.

Meme uçları.

Magnus'un bedeni ısınıp uyarılarak sertleşmeye başladı. Hayır, uyarılmak değildi bu. Açlık. İhtiyaç. Eşine sahip olmak isteyen bir erkeğin ilkel arzusuydu bu.

İçindeki arzu öylesine fazlaydı ki buna engel olması mümkün değildi. Nefes alamıyordu. Tek yapabildiği onu tüm benliğiyle istemekti - hayır, onun için yanıp tutuşmaktı.

Helen'in tüy gibi yumuşak parmakları, karnındaki kaslarda dolaşıyordu.

Magnus'un bedeni taş gibi sertleşmişti. Nabzını kulaklarında hissediyordu. Dönüp Helen'in arkasını çevirmek ve içine girmek istiyordu. Helen'in bacaklarını beline dolayıp elinden

geldiğince derine gitmek ve bir daha hiç çıkmamak istiyordu. Onun içine girip çıktıkça, Helen'in nefes alışverişlerini duymak istiyordu. Ona zevk verdiği sırada, nefeslerin çığlıklara dönüşmesini istiyordu. Boşaldığı sırada Magnus'un adını söyleyerek inlemesini istiyordu. Ve sonra kendisi de boşalmak istiyordu. Derinlerde, sımsıcak ve sert bir şekilde. Bir türlü ulaşamadığı zevke ulaşmak istiyordu.

"Magnus..." Helen eğilip kulağına fısıldadı. "Uyanık mısın?"

Helen ne sanıyordu ki? Bedenindeki tüm kaslar uyanıktı. Sertliği neredeyse kaburgalarına kadar gerilmişti. Ve Helen'in parmakları...

Tanrım, parmakları zonklayan başının tam etrafında dolanıyordu. *Dokun bana. Beni tat. Beni öp.* Magnus'un zihninde bir sürü ilkel düşüncenin canlanmasına neden oluyordu.

Magnus konuşabilmek için toparlandı. "Evet," dedi sert bir fısıltıyla. "Burada ne yapıyorsun Helen?"

Helen güldü. "Bunun gayet ortada olduğunu sanmıştım. Seni baştan çıkarıyorum."

Eli daha aşağılara indi -Ah Tanrım!- ve Magnus'u kavradı. Magnus, elinin içinde gidip gelmemek için kendini zor tutuyordu. Bu çok güzeldi. Helen'in küçük ve kadifemsi elleri onu sarmış, okşuyordu.

Bu, içinde binlerce duygunun ardı ardına patlamasına neden oluyordu. Gözlerini kapatıp inledi. Bu masum dokunuş Magnus'u öldürüyordu.

"Neden?" diyebildi derinden gelen bir sesle.

Helen durdu. Onu bıraktı. "Ben düşünmüştüm ki..." İçindeki güven hissi birden yok olmuştu. "Ormanda başladığımız şeyi bitirmek istersin diye düşünmüştüm. Beni istediğini sanmıştım."

Sesindeki şüphe Magnus'un içini acıttı. Onu istiyordu. Hem de çok uzun zamandır. Ve lanet olsun, ona sahip olacaktı.

Benim. Bu his içinde öylesine canlanmıştı ki artık buna karşı durması mümkün değildi. Yeterince direnmişti. Helen her zaman ona ait olmuştu ve Magnus da Helen'e.

Bunun nesi yanlış olabilirdi?

Döndü ve Helen'in üzerine çıktı.

Helen derin bir nefes aldı. Magnus, karanlıkta Helen'in yüzünü zorlukla ayırt edebiliyordu. Aralık dudakları o kadar davetkârdı ki buna karşı koymak neredeyse mümkün değildi. Magnus, Helen'in dudaklarını kendi dudaklarıyla kapladı ve dilini, ona sahipmişçesine derinlere itti. Bu, Magnus'un niyetine şüphe bırakmayacak kadar ruh okşayıcı ve arzulu bir öpüşmeydi.

Helen'i sonunda bıraktığında, ikisi de nefes nefese kalmıştı. "Bu, soruna gerekli cevabı verdi mi? Evet, seni istiyorum. Seni şeyden beri her dakika, her gün istedim..." Magnus durup gülümsedi. "Sen on altı yaşında, bu tür şeyler yapamayacak kadar küçük olduğun zamanlardan beri."

Helen gülümsedi ve elini uzatıp Magnus'un yüzünü tuttu. Karanlıkta ışıldayan mutluluk gözyaşları görünüyordu. "Ah Magnus, bu çok sevimli."

"Sevimli mi?" *Kahretsin!* Magnus kalçasını indirip Helen'in kendisini hissetmesine izin verdi. Erkekliğiyle Helen'e sürtünüyordu. Ufacık bir hareketle içinde olabilirdi. Buna engel olmaya çalışırken alnı terliyordu. "Ben sevimli değilim ve şu anda sana yapmayı planladığım şeylerin hiç de sevimli olmadığından emin olabilirsin."

Helen'in ani bir nefes aldığını duydu ve olacakları düşünerek gözlerinin ışıldadığını hissetti. "Ne gibi?"

Magnus gülüp onu öptü. "Sana bunları anlatırdım ama sanırım, göstermem daha keyifli olur."

Ya da belki ikisini birden yapardı.

Helen'in yanına geçti ve yataktan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

Sesi o kadar üzgün geliyordu ki Magnus kıkırdadı. "Bunu o kadar uzun zamandır bekliyorum ki görmeden olmaz." Yatağın yanındaki muma uzandı ve şömineye tutup közün üzerinde yanmasını bekledi.

Yatağa dönüp neredeyse sendeleyerek durdu. Aslında, sendeleyen kalbiydi. Helen örtüyü göğüslerine kadar çekmiş yatağın içinde oturuyordu ve öylesine güzel görünüyordu ki Magnus'un dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu. Mükemmel saçları omuzlarına gelişigüzel dökülmüştü. Dudakları kıpkırmızıydı ve hâlâ Magnus'un öpücüğünün izlerini taşıyordu. Gözleri de... saf bir ifadeyle kocaman açılmıştı.

Magnus gülümsedi. "Utanıyor olamazsın. Yatağıma çıplak hâlde gelen sensin."

Helen kaşlarını çattı. "Neden utanıyor olamayacakmışım? Ya sen..." Dudağını ısırdı. "Ya gördüklerinden hoşlanmazsan?"

Magnus bir kez daha güldü. Buna engel olamamıştı. Mumu yeniden yatağın yanındaki sehpaya koydu ve örtünün altına girip Helen'i kollarına aldı.

Helen sinirlendi. "Bunun komik olduğunu düşünmüyorum."

Magnus, ellerini Helen'in çıplak bedeninde gezdirip kadifemsi teninin her yerini ısıtana kadar okşadı. "Benim gözümde ne kadar güzel olduğunu bilsen, söylediklerin sana da komik gelirdi." Magnus başını salladı. "Erkekler, kadınları çıplak görmekten hoşlanırlar. Ve senin..."

Ellerini Helen'in beline ve şekilli kalçalarına götürüp ardından da göğüslerini kavradı. "Vücudun bir rüya gibi."

Onu yeniden öptü ama hâlâ gergin olduğunu hissedebiliyordu. Hayal kırıklığına uğrayarak başını salladı. "Beni tahrik ettiğini sanıyordum."

"Evet ama bunu daha önce hiç yapmadım."

Magnus kaşlarını çattı. Aklında bir soru belirmişti. Helen, tahrik etmekten bahsediyor olmalıydı. Deneyimsizdi ama tamamen masum değildi. Magnus bunları düşünmemeye çalıştı. Bunu düşünemezdi.

Geçmişi geçmişte bırak.

Onu öpmeye devam etti ta ki Helen'in dudaklarının güzel tadından ve kendi bedeninin altında hareket eden bedeninin verdiği inanılmaz histen başka bir şey düşünemeyene kadar. Ten tene.

Öpüşmeyi bırakıp dizlerinin üzerine kalktı ve örtüyü Helen'in üzerinden yavaşça çekti.

Karşısında durup krem rengi teninin her bir santimetresini inceledi.

Tanrım. Dudakları kurudu. Bunu daha önce hayal etmişti -hatta gördüğü parçaları bir araya getirmeye çalışmıştı- ama şu anda karşısında gördüğü manzaraya kesinlikle hazır değildi.

Göğüsleri kalkık ve yuvarlaktı. Meme uçları küçük ve pembeydi. Birini parmaklarının arasına aldı çünkü bunlara dokunmamak elde değildi. Sert meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlayıp okşadı.

Helen'in nefes alışverişlerinin hızlanması hoşuna gidiyordu.

Bakışlarını Helen'in karnına doğru indirdi. İnce beline ve kıvrımlı kalçalarına baktı. Bacaklarının arasındaki kadınsı bölgeye... Uzun ve şekilli bacaklarıyla ayaklarına...

"Tanrım, çok güzelsin," dedi boğazı arzuyla düğümlenirken.

Bakışları ona odaklandı ve rahatladığını hissetti. Uzun süredir tuttuğu nefesini bırakmıştı.

"Sen de öyle," dedi Helen gözlerini geniş göğsüne, kollarına, bacaklarına ve sonra da -Tanrım, bu da ne!- erkekliğine götürerek.

Yanakları ısındı ve ona dikkatle baktığını fark edip hemen bakışlarını oradan uzaklaştırdı.

"Bana bakmandan hoşlanıyorum, aşkım," dedi Magnus derinden gelen bir sesle.

Helen'in gözleri kocaman açıldı. "Öyle mi?"

Magnus bunu başıyla onayladı ama konuşamadı.

Helen bu kez daha cesur bir şekilde onu inceledi ve sonra da onun da kendisine yaptığı gibi, Magnus'a dokundu. Ellerini omuzlarında ve kollarında gezdirip kolunu hafif hafif sıkarak gücünü kontrol etti. Dokunuşları Magnus'un kasılmasına neden oluyordu.

"Kolların taş kadar sert. Eskiden olduğundan çok daha kaslısın."

Magnus güldü. "Öyle olmasını umuyorum. Geride dört yıllık bir savaş geçmişi bıraktım."

"Bu ne?"

Helen'in parmakları, kolundaki bir izin üzerinde dolanıyordu; Highland Muhafızları'nın hepsinde olan izin üzerinde. İskoç krallığının simgesi şaha kalkmış aslan, bir örümcek ağının üzerinde kolunu sarıyordu. Krala, mağarada en zayıf anında pes etmemesini hatırlatan o örümcek...

"Hiçbir şey." Magnus, Helen'in bileğini tutup ellerini vücudundan çekti ve yatağın üzerinde iki eli arasına sabitledi.

Helen şaşırarak bir nefes aldı.

Magnus bakışlarını ona odakladı. "Soru mu sormak istiyorsun, Helen? Yoksa seninle sevişmemi mi istiyorsun?"

Magnus cevap vermesini beklemedi; Helen'in gözlerindeki hevesli ışıltı, bilmesi gerekenleri ona söylüyordu.

Helen, üzerine eğilen adama baktı. Bu kaba yanı onun için şaşırtıcıydı. Magnus her zaman çok kibar, nazik, asil ve mesafeliydi. Ama şu anda asil ve mesafeli bir yanı yoktu. Gayet zalim ve tehlikeli görünüyordu. Yakışıklı yüzünden günahkârlık akıyordu.

Helen, iki eli başının yanına sabitlenmiş şekildeyken, tamamen onun merhametine kalmıştı. İstese de hareket edemezdi. Ama bir yere gitmeye niyeti yoktu.

Magnus'u bu hâliyle seviyordu. Tam karşısında. Otoriter. Biraz kaba. Vücudunun üzerindeki ağırlığı hoşuna gitmişti. Geniş omuz kaslarını, mum ışığında kasılan kollarını görmek, gücünü hissetmek hoşuna gidiyordu.

Bu görüntü onu tehdit etmek yerine, kendini güvende ve koruma altında hissetmesini sağlıyordu. Magnus'un kendisini asla incitmeyeceğini biliyordu. Dudağını ısırdı. En azından öyle olmasını umuyordu. İlk denemesi olacağı için biraz gergin olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Magnus iri bir adamdı ve Helen... birbirlerine ne kadar uyacaklarından emin değildi. Ama kadınlar bebek doğurabiliyorsa, bedeninin de buna uyum sağlayabileceğini söylüyordu kendi kendine.

Bu bebeklerin gelişindeki çığlıkları hatırlamak için muhtemelen o an en doğru zaman değildi.

Neyse ki Magnus daha keyifli düşüncelerle dikkatini dağıttı.

Dudaklarını ve boynunu öptü. Dilini ve dudaklarını göğüslerine kadar indirdi.

Ah evet. Helen bacaklarının arasında bir kıpırtı hissediyordu.

Magnus, göğüslerini koca ellerinin içine aldı ve başlarını sert başparmaklarıyla okşadı. Bu hafif dokunuşlar Helen'in içine işliyordu.

"Göğüslerin çok güzel." Magnus, bakışlarını bir an için göğüslerinden ayırıp gözlerine baktı. "Çok yumuşak ve yuvarlaklar." Bunu açıklamak için göğüslerini hafifçe sıkıp Helen'in kalçasını oynatmasına neden oldu. "Ucunda iki küçük yemiş olan kusursuz krem rengi tenin." Göğüslerine istekli bakışlar atıyordu. Helen'in bacaklarının arası nemleniyordu. "Onları tatmak için daha fazla dayanamayacağım."

Helen o anda mumu yakmış olmasına sevindi. Magnus'un kendisini ne kadar arzuladığını görmek hoşuna gitmişti. Sadece ona bakmak bile içinin ısınmasına ve yerinde duramamasına neden oluyordu. İçerideki hava ağırlarmış ve canlanmış gibiydi. Havayı ağırlaştıran, olacakların hayaliydi.

Helen içgüdüsel olarak bedenini oynattı. Dudaklarından hafif bir çığlık süzüldü.

Magnus yaramaz bir gülümsemeyle baktı. "Evet, önce göğüslerini öpeceğim." Dudaklarını indirdi, ılık ve ıslak dudakları, orada kısa bir süre durdu ve ardından uzaklaştı. Tek eli Helen'in karnına doğru indi. "Ardından tam burayı öpeceğim." Magnus'un parmağı ıslak ve ılık bacak arasında dolandığında, Helen dayanamayarak iç çekti. Nasıl olmuştu da Magnus'un tutkulu olmadığını düşünebilmişti? Şu anda tutkudan ibaretti. Kemiklerine kadar şehvetli ve erkeksiydi. "Ve sonra, dudaklarım üzerindeyken boşalmanı sağlayıp içine gireceğim ve bir daha boşalacaksın."

Ah Tanrım. Bu yaramaz sözler, Helen'in titremesine neden oluyordu. Bu günahkâr sözler, içinde ardı ardına dalgalar yaratıyordu.

Magnus'un dudakları Helen'in göğüslerindeydi. Dili, karnına zevkten iğneler batıyormuş gibi hissedene kadar meme uçlarında dolanmaya devam etti. Ama zihni şimdiden bir sonraki sözüne odaklanmıştı.

Bacaklarının arası olacakları beklerken kasılıyor ve daha da nemleniyordu. Magnus'un dudağı orada olacaktı.

Hayır. Evet. Şimdi.

Magnus, bedeninin zevkle titrediğini hissedebiliyordu. Kanında dolanan arzu dalgasını fark edebiliyordu. Bu yumuşak ve istekli inlemeler Magnus'u tahrik ediyordu. Ve Helen'in kalçasını her oynatışı, Magnus'a tam olarak nereye doğru ilerlemesi gerektiğini söylüyordu.

Helen'in şehveti ve güveni Magnus'u hem mutlu ediyor hem de daha fazla uyarıyordu.

Göğüslerinden karnına, kalçasına ve son olarak da bebek teni kadar yumuşak olan iç bacaklarına doğru kaydırdı öpücüklerini. Kalçasını ellerine alıp bedenini Helen'in bacaklarının arasına yerleştirdi ve bakışlarını çıplak vücudunda gezdirip gözlerine baktı.

Helen onu şüphe ve istek karışımı bir ifadeyle izliyordu. Sanki masum bir şekilde buna itiraz etmesi gerektiğini düşünüyor ama bunu yapamıyor gibiydi. Bunu yapmaması Magnus'un hoşuna gitti. Magnus, tutkusunun içtenliğini sevmişti. Helen'in de kendisi kadar zevk alıyor olması hoşuna gidiyordu. "Sana bunu yapmayı hayal etmiştim," dedi boğuk bir sesle.

"Öyle mi?"

Magnus başını salladı. "Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

Helen'in şüphesinin son kırıntıları da Magnus'un, bacaklarının arasındaki ipeksi pembe yere yumuşacık bir öpücük

kondurmasıyla yok oldu. "Mmm," dedi Magnus, dilini hafifçe gezdirerek. "Bal kadar tatlı."

Dudağını -ve dilini- üzerinde hissetmek Helen'in hayal bile edemeyeceği bir histi. Vücudu daha fazlasını isteyerek iyice ısındı. Helen yanıyormuş gibi hissediyordu. Çok ıslaktı. Zevkten kasılıyordu.

Bu, Helen'in hayatının en erotik anıydı. Magnus'u bu şekilde görmek... Ona bunları yapması... Helen'in bedeni titremeye başladı. İnledi. Kalçasını kaldırıp daha fazlası için Magnus'a yalvardı.

Magnus da ona istediğini verdi. Onu daha sert ve daha derinden öpüp dudağını daha çok bastırarak dilini derinlere itti. Bir yandan da çenesi, Helen'in baldırlarında geziniyordu... Bu kadarı çok fazlaydı. Helen olacakları hatırlayarak kıvrandı. İçinde büyüyen zevk dalgasını, artan duyguyu ve karnının alt kısmındaki güzel kasılmayı hissetti.

Bu kez ne istediğini biliyordu. Kendini bu hisse bırakıp onu zirveye çıkarmasına izin verdi...

Helen'in bedeni durdu. Bacaklarının arasındaki titreme bir an için kesildi. Sonra her şey sıcak, uzun ve kasıp kavuran bir dalga hâlinde ortaya çıktı. Zevk, bedeninde dolanırken çığlıklar attı.

Magnus da daha fazla bekleyemeyecekti. Helen'in çığlıkları sabrını taşırıyordu. Dudağını son kez bacak arasında gezdirip Helen'in bacaklarının arasına yerleşti.

Helen hâlâ zevkle titriyordu. Gözleri kapalı, dudakları aralık, yanakları kıpkırmızıydı. Sıcak, yumuşak ve ıslaktı - Tanrım, Magnus için ıslanmıştı.

Benim. Helen her zaman onun olmuştu.

Tanrım, onu seviyordu. Magnus gözlerini kapattı ve başını arkaya atıp sert bir hamleyle içine girdi.

Daracık! Tanrım, *daracık*. Ve...

Bir direnç mi hissetmişti?

Helen bir çığlık atarken şaşkınlıkla gözlerini açtı. Helen'in bu seferki çığlığı zevkten değil, acıdandı.

Bu da neydi?

Helen, Magnus'un ne yapacağını hissetmiş gibi bacaklarını ona doladı ve kalçasını ona doğru kaldırıp geri çekilmesine engel oldu. "Durma," diye fısıldadı. "Lütfen, durma. Ben iyiyim."

Birbirlerine baktılar. Magnus ne olduğunu anlamamıştı. Aklında bir sürü soru vardı ama vücudunun isteklerini yok sayamazdı. Boşalmak üzereydi ve artık bunu istese de durduramazdı. Onun içindeyken buna engel olamazdı. Hem de çok derinlerdeyken. Zonklayan erkekliği, sıcacık bir ıslaklıkla kaplanmıştı.

Göğsünü Helen'in üzerinde daha yukarı kaldırıp içine girdi. Bu kez, kalçasını hafifçe oynatıp yavaşça giriyordu.

Helen gözlerini açıp derin bir nefes aldı. Evet, bu çok güzeldi. Çok güzel. Bedeni onu bir yumruk gibi kavramıştı. Sıcak ve ıslak bir yumruk gibi. Magnus'un aklını başından alıyordu.

Magnus'un bedenindeki coşku, kontrolünü yitirmesine neden oluyordu. Bedeni buna direniyor, karşı koymaya çalışıyordu. Direnebildiği kadar direndi.

Bir kez daha içine girip daireler çizerek daha da derinlere indi.

"Çok güzel," diye inledi. Gerçekten de öyleydi. Magnus daha önce böyle bir şey hissetmemişti. Helen'e karşı duyduğu tutku sadece bedeninden değil, kalbinden geliyordu. Onu tüketiyordu. Helen'e her baktığında bunu görüyordu. Gözleri birbirine kenetlenmişti. Bedenleri de. Bir olmuşlardı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum. Her zaman sevdim."

Magnus bir an için ona baktı. Onu kollarında tutarken gerçek mutluluğu hissetti.

Sırtından yükselen baskıyı hissediyordu ve daha fazla dayanamayacağını fark edebiliyordu. Helen'in aşk sözleri kulaklarında yankılandı. Çenesini sıktı ve kendini bıraktı. Karın kasları gerildi. Daha hızlı girip çıkmaya başladı. Ama Helen'in de kendisiyle birlikte boşalmasını istiyordu.

Helen de onunla birlikte hareket etmeye başladı. Magnus, istediğine ulaşmak üzere olduğunun farkındaydı. Helen de çok yaklaşmıştı.

Sevmek. Magnus, onu sevdiğini söylemişti. Magnus içindeyken, Helen zevk dalgalarının bir kez daha yükseldiğini hissedebiliyordu. Onu içinde hissediyor, kendisini tamamladığını ve onu sevdiğini fark ediyordu - bu tam bir sahiplenme hissiydi. Ona sahip oluyordu. Aralarında bir bağ kuruluyordu. Helen'in hayal bile edemeyeceği bir yakınlık...

Ve bu çok güzel bir histi. Acının ani şaşkınlığı, bedeni ısınıp ona alıştıkça yok olmuştu.

Magnus her içeri girişinde onu bir uçurumun kenarına sürüklüyor gibiydi. Helen nabzının hızlandığını hissediyordu. Olacakları tahmin edebiliyordu.

Birbirlerine baktılar. Magnus çok sert ve odaklanmıştı. Vücudundaki tüm kaslar, sanki bir şey için savaşırmış gibi kaskatı kesilmişti.

Onu bekliyordu. Magnus, onu bekliyordu.

Bakışları buluştu. Helen, Magnus'un sevgisini kalbinin en derinlerinde hissetti.

Duyguları içine sığmıyordu. Onu çok seviyordu. Ve bu -hissettiği şey- sevginin doruk noktasıydı. Çok uzun zamandır

beklediği an buydu. Zevk dalgaları içini bir kez daha kavururken bir çığlık attı.

Magnus'un tek ihtiyacı olan buydu. Helen, onun bedenindeki şiddetli coşkuyu hissedebiliyordu. Sevgisinin içindeki kuvvetini hissediyordu. Tutkuları ilahi bir sel gibi karşılaşırken içinde patlayan sıcaklık dalgasını hissedebiliyordu.

Bir an için sersemledi. Sanki cennette gibiydi. Bir yıldız. Bir güneş. Bu dünyaya ait olmayan bir yer.

Magnus boşalırken ağır ve gergin bir şekilde içine girip çıkmaya devam ediyordu. Helen'in içine son bir kez girdi ve ardından sanki tüm enerjisini tüketmiş gibi onun üzerine çöktü.

Sıcaklığı ve ezici yükü ile ancak bir süre geçtikten sonra yan tarafa kıvrılabildi.

Helen hâlâ zevkten kıpkırmızıydı. Olanlardan çok etkilenmişti ve yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlayamayacak kadar yorgundu.

Ama tenindeki sıcaklık, soğuk havayla yer değişip nefes alışverişleri düzene girince ve son zevk dalgası da vücudunu terk edince, acı veren sessizliğin farkına vardı.

Magnus'a gizliden bir bakış attı. Sırt üstü yatıyor ve tavana bakıyordu. Beton gibi ifadesi ile sessizliği gayet uyumluydu.

Helen'in teni kaygıyla ürperdi.

Magnus'un bir şeyler söylemesi gerekiyordu, değil mi? Onu kollarına alıp ne kadar güzel olduğunu söylemesi gerekiyordu. Onu ne kadar sevdiğini anlatması...

O hâlde bunu neden yapmıyordu?

Magnus, kendi kendine, bunun bir önemi olmadığını söylemeye çalıştı ama bunun bir önemi vardı. Helen masumdu. O bir bakireydi.

"Neden bana söylemedin?"

Helen, ona bakmak için dirseğinin üzerinde doğruldu ve kaşlarını çattı. "Birkaç kez denedim. Ama sen şeyle ilgili konuşmak istemediğin konusunda gayet ciddiydin..." Helen sustu. "Evliliğim hakkında."

Magnus, onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de söyleyeceklerine engel olamadı. "Belli ki yeterince çabalamamışsın."

Helen irkildi. "Belki çabalamadım. Ama ne yapmam gerekiyordu? Yemekte sana 'Bu arada, ben bakireyim' demem mi lazımdı?" Magnus'un yüzünü inceledi. "Bunun senin için çok önemli olduğunu fark etmemiştim."

"Önemli değil mi?" Magnus sert bir ses çıkardı. Helen bu kadar saf olabilir miydi? Gözlerindeki samimiyete bakılacak olursa, belli ki öyleydi. "Sen ve Gordon'un sözlerinizi yerine getirmediğinizi bilmemin önemli olmayacağını mı düşündün?"

Helen'in yanakları yanıyordu. "Senin için önemli olanın sadece ben olduğumu sanıyordum. Bakireliğim olduğunu değil. Ben de sana yatağa götürdüğün kadınlar hakkında sorular sormadım."

Magnus mantıklı düşünebilse, Helen'in haklı olduğunu anlardı. Ama mantıklı düşünemiyordu. İçten içe ona haksızlık ettiğini bilse de kendine engel olamıyordu. "Bu aynı şey değil."

Helen kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Bunun seni memnun edeceğini düşünürdüm."

Magnus dudaklarını sıktı. Bir yanı -ilkel ve erkeksi yanı- memnun olmuştu. Tüm bu tutku onun içindi. Helen'in masum tepkileri doğal ve ona olan hislerinin içgüdüsel bir yansımasıydı. Ama aynı zamanda, arkadaşından aldıklarını da acı bir şekilde hatırlamıştı. Onun hayatını ve şimdi de eşini.

Helen, onun suçluluğunu hissetmiş olacak ki açıklamaya başladı. "William o gece odama geldiğinde, sana olan hislerimin doğruluğunu tahmin edebiliyordu. Bana, onun yatağına başka bir adamı düşünmeden girmemi ya da evliliğimizi feshetmemizi -veya boşanmamızı- teklif etti."

Lanet olsun. Magnus karnında keskin bir acı hissetti. Magnus'un suçluluğunu hafifletmek isteyen Helen, sadece onun daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Arkadaşının Helen'den, onun için vazgeçmeye hazır olduğunu bilmek... Tanrım.

Magnus o gün çok kızgındı. Kızgınlığı yüzünden mi dikkatsiz davranmıştı? Olanlar onun suçu muydu? Vicdanının karanlık köşelerinde -kendisine bile dillendirmediği- MacLeod'un uyarısının geleceği gördüğüne ve bir şekilde istese olanlara engel olabileceğine dair derinden derine beslediği bir korku vardı.

"Bunun ailemi kızdıracağını ve senin için hiçbir anlamı olmayacağını biliyordum ama William'a karşı da adil olmalıydım - onu hiçbir zaman hak ettiği gibi sevemezdim. Bu nedenle evliliği feshetmeye karar verdim. Ama cevabımı veremeden, o gitti. Ve sonra..." Sesi üzgün bir şekilde azaldı. "Ve sonra, bunun bir önemi olmadığını düşündüm. Belki böyle düşünmemem gerekirdi ama bir skandal yaratmaya ne gerek vardı?"

Gerek yoktu. Ama yine de Magnus'a söylemesi gerekirdi.

"Bu, senin için bir şeyi değiştirir miydi, Magnus? Evliliğimin feshedilmiş olup olmaması, bana olan duygularını bir ihanet olarak görmemene yardım eder miydi?"

Magnus, Helen'in haklı olduğunu bildiğinden, öfkeyle dudaklarını sıktı. Onu kızdıran Helen'in Gordon ile evlenmesi değil, bu evliliği bitirmek için kendisinin yaptıklarıydı.

Helen bir suçluluk duygusu hissetti ve yanakları kızardı. "Ve kabul etmeliyim ki dul olmanın bana getirdiği özgürlük de hoşuma gitmişti. Kardeşlerimi tanıyorsun."

Magnus dişlerini birbirine sürttü. Ne yazık ki tanıyordu.

İçini kasıp kavuran duyguları kontrol altında tutmaya çalışarak Helen'e baktı. Belki onun mazeretlerini anlayabilirdi ama kendisinden bir şeyler gizlemiş olması gerçeği öfkelenmesine neden oluyordu.

"*Ona iyi bak.*"

Magnus nefes alamadı. Oradan çıkması lazımdı. Pişman olacağı bir şeyler söylemeden önce gitmeliydi. Helen'e, anlamadığı bir şey için kızmadan önce. Tabii ki anlamıyordu, nasıl anlayabilirdi ki? Ona doğruları anlatamazdı. Gözlerindeki korku ve tiksintiyi görmeye dayanamazdı.

Magnus bunu yapabileceğini sanmıştı. Ama belki de bunu denemesi bile aptalcaydı. Geçmişi asla arkasında bırakamayacaktı. Yaptıklarından sonra bunu başaramazdı.

Yine de onu çok seviyordu.

Tanrım, mantıklı düşünemiyordu!

Aşağı inip kalenin kapısına gitmenin onun için bir kaçış olabileceğini düşündü.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve kıyafetlerini giymeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Sesindeki panik, Magnus'a kendini daha da suçlu hissettirdi. O anda Helen'e sarılması ve birlikteliklerinin mutluluğunu paylaşması gerekirdi. Kaçmak istememeliydi.

"Kapıdakiler geçidin geri kalanı mı, yoksa bana mı öyle geliyor?"

Helen gözlerini kocaman açtı. "Kardeşim mi?"

Magnus bunu başıyla onayladı ve Helen'in kıyafetlerini almak için odanın diğer tarafına gitti. Kıyafetleri Helen'e uzatıp, "Giyinip odana dönsen iyi edersin," dedi.

Sutherland ile olayları daha da berbat bir hâle getirmeye hiç ihtiyacı yoktu. Zaten her şey yeterince berbattı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

William Sutherland'in gerçeği kabullenmesi bir hafta sürse de bu konuda ne yapması gerektiğini birkaç günde kararlaştırdı.

Muriel o olmadan mutlu olabilirdi ama William onsuz mutlu olamazdı. Mutluluğun onun için bir önemi olmamalıydı ve Muriel ile tanışmasa bir önemi olmazdı da. Ama tanışmıştı. Ve artık hem mutluluğu hem de mutsuzluğu çok iyi biliyordu ne yazık ki.

Mutluluk olmadan yaşayabilirdi ama sürekli mutsuz bir hayat süremezdi.

Muriel'in dünyada onun için en önemli insan olduğunu ve onun kendisinden nefret etmesine neden olduğunu fark etmek utanmasına neden oldu - ve onu korkuttu. Onu kaybetme düşüncesine kendisini o kadar kaptırmıştı ki ne yaptığını bile fark etmemişti. *Tanrım*, onu zorlamıştı!

Tek önemli olan şeyin birlikte olmaları olduğunu düşünmüştü. Biraz sevginin, hiç sevgi olmamasından daha iyi olduğunu düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Muriel yarım bir hayattan, William'ın ona vereceği kırıntılardan daha fazlasını hak ediyordu.

Muriel haklıydı. Saygı olmadan sevginin bir anlamı yoktu. William'ın metresi olmak ona kendini yetersiz hissettirecekti. Tıpkı ona zarar veren adamların bir şekilde kendisini eksik hissetmesine neden olduğu gibi. William bunu nasıl görememişti?

Muriel'i gitmesine izin verecek kadar çok seviyordu ama onu geri getirecek kadar çok muydu sevgisi? Çaresizliğinin derin karanlığında bir cevap aradı. Hem sorumluluklarını yerine getirip hem de sevdiği kadına nasıl sahip olabilirdi?

Ama belki de bu soru tamamen yanlıştı. Belki de kendisine sorması gereken, sorumluluklarını yerine getirirken onun yanında olmamasına nasıl katlanabileceği olmalıydı.

Peki, Muriel onu hâlâ istiyor muydu?

Muriel, Inverness'ın dar sokaklarından yürürken, *Rüzgâr bugün kuvvetli*, diye düşünüyordu. Karanlık bir saat kadar önce çökmüştü ve hayalet gibi bir sis şehrin üzerini kaplamıştı. Giderek daha da yoğunlaşıyordu.

En cesur insanları bile ürpertecek bir gündü. Yalnız başına bir kadın için çok tehlikeliydi. Ama Muriel yalnız değildi. Bir hafta önce Inverness'a döndüğünden beri Lord Henry'nin yanındaki sağlam varlığı, akşamları eve dönüşlerinde bir rutin hâline gelmişti. Hayır, eve değil. Ayakkabı tamircisinin dükkânının üzerindeki küçük oda asla onun evi olmayacaktı. Üzüntüyü bir kenara itti ve arkadaşının yanında durdu.

"Geldik," dedi adam neşeyle. "Sağ salim."

Muriel, Lord Henry'nin, ayakkabı tamircisinin kendisi için bıraktığı meşalenin ışığında aydınlanan kibar yüzüne baktı. Çok zarif bir adamdı. Akıllı ve hoş biriydi. Gayet başarılı bir doktordu ve önünde parlak bir geleceği vardı. Hayatının geri kalanını Muriel'i mutlu etmek için geçirebilecek biriydi. Ama Muriel, bunu denemesine izin verecek kadar aptal değildi.

"Teşekkürler," dedi. "Buranın yolunuzun üzerinde olmadığını biliyorum."

Adam elini hafifçe salladı. "Fazladan birkaç dakika, o kadar. Hem sizin güvende olduğunuzu bilmek bana kendimi iyi hissettiriyor." Birbirlerine baktılar ve Muriel onun sorularını fark etti. Onu umursadığını. İncindiğini. Gülümsemesi yok oldu. "Yeniden düşünmeyeceğinize emin misiniz? Yaşlı ve inatçı olabilirler ama burada büyük yol kat ettiniz. Fransa'da işiniz daha kolay olmayacaktır."

Fransa'da her şey çok daha kolay olacaktı. Fransa'da, ona geri dönmemek için kendine engel olması gerekmeyecekti. Fransa'da hiç umudu olmayacaktı. Fransa'da kendini kendinden koruyacaktı. Fransa'da ortadan yok olacaktı.

Muriel başını salladı. "Küçüklüğümden beri orayı görmeyi istiyorum." Bu yalan dudaklarından öyle kolay dökülmüştü ki az kalsın kendisi bile söylediğine inanacaktı. "Ama siz Paris'teki loncadaki arkadaşınıza mektup yazma fikrini gözden geçirdiyseniz bunu anlayabilirim."

"Tabii ki hayır. Siz oraya gittiğiniz için çok şanslılar." Uzandı ve Muriel'in çenesini tutup yüzünü kendisininkine doğru kaldırdı. Elleri ılık ve güçlüydü ama dokunuşu ona hiçbir şey hissettirmemişti.

"Ben pes etmedim, Muriel. Gitmeden önceki son birkaç gününüzü de sizi ikna etmeye çalışarak geçirmeyi planlıyorum." Muriel, gözlerindeki bakışı tanıdı ve bir an için Lord Henry'nin onu öpmek isteyeceğini düşündü. Ama belli ki bunu yapmayacaktı ve böylece Muriel de geriye çekilmek zorunda kalmayacaktı.

Çenesini bıraktı. "*Bonne nuit*[3] Muriel."

"İyi geceler," dedi oda kapısını açıp hızla içeri girerek. Sırtını, kapattığı kapıya yaslayıp rahatladı - yeniden yalnız olduğu için çok mutluydu.

---

3 Bonne nuit(Fr.): İyi geceler -*yhn.*

Ama yalnız değildi.

Yan gözle, mum ışığında bir karartı gördü. Şaşırıp ani bir nefes aldı ama sonra onu tanıdı.

Panik yerini neşeye bıraktı. Aldatıcı bir neşeye. Kalbi yerinden çıkacak gibi olsa da Muriel kendini zorlayıp yine o soğuk ve sert kabuğuna büründü.

"Burada ne yapıyorsun Will? Sana kim izin..."

Sustu. Tabii ki ayakkabı tamircisi vermişti. Sutherland Kontu'nun istediği bir şeye kim itiraz edebilirdi ki? Muriel dışında. Hatta Muriel bile onun şeytani pazarlığını kabul etmek istemişti. Her gece kendisine anılarla işkence ediyordu. Gerçekten çok mu kötü olur? Birlikte olurlar ve...

Kendine engel oldu. Bu korkunç olurdu. Sonunda, kendinden de ondan nefret ettiği kadar çok nefret ederdi.

"O adam kimdi?" William karanlığın içinden çıktı. Muriel'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi. William korkunç görünüyordu. Sanki günlerdir uyumamış ve yemek yememiş gibiydi. Sanki geçen haftalar, ona da Muriel'e davrandığı kadar kötü davranmıştı. "Seninle ne ilgisi var?" diye sordu ısrarla.

Ses tonu Muriel'i kızdırmıştı. Ona, karşısındaki kişinin kim olduğunu hatırlattı. Otoriter kont. Karşı konulmaz olan adam.

Muriel öfkelenmesini bekliyordu. Onu kolundan tutup kendisine cevap vermesi için zorlamasını bekliyordu. Aniden gevşeyip ellerini dağınık saçlarında gezdirmesini ve kendisine en yakın arkadaşının öldüğü haberi verilmiş gibi bakmasını beklemiyordu. "Tanrım, bana çok geç kalmadığımı söyle."

William neyden bahsediyordu? "Ne için çok geç?"

"Geri dönmen için seni ikna etmeye."

Muriel kaskatı kesildi ve bedeni, bu sözler karşısında iyice gerildi.

William onun tepkisini görünce küfür etti. "Tanrı aşkına, bu işi beceremiyorum." Parmaklarını yeniden saçında gezdirdi. Muriel, onu daha önce hiç kendine bu kadar güvensiz görmemişti. "Ayakta durunca beni geriyorsun." *Will mi geriliyordu?* Muriel'in gözleri kocaman açıldı. Yüce Tanrım, onun nesi vardı? Muriel'e yanmayan şöminenin yanındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Lütfen, oturur musun?"

Muriel de sersemlediği için bu teklifi reddetmedi. William'ın, onun yüzüne bakmadan önce odanın etrafını birkaç kez turlamasını izledi. "Seni kaybedemem, Muriel. Başıma gelen en iyi şeysin sen. Dünyada benim için en önemli insansın. Seni seviyorum."

William ona işkence etmeye mi çalışıyordu? Sözleri ne kadar güzel olursa olsun, Muriel bunları dinleyemezdi. Ama kalbinin çevresini kaplayan buz kırılmak istiyordu.

"Ne istiyorsun, Will?" William'ın gözlerine baktı ama bu bir hataydı. Çekimi hissedip bakışlarını hemen ondan uzaklaştırdı. Onun ne istediğini biliyordu. Soğuk bir ses tonuyla ekledi, "Lütfen, ne söyleyeceksen söyle ve git."

Will, karşısında yere diz çöktüğünde bir kez daha şaşırdı. Ellerini tutup onu kendisine bakması için zorladı. "Ya sorumluklarımı yerine getiririm ya da seninle evlenirim." William durdu. "Ya da ikisini birden yaparım."

Muriel nefes almaya bile cesaret edemeden durdu. Kalbinin yerinden çıkmaması için çabalaması gerekti. "Sen neyden bahsediyorsun, Will?"

"Bir varise ihtiyacım yok. Zaten bir varisim var."

Ne demek istiyordu? Gayrimeşru bir çocuğu mu vardı?

"Erkek kardeşim," dedi Will, Muriel'in düşüncelerini tahmin ederek. "Kenneth benim varisim ve sonsuza dek öyle olmasında da bir sakınca yok. Onun çocukları olur. Onun olmaz-

sa da Helen'in olur." Yüzünü ekşitti. "Gerçi, umarım Munro onu evlenmeye ikna edebilir. Eğer bir MacKay'in ailemize..." Sustu ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Bunları sonra konuşuruz. Söylemek istediğim şey, benimle eve dönmeni istiyorum. Eşim olmanı istiyorum."

Bu defa hiçbir şey kalbinin yerinden fırlamasına engel olamazdı. Hiçbir şey söyleyemeden William'a baktı. Bu hain bir tuzak mıydı? Bunu gerçekten söylüyor olabilir miydi?

Şüphelerini fark edince, Muriel'in elini sıktı. "Lütfen, Muriel. Benden nefret etmek için yeterince nedenin olduğunu biliyorum. Yaptıklarım çok insafsızdı. Ama bunu seni sevdiğim için yaptım. Geri gelmen için seni asla zorlamamalıydım, seni asla şeye..." Utanç duyarak sustu.

Bunlar gerçekten yaşanıyor muydu? Yüce Sutherland Kontu karşısında diz çökmüş, ona evlenme mi teklif ediyordu?

"Senden istediğim şey arzu değil - yani tek istediğim şey bu değil. Eğer böyle düşünmene neden olduysam özür dilerim. Seni seviyorum. Seni yanımda istiyorum. Sadece yatak odamda değil, hayatımda da olmanı istiyorum. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama yine de bunu senden istiyorum." William derin bir nefes aldı. "Lütfen, beni affet ve bana eşim olma şerefini ver."

Bu tutkulu konuşma süresince, Muriel şiddetli duygu fırtınalarıyla savaşmıştı. Onu tanıdığından beri birkaç şefkatli sözden daha fazlasını duymamıştı; bunları ardı ardına duyuyor olmak inanılır gibi değildi. Onun sözlerine inanmak istese de önceki aylarda yaşattığı acılar temkinli olmasına neden oluyordu. "Peki ya kral? Onun kız kardeşiyle evleneceğini sanıyordum."

"İşbirliğini resmi olarak kabul etmedim."

"Kral bunu biliyor mu?"

Yüzünü ekşitti. "Emin değilim. Ama bunun bir önemi yok. Kralla işleri yoluna sokmak için ne gerekiyorsa yapacağım - onun kız kardeşiyle evlenmek dışında her şeyi. Belki kardeşimi bu konuda ikna edebilirim."

Muriel bakışlarıyla buna kendisinin de William kadar inanmadığını belli etti. Evliliğe Kenneth Sutherland'den daha uzak olan birisi varsa da Muriel böyle birini görmemişti.

"Peki ya işim?" dedi Muriel sessizce. "İşimi bırakmam."

"Bırakmanı istemiyorum." William zorlukla yutkundu ve Muriel, söyleyeceği şey her neyse bunu söylerken zorlanacağını tahmin etti. "Burada kalmak ve çıraklığını bitirmek istersen seni beklerim. Seni elimden geldiğince sık ziyaret ederim. Ve sonra." Sustu. "Zamanı geldiğinde de yapmamız gerekeni yaparız."

Muriel duyduklarına inanamayarak baktı ona. William ciddiydi. Tanrım, gerçekten ciddiydi! Bunu Muriel için yapacak oluşu bile onu ne kadar sevdiğinin bir göstergesiydi.

"Bunu asla istemedim, Will. Buraya sadece Dunrobin'de kalıp seni..." Sesi titredi. "Senin bir başkasıyla evlendiğini izlememek için geldim." Gözlerinde yaşlar belirdi. "Yaptığım işte iyiyim; bir loncanın bunu bana söylemesine ihtiyacım yok. Zaten haftanın sonunda buradan ayrılıyordum."

William şaşırdı. "Ayrılıyor muydun?"

Muriel bunu başıyla onayladı. "Fransa'ya gitmek için."

William ona korkuyla baktı. "Tanrım, Muriel. Üzgünüm."

Yanaklarından yaşlar süzülen Muriel başını salladı. "Bunu yapacak kadar güçlü olup olamayacağımdan emin değildim."

William'ın bakışları sertleşti. "Gereğinden fazla güçlüsün. Her zaman ikimize de yetecek kadar güçlüydün. Gerçekleri görmem neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum." Muriel'in

yanağındaki bir damlayı, başparmağıyla hafifçe sildi. Bu yumuşak dokunuş Muriel'in içini titretti. "Bana bir cevap vermedin."

Muriel başını salladı. "Evet Will. Evet, seninle evlenirim."

William ayağa kalkıp onu da kaldırdı. Sıkıca sarıldı. "Teşekkürler Tanrım. Teşekkürler Tanrım."

Sesindeki duygular, Muriel'in duygularıyla birebir aynıydı. Bir süre orada öylece durdular. İkisi de birbirlerini sonsuza dek kaybetmeye ne kadar yaklaştıklarının farkındaydı.

Ama sonra bedenlerinin bu kadar yakın olması farklı tepkilerin doğmasına neden oldu. William'ın sertleştiğini hissedebiliyordu. Kalp atışlarının hızlandığını ve aralarında artan sıcaklığı da.

William onu öptü. Başta çok hafif. Dudakları dudaklarına hafifçe sürtüyordu. Bir kez daha öptüğünde Muriel, gözyaşlarının tuzlu tadını kısmen aldı. William bu kez hafifçe inleyerek ve onu sahiplenircesine öptü.

Muriel de kendisini ona teslim etti. Dilinin, dudaklarının arasına kaymasına tamamen teslim oluşuyla William'ın açlığını ve susuzluğunu gidermesine izin verdi.

Daha derine! Daha hızlı! Daha nemli! Dudakları, Muriel'in dudaklarının üzerinde şefkatle dolanıyordu.

Muriel omuzlarını tutup dengesini sağladı ve kendini ona daha fazla yaklaştırdı. Elinden geldiğince yakın olmak istiyordu. Sert ve kaslı bedeninin her bir santimetresi Muriel'e değiyordu. William'ın ona daha çok yaklaştığını ve göğüslerinin birbirine değdiğini hissedebiliyordu.

Onu istiyordu. Ona sürtünürken, dilleri çaresiz bir savaş içinde birbirine temas ediyordu. Onun da bunu hissetmesini istiyordu.

"Hayır!" William dudaklarını ondan uzaklaştırdı ve kendinden emin bir şekilde ondan uzak durdu. "Evlenene kadar olmaz. Bunca zaman bekledim zaten."

Hâlâ zorlukla nefes alan Muriel kaşını kaldırdı. William kendi kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Peki ya ben beklemek istemiyorsam?"

Muriel'in yaşadıklarının anısı her zaman orada olacaktı ama Will ile birlikte yeni bir başlangıç yapabilirdi. Will onu asla incitmezdi.

William bu yorumdan pek memnun olmamış gibi bir bakış attı. "Bana o şekilde bakarak işimi zorlaştırıyorsun. Ama fikrimi değiştiremeyeceksin."

Muriel bu cümleye meydan okuyarak kaşını yeniden kaldırdı. Bunu görecekti. Ama şimdilik, istediğini düşünmesi için William'a izin verdi. Zavallı adamın gururu, bir günde daha fazla darbeyi kaldıramazdı. Zavallı adam. Gülümsedi. Sutherland Kontu. Bunu kim düşünebilirdi ki?

William gözlerini kıstı. "Neden gülümsüyorsun?"

Muriel dudaklarını büzdü. Ona doğruyu söylemek istemediğinden, bir yalan uydurdu. "Haberi verdiğinde erkek kardeşinin yüzünü görmek istiyorum."

William da gülümsedi. Tanrım, güldüğünde çok yakışıklı oluyordu. "Belki görürsün."

Ona soru sorarcasına baktı.

"Gemiyle geldim. Şey, kralına... planların değiştiğini mümkün olduğunca çabuk bildirmek istiyorum." Bakışları karardı. "Ve kız kardeşimin kocasıyla ilgili Kenneth'in duymak isteyeceği bazı dedikodular duydum."

"Helen'in onunla... gitmesine izin vermene şaşırdım."

William sert bir bakış attı. "MacKay'le mi? Evet, başka şansım yoktu. Kral ısrar etti. En azından Munro da onlarla gitti. Umarım onu evlilik için ikna edebilir."

Muriel kendine engel olamayarak kaşlarını çattı.

"Sorun ne?"

Muriel, MacKay konusunda William'ın -daha doğrusu tüm Sutherlandlerin- ne kadar mantıksız davrandıklarını biliyordu ama Donald Munro'dan hoşlanmıyordu. "Munro'nun kardeşin için doğru adam olduğundan emin misin?"

William ona dikkatle baktı. "Kenneth de gitmeden önce benzer bir şeyler söyledi. Ondan hoşlanmıyor musun?"

Muriel omuzlarını silkti. "Zor bir adam." Çok gururluydu ama bu William için bir şey ifade etmezdi. "Onun elinde olsa, şimdi İrlanda'da onun arkadaşı John MacDougall ile birlikte olurdun."

Will bunu başıyla onayladı. "Bruce'a itaat etmek istemiyordu. Ama ondan hoşlanmamanın tek nedeni bu değil."

"Helen de ondan hoşlanmıyor."

İkisi de Helen'in kimi sevdiğini biliyordu. Will, ona dikkatle baktı. Kendi bulduğu mutluluğu kız kardeşinden esirgeyecek miydi? Bir dakika sonra iç çekti. "Kız kardeşimi hiçbir zaman anlayamadım. Kendisinden beklenen şeyi asla yapamıyor." Başını salladı. "Bu kızıl saçların nereden geldiğini asla bulamadık."

"Bilmiyorum." Muriel gülümsemesini gizlerken, koyu kahverengi saçlarının kızıl tellerinde mumun ışığı dalgalanıyordu. Bekleneni yapmamak mı? Kardeşler, William'ın kabul ettiğinden daha çok benziyordu birbirine.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Magnus bunu yeterince uzun zamandır erteliyordu. Daha önce yapmalıydı ama MacGregor ve diğerleri Dun Lagaidh'e geldiğinden beri üç gündür ya sorumluluklarını yerine getiriyordu ya da kral ve MacGregor ile özel toplantılar yapıp ihanetin kaynağını bulmaya çalışıyordu. Saldırganların bu kadar şanslı olması mümkün değildi.

Ama kral kanıt olmadan hareket etmek istemiyordu. Magnus, ihanetin Sutherland klanından doğduğundan emindi. Saldırganın coğrafyayı o kadar iyi bilmesinin kaynağında, bölgeyi iyi tanıyan birileri olmalıydı. Ama bu kişi Sutherland'in kendi miydi, Munro muydu, yoksa adamlarından biri miydi; bundan emin değildi. Hepsini izliyordu.

MacGregor diğer saldırganları izlemiş, Fraser'ın saydığı on adamı da indirmişti. Magnus dağlık kırsala yerleştirdiği kayaları kaldırmak ve çevreyi incelemek için bir grup hazırlamıştı. Ama gizemli üçüncü savaşçı ortadan kaybolmuştu. Kendilerine saldıran savaşçılarla, Highland Muhafızları arasındaki benzerlikler göz ardı edilemezdi. Belli ki taklitçileri vardı.

Kralın alnında çirkin bir yara izi kalmıştı ama onun dışında, bu zorlu sınavı atlatmıştı. Hatta büyük salonda ilk yemeğini yemiş ve kaleye kısa bir süre önce beklenmedik bir şekilde gelen Sutherland Kontu ile Leydi Muriel'i karşılamıştı.

Magnus, kralı korumaları için Fraser ile MacGregor'u bırakıp günler önce yapması gereken şeyi yapmaya gitti. Helen'in masumiyetini almıştı ve onurlu olan, onunla evlenmesiydi.

Lanet olsun, ne diyordu? Bu şekilde söylemek suçluluğunu azaltabilirdi ama gerçeklerin yanında bu sadece bir bahaneydi. Onunla evlenmek *istiyordu*. Ne pahasına olursa olsun.

Mutluluğu hak etmiyor olabilirdi ama şansını deneyecekti.

Salondan ayrılıp Helen'i aramaya gitti. Helen, yemekten hızla kalktığı için onunla konuşma şansı olmamıştı.

Magnus kaşlarını çattı. Geçen gece ona haksızlık ettiğini biliyordu. Aşırı tepki vermişti ve o şekilde davrandığı için kendini kötü hissediyordu. Birkaç kez yolları kesiştiğinde Helen'in yüzündeki ifade, onu incittiğini gösteriyordu.

Vicdanı sızladı. Kendini affettirecekti. Gülümsedi. Kendini affettirmek için önlerinde koca bir hayat vardı.

Artık kararını verdiğine göre, Helen'in buna itiraz edeceği aklının ucundan bile geçmiyordu.

Helen suyun kenarına oturmuş, çıplak ayaklarını [illegible] na toplamıştı. Ayakları taşlı kumun üzerinde, suya taşlar fırlatıyordu.

"Nasıl taş sektirmen gerektiğini hiçbir zaman öğrenemedin."

Tam da aklından geçen adamın sesini duyunca şaşırdı.

Arkasını dönüp Magnus'un orada durduğunu gördü. Magnus alaycı bir gülümsemeyle bakarak Helen'in yanına oturdu. Hiç zorlanmadan bir taşı suda sektirdi. Taş bir, iki, üç, dört kez sekip sonunda dalgaların arasında kayboldu.

Helen yorum yapmadı. Magnus'un bunu yapabilmesinden hep nefret etmişti. Magnus bunu yapmayı ona defalarca öğret-

meye çalışmıştı. Artık anılar yeterli değildi. Helen daha fazla geçmişte yaşamak istemiyordu.

Helen'in kafası karışmıştı ama her şeyden ziyade incinmişti. Geçen gece Magnus'un neden öyle davrandığını ve sonraki üç günde de neden onu görmezden geldiğini anlamıyordu. En azından işi olanları unutmasını sağlamasa da zihnini meşgul ediyordu. İyileştirme konusundaki yeteneği hızla duyulmuştu ve kralla ilgilenmediği zamanlarda, sürekli birilerinin istekleriyle uğraşması gerekiyordu.

Magnus'un, bakire oluşuna verdiği tepkiyi -ya da aşırı tepkiyi- anlamlandıramamıştı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Hatta Helen'in bir başka erkeğin eşi olmadığını düşünmesinin geçmişi geride bırakmasına yardım edeceğini zannediyordu.

Ama bu olay, Magnus'un ona bağlanmak istememesinin Helen'in ailesi ve William ile olan evliliklerinden daha başka bir nedeni olduğunu gösteriyordu.

Helen'in anlamlandıramadığı ama yüzeyin altında var olan bir neden... Kimi zaman karanlık ve kaynayan bir öfkenin kendisine yöneltilmesine neden olan bir şeyler.

"Üzgünüm," dedi Magnus. "Geçen geceki hareketlerim çok yanlıştı ama umarım kendimi affettirebilirim."

"Hangi hareketlerin, Magnus? Benimle sevişmen mi, yoksa seni 'masumiyetim' konusunda aldattığımı söyleyip üç gün boyunca ben yokmuşum gibi davranman mı?" Helen sert bir şekilde güldü. "Bunun tam tersi olması gerekmiyor muydu? Bakire olmamamın seni sinirlendirmesi gerekmez miydi?"

Magnus'un bu alaycı sözleri komik bulmadığı dudaklarını sıkmasından belli oluyordu. Bakışlarını Helen'e çevirdi. "Seninle seviştiğim için pişman değilim."

Yaşananlar zihinlerinde canlanırken birbirlerine baktılar. Ama Helen, ona olan duygularını bu konuya karıştırmayacak-

tı -bu kez olmazdı. "Bundan emin misin? Geçen gece bundan pişman olmuş gibiydin."

"Geçen gece bir pislik gibi davrandım Helen ve izin verirsen bunun için özür dilemeye çalışıyorum."

"Benim istediğim bir özür değil. Bir açıklama. Bu senin için neden bu kadar önemli, Magnus? Ve evliliğimi sonlandırmak istemem neden seni bu kadar üzdü?"

Magnus'un bakışlarında çelik gibi bir perde belirdi. Sert bir şekilde başını çevirip çenesini sıktı. "Bu konuyu konuşmak istemiyorum, Helen. Bunu bir daha asla konuşmak istemiyorum. Eğer bir şansımız olacaksa..."

"Ama anlamıyor musun? Eğer bir şansımız olacaksa bunu konuşmalıyız. Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bana söylemediğin müddetçe, aramız her zaman böyle olacak - o hep aramızda olacak."

Bir an için Magnus'un bakışlarındaki perde kalktı ve Helen içini acıtan kederi gördü. Ama sonra Magnus başını salladı. "Yapamam."

Helen ayağa kalkıp eteğindeki kumları silkeledi. Boğazında düğümlenen incinmişliği ve hayal kırıklığını belli etmemeye çalışıyordu. Üç gün boyunca ağlamamak için savaşmıştı ama şu anda gözyaşları her an ortaya çıkabilirdi.

"Bekle," dedi Magnus, elini tutmak için uzanarak. "Nereye gidiyorsun? Henüz söyleyeceklerim bitmedi."

Helen gözyaşlarına engel olarak baktı ona. Nasıl bu kadar kalın kafalı olabilirdi? Reddetmesinin Helen'i nasıl incittiğinin farkında değil miydi? "Söylenecek ne kaldı ki?"

Magnus ayağa kalkıp ona baktı. "Çok şey. İşleri yoluna sokmaya çalışıyorum, Helen. Masumiyetini aldım." Derin bir nefes aldı. "Seninle evlenmek istiyorum, Helen. Eşim olmanı istiyorum."

Helen'in kalbi duraksadı. Bir yanı, uzun zamandır hayalini kurduğu sözleri duyduğu için sevinçle ağlamak istiyordu. Diğer yanı ise bu sözlere neden olan şeyi bildiği için kahroluyordu. Magnus'u çok iyi tanıyordu. "Tabii ki bu tür durumlarda yapılacak en onurlu davranış budur, değil mi?"

Helen'in kararsızlığı, Magnus'un kaşlarını çatmasına neden oldu - sanki Helen hileli bir soru soruyor gibiydi. Belki de öyleydi. Helen yıllar sonra istediğine kavuşmuştu ama bu yeterli değildi.

Daha fazlasını istiyordu.

Ama belki de Magnus, Helen'in düşündüğünden daha fazlasını anlamıştı. Onu omuzlarından tuttu ve kendisine bakması için zorladı. "Evet, yapılacak en onurlu şey bu ama seninle evlenmek istememin tek nedeni bu değil. Seni seviyorum, Helen. Seni hep sevdim. Evlenmek istediğim tek kadın sensin."

Helen onun gözlerine baktığında bu sözlerin doğru olduğunu gördü. Kalbi ezildi. Kararsızlığının bir kısmı yok oldu. Geçmişten kurtulabilirlerdi. Bunu...

Birden ikisi de öfkeyle kükreyen sese doğru döndü. "Seni katil pislik, ona dokunma!"

Kardeşi Kenneth onlara doğru öfkeyle gelirken, Helen'in kalbi duracak gibi oldu.

Yumruklarını hazırladığını görünce, içgüdüsel olarak Magnus'un önüne geçti. "Dur Kenneth, anlamıyorsun. Bana evlenme teklif etti."

Ama Magnus, onun 'korumasını' kabul etmeyecekti. Helen'i kolaylıkla yana itti ve kardeşi karşısına geldiği sırada, Helen'in önünü kapattı.

"Onunla evlenmek mi?" diye homurdandı Kenneth. "Ancak cesedimi çiğnerseniz."

Yumruğunu Magnus'un yüzüne doğru savurdu. Magnus yumruğuna engel oldu. Ama Helen aralarına girmek için öne atladığında Magnus'un dikkatini dağıtıp Kenneth'in ikinci yumruğunun isabet etmesine neden oldu. Magnus onu güçlü bir şekilde geri çekti. "Uzak dur, Helen."

İki adam birkaç yumruk daha savurdu. Helen, kardeşini daha önce hiç böyle görmemişti. Zaten öfkeli olmasıyla bilinirdi ama bu seferki farklıydı. Bu öfke ve nefret, Helen'in daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Magnus'u öldürmek istiyor gibiydi. O sırada tek sorun, klanları arasındaki düşmanlık değildi. "Dur!" diye bağırdı Helen kardeşine. "Dur. Bunu neden yapıyorsun?"

Magnus, Kenneth'in karnına vurup iki büklüm olmasına neden oldu. Ya da en azından, Kenneth öyleymiş gibi yapıyordu çünkü bir sonraki saniyede yumruğunu Magnus'un çenesine indirip başını geri savurdu. "Söyle ona," dedi Kenneth, bakışlarıyla Magnus'a meydan okuyarak. "Eşini nasıl öldürdüğünü anlat ona."

Kardeşinin sözleri Helen'i öyle şok etmişti ki Magnus'un bembeyaz kesildiğini fark etmesi biraz zaman aldı. Artık Magnus, Kenneth'in yumruklarına karşı kendini savunmuyordu. Kenneth'in yumrukları yüzüne ve çenesine çekiç gibi iniyordu. Onu ezercesine vuruyordu. "Bana karşılık ver seni pislik!" Kenneth bağırarak yumruklarıyla onu yere serdi.

Ama Magnus ona karşılık vermiyordu. Helen yeniden öne atıldı ve bu kez kardeşinin kolunu tuttu. "Dur Kenneth! Öldüreceksin onu."

Kenneth öfkeli bir ejderha gibi nefesler alıp veriyordu. "Hak ettiği tam da bu." Helen, kardeşinin bakışlarındaki öfkenin arkasında derin bir keder olduğunu görebiliyordu. "Onu buldular Helen. Gordon'u buldular. Threave'deki kulenin dibinde, kaya-

ların arasına sıkışmış hâlde. Boğazı kesilmiş ve yüzü tanınmaz bir hâl almış. Kendi adamlarından biri onu öldürmüş."

Helen dehşete kapıldı. "Bir yanlış anlaşılma olmalı." Magnus'a baktı. Ayağa kalkmıştı ama Helen'e bakmıyordu. "Söyle ona Magnus. Bunun doğru olmadığını söyle ona."

"Bunu yapamam," dedi Magnus kaya gibi sert bir sesle.

Helen gerçeği anlayıp korku dolu bir nefes aldı. Karanlık sır buydu. Magnus'un Helen'den sakladığı şey buydu.

Kenneth küfretti ve yeniden Magnus'un üzerine gidecekti ki Helen onu kolundan tuttu.

"Dur!" diye bağırdı. "Ne yapmış olursa olsun onu öldürmene izin vermeyeceğim." Yeniden Magnus'a baktı. Konunun anlatılmayan bir yanı daha olduğunu tahmin edebiliyordu. "Neden? Böyle bir şeyi neden yaptın?"

William onun arkadaşıydı. Bir nedeni olmalıydı.

"Çünkü seni istiyordu," dedi Kenneth. "Her zaman seni istedi."

Helen, Kenneth'i susturdu. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. William, senin olduğu kadar onun da arkadaşıydı. Gitmeni istiyorum Kenneth. Günü yeterince mahvettin."

"Bu kadarı yetmez. Hâlâ ayakta duruyor. Bir açıklama duymadan gitmeyeceğim."

"Cehenneme git Sutherland. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Kenneth öne atılıp Magnus'a yeniden saldırmaya hazırlandı ama Helen onu durdurdu. "Lütfen. Lütfen sadece git. Onunla konuşmama izin ver."

Kardeşi, Helen'e baktı. Dudaklarını sıktı ama kardeşinden bir söz istiyordu. "Onunla evlenirsen, benim için bir ölüden farksız olursun Helen." Magnus'a daha da öfkeli bir bakış attı. "Burada bitmedi MacKay. Kardeşime bunun mümkün olmadı-

ğını söyledim. Seninle aynı çatı altında tek bir gün bile geçirmeyeceğim."

Helen'e tehditkâr bir bakış daha atan Kenneth hızla sahilden uzaklaştı.

Helen, Magnus'un yara bere içindeki yüzüne bakıp, "Gel. Yüzünü tedavi etsem iyi olur," dedi.

Magnus'un yüz ifadesi korkutucu derecede boştu. "Helen..."

Helen konuşmasına izin vermedi. "Önce yüzünü hâlledelim, sonra konuşuruz."

Helen'in sakinleşmesi lazımdı. Bir yanı, o anda konuşacak olurlarsa, yüzüyle uğraşmanın ikisinin de isteyeceği son şey olmasından endişe ediyordu.

Magnus, Helen'in arkasından mutfakların olduğu tarafa gitti. Evin arkasındaki küçük bir depoda kalenin ecza malzemeleri vardı. Helen, hizmetçilerden birinin kuyudan getirdiği bir kova suya batırdığı kumaşla yüzündeki kanı temizledi ve sonra da kesiklerle sıyrıkların üzerine merhem sürmeye başladı. Magnus, bu süre boyunca ne hareket etti ne de tek bir kasını kıpırdattı. Helen, yanağındaki en kötü ve en derin kesiğe dokunduğunda bile kıpırdamamıştı. Çenesinde de derin kesikler ve yaralar vardı. Sanki hislerini yitirmiş gibiydi.

"Kanaması durmazsa dikmem gerekecek."

Magnus umursamaz bir şekilde başını salladı.

Helen sonunda ellerini üzerindeki önlüğe kurulayıp Magnus'a baktı. Bunu daha fazla erteleyemezdi.

"Neden Magnus? Bir nedenin olmalı."

Helen'in kendisine sarsılmaz bir güven duyuyor olması Magnus'u daha da kızdırıyordu. Helen, içten içe suçluluk duyduğunu fark edebiliyordu. Karanlık bir şeyler vardı.

"Başka şansım yoktu." Magnus olanları soğuk ve duygusuz bir sesle anlattı. William'ın kayaların arasına nasıl sıkıştığını, İngilizler'in nasıl üzerlerine geldiğini, Magnus'un onu kurtarmaya çalışıp başarısız olduğunu, William'ın ölmek üzere olduğunu ama onu o şekilde bırakıp yakalanmasına ya da kimliğinin tespit edilmesine izin vermeyeceğini ama tüm bunların doğum lekesi yüzünden hiçbir anlamı kalmadığını anlattı.

Helen'i korkutan Magnus'un anlattıkları değil, anlatmadıklarıydı. Bunu, William'ın ekip arkadaşlarını korumak için yapmıştı ama bir nedeni de Helen'i korumaktı.

Aralarındaki şeyin ağırlığını sonunda anlayarak sendeledi. Tek sorun Helen'in William ile evlenmiş olması ve Magnus'un arkadaşına olan sadakati değildi. Durum daha da kötüydü. Magnus, onu korumak için inanılması güç bir şey yapmak zorunda kalmıştı. Ve bir yanı bu yüzden Helen'i suçluyordu.

Helen, tek önemi olan şeyin sevgi olduğunu sanıyordu. Saflığı, birbirlerini sevdikleri müddetçe başka hiçbir şeyin bunun önüne geçemeyeceğini düşünmesine neden olmuştu. Ama yanılıyordu. Magnus onu seviyor olsa da suçluluk duygusu, suçlamalar ve William'ın hayaleti her zaman aralarında olacaktı. Magnus kendisini de Helen'i de asla affetmeyecekti.

Ama kalbi kırılıyor olsa da Magnus'un uzun zamandır taşıdığı yükü hafifletmeye kararlıydı. "Başka şansın yoktu," dedi elini Magnus'un koluna koyarak. "Yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın. Akciğerlerinde o şekilde kan varken..." Helen başını salladı. "Kimsenin yapabileceği hiçbir şey kalmamış. William zaten bir ölüden farksızmış".

Helen'in dokunuşu Magnus'un geri çekilmesine neden oldu. "Bunu biliyorum, Helen. Senden teselli duymaya ihtiyacım yok."

Helen, onun acıdan dolayı bu şekilde konuştuğunu biliyordu ama sözleri yine de canını acıttı. "O hâlde benden bekledi-

ğin ne Magnus? Çünkü ne yaparsam yapayım, asla yeterli olmayacakmış gibi görünüyor."

Birbirlerine baktılar ve Helen sözlerinin bir şekilde Magnus'un suçluluk duygusunun ve öfkesinin içine işlediğini düşündü. Belki bir şansları olabilirdi.

Ama sadece istediği şeyi görüyordu. Magnus'un sessizliğinin yankısında, Magnus'un aylardır bildiği ama Helen'in anlamayı reddettiği şey vardı. William Gordon'un ölümü her zaman aralarında olacaktı. Magnus onu seviyor olabilirdi ama suçluluk duygusu onların gerçek mutluluğu bulmasına her zaman engel olacaktı. Helen, bunu bilerek onunla evlenebilir miydi?

Cevabı bildiği için kalbi sızladı.

Ama büyük bir patlama sesi duyulduğunda artık bunu Magnus'a söyleme zorunluluğundan kurtulmuştu. Hiç düşünmeden, Magnus'un göğsüne sarıldı ve bu korkunç sesten kaçmaya çalıştı.

Gök gürültüsü mü? Helen bunun gök gürültüsü olamayacağını fark etti. Dışarıda güneş parıldıyordu.

"Bu da neydi?" dedi Helen, Magnus'a bakarak. Daha önce duyduğu hiçbir sese benzemiyordu.

Ama belli ki Magnus daha önce böyle bir ses duymuştu. Dudaklarını sıktı. "Barut." Patlama henüz durulmadan, Helen'i mutfaktan bahçeye doğru çekmeye başladı.

İnsanlar panikle koşuyordu. Önce havayı, birkaç saniye sonra da Helen'in ciğerlerini tanıdık olmayan, keskin bir koku kapladı. Kafalarını kaldırınca, kalelerden en yenisinin iki kulesinin yandığını gördüler.

Sadece kule değil, diye düşündü Helen korkuyla.

"Kral!" dedi telaşla.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Duydukları ses, kralın tehlikede olduğunu haber veriyor olmasa, Magnus konuşmalarının bölünmesine sevinebilirdi. Evlenme teklifi planladığı gibi gitmemişti ve artık Helen sırrı öğrendiğine göre...

Lanet Sutherland araya girmeseydi! Helen'in bunu öğrenmesini asla istemezdi. Helen'in, yaptıklarını öğrendiği anda yüzünde beliren korku ve tiksinme ifadesini asla görmek istemezdi.

Ama Helen tam olarak öyle bakmamıştı yüzüne. Kahretsin, tutkusu ve anlayışlı olması işleri daha da zorlaştırmıştı.

Yanan kuleye doğru koşarken, bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Helen'in arkasında olduğunu hissedip ona döndü ve geride kalması için bağırdı.

Bunun bir yararı yoktu.

Helen başını salladı. "Bana ihtiyacın olabilir."

Magnus dudaklarını sıktı. Lanet olsun, Helen haklıydı. Ama yine de bu durum hoşuna gitmemişti. Helen'in tehlikeden uzaklaşıyor olması lazımdı, tehlikeye doğru koşması değil. Uzun bir süre birbirlerine baktılar. "O kuleye girmeyeceksin, dışarıda bekleyeceksin - sana söylediğim yerde."

Helen'in itiraz etmesine fırsat vermeden, kalabalığın arasından yanan kuleye doğru ilerledi.

Kriz anlarında her zaman olduğu gibi -bu kriz bir kadınla ilgili olmadığı müddetçe- Magnus'un üzerine tuhaf bir sakinlik çökmüştü. Zihninde önündeki görevin dışında hiçbir şey yoktu ve ardı ardına yapması gerekenleri düşünüyordu: kralı bul, kontrol et, hasarı tespit et ve nasıl düzelteceğine karar ver. Zihnini en kötüsüyle ya da felaket senaryolarıyla doldurmayacaktı; yapması gereken şeye odaklandı. Kral o kuledeyse, onu bulup dışarı çıkaracaktı.

MacGregor, Sutherland Kontu ile görüştükten sonra kralı odasına götürmeyi planlıyordu. Bunun üzerinden biraz zaman geçtiği için Magnus orada olduklarını düşünüyordu.

Ama değillerdi. Helen'le birlikte kuleye ulaşmak üzereyken, kralı, MacGregor'u ve Magnus'un kralı koruması için bıraktığı şövalye kadrosunu arka kapıda beklerken buldu. Sutherland Kontu ve MacAulay iki kule arasında yer alan büyük salondan koşuyorlardı ve kralı, Magnus ile aynı anda gördüler. Hemen kralın etrafında toplandılar.

Ama kimse Bruce'un yanına yaklaşmıyordu; MacGregor kralın çevresinde bir koruma halkası oluşturulmasını istemişti.

Kralın güvende oluşu, Magnus'un sakinliğinin öfkeye dönüşmesine neden olmuştu. "Lanet olsun, neler oldu?"

MacGregor, Magnus'un öfkeli bakışlarına aynı öfkeyle karşılık verdi. Highland Muhafızları sürprizleri sevmezdi ve kendi gözetimleri altındayken, kralın ikinci bir saldırıyla karşılaşmış olması kesinlikle büyük bir sürprizdi.

"Orada olmamız gerekiyordu, olan bu," dedi MacGregor. "Tam kralın odasına gidecektik ki kral, barakalarda yaralı olan bazı adamları ziyaret etmek için ısrar etti. Tam merdivenden birinci kata gelmişken ilk patlama duyuldu."

Kral, önündeki koruma duvarını itti. "Kulaklarım hâlâ çınlıyor," dedi kızgın bir şekilde. "Tanrım, bu çok yakındı!"

"Bir şey gördünüz mü?" diye sordu Magnus.

MacGregor başını salladı. "Tek düşüncem kralı güvenli bir yerlere ulaştırmaktı. Ortalık cehennem gibiydi. Orada olan biri varsa, hayatta kalabileceğini sanmıyorum."

Magnus da ona katılıyordu. Orada olan her kimse ya gitmiş ya da ölmüştü. Ama Magnus bundan emin olmalıydı.

Sonraki birkaç saat boyunca, kaos ortamını düzene sokmak için uğraştı. Kralın güvenliği öncelikleriydi. Bruce için eski kulede bir oda bulundu. Magnus, tüm binayı aradı ve girişleri kontrol etmek için kralın korumalarını kapıya yerleştirmeden önce her yeri boşalttı.

MacGregor kaleye yayılan alevleri söndürmek üzere bir ekip kurdu. Ama bu çaba boşaydı. Üst kattaki ahşap zemin ve ahşap çatı çıra gibi yanıyordu. Geriye sadece kulenin dumanı tüten iskeleti kalmıştı. Neyse ki gün ortası olduğu için kule tamamen boştu ama kralın ekibi felaketten son anda kurtulmuştu.

Barutun yerleştirildiği yer, hedefin kim olduğuna dair bir şüphe bırakmıyordu. MacGregor, sesin kralın odasının altından geldiğine emindi.

Magnus kralın güvende olduğundan emin olduktan sonra tek bir şeye odaklandı: Bunun sorumlusu kim olabilirdi? Ortalarda olmayan kişiyi fark etmesi çok uzun sürmedi. Bir grup atlı adam, patlamadan hemen önce gitmişlerdi ve bunların arasında Sutherland ile Munro da vardı. Ama bunlardan sadece birinin barutla ilgisi vardı.

Magnus ve MacGregor karmaşanın hâlâ sürdüğü -tüm çabalarına rağmen- bahçede bekliyorlardı. Artırılan kale devriyelerinin yanı sıra MacGregor, yalnızca iskeleti kalan kulenin bir kez daha alev almayacağından emin olmak için de bir grup adam ayarlamıştı. Bir de geride durmayı beceremeyen halk vardı tabii.

"Nereye gittiler?" diye sordu Magnus keşif ekibini kastederek.

"Buranın hemen kuzeyinde, göçebelere saldıran haydutlara dair bir haber aldık. Onlar da incelemeye gitti." MacGregor dudaklarını sıktı. "Sutherland gitmeyecekti; son dakikada onlara katıldı."

Magnus küfür etti. "Atları al. Ne kadar avantajlı olduğu umurumda değil. Peşlerinden gidiyoruz."

MacGregor buna itiraz etmedi. Magnus, ilk kez Sutherland konusunda hemfikir olan kralı bilgilendirmeye gitti. Barut kullanılmış olması, doğrudan onu işaret ediyordu.

Magnus, kralın kapısını arkasından kapattı ve koridorda Helen ile karşılaştı. Onu gördüğüne sevinse de o an bunun için uygun değildi - Helen patlamanın Tanrı'nın gazabı olduğuna inanan klan üyelerini rahatlatmak için MacAulay'nin eşiyle birlikte gitmişti.

Helen kocaman açtığı gözleriyle ona baktı. "Yanılıyorsun. Kardeşimin bununla bir ilgisi yok."

Kahretsin. "Kapıları mı dinliyorsun Helen?"

"Seni duyduğum sırada kapıyı çalmak üzereydim. Sen de fısıldamıyordun zaten."

"Bunu şu anda konuşamam." Magnus merdivenleri inmeye başladı ve Helen'in ayak seslerini arkasında duyduğunda da hiç şaşırmadı.

Magnus daha hızlı yürüdü ama Helen'in de pes etmeye niyeti yoktu.

"Bekle!" Onu yakaladı ve bahçeye çıktığı sırada kolunu tuttu.

Magnus, MacGregor'un atlarla birlikte kapının yanında kendisini beklediğini gördü. Sabırsız bir şekilde döndü. "Döndüğümde konuşuruz."

"Kenneth düşündüğün şeyi yapmadı."

Magnus öfkesini kontrol etmeye çalıştı ama Helen'in ailesinin sürekli aralarına girmesinden bıkmıştı. "O hâlde kim yaptı? Bunu kendin söyledin: kardeşin de Gordon gibi barut konusunda bilgi sahibiydi. Bu herkesin bilebileceği bir şey değil."

Helen tüm benliğiyle bunu reddetmek istiyordu. "Ama neden? Böyle bir şeyi neden yapsın?"

"Krala itaat etmek için çok hevesli değildi."

Helen dudağını büzdü ve inatla başını salladı. "Başta hevesli değildi ama kardeşlerim de krala senin kadar güvendiler. Kenneth böyle bir şey yapmaz. Bu kadar düşüncesiz olamaz."

"Tanrım, kardeşinin yaptığı her şey düşüncesizce. Hemen öncesinde ne kadar kızgın olduğunu gördün."

Helen'in yanakları kızardı. "Ama sana kızgındı, krala değil."

"Bundan emin misin? Belki de öyle düşünülmesini istedi."

"Ormandaki adamlarla bir ilgisi olduğunu kastetmiyorsun de..."

Helen aniden sustu.

"Ne oldu?"

Helen başını salladı. "Hiçbir şey."

Ama Magnus onun gözlerinde bir şey görmüştü: suçluluk duygusu. Kolunu tuttu ve onu kendine bakmak için zorladı. "Anlat bana."

Helen gergin bir şekilde dudağını ısırdı ama Magnus, dikkatinin dağıtılmasına izin vermeyecekti.

"Eğer bir şey biliyorsan..."

"Emin değildim. Hâlâ da emin değilim. Ama ben... ben kralın hastalığının denizci hastalığı olmadığından şüphe etmiştim."

Magnus kolunu bıraktı ve üzerine kaynar su dökülmüş gibi geri çekildi. "Zehir mi? Tanrım kralın zehirlendiğini düşündün ve bana hiçbir şey söylemedin, öyle mi?"

Helen, Magnus'un sesindeki suçlamadan hoşlanmamıştı. "Çünkü şu anda davrandığın gibi davranacağını biliyordum. Ailemi suçlayacağını biliyordum."

Magnus öfkeyle nefes verdi. "Bunu neden yapayım? Suçlu oldukları için olabilir mi?"

Magnus ona güvendiğine inanamıyordu. Kralın hastalığı ile ilgili tanısını hiç sorgulamamış, söylediği her şeyi olduğu gibi kabul etmişti. Eğer bilse onu korurdu. Dağda olan şeyin önüne geçebilirdi.

"Üzgünüm," dedi Helen. "Bir şeyler söylemem lazımdı ama..."

"Ama bana güvenmedin."

"Söz konusu kardeşlerim olduğunda mantıklı davranamıyorsun. Hem sır saklayan sadece ben değildim."

Magnus, Highland Muhafızları konusundaki imayı duymazdan geldi. "Tanrım, hâlâ onları mı savunuyorsun?"

Birbirlerine baktılar. Magnus orada dururken kanı kaynıyor, öfkesine hâkim olmaya ve pişman olacağı bir şeyler söylememeye çalışıyordu.

Ama buna gerek yoktu. Helen bunu görebiliyordu.

Helen ani bir nefes aldı. "Beni hâlâ affetmedin. Hiçbir konuda. Onları sana tercih ettiğim için. William ile evlendiğim için. Beni korumak adına yapmak zorunda kaldığın şey için."

"Şimdi olmaz Helen." Magnus bunları, sıktığı dişlerinin arasından söylemişti. Lanet olsun, elinden geleni yapıyordu. "Bu konuyu şu anda konuşmak istemiyorum."

"Sorun da bu. Bu konuyu hiçbir zaman konuşmak istemiyorsun. Ve asla istemeyeceksin."

Helen'in sesindeki kararlılık üzerine Magnus gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun? Konuşacak bir sürü zamanımız var. Tanrı aşkına, sana evlenme teklif ettim. Daha başka ne istiyorsun?"

Helen gözlerini kaçırmadan önce bir süre ona baktı.

Tanrım. Magnus buna inanamıyordu, anılar içini acıttı. "Üzgünüm, yapamam."

Magnus, Helen konuşmadan da onun ne diyeceğini biliyordu. "Seni seviyorum Magnus ama seninle evlenmeyeceğim. Bu şekilde olmaz."

Magnus kendine engel olamadı. Çok kızmıştı. Onu tuttu. Bunu nasıl yapardı? Yaşadıkları onca şeyden sonra onu bir kez daha nasıl reddederdi? Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. "'Bu şekilde olmaz' da ne demek?"

"Hayatımın geri kalanını, kardeşlerimle senin aranda kalarak geçiremem." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Tıpkı bir hayaletle geçiremeyeceğim gibi."

Magnus mu onu bırakmıştı, yoksa Helen mi ondan kurtulmuştu bilmiyordu ama bir sonraki saniyede Helen yanında değildi. Ve geçen seferki gibi bu kez de peşinden gitmedi. Tuhaf bir his içini asit gibi yakarken orada durdu. Bir daha hiç hissedemeyeceğini sandığı bir boşluk vardı içinde.

Helen onu yeterince sevmiyordu. Yıllar önce de sevmemişti, şimdi de sevmiyordu.

Helen doğru olanı yaptığını biliyordu ama yine kalbinin ikiye bölünüyormuş gibi hissetmesine engel olamıyordu. Yavaş yavaş. Acıyor ve sıkışıyordu.

Magnus'u reddetmek yaptığı en zor şeydi. Onu çok uzun zamandır seviyordu, hiçbir şeyin onu Magnus ile evlenmekten daha fazla mutlu edemeyeceğini düşünüyordu. Aylarca bunun ulaşılmaz bir rüya olduğunu düşünmüştü. Tek amacı onu geri kazanmaktı. Şimdi istediğini elde etmişti ama bu yeterli değildi.

Onu tüm kalbiyle seviyordu. Ama tüm hayatını yanlış bir şey söyleyip acı hatıraları canlandırmaktan korkarak geçiremezdi. Aralarında suçluluk uyandıran bir hayaletle yaşayamazdı.

Magnus kendini affedene kadar, Helen'i affedemezdi. Helen bunun çok uzun sürmemesini diliyordu ama asla olmayacak bir şey için kafasını beton bir duvara vurup duramazdı.

Artık kendi mutluluğunun kontrolünü eline almasının zamanı gelmişti. Kendi yolunu takip etmesinin. *Carpe diem*. Son birkaç ayda bunu yapması için pek çok neden geçmişti eline.

Geleceği kendi ellerindeydi, kralı görmeye gitti.

Magnus, bahçeden geçip MacGregor'un yanına gitti ama hiçbir şey söylemedi. Arkadaşı, kaleden uzaklaşana kadar konuşmayacak kadar akıllıydı. Kale muhafızlarının, keşif grubunun gittiğini gördüğü kuzey yönüne doğru ilerlediler.

Magnus'un kalbi alev almış gibiydi. Âdeta kulaklarında atıyordu. Sanki haftalardır hiçbir şey içmemiş gibi boğazı kupkuruydu.

Buna inanamıyordu.

Helen onu yine reddetmişti ve bu ikinci kez olsa da acısı hiç azalmamıştı. Bir yanı buna inanmamasını söylüyordu. Helen kızgındı, fikrini değiştirecekti. Ama diğer yanı gayet ciddi olduğunu biliyordu. Gordon hakkındaki gerçeği öğrenmiş ve gayet iyi anlamıştı. Hatta Magnus'un istediğinden çok daha iyi anlamıştı.

Magnus bunun olmasına nasıl izin verirdi? Bir şansları daha olduğuna nasıl inanırdı? O tam bir aptaldı. Arkadaşının hayatı pahasına mutluluğu bulabileceğini nasıl düşünürdü?

MacGregor sessizliği bölmeden önce yarım saat at binmişlerdi. "Sanırım kız, kardeşinin peşinden gideceğine pek sevinmedi."

Magnus ifadesiz bir bakış attı. "Öyle de denebilir."

"Sadakatini takdir etmelisin."

Magnus hiçbir şey söylemese de dudaklarını sıktı. Bu sadakatin bir kez olsun kendisine gösterilmesini isterdi.

"Seni seviyor." Ünlü okçu gülümsedi. "Bakışlarını tanımama yetecek kadar çok âşık kadın gördüm."

Normalde bu Magnus'u güldürür ya da "sevimli" yüzü sayesinde bunun bir sürpriz olmadığını söylerdi ama hiç havasında değildi. "Evet, neyse, bunun bir önemi yok."

Magnus elinden geleni yapmıştı ama yeterli olmamıştı. Kahretsin, Helen onu reddetmişti. İçindeki acı göğüs kafesini sıkıştırıyordu. *Bunu düşünme. Odaklan.* Bunları aklından uzaklaştırmaya çalışıp önündeki yolu inceledi. "Sanırım bir şeyler görüyorum."

Topuklarını vurunca, at öne atıldı.

"Onlar!" diye bağırdı arkasına doğru.

Magnus, keşif grubunun bir kısmının kendilerine doğru geldiğini gördüğünde şaşırmadı - Sutherland'in bunu kaçışına zaman kazandırmak için kullanacağını tahmin ediyordu. Ama gelen iki adamdan birinin, aradığı adam olmasına şaşırdı. Diğeri de MacLeod'un kardeşinin genç eşiydi.

Magnus birden içinde bir şüphe hissetti.

MacGregor'la atlarını sürdüler ve adamların hemen karşısındaki yolda durdular.

Sutherland gözlerini kıstı. "Başladığımız şeyi bitirmek için çok hevesli gibisin?"

Magnus çok sakin olduğunu hissedebiliyordu. Sutherland, az önce kralı öldürmeye çalışmış biri gibi davranmıyordu. Magnus ile MacGregor birbirlerine baktılar. Magnus, arkadaşının da kendisiyle aynı fikirde olduğunu görebiliyordu.

Magnus bu daveti yok saydı - gerçi bunu kabul etmeyi çok isterdi. "Adamların geri kalanı nerede?"

"Birkaç kilometre geride ayrıldık. Sorun ne?" dedi Kenneth kaygıyla. "Helen'e bir şey mi oldu?"

"Kardeşin iyi," dedi MacGregor. "Ama birileri kralı öldürmeye çalıştı."

İki adam da bu haberi taklit olamayacak kadar büyük bir şaşkınlıkla karşıladı.

"Yine mi?" dedi Sutherland.

"Nasıl?" diye sordu Fraser da aynı anda.

"Sarazen tozunu duydun mu?" dedi Magnus ve genç şövalye de bunu başıyla onayladı.

Sutherland bakışlarını Magnus'a çevirdi. Dudakları kaskatı kesilmişti. "Doğal olarak, bunu yapanın ben olduğumu düşündün?"

"Barutla haşır neşir olan başka birini tanıyor musun?"

"Tanıyordum ama onu da sen öldürdün."

Magnus, tam da Sutherland'in istediği şekilde irkildi.

Ama Sutherland'in bakışlarındaki nefret aniden silindi ve yerini başka bir hisse bıraktı. Korkuya. "Ah, lanet olsun," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Magnus.

"Munro," dedi Sutherland. "Geri dönmemiz lazım."

"Seninle birlikte değil mi?" diye sordu Magnus.

Sutherland başını salladı. "Bizimle yola çıktı ama birkaç dakika sonra bir bahane bulup geri döndü. Kardeşimi böyle bir şey yapabileceğine dair uyarmıştım. Will, Bruce'a itaat etmeyi kabul ettiğinde çok sinirlenmişti. Ama Will, birlikte eğitim aldığı adama karşı âdeta kördü.

"Barut kullanmayı nereden bilebilir?"

"Bilmiyorum," dedi Sutherland. "Bildiklerimi ona kesinlikle göstermedim - ve ben hiçbir zaman Gordon'un yarısı kadar bile konuya hâkim değildim. Bana inanıp inanmaman umurumda değil. Ama bunu yapan Munro'ysa ve hâlâ hayattaysa, pes etmediğinden emin olabilirsiniz."

Magnus daha fazlasını duymayı beklemedi. Şaşırtıcı şekilde, Sutherland ile son zamanlarda daha sık hemfikir oluyorlardı. Son süratle kaleye döndüler.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

İşe yaramamıştı.

Donald, kralla MacGregor'un yanan kuleden dışarı doğru koştuklarını gördüğünde, kendisi de bu kızgın cehennemden kaçmak için tuvaletten atlayıp denize doğru gitmek üzereydi. Onları görünce öfkeyle bağırmamak için kendini zor tuttu. Acı çekmesinin tek nedeni bir kez daha başarısız olması değil, neredeyse canına mal olacak alev kaplı kirişti.

Paketleri tutuşturmanın alacağı süreyi yanlış hesaplamıştı. Dördüncüyü yakmaya çalıştığı sırada, birinci tutuşmuş ve tavandaki alevlerle kaplı kirişin, üzerine düşmesine neden olmuştu. Miğferi, onu eritici sıcaklıktan tam olarak koruyamamıştı.

Acı ilk anda dayanılır gibi değildi. Hâlâ da çok yoğundu. Ama kendini önündeki göreve odaklayıp bunu yok saymaya çalıştı.

Donald bunun son şansı olduğunu biliyordu.

Patlamanın işe yarayacağından çok emindi. Aylar önce çaldığı dört paket, bu işi kesin bitirecekti.

Dunstaffnage'deki düğün gecesinde çok şanslı olduğunu düşünmüştü. Bahçeden geçip uzaklaşan Gordon'u gizlice takip etmişti - olması gereken yere, gelin odasına değil, cephaneliğe gidiyordu. Gordon'un büyük bir kutudan bez paketler aldığını ve bunları çantasına attığını görünce meraklanmıştı. Gordon

gidene kadar bekleyip içeri girerek neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. O anda bunun barut olduğundan emin olmasa da sonrası için birkaç paket alacak kadar akıllıydı.

Patlamayı duyduğunda elindeki şeylerle ilgili şüpheleri de kanıtlanmış oluyordu.

Bu paketlerin kendisi için çözüm olabileceğini düşündü. Klanının gururunu kurtarıp zafer kazanacaktı. Ne yapıyorsa Sutherlandler için yapıyordu.

Will'in de bundan hoşlanacağını düşünüyordu. Sahte kral ölecek, isyanlar bastırılacaktı.

Ormandaki saldırının işe yaramamasına hâlâ inanamıyordu. Kahretsin, MacKay ve Helen! Nasıl olmuştu da ülkedeki en iyi savaşçılara karşı üstünlük sağlamışlardı...

Damarlarındaki öfkeyi hissedebiliyordu. Ama onu yenememişlerdi. Onu yenemezlerdi.

On adamlarını kaybetmişlerdi. Onca eğitime rağmen. Onca paraya rağmen. MacDougall çok kızmıştı. Ve daha da kötüsü, Donald'a olan güvenini yitiriyordu. Bu son teşebbüste Donald'a yardım etmesi için sadece iki adam göndermişti.

MacKay zaten onu takip ettirecek kadar çok şüphelenmişti. Zaman daralıyordu.

Gölün kenarında dururken iki adama baktı. "Hazır mısınız?"

Koyu miğferlerin altından yüz ifadelerini göremiyordu ama adamlar başlarını salladılar. "Evet, efendim."

Munro eski kuleye doğru baktı. Bruce orada mıydı? Tahminin doğru olmasını umuyordu.

Helen kralın yanına diz çöküp ellerini ellerinin arasına aldı "Teşekkürler efendim. Buna pişman olmayacaksınız."

"Şimdiden pişmanım." Kral güldü. "Planlarımızın bir İskoç'u pek memnun etmeyeceğini düşünüyorum."

Helen buna itiraz etmedi. Magnus kızacaktı. Ama Helen bunu yine de yapacaktı. Omuzlarını silkti. "Sonunda ikna olacaktır."

Kral, ona itiraz etmeyecek kadar kibardı. "Bu kadar çabuk gitmek istediğinden emin misin?"

"Kardeşim ve Muriel yarın Dunstaffnage'e gidiyorlar. Yola çıkmak için sabırsızlanıyorum."

Kral, Helen'e bir süre baktı. Helen, bir an için itiraz etmesinden korktu ama uzun bir bekleyişin ardından kral başını salladı. "Pekâlâ, iyi yolculuklar. Gitmeden önce mektubu vereceğim. Kime ileteceğini biliyor musun?" Helen bunu başıyla onayladı. "O hâlde kendine iyi bak."

"Bakacağım." Kral kararını değiştirmeden, Helen hızla odadan ayrıldı. Helen endişelenerek dudağını ısırdı. Kalkıştığı şey hem tehlikeli hem de en basit hâliyle 'alışılmadık' bir şeydi. Ama aynı zamanda heyecan verici ve önemliydi. İyileştirme konusundaki yeteneklerini kullanacaktı. Hem de en iyi şekliyle.

Merdivenin girişindeki odadan yüksek sesli bir patırtı ve ardından da boğuk sesler duyduğunda merdiveni inmeye yeni başlamıştı. Sesin tuvaletten geldiğini fark etti.

İlk tepkisi kızarıp hızla oradan uzaklaşmak yönündeydi ama sonra, bu seslerin insanların normalde tuvalette çıkarmayacağı sesler olduğunu fark etti.

Hem orada kim olabilirdi? Bu kulede kral ve aşağıdaki girişte duran muhafızlar dışında kimsenin olmaması lazımdı.

Bir sonraki ses buz kesmesine neden oldu. Fısıldayan en az iki kişinin sesi duyuluyordu.

Kaleye ve gökyüzüne son bir saattir çöken karanlığa minnet duyarak duvara yaslandı ve küçük tuvalete doğru ilerledi. Kapı kapalıydı ama ahşapların arasında, iki adamın eğilmiş olan ka-

ranlık ve gölgeli bedenlerini görmesine yetecek kadar boşluk vardı.

Helen ne yaptıklarını fark edip hızla bir nefes verdi. Tuvaletin, arka tarafta doğrudan göle açılan bir duvarı vardı. Bu adamlar bir şekilde oradan tırmanmanın yolunu bulmuş olmalıydı.

İlk içgüdüsü çığlık atıp muhafızları uyarmaktı ama oradan sesini duyurabileceğinden emin değildi. Ama tuvaletteki adamlar sesini kesin duyardı. Muhafızlar yetişemeden hem onu hem de kralı öldürecek vakitleri olurdu.

Hayır, tek şansı kralı uyarıp onları geçmek olabi...

Çok geçti. Kapı açılmaya başladı.

Karanlığa saklandı ve merdivenden kralın odasına doğru gitti. Adamların adımlarını arkasında duyabiliyordu.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Kapıyı açtı ve daracık açıklıktan içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Kral onu yeniden gördüğüne şaşırarak "Leydi Helen!" dedi. "Ne oldu?"

Helen bir mucize arayarak odanın çevresine baktı ve bir yandan da "Adamlar Efendim. En az üç kişi buraya geliyor. Mumları söndürün. Çok fazla zamanımız yok - tek tek odaları aramaları çok fazla zamanlarını almayacaktır."

Üç katında da birkaç odası olan küçük bir kuleydi burası. Ve kralın yüksek odalardan birinde olduğunu tahmin etmeleri zor olmazdı.

Bruce kılıcını almıştı ama ikisi de iş oralara gelecek olursa ölüme terk edilmiş olacaklarını biliyorlardı. Hâlâ gücünü toparlayamamış olan kral için üç kişi çok fazlaydı. Hem daha çok kişi de olabilirlerdi.

"Yardım getirmeye çalış," dedi kral. "Ben onları oyalarım."

Ama Helen'in başka bir fikri vardı.

* * *

Magnus ve diğerleri, ilk çığlık duyulduğunda bahçe kapısından hızla içeri giriyorlardı. Kralın, yangının ardından taşındığı kuleye doğru gittiler.

Magnus'un gitmeden kuleyi gözlemesi için bıraktığı muhafız duvarı dağılmıştı. Soru sormak için beklemeden muhafızları iterek merdivenlerden çıktı. MacGregor, Sutherland ve Fraser da hemen arkasındaydı.

Yukarıdan gelen kılıç çınlamalarını duyuyordu. Sonra birinin ahşap zemine düştüğü duyuldu. Üçüncü kata ulaşınca, o kattaki üç odanın kapısını geçti - sondaki en büyük oda kralın geçici odası olarak belirlenmişti.

Adamlarından biri yerde yatıyordu ve yanında da siyahlar içinde bir adam duruyordu. Havayı kaplayan korkunç koku içeri nasıl girdiklerini anlatıyordu. Magnus bağırdı ve belinden kamasını çıkarıp -alan kılıcını ya da baltasını etkili kullanmayacağı kadar dardı- saldırdı.

Ama kralın odasından iki adamın daha çıktığını görünce, çok geç kalmış olabileceklerinden korktu.

Alan çok fazla kişiyi alacak kadar geniş değildi. Ama onları ortadan kaldırması çok uzun sürmedi.

İlk adam düştükten sonra Magnus, miğferine rağmen kim olduğunu anladığı soldaki adama yöneldi. MacGregor da sağdakine doğru gitti.

Birbirlerine meydan okudular. "Rövanş mı istiyordun, Munro," dedi Magnus. "Al o zaman."

"Anladın, değil mi?" Munro güldü ve miğferini çıkardı. Böyle küçük bir alanda savaşırken cesur bir hareketti bu.

Magnus, Munro'nun yüzünün sol tarafındaki derinin kabardığını görünce şaşırdı. O taraftaki saçının çoğu da yok olmuştu. "Patlamaya mı denk geldin? Acı vermiş olmalı."

"Pislik." Munro üzerine geldi. Hareket etmeleri için çok dar bir alan vardı ve ikisi de yumruklaşmaları gerekeceğini biliyordu. Munro isabet ettiremedi. Magnus ise sektirmemişti.

Munro'nun zayıflığı, kibri ve öfkesiydi. Magnus'un tahmin ettiği gibi karşısındaki adam hemen saldırıya geçti. Magnus bekliyordu. Metal üzerine doğru gelirken, son saniyede kenara çekildi. Dönüp dirseğini Munro'nun burnuna indirdi. Munro'nun geri çekilecek yeri olsaydı, ölümcül bir hata yapmış olmazdı. Ama kaçacak hiçbir yeri yoktu. Magnus, rakibinin dikkati dağıldığı anda kamasını zırhının üzerinden karnına indirdi.

Munro şaşkınlıkla yere yığıldı. Magnus bedeni hareketsiz kalana kadar bekledi. Sonra da onu bir kenara itip MacGregor'un da diğer adama aynısını yaptığını gördü. Ardından, önlerinde olan Sutherland'i takip edip kralın odasına gittiler.

İçerisi karanlıktı.

En kötüsünden korkarak panjurları açtılar. Odaya ay ışığı süzüldü.

Magnus odayı inceledi. Kimse yoktu. Hiçbir şey yoktu. *Bu da neydi?*

"O nerede?" diye sordu MacGregor, Magnus'un aklındaki soruyu dile getirerek.

Ardından birilerinin şömineden düştüğünü büyük bir patırtıyla duydular. "Tam da burada," dedi Bruce. Döndü ve birinin daha inmesine yardım etti.

Magnus, açık mavi elbiseyi tanıyınca karnının kasıldığını hissetti. Sabah, Helen'in üzerinde olduğunu gördüğü elbiseydi bu.

Ah, Tanrım! "Helen?" Sesinde de karnındaki kasılmanın bir benzeri vardı.

"Helen?" Sutherland de yan tarafta onun sorusunu tekrarladı.

"Kahretsin, senin burada ne işin var?" dedi Magnus.

Kral, ona sert bir bakış attı. "Beni kurtarmaya geldi. Yine," dedi, Helen'e göz kırparak.

Helen kızardı.

Kral, Helen'in, odasına giderken tuvaletten gelen adamları duyduğunu anlatırken Magnus kalp atışlarını kulaklarında hissediyordu - Helen de birkaç şeyi açıklamıştı arada. Kralı uyarmak için geri dönmüştü ama saldırganların nerede olduklarını anlamamaları için aklına, kendilerini pencereden atıp muhafızları uyarma fikri gelmişti. Sonra da zaman kazanmak için mumları söndürüp odadan kralın izlerini silmeye karar vermişlerdi. O sırada Helen şömine de saklanacak bir yer bulmuştu. Bırakın ikiyi, tek kişiyi bile alacak gibi görünmüyordu.

"Ne kadar zekice, değil mi?" dedi kral yine gülümseyerek. "Benim aklıma bile gelmezdi.

Magnus, yöntemlerinin işe yaramış olmasını takdir edebilir, bundan etkilenebilir ve Helen ile gurur duyabilirdi ama gözlerinin önünde kızıl bir pus vardı. Tehlikeyi düşündüğünde... Helen'in şeye ne kadar yaklaştığını...

Çaresizlik. Öfke. Panik. Birilerini daha öldürmek istiyordu. Öfkesini kontrol altına almaya çalışarak kendine hâkim oldu. Bir haftada ikinci -hatta üçüncü- kez onu kaybetmenin eşiğine gelmişti.

İçgüdüleri, onu kollarına almasını ve bir daha asla gitmesine izin vermemesini söylüyordu. Ona doğru bir adım atıp durdu. Olanları hatırladı. *Dur.* Onu kaybetmişti. Helen onu reddetmişti.

Birbirlerine baktılar. Aralarında yoğun bir duygu akışı oldu ama bu, Magnus'un anlamlandıramayacağı kadar karışık ve kafa karıştırıcıydı. Bu his sadece göğsündeki deliği büyütüyor ve canının daha çok yanmasına neden oluyordu.

Helen yeniden krala döndü. "Sanırım dinlensem iyi olur. Yarından önce yapmam gerekenler var."

Helen saklamaya çalışsa da Magnus, onun göründüğü kadar sakin olmadığının farkındaydı. Eteklerini sıkıca tutmadan önce elleri titredi.

"Bekle, ben de seninle geleyim," dedi Magnus.

"Buna gerek olmayacak."

Magnus dudaklarını sıktı. "Dışarıda adamlar var." Durdu. "Biri de Munro."

Helen gözlerini kocaman açtı. "Ah," dedi. "Anladım."

"Seni ben götürürüm," dedi Sutherland.

Helen, kardeşini o an ilk kez görmüş gibiydi. Kıpkırmızı dudaklarını sıktı ve mavi gözleri öfkeyle parladı. "Ben senin için bir ölüden farksızdım, unuttun mu?"

Sutherland, Magnus'a öfkeyle baktı. "Bu, onunla evlenmeye karar verdiğin anlamına mı geliyor?"

Magnus kaskatı kesildi. Ama Helen ona doğru bakmadı bile. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle.

Sutherland memnuniyetle hemen bir şeyler diyecekti ki Helen onu susturdu.

"Ama tehdidini sana her zaman hatırlatacağım. Hayatıma karışmandan bıktım." Helen iki adama birden baktı. "Siz ikiniz

isterseniz birbirinizi öldürebilirsiniz. Artık buna karışmayacağım."

"Sizi odanıza götüreyim leydim," dedi MacGregor.

Helen ona minnetle baktı. "Teşekkürler. Sizinle konuşmak istediğim bir konu var."

Helen ne demek istemişti? Magnus gidişlerini izledi. Arkasından gitmek istedi ama...

Ama ne? Helen onu reddetmişti.

Sutherland'in yüzündeki alaycı bakışa kendini hazırlamaya çalışırken, MacAulay, Sör Neil ve diğer yüksek rütbelilerin kaygılı bir şekilde odaya girişleri konuyu unutturdu.

Magnus sonraki birkaç saati düzeni sağlamaya çalışarak geçirdi. Adamlara olanlar anlatıldı, ölüler taşındı, şaşkın Sutherland Kontu, Munro konusunda sorgulandı ve son olarak kral, güvenle yatağına götürüldü. 'Barış dönemi' gezisi için bu kadarı da fazlaydı.

Magnus, o gece için görevlerini bitirdikten sonra kendine büyük bir bardak viski alıp günlerdir ilk kez oturduğunu hissetti. Salondaki şöminenin yanındaki banktaydı. Sehpalar kaldırılmıştı ve adamların bazıları -kralın ekibindeki yüksek rütbeliler büyük salonda, diğerleri barakalarda uyuyordu- çoktan yataklarına girmişti.

Ama o anda uykuyu düşünemeyecek kadar çok incinmişti. Buna inanmıyordu. Duyduğu sözleri yeniden hatırladı. "*Seni seviyorum Magnus ama seninle evlenmeyeceğim. Bu şekilde olmaz.*" Reddedilmesi canını o kadar acıtmıştı ki ne demek istediğini o anda anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. Helen'in istediğini nasıl yapabilirdi? Tanrı biliyor ya her şeyi arkasında bırakmayı denemişti. Ama kendisini nasıl affedebilirdi? Ama ya bunu yapacak ya da onu kaybedecekti.

Sutherland salona girdi. Geniş salona göz gezdirip Magnus'u görünce ona doğru geldi. Magnus'un parmakları, bardağının üzerinde kaskatı kesildi.

"Şimdi olmaz, Sutherland," diye onu uyardı. "Bunu bitiririz ama şimdi olmaz."

Sutherland onu duymazdan gelip bankta yanına oturdu.

Magnus daha dik durdu.

"Özür dilemek isteyeceğini düşündüm," dedi Sutherland.

"Ne için?"

"Bilmiyorum, belki de beni, kralı havaya uçurmakla suçladığın içindir."

Magnus dudaklarını sıktı. "Bunun makul sebepleri vardı."

Sutherland sessizce ona baktı. Yüzünde dalgın bir ifade vardı. ""Kabul etmek istemesen de Munro'ya çok benziyorsun."

Magnus bir küfür mırıldandı.

"O da karşısında olan biteni göremeyecek kadar inatçı ve gururluydu."

"Kardeşin beni reddetti. Yoksa o kısmı duymadın mı?"

"Duydum. Ama ben, senin kız kardeşimi önemsediğin kadar birini önemseyecek olsam, fikrini değiştirmek için ne yapmam gerekiyorsa onu yapardım."

"Bu sözleri sen mi söylüyorsun? Ne kadar ironik! Duyduğum kadarıyla, hayatında hiçbir kadını umursamamışsın." Magnus ona şüpheyle baktı. "Bunu neden yapıyorsun? Yıllardır buna engel olmak için elinden geleni yaptın."

"Evet ama seninle benim aramdaki fark, benim bir hata yaptığımda bunu kabul edebiliyor oluşum. Gordon konusunda yalan söylediğini sanmıştım."

"Yalan söylüyordum."

"Ama benim düşündüğüm nedenden dolayı değil. Helen bana -yani daha doğrusu benimle konuşmadığı için Will'e- olanları anlattı. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden kulaklarını dört aç. Kimsenin karşılaşmak istemeyeceği ama hepimizin başına gelebilecek bir şey yaşamışsın. Bu, savaşın bir yüzü - çirkin olan yüzü ama yine de yok sayılamaz. Senin yerinde olsam, ben de aynı şeyi yapardım ve eminim Gordon da aynı şeyi yapardı."

Magnus hiçbir şey söylemedi. Göğsündeki acı, boğazına doğru ilerliyordu.

"Senden bu yükü taşımanı istemezdi. Hayat boyu bunun cezasını çekmeni de istemezdi."

Magnus ne söyleyeceğini bilemeden oturmaya devam etti. Bunları kendisine söylemesini umduğu son kişi Sutherland'di.

"Bensiz olması onun için daha iyi," dedi Magnus sonunda. "İçine gireceği riski unuttun mu?"

"Gördüğüm kadarıyla, Gordon'un adının anılması bile riskte olmasına bir neden. Sen onu koruyabilirsin." Kararlı ve şeytani bir şekilde güldü. "Elinden geldiğince onu koruyabilirsin."

Sutherland, Magnus'u çok uzun zamandır tanıyordu. "Bunu gerçekten neden yapıyorsun? Bunun tek nedeni kardeşinin mutlu olduğunu görmek değildir sanırım."

Sutherland dudaklarını sıktı. "Şüpheci pisliğin tekisin. Hakkımda ne düşünürsen düşün, ben kardeşimi düşünüyorum. Ama pekâlâ. Bir şey daha var. Gördüğüm kadarıyla, istediğin bir şeye engel oluyorum ve sen de benim istediğim bir şeye engel oluyorsun. İkimizin de gururlarımızı çiğneyip kenara çekilmemizi teklif ediyorum."

Magnus, soracağı sorunun cevabını tahmin ederek gözlerini kıstı. "Peki, sen ne istiyorsun?"

Sutherland sert bir bakış attı. "Gizli ordunun bir üyesi olmak."

Magnus'un, Sutherland'in istediği gibi öfkeyle parlamaması meşhur kontrollü tavırlarının bir kanıtıydı. "Ancak cesedimi çiğnedikten sonra."

"Evet, umarım iş oralara gelmez ama sen izin versen de, vermesen de bunu gerçekleştirmek istiyorum. Ama kabul etmem gerekirse, senin de gönüllü olman işimi kolaylaştırır."

"Önce beni savaş meydanında yenmelisin. Bir şeylerde en iyi olman lazım - ve öfkeni kontrol edememekte en iyi olman bir başarı sayılmaz."

"Evet, pekâlâ, bu konuda da çalışıyorum. Biliyorum, az kalsın onu öldürecektim."

Magnus, kılıcın Helen'e ne kadar yakın olduğunu hatırlayınca, elindeki metal bardağın işlemelerine parmaklarını geçirdi. "Bu konuyu kralla görüştün mü?"

Sutherland omuzlarını silkti. Muhtemelen o gece Magnus'u fazlasıyla zorladığını fark ederek kalktı. "Söylediklerimi düşün. Ama çok uzun sürmese iyi olur."

"Nedenmiş?"

"Helen eşyalarını topluyor. Sabah Will ve Muriel ile gidecek."

Magnus buz kesti. *Gidecek mi?* Magnus, şaşkınlıktan Sutherland'in gittiğini bile fark etmedi.

Nasıl olurdu da Magnus'u bu şekilde bırakabilirdi? Tıpkı bir önceki seferde olduğu gibi. Magnus'un, ertesi sabah Helen'in ailesiyle beraber gidişini izlediği o zaman olduğu gibi. O zaman gururu, Helen'in arkasından gitmesine engel olmuştu.

Sutherland'in sözlerini hatırladı. Ama lanet olsun, o Munro'ya falan benzemiyordu...

Çok inatçı. Çok gururlu. Karşısında olan şeyleri göremeyecek kadar kör.

Bruce'u kral olarak kabullenmek istemeyecek kadar inatçı olması, Munro'nun her şeyine mal olmuştu. Magnus'un kendisini affetme konusundaki inatçılığı da benzer şeylere mal olacaktı.

Ah, lanet olsun.

OTUZUNCU BÖLÜM

Helen, iç gömleğini nemli başından geçirdiği sırada kapı açıldı. Banyo yaptığı için ısınan odaya aniden serin hava süzüldü.

Magnus'un kapıda durduğunu görmeden önce panikle irkildi. Magnus içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Gözleri üzerinden buhar çıkan küvete ve sonra da Helen'in nemli saçlarıyla, henüz tam olarak kıyafetlerle gizlenmemiş bedenine döndü. Kaşını kaldırdı. "Belli ki birkaç dakika geç kalmışım."

Magnus'un ses tonu, Helen'in yanaklarının kızarmasına neden oldu ama Magnus'a duyduğu arzunun, onu kararından caydırmasına izin vermeyecekti. "Burada ne işin var Magnus?"

Magnus, Helen'in sabah Muriel'in sandığına yerleştirmek üzere yatağın üzerine koyduğu küçük eşya yığınına baktı. Eşyaların çoğu Muriel'in olacaktı.

"Beni yine terk edeceğini duydum ama bu kadar kolay pes edeceğine inanmak istemedim."

"Kolay mı?" dedi Helen sinirle. Buna nasıl cesaret ederdi! Helen, inatçı Magnus'u ikna etmek için aylardır uğraşıyordu.

"Çok fazla eşya almıyorsun," dedi Helen'in öfkesini yok sayarak.

"Sandıklarım diğer kuledeydi. Yanan kulede," dedi Helen. Gözlerini kıstı. "Neden gülümsüyorsun?"

"Yeni moda olan o elbiselerini kaybetmiş olmanın ne kadar acı olduğunu düşünüyordum."

Pislik! Helen kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Daha fazlasını sipariş etmek zorunda kalacağım sadece."

Magnus bir şey söylemedi ama bakışları gayet netti. "Göreceğiz."

Magnus neden Helen üzerinde söz hakkı varmış gibi davranıyordu? Sanki Helen'in yaptığı şeylere karışabilecekmiş gibi. Onu reddettiğini duymamış mıydı?

Belli ki duymamıştı.

Magnus gömleğini çıkarmaya başladığında, Helen'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Magnus gömleğini sandalyenin üzerine atıp altındakini de çıkardı. Helen birazdan karşısında Magnus'un çıplak göğsünü buldu. Ağzı sulanmaya, bacakları titremeye başlamıştı. Bronzlaşmış, geniş ve şekilli olan kaslı bedeni, mum ışığında parıldıyordu ve gerçekten mükemmeldi.

Ve pislik herif, bunun farkındaydı. Çıplak göğsünü gördüğü anda Helen'in neler hissettiğini biliyordu. Şimdi kavganın şekli değişmişti. Helen gözlerini kıstı. "Ne yapıyorsun?"

"Banyo güzel görünüyor. O kadar ılık suyun boşa gitmesinden hiç hoşlanmıyorum."

"Senin soğuk gölleri sevdiğini sanıyordum."

Magnus güldü. "Evet ama sanırım buna artık çok sık ihtiyaç duymayacağım."

Helen ne demek istediğini anlamamıştı. "Bugün sana söylediğim şeyi duymadın mı? Evlilik teklifini reddettim."

Magnus ona sinirle baktı. "Ah, seni duydum."

Magnus, pantolonunun ve iç çamaşırının bağlarını gevşetmeye başladığında, Helen'in söyledikleri etkisini tamamen yitirmişti. Kıyafetleri, Helen'in kan akışını hızlandıran bir sesle

yere düştü. Magnus, tamamen mükemmel ve ağız sulandıran bir şekilde, çıplak hâlde küvete adım attı. Bir yandan da inlemesi, Helen'in baştan ayağa arzuyla dolup taşmasına neden oldu. "Tanrım, bu çok güzel bir his."

Magnus suya dalıp ardından ıslak saçlarla geri çıktı. Kollarını ahşap küvetin kenarına yerleştirip arkasına yaslanarak Helen'i izledi. Helen onu uyaran bir leydi gibi davranmaya çalışıyordu. Muhtemelen, Magnus birazdan ondan kendisini yıkamasını isteyecekti!

"Bunu yapamazsın." Kapıya baktı. "Burada olmamalısın."

"Eğer kardeşinin içeri dalıp bizi yine yarıda kesmesinden korkuyorsan, endişelenmene gerek yok. Bana gideceğini söyleyen oydu."

Helen sanki Magnus'un iki başı varmış gibi inanamayarak baktı. "Yanından ayrıldığın sırada nefes alıyor muydu?"

Magnus gülümsedi. "Şimdilik. Bunun ne kadar süreceği konusunda garanti veremem ama bir tür anlaşmaya vardık."

Helen'in zaten güçsüz düşen bacakları artık pes etmişti. Arkasındaki yatağa oturdu. "Anlaşma mı?"

"Yani umutlanma. Arkadaş değiliz - istemesek de işbirliği içindeyiz desek daha doğru olur."

"Hangi konuda bir işbirliği?"

"Seninle ilgili." Magnus'un gülümsemesi yok oldu ve ifadesi ciddileşmeye başladı. Birbirlerine baktılar. "Eğer en büyük düşmanım beni affediyorsa, ben de kendimi affedebilirim diye düşündüm."

Helen, onun ne demek istediğini anlayınca aniden bir nefes aldı. "William konusunda mı?"

Magnus bunu başıyla onayladı. "Kardeşinin kiminle ilgili mantıklı bir şeyler söyleyebileceğini düşündün ki?" Dikkatle

Helen'in gözlerine bakarken, bakışları buz kesti. "Bunun asla yaşanmamasını dilerdim ama yaşandı. Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım ve gerekirse yine yaparım. Tıpkı Gordon'un da benim için yapacağı gibi."

Helen ona dikkatle baktı. Çok uzun zamandır kalbine sahip olan adama... Gözlerini ve yüzünü, herhangi bir suçluluk duygusu ya da öfke işareti görmek için inceledi. Magnus'un duygularını saklama konusunda ne kadar iyi olduğunu biliyordu - soğuk ve sakin bir özgüvenle karşısında durabileceğini. Ama yüzünde, sanki omuzlarındaki bir yük alınmış gibi rahatlamış olan bir ifadeden başka bir iz yoktu.

"Bana istediğini sorabilirsin, Helen. Ondan bahsetmek istersen bahsedelim."

Helen gözlerinde ve boğazında yoğunlaşan duyguyla başını salladı. Sorun hiçbir zaman William olmamıştı. Sorun onun hayaletiydi. Helen'in asla anlam veremediği ve Magnus'un bir türlü kurtulamadığı karanlık kederdi sorun. Ama artık anlıyordu. Ve mucizevi bir şekilde, kederin bir kısmı da yok olmuştu.

Magnus ona baktı. "Aynı hataları yapmaya devam edecek miyiz? Benimle evlen Helen. Beni kaç kez reddedersen et, sen bana doğru cevabı verene kadar sormaya devam edeceğim."

Helen'in kalbi neşeyle doldu. Bu anı yıllardır bekliyordu. İstediği her şeyin bu kadar ulaşılabilir olması inanılır gibi değildi.

Tabii istediği her şey değildi bu. Helen bu teklifi kabul etmeden önce konuşmaları gereken bir konu daha vardı. Magnus'un tepkisini tahmin eden Helen dudağını ısırdı. "Biliyorsun ki pes etmeyecektim."

Magnus kaşlarını çattı. "Gitmiyor muydun?"

Helen cevap vermek yerine, eşyalarının üzerinde duran bir notu alıp ona uzattı.

"Bunun üzerinde kralın mührü var," dedi Magnus.

"Oku. Gerekirse yeniden mühürlemesini isterim."

Magnus, sertleşen mum topağını kırıp kâğıdı açtı ve mektubu inceledi. Bir liderin varisi olduğundan, yeterince eğitimi vardı. Tor MacLeod'a yazılmış olan Galce notu okuyabiliyordu.

Mektubu okurken Magnus'un yüzü karardı. Okumayı bitirdiğinde, sert bir ifadeyle başını kaldırdı ve Helen'in kendinden şüphe etmesine neden oldu.

İtiraz istemeyen soğuk ve sert bir sesle, "Kesinlikle hayır!" dedi.

***

Magnus, Helen'in az önce kullandığı nemli havluyu alarak küvetten çıktı. Havluyu beline sardı ve Helen'i de kolundan tutup yatağa doğru götürürken kendine bakması için zorladı.

Helen aklını mı kaçırmıştı? Kral çıldırmış mıydı?

"Buna izin vermeyeceğim."

Helen bir periyi andıran yüzünü ona çevirdi. Magnus biraz daha az sinirli olsa, Helen'in büzdüğü dudakları ve parlayan gözleri daha etkili olabilirdi. "Senin konuyla ilgili söz hakkın olmadığı için korkarım onaylaman ya da onaylamaman pek bir işe yaramaz."

Magnus tam olarak kükredi. "Eğer bunun bir parçası olmana izin vereceğimi sanıyorsan, o hâlde aklını kaçırmış olmalısın. Seni görev alanımızın yakınında istemiyorum. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu..."

"Tabii ki ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum! Bu yüzden de gizli ordunuzun şifacısı olmaya karar verdim. Kral onları nasıl adlandırıyordu 'Highland Muhafızları' mıydı? Evet, öy-

leydi. Hem bir silah alıp sizinle savaşmak niyetinde değilim. Sadece, yakınlarda olup senin ya da diğerlerinin bana ihtiyacı olması hâlinde yardım edeceğim."

"Ah ne iyi, şimdi rahatladım," dedi Magnus alay ettiğini gizleyemeyerek. Helen gözlerini kısıp öfkeyle baktı. "Bir savaş sonrasında yakınlarda bir şifacının olması gayet olağan. Birçok kadın, erkeklerinin arkasından savaşa gider."

Helen'in umursamazlığı, Magnus'un kanının daha çok alev almasına neden oluyordu. "Benim kadınım gidemez."

"Ben senin kadının değilim," diye hatırlattı Helen sakince. "Seninle evleneceğimi söylemedim."

Magnus onu karşısına aldı. Bedenleri birbirine değdiği sırada, ince kumaş aralarında küçücük bir engeldi. "Benimle evleneceksin. Kiliseye seni sürükleyerek götürmem gerekse bile benimle evleneceksin."

Ve sonra da bunu kanıtlamak için Helen'i öptü. Şiddetli bir şekilde. Sözlerine şüphe bırakmayacak bir şiddetle. Helen onundu.

Dili, Helen'in dudaklarında geziniyor, ağzının lezzetli ve ılık derinliğini keşfediyordu. Nefesini nefesinde hissediyordu ve çılgın duyguları birbirine karışıyordu.

Helen'in bedeni de onun bedeninin karşısında eriyordu. Göğüsleri, kalçası, bacakları ve kolları birbirine karışmıştı. Helen parmaklarıyla onu kendisine doğru çekti.

Helen'in dili kendisininkine arzuyla değdiğinde, Magnus inledi.

Helen dudağını aniden ondan uzaklaştırdı. Zorlukla nefes alıyordu. Dudakları kızarmıştı ve gözleri tutkuyla buğulanmıştı. "Bu işe yaramaz, Magnus. Fikrimi bu şekilde değiştiremezsin. İnatçı olabilen tek kişi sen değilsin."

Sesindeki kararlılık, Magnus'un kararlılığını da artırıyordu. Meydan okurcasına baktı gözlerine. "Bunu göreceğiz."

Tek bir hamleyle, iç gömleğinin yakasından tutup kumaşı yırttı.

Helen yırtılan parçaları bir araya getirmeye çalışırken, ani bir nefes aldı ama Magnus durmuyordu. Belindeki havluyu çıkarıp Helen'i yatağa doğru götürdü. Birbirine dolaşan uzuvları ve yırtılan kumaşla birlikte ikisinin bedenleri bir bütün olmuştu.

Helen'in gözlerine baktı. Henüz genç bir erkek olduğu zamanlardan beri etkisinde olduğu yüzdü bu. Onu o kadar seviyordu ki canı yanıyordu. "Sen benimsin, Helen. Benimsin," dedi, sesi sahiplenmekten değil, sevgiden dolayı titrerken.

Helen uzanıp çenesini ellerinin arasına aldı. "Biliyorum."

Gözlerinde mutluluk gözyaşları vardı. Magnus onu yeniden öptü. Bu kez daha nazikti. Kalbinden gelen tüm sevgi ve şefkatle öpüyordu onu.

Helen kendini ona bıraktı. Dudaklarını. Bedenini.

Magnus onu sıkıca tutup içine girdi. Yavaşça. İçine girdiği her anı hissetmek istiyordu. Ona olan sevgisini hissetmesini istiyordu. En derinine indiğinde durdu ve Helen'in gözlerine baktı. Sonra biraz daha itti bedenini.

Bu, Magnus'un duyduğu en güzel iç çekişti. Kalbi bu sesi sonsuza dek arzulayabilirdi.

"Seni seviyorum, *meleğim*," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Helen'in yüzünü aydınlatan gülümseme daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. "Ben de seni seviyorum."

Magnus ona bakıp arkasından bedenini oynatmaya başladı. Başta hafif hafif, ardından hızlanarak.

Helen bacaklarını onun bacaklarına sardı. Nefes alışverişleri hızlandı. Gözleri odaklanamıyor, yanakları kızarıyordu.

"Ah Tanrım..." diye inledi.

Magnus'un bedeni artık daha hızlı hareket ediyordu. Daha sert. Baskıyı giderek artırıyordu. Helen zorlukla nefes alıyordu. Çıplak göğüsleri Magnus'a temas ediyordu. Bacaklarını kalçasının üzerinde düğümleyip onu daha da derinine çekti.

Bu çok güzeldi.

Zevk dalgaları Magnus'un bedeninde dolanıp kasıklarında birikiyor ve sırtına dağılıyordu. Kalp atışlarını kulaklarında hissedebiliyordu.

Kaskatı kesildi. Son birkaç dakika daha dayanabilmek için savaşırken kasları sertleşiyordu.

Helen çığlık atınca, Magnus da kendini bıraktı. Ruhunun derinliklerinden gelen bir inlemeyle, sıcak dalgalar eşliğinde kasıldı ve kendini tamamen Helen'in içine bıraktı.

Son zevk dalgası geçtiğinde bile gitmesini istemeyerek Helen'e tutunuyordu.

Bu şekilde sonsuza dek kalabilirdi ama Helen'i ezmekten korkuyordu. Yan tarafa geçip kollarını ona uzattı ve sıkıca sarıldı.

Helen çenesini onun göğsüne yasladı ve küçük parmaklarını bedeninde gezdirdi.

Magnus, Helen'in neden bu kadar sessiz olduğunu biliyordu. Öfkesi dağılmıştı ama hâlâ birçok duygu -ve korku- vardı içinde.

"Bu konuda ciddisin, değil mi?"

Avucunu, Magnus'un göğsüne yerleştirdi ve ona bakmak için başını kaldırdı. "Evet. Bunu yapmam gerek Magnus. Ve bana ihtiyacın var. Arkadaşlarının da bana ihtiyacı var. Seni ya da onlardan birini kurtarma şansım varsa, bu şansı değerlendirmem lazım. Biliyorum ki yapmam gereken şey bu. Ben

oraya aitim. Her şeyden önce, senin yanında olmalıyım." Helen gülümsedi. "Ayrıca seni koruması için birine ihtiyacın var."

Magnus kaçınılmaz bir şeyle savaştığını anlamış gibi inledi. "Evet ama seni kim koruyacak?"

Helen'in gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirdi. "MacGregor'un bana söylediklerini hatırlıyor musun? Benim için yapabileceği bir şey olursa söylememi istemişti. Beni koruyacağına söz verdi."

"MacGregor mu?" Magnus boğulacaktı.

Helen burnunu buruşturdu. "MacGregor konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyorum. Yüzü çevremde olduğunda dikkat dağıtıcı olabilir ama onun kadar yakışıklı olmayan ve beni koruyabilecek başka bir tanıdığın var mı? Orduda gördüğüm kadarıyla, onun kadar dikkat dağıtıcı olan bir tanesi daha var. Sanırım, kardeşim bana yardım eder."

Magnus, Helen'in kendisiyle alay ettiğini biliyordu ama yine de öfkelenmesine engel değildi bu. "Lanet olsun, MacGregor konusunda hassas falan değilim. Benim hassasiyetim seninle ilgili. Ve o agresif kardeşinin seni korumasına izin vereceğimi sanıyorsan... her neyse, seni koruyacak tek kişi benim."

Magnus bunu kabul ettiğine inanamıyordu. Bunu hiç istemiyordu. Ama Helen'in eşsizliği -bu vahşi ruhu- Magnus'un ondan etkilenmesinin sebebiydi. Bunu reddetmeye kalkması, onu güvende tutmak için bir kaleye hapsetmesinden farklı olmayacaktı ve bu, duygularının ölmesine neden olurdu.

Helen'in yüzündeki gülümseme kalbini çaldı. "Bu, kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Bazı şartlarım var."

Helen ona şüpheyle baktı. "Ne gibi şartlar?"

"Uzun bir liste." Magnus, Helen'in çenesini kaldırdı ve onu kendisine yaklaştırdı. "Ama ilki en önemlisi: eğer yeni bir "ortağım" olacaksa, o kişi benim eşim olacak. Evlen benimle, Helen."

Ve sonunda, Helen ona çok uzun zamandır beklediği cevabı verdi: "Evet. Evet, seninle evlenirim."

Kısa bir süre sonra, Helen diğer şartları da duydu. O zamana kadar bunlara itiraz edemeyecek kadar çok yorgun düşmüştü.

SON SÖZ

Altı ay sonra

Helen kaşlarını çatmış, yanında at binen eşine döndü. Dunrobin Kalesi karşılarında, ufukta belirmişti.

Helen güldü. "O kadar da kötü olmayacak. Sadece birkaç günlüğüne."

Magnus, 'suyun altında birkaç gün' gibi bir şeyler mırıldandı.

Helen başını salladı. "Muriel ve Will'i evlendiğimizden beri görmedim."

Magnus bir şeyler daha mırıldandı.

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum - Will'den hiçbir zaman Kenneth'ten nefret ettiğin kadar nefret etmedin ve Kenneth'le artık neredeyse kardeş gibisiniz," dedi kahkaha atmamak için kendini zor tutarak.

Magnus ona öldürücü bir bakış attı. "Kardeşin tam bir pislik."

"Bunu birkaç kez daha söylemiştin," dedi Helen gülümseyerek.

Magnus bazı konularda hâlâ eskiden olduğu kadar inatçıydı. Ama diğer konularda...

Helen, Highland Muhafızları olarak bilinen gizli ordunun şifacısı olarak çalıştığı son altı ayı düşündü. Magnus komik

'şartlarını' zamanla gevşetmişti - sanki Helen, onu korkutmayacağına ve 'birden daha fazla yara' almayacağına söz verebilecekmiş gibi! Helen, diğerleri üzerinde hâlâ çalışıyordu. Talimatlara nasıl uyması gerektiğini biliyordu - doğru şartlarda. Helen gülümsedi. Aziz ve Melek. MacSorley, bir gün Magnus'un ona *meleğim* dediğini duymuş ve 'kutsal' çifti ilan etmekten büyük bir keyif almıştı. Diğer muhafızların da ona Melek demeye başlaması hiç şaşırtıcı değildi. Ama Magnus'un onu geçen gece yatağa nasıl götürdüğü ve bu sabah yataktan nasıl kaldırdığı düşünülecek olursa... belki de Günahkâr ve Fahişe daha uygun isimler olabilirdi.

Şimdiye kadar pek tehlikeli olmamıştı. Ama Kral Edward, yine İskoçya'ya geliyordu. Savaş kısa bir süre sonra onları bulacaktı. Ama öncesinde kral, Helen'in ailesini ziyaret etmeleri için onlara birkaç gün izin vermişti ve Helen de aksi eşi ona katılsa da katılmasa da bu zamanın her dakikasını iyi değerlendirmekte kararlıydı.

Muriel ve Will bahçede onları karşılamak için bekliyorlardı. Helen, ağabeyine ve yeni eşine sarıldıktan sonra, Muriel'in eteğinin arkasından kendisine meraklı bakışlar atan bir çift göze döndü.

Kalbi acıdı. Düğünlerinde, Muriel ona geçmişindeki trajediyi anlatmıştı. Hayatlarına beklenmedik bir şekilde gelen bu çocuğun, onlar için ne kadar kıymetli olduğunu biliyordu.

Eğildi. "Peki, bu kim?"

Muriel kibar bir şekilde kızıl saçlı küçük çocuğu arkasından çekti. "Bu Meggie. Meggie, halan ve eniştene merhaba desene."

Magnus'un ailedeki yerinin hatırlatılması Will'i az kalsın boğacaktı. Helen, dikkatini tekrardan utangaç çocuğa çevirmeden önce ağabeyine öfkeyle baktı.

Kız üç yaşındaydı ve hem annesi hem babası ateşten dolayı öldükten sonra yetim kalmıştı. Az kalsın küçük kız da ölecekti ama Muriel onu sağlığına kavuşturmuştu. Çocuğu almaya istekli herhangi bir akrabası olmayınca, Muriel ve Will onu hem evlerine hem de kalplerine kabul etmişlerdi. Helen'in otoriter ve geçilmez kardeşi... Kimin aklına gelirdi ki?

"Saçların aynı benimkiler gibi," dedi küçük kız, dolgun parmaklarını Helen'in saçlarına uzatarak.

Will yeniden homurdanınca, Magnus daha zevkli bir şekilde güldü.

Helen ikisini de duymazdan gelip küçük kıza gülümsedi ve yaramaz bir şekilde göz kırptı. "Sadece en şanslı küçük kızların saçları kızıl olur. Bu, azizlerin seni kutsadığı anlamına gelir."

"Azizler sizi de mi kutsadı, leydim?"

Helen eşinin gözlerine baktı. "Evet, hem de fazlasıyla."

Helen istediği her şeye sahipti. Her zaman peşinde olduğu "daha fazlasını" artık bulmuştu.

YAZARIN NOTU

MacKayler ve Sutherlandler arasındaki büyük ve uzun süreli düşmanlığın en eski kaydı, 14. yüzyılın sonlarında, bir Sutherland liderinin, Dingwall Kalesi'nde iki MacKay liderini öldürmesidir. Ama iki klanın komşu topraklarına -ve bunun genellikle husumet nedeni olduğuna- bakılacak olursa, düşmanlığın daha önce başlamış olduğunu düşünmek de mantıksız değildir.

1314 yılında Bannockburn'de Bruce ile birlikte savaştığı söylenen MacKay lideri Magnus, Lochaber'deki Keanloch-Eylk'te öldürülen Martin'in oğluydu. Ama kim tarafından, hangi tarihte öldürüldüğü bilinmemektedir. MacKay klanlarından birinin sitesinde (www.mackaycountry.com) MacKaylerden 'dağ ırkı insanları' diye bahsedilir. Bu bilgi, MacKay'in romanımdaki yeteneklerini anlatmamı kolaylaştırdı. Gerçek Bruce'un muhtemelen İskoç "dağlarının" zorlu ve tehlikeli coğrafyasında kendisine yardım etmesi için yanında bir miktar izcisi ve rehberi vardı. Ben de gururlu ve güçlü, 'mükemmel' bir İskoç fikrinden daha çok hoşlandım.

Magnus'un, Morgan ve Farquhar adında iki oğlu vardı ama eşinin adı kayıtlara geçmemişti. Helen, romanımızda ikinci Sutherland Kontu William'ın hayali kızı. Erkek kardeşleri William ve Kenneth ise sırasıyla üçüncü ve dördüncü kontlara dayanıyor. Ağabeyi William'ın 1333'te arkasında bir varis bırakmadan ölmesinin ardından -William ve Muriel'in kurgusal ilişkisini yazmama neden olan şey buydu- Kenneth lider oldu.

Kenneth'in (şaşırtıcı bir şekilde) William adındaki oğlu da Bruce'un kızı Margaret ile evlendi. Oğulları John, İskoç Kralı 2. David'in varisi olacaktı ama vebadan öldü.

Yazarın notu kısmında sık sık değindiğim bir konu da isim sorunudur - isim tekrarı, isim seçimi vs. gibi. O dönemde soy isimleri ve klan isimleri resmileşmediğinden, genellikle bir karakterin ismine karar vermem zor oluyor. İşimi kolaylaştırmak için genellikle aile adına göre lakaplar takmaktansa (Magnus "Mac" Martin - Martin'in oğlu) ya da yerlerine göre lakaplar kullanmaktansa (William of Moray/ Morayli William) modern klan isimlerini kullanıyorum. Sutherland'in ("South Land" / Güney Toprağı) o dönemlerde soyadı olarak kullanıldığına dair bazı kanıtlar var. Sutherlandlerin iki kolu, on üçüncü yüzyılın ortalarında yok olduğunda, kuzey kolu (daha eski olan) Sutherland adını almış, diğer kol da Murrayler olmuştu. (Moravia kelimesinden gelen Moray'in 'Murray' olarak telaffuz edilmesi beni şaşırtmaktadır.) Bir noktada Sutherland Kontları "Moray'li" kısmını, muhtemelen William ve Kenneth'in büyükbabalarından sonra bırakmışlardır ama bunun ne zaman olduğu tam olarak bilinmemektedir. Dönemi iyice inceleyip son olarak, daha az kafa karıştırıcı olması için Morayli Kenneth Sutherland ile Morayli Helen Sutherland'e karar verdim.

Sutherlandler, 1309 civarında Bruce'un yanında yerlerini almıştır. Ross Kontu ile olan bağlarına bakılacak olursa -o zamanlar işbirliği içindeydiler ve William Sutherland'in onun vasisi olduğu söyleniyordu- krala bağlanmalarının Rossların teslim oldukları tarihle denk geldiğini düşünmek bana mantıklı geldi.

William Gordon, Sekizinci Haçlı Seferi'nde (1270) savaşmış -Tapınak Şövalye'si ve barutunun ilham kaynağı- William adında bir amcası olan Sör Adam Gordon'un kurgusal yeğenidir. Sör Adam, sürgüne gönderilen Kral John Balliol'a sadıktı ve bu nedenle 1313'ün sonlarına kadar İngilizler'le birlikte, Bruce'un karşısında yer aldı.

Hikâyemdeki William'ın öldüğü savaş, birkaç olayı bir araya getirdi. Edward Bruce, (James Douglas, Robert Boyd ve Angus MacDonald'ın Hebrid Adaları'ndan gelen kuvvetleri ile birlikte) sis altındaki saldırılarla nam salmıştı. Edward Bruce yaklaşık elli adamla, sisin ardına saklanıp Aymer St. John komutasındaki bin beş yüz İngiliz askerine sürpriz bir saldırı düzenlemeyi planlamıştı. Sis aniden kalktığında, Edward küçük ordusunun ortada kaldığını fark etti. Geri çekilmek yerine, cesur bir şekilde İngiliz şövalyelerine saldırıp bir şaşkınlık ve karmaşa yaratarak İngiliz ordusunun dağılmasını sağladı. Bu da Bruce ekolünü yaratan uydurma David ile Goliath hikâyelerinden birinin doğmasına neden olmuş gibi görünmektedir.

Aslında, Edward Bruce döneminde İngilizlere karşı yürütülen iki savaş vardı. İlki İngilizlerin kaçıp Edward'ın sonunda ele geçirdiği ve ortadan kaldırdığı (o zamanlar hikâyede anlattığım gibi taştan değil, ahşap bir kaleydi) Threave Kalesi'ne sığındığı Dee Nehri kıyılarında gerçekleşmiştir. İkinci savaş ise İngilizlerin, Edward'ın o dönemde almakta başarısız olduğu Buittle Kalesi'ne kaçtığı dönemde Cree Nehri kıyısındaki savaştır.

Genellikle, Robert Bruce'un ilk meclisinin 6 Mart 1309'da St. Andrews'ta kurulan meclis olduğuna inanılır. Ancak bazı kaynaklar, Bruce'un daha önceden Ardchattan Priory'de bir konseyi ya da grubu olduğunu ve bunun Kuzey İskoçya'daki son İskoç Meclisi olduğunu söylemektedir.

Duncan MacAulay, sık sık fotoğraflanan Eileen Donan Kalesi'ni, MacKenzie lideri için korumuştur. Onun Broom Gölü'ndeki kalesinin ise bir adı yoktur. Göle bakan ve savunma açısından kilit noktada olan Dun Lagaidh'in ihtimal dâhilinde olduğunu düşündüm. Antik hisarın, o çağlarda, bir kale olarak kullanılmak üzere dönüştürüldüğü düşünülüyor. (Bkz: http://www.rcahms.gov.uk/)

Bruce'un peşinden gönderilen 'ölüm ekibini' ben uydurmuş olsam da o dönemlerde Bruce'un çok fazla düşmanı ve krallığına karşı çıkan çok fazla kişi olması gayet olası - İskoçya'nın bazı kısımlarında bile Tay Nehri'ni kontrol altında tutması gerekiyordu. Savaşlar ve kanlı düşmanlıklar yıllarca sürdüğünden, MacDougallar ve Comynler muhtemelen kolay pes etmemişlerdir. Aslında kitapta da üstü kapalı bir şekilde bahsettiğim gibi, Lornlu John batıda sorunlar çıkarıp İskoçya'ya dönmek için hâlâ çabalıyordu.

Bruce'un başına inen balta darbesini, onun kafatası olduğuna inanılan bir kemiğin sol kaşı hizasında bulunan yara izinden esinlenerek uydurdum.

Bruce'u 1307 yılının kışında ilk kez etkileyen ve sonra da tekrar eden hastalığı,0 iskorbüt, cüzzam ya da başka bir şey olabilir (söylentiler arasında frengi de vardır). Bu, tamamen bir varsayımdan ibarettir. Ama kafatasındaki yüz anomalilerinden, cüzzamı destekleyen –ileri tarihlerde hastalık tanınacaktır- bazı bulgulara ulaşılmıştır.

Gregor MacGregor'un oku konusunda, on altı yaşında gözünün hemen alt kısmında, on beş santimetre kadar derinlikten, muhtemelen oldukça yetenekli bir ortaçağ cerrahı tarafından bir ok başı çıkarıldığı söylenen 5. Henry'den esinlenilmiştir.

"Dostlarınızı yakınınızda, düşmanlarınızı daha da yakınınızda tutun!" sözünün nasıl türediği bilinmemektedir ama kimi zaman eski çağlardaki bir Çinli generale atfedilmektedir.

Birkaç küçük not: Dun Raith, şimdilerde Leod Kalesi ve kıyısında kraliyet ekiplerinin kamp yaptığı ve aslında insan yapımı Glascarnoch Gölü olan isimsiz antik İskandinav yapısı için uydurduğum isimdir.

Her zamanki gibi, kitapta geçen bazı yerlerin resimleri, Yazarın Notu bölümünün daha geniş hâli, silinen kısımlar ve daha fazlası için lütfen, www.monicamccarty.com adresini ziyaret edin.